

Tartalom

I Jogalkotási aktusok

RENDELETEK

- ★ Az Európai Parlament és a Tanács 909/2014/EU rendelete (2014. július 23.) az Európai Unión belüli értékpapír-kiegyenlítés javításáról és a központi értéktárakról, valamint 98/26/EK és a 2014/65/EU irányelv, valamint a 236/2012/EU rendelet módosításáról ⁽¹⁾ 1
- ★ Az Európai Parlament és a Tanács 910/2014/EU rendelete (2014. július 23.) a belső piacon történő elektronikus tranzakciókhoz kapcsolódó elektronikus azonosításról és bizalmi szolgáltatásokról, valamint az 1999/93/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről 73
- ★ Az Európai Parlament és a Tanács 911/2014/EU rendelete (2014. július 23.) az Európai Tengerbiztonsági Ügynökségnek a hajók és az olaj- és gázipari létesítmények által okozott tenger-szennyezés elhárításával kapcsolatos tevékenységeinek többéves finanszírozásáról ⁽¹⁾ 115
- ★ Az Európai Parlament és a Tanács 912/2014/EU rendelete (2014. július 23.) az Európai Unió által megkötött nemzetközi megállapodások által létrehozott, a beruházók és az államok közötti vitarendezést végző választott bíróságokkal kapcsolatos pénzügyi felelősség meghatározására vonatkozó keret létrehozásáról 121

IRÁNYELVEK

- ★ Az Európai Parlament és a Tanács 2014/89/EU irányelve (2014. július 23.) a tengeri területrendezés keretének létrehozásáról 135

⁽¹⁾ EGT-vonatkozású szöveg

Azok a jogi aktusok, amelyek címe normál szedéssel jelenik meg, a mezőgazdasági ügyek napi intézésére vonatkoznak, és rendszerint csak korlátozott ideig maradnak hatályban.

Valamennyi más jogszabály címét vastagon szedik, és előtte csillag szerepel.

- ★ Az Európai Parlament és a Tanács 2014/90/EU Irányelve (2014. július 23.) a tengerészeti felszerelésekről és a 96/98/EK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről ⁽¹⁾ 146

- ★ Az Európai Parlament és a Tanács 2014/91/EU irányelve (2014. július 23.) az átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozásokra (ÁÉKBV) vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló 2009/65/EK irányelvnek a letétkezelői funkciók, a javadalmazási politikák és a szankciók tekintetében történő módosításáról ⁽¹⁾ 186

- ★ Az Európai Parlament és a Tanács 2014/92/EU irányelve (2014. július 23.) a fizetési számlákhoz kapcsolódó díjak összehasonlíthatóságáról, a fizetésiszámla-váltásról és az alapszintű fizetési számla nyitásáról, illetve használatáról ⁽¹⁾ 214

⁽¹⁾ EGT-vonatkozású szöveg

I

(Jogalkotási aktusok)

RENDELETEK

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 909/2014/EU RENDELETE

(2014. július 23.)

az Európai Unión belüli értékpapír-kiegyenlítés javításáról és a központi értéktárakról, valamint 98/26/EK és a 2014/65/EU irányelv, valamint a 236/2012/EU rendelet módosításáról

(EGT-vonatkozású szöveg)

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 114. cikkére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Központi Bank véleményére ⁽¹⁾,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ⁽²⁾,

rendes jogalkotási eljárás keretében ⁽³⁾,

mivel:

- (1) A központi értéktárak a központi szerződő felekkel együtt jelentősen hozzájárulnak a pénzügyi piacok védelmét biztosító, kereskedés utáni infrastruktúrák fenntartásához, és kellő bizalmat teremtenek a piaci szereplők körében abban a tekintetben, hogy az értékpapírügyletek végrehajtása még azokban az időszakokban is megfelelően és időben történik, amikor a pénzügyi stressz rendkívül nagy mértékű.
- (2) Mivel a központi értéktárak a kiegyenlítési folyamatban kulcsfontosságú helyet foglalnak el, az általuk működtetett értékpapír-kiegyenlítési rendszerek rendszerszintű jelentőséggel bírnak az értékpapír-piacok működése szempontjából. Azon túl, hogy a központi értéktárak által működtetett értékpapír-kiegyenlítési rendszerek az értékpapír-közvetítési rendszerekben fontos szerepet töltenek be, ugyanis a résztvevők ezek segítségével szolgáltatnak adatot a befektetők értékpapír-állományairól, ezen kiegyenlítési rendszerek egyúttal az értékpapír-nyilvántartás integritása ellenőrzésének alapvető eszközei is, mivel megakadályozzák a kibocsátott értékpapír-állomány jogtalan bővítését, illetve csökkentését, ezáltal jelentős szerepet játszanak a befektetői bizalom fenntartásában. A központi értéktárak által működtetett értékpapír-kiegyenlítési rendszerek továbbá szorosan közreműködnek a monetáris politikai műveletekhez kapcsolódó biztosítékok biztosításában, valamint a hitelintézetek közötti ügyletekre vonatkozó biztosítékok biztosításában, ezért a biztosítékkal történő fedezés folyamatának fontos szereplői.

⁽¹⁾ HL C 310., 2012.10.13., 12. o.

⁽²⁾ HL C 299., 2012.4.10., 76. o.

⁽³⁾ Az Európai Parlament 2014. április 15-i állásponjtja (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé) és a Tanács 2014. július 23-i határozata.

- (3) Bár a 98/26/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾ enyhítette az értékpapír-kiegyenlítési rendszerben részt vevő tag ellen indított fizetéseképtelenségi eljárás azon hatását, hogy ez az egész rendszerben fennakadást okozhat, az értékpapír-kiegyenlítési rendszereket érintő egyéb kockázatok, illetve az ezeket működtető központi értéktárak fizetéseképtelensége, illetve működési zavara jelentette kockázatok kezelésére is szükség van. Több központi értéktár is ki van téve a kiegyenlítéshez kapcsolódó kiegészítő banki szolgáltatások nyújtásából eredő hitel- és likviditási kockázatoknak.
- (4) Mivel a központi értéktárak közötti, kapcsolatot létesítő megállapodások következtében egyre több a tagállamközi kiegyenlítések száma, kétséges, hogy közös prudenciális szabályok hiányában a központi értéktárak mennyire ellenállóak a más tagállamok központi értéktárait érintő kockázatok átgűrűző hatásával szemben. Továbbá, a több tagállamot érintő kiegyenlítések számának gyarapodása ellenére nagyon lassúnak bizonyultak a piac által vezérelt, a központi értéktári szolgáltatások integráltabb piaca irányába mutató változások. Ha rendelkezésre állna az értékpapír-kiegyenlítés nyílt belső piaca, az Unióban valamennyi befektető ugyanolyan könnyen és a hazai értékpapírok esetében alkalmazottakkal megegyező eljárásokat alkalmazva fektethetne be bármely uniós értékpapírba. Az uniós kiegyenlítési piac ugyanakkor a nemzeti határok mentén továbbra is széttagolt, és a több tagállamot érintő kiegyenlítés a kiegyenlítést és a központi értéktárak tevékenységét szabályozó nemzeti előírások különbségei, valamint a központi értéktárak közötti verseny korlátozott mértéke miatt költségesebb.

Ez a széttagoltság akadályozza, valamint kockázatosabbá és költségesebbé teszi a több tagállamot érintő kiegyenlítést. Mivel a központi értéktárak rendszerszempontról jelentősek, ösztönözni kell köztük a versenyt annak érdekében, hogy a piaci szereplők választhassanak a szolgáltatók között, és csökkenjen az egy infrastruktúra-szolgáltatótól való függés. Mivel a piaci szereplőkre vonatkozó kötelezettségek nem azonosak, és a központi értéktárakra vonatkozóan nincsenek közös prudenciális szabályok, a valószínűleg nemzeti szinten hozott, egymástól eltérő intézkedések közvetlen káros hatást gyakorolnak a biztonságra, a hatékonyságra és a versenyre az uniós kiegyenlítési piacokon. Ezeket a belső piac működése előtt álló jelentős akadályokat fel kell számolni, és ki kell küszöbölni a verseny torzulását, valamint elejét kell venni az ilyen akadályok és torzulások jövőbeli kialakulásának. A belső piac megfelelő működéséhez meg kell teremteni az értékpapír-kiegyenlítés olyan integrált piacát, amely nem tesz különbséget az egy és a több tagállamot érintő értékpapírügyletek között. Ebből következően e rendelet megfelelő jogalapja az Európai Unió működéséről szóló szerződésnek (EUMSZ) az Európai Unió Bírósága állandó ítélkezési gyakorlata szerint értelmezett 114. cikke.

- (5) A kiegyenlítési ciklus és fegyelem bizonyos szempontjait illetően egységes, rendeletben rögzítendő szabályokat kell megszabni a piaci szereplőkre, valamint meg kell határozni egy sor közös követelményt az értékpapír-kiegyenlítési rendszereket működtető központi értéktárakra vonatkozóan. A közvetlenül alkalmazandó, rendeletben foglalt szabályok biztosítják, hogy valamennyi piaci szereplőre és központi értéktárra azonos, közvetlenül alkalmazandó kötelezettségek, standardok és szabályok vonatkozzanak. Rendelettel javítható az uniós kiegyenlítés biztonsága és hatékonysága, ugyanis e jogi eszköz alkalmazásánál nem fordulhat elő az, hogy a nemzeti szabályok eltérnek egymástól, mint egy irányelv átültetésének eredményeképpen. Rendelettel csökkenthető a szabályozásnak a piaci szereplők és a központi értéktárak által tapasztalt, a nemzeti szabályok közötti eltérésekből eredő bonyolultsága, és lehetővé teszi a központi értéktárak számára több tagállamra kiterjedő szolgáltatások nyújtását anélkül, hogy eltérő tagállami követelményeknek kellene megfelelniük többek között a központi értéktárak engedélyezését, felügyeletét, szervezését, illetve kockázatait illetően. A központi értéktárak számára azonos követelményeket előíró rendeletről ezen túlmenően várható, hogy elősegíti a versenytorzulások kiküszöbölését is.
- (6) A Pénzügyi Stabilitási Tanács 2010. október 20-án megbízhatóbb alapvető piaci infrastruktúrákat szorgalmazott, és a meglévő standardok felülvizsgálatát és javítását kérte. A Nemzetközi Fizetések Bankjának (Bank of International Settlements – BIS) fizetési és kiegyenlítési rendszerekkel foglalkozó bizottsága (CPSS) és az Értékpapír-felügyelet Nemzetközi Szervezete (IOSCO) 2012. áprilisában globális standardtervezeteket fogadott el a pénzügyi piaci infrastruktúrára vonatkozóan. Ezek a BIS 2001. évi ajánlásait váltották fel, amelyeket 2009-ben a Központi Bankok Európai Rendszere (KBER) és az európai értékpapír-piaci szabályozók bizottsága nem kötelező erejű európai szintű iránymutatások formájában fogadott el. Figyelembe véve a pénzügyi piacok globális jellegét és a központi értéktárak rendszerszempontról jelentőségét, gondoskodni kell rájuk vonatkozó prudenciális követelmények nemzetközi szintű közelítéséről. E rendeletnek összhangban kell állnia a meglévő, a pénzügyi piaci infrastruktúrára vonatkozóan a CPSS és az IOSCO által kidolgozott elvekkel. A Bizottságnak és az 1095/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet⁽²⁾ által létrehozott európai felügyeleti hatóságnak (Európai Értékpapír-piaci Hatóság) (ESMA) – a KBER tagjaival szorosan együttműködve – a szabályozás-technikai standardok és végrehajtás-technikai standardok, valamint az e rendeletben említett iránymutatások és ajánlások kidolgozásakor, illetve az ezek felülvizsgálatára irányuló javaslat tekintetében biztosítani kell az összhangot a meglévő standardokkal, figyelembe véve azok várható változásait.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 1998. május 19-i 98/26/EK irányelve a fizetési és értékpapír-elszámolási rendszerekben az elszámolások véglegességéről (HL L 166., 1998.6.11., 45. o.).

⁽²⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2010. november 24-i 1095/2010/EU rendelete az európai felügyeleti hatóság (Európai Értékpapír-piaci Hatóság) létrehozásáról, a 716/2009/EK határozat módosításáról és a 2009/77/EK bizottsági határozat hatályon kívül helyezéséről (HL L 331., 2010.12.15., 84. o.).

- (7) A Tanács 2008. december 2-i következtetéseiben hangsúlyozta, hogy meg kell erősíteni az értékpapír-kiegyenlítési rendszerek biztonságát és rendezettségét, és meg kell szüntetni az Unióban a kereskedés utáni szakaszt érintő jogi akadályokat.
- (8) A KBER egyik alapvető feladata a fizetési rendszerek zavartalan működésének előmozdítása. E tekintetben a KBER tagjai hatékony és rendezett elszámolási és fizetési rendszerek biztosítása révén gyakorolnak felügyelést. A KBER tagjai gyakran az értékpapírügyletek pénzoldalának kiegyenlítő feleként járnak el. Emellett a központi értéktárak jelentős ügyfelei is, amelyek sok esetben a monetáris politikai műveletekhez kapcsolódó biztosítékkal történő fedezést kezelik. A KBER tagjait konzultáció révén szorosan be kell vonni a központi értéktárak engedélyezésébe és felügyeletébe, a harmadik országbeli központi értéktárak elismerésébe és a központi értéktárak közötti bizonyos kapcsolatok jóváhagyásába. Ezenfelül a párhuzamos szabályozás elkerülése érdekében konzultáció révén szervesen közre kell működniük a szabályozás- és végrehajtás-technikai standardok, valamint az iránymutatások és ajánlások meghatározásában, e technikai standardok, iránymutatások és ajánlások meghatározása azonban e rendeletben foglaltaknak megfelelően elsődlegesen a Bizottság és az ESMA feladata. E rendelet nem érintheti az Európai Központi Bank (EKB) és a nemzeti központi bankok azon feladatát, hogy biztosítsák az Unión belül és más országokban működtetett elszámolási és fizetési rendszerek hatékonyságát és megfelelő működését. E rendelet nem akadályozhatja meg, hogy a KBER tagjai hozzáférjenek azokhoz az információkhoz, amelyek a feladataik ellátásához szükségesek, ideértve a központi értéktárak és más pénzügyi piaci infrastruktúrák általuk végzett felügyelését is.
- (9) A KBER tagjai, a bizonyos tagállamokban hasonló feladatokat ellátó más szervek, illetve az Unióban az állam-adósság kezelésével megbízott vagy annak kezelésében közreműködő egyéb állami szervek maguk is több olyan szolgáltatást nyújthatnak – például értékpapír-kiegyenlítési rendszert működtethetnek –, amelyek alapján központi értéktárnak minősülhetnek. Ezeket a szervezeteket, amennyiben különálló szervezet létrehozása nélkül járnak el központi értéktárként, mentesíteni kell az engedélyezési és felügyeleti követelmények, egyes szervezeti követelmények, valamint tőkekövetelmények és a befektetési politikára vonatkozó követelmények alól, a központi értéktárra vonatkozó többi prudenciális követelményeknek azonban továbbra is eleget kell tenniük. Amennyiben valamely tagállam ilyen szervezetei központi értéktárként járnak el, szolgáltatásaikat más tagállamokban nem nyújthatják. Mivel a KBER tagjai a kiegyenlítés során kiegyenlítő félként járnak el, azokat az e rendelet IV. címében felsorolt követelmények alól is mentesíteni kell.
- (10) Ellenkező rendelkezés hiányában e rendeletnek valamennyi pénzügyi eszközre vonatkozó ügylet kiegyenlítésére és a központi értéktárak valamennyi tevékenységére alkalmazandónak kell lennie. E rendelet továbbá nem érintheti az egyes konkrét pénzügyi eszközökre vonatkozó egyéb uniós jogszabályokat, úgymint a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet⁽¹⁾ és az ezen irányelvvel összhangban elfogadott intézkedéseket.
- (11) Az értékpapírok könyvelési tétel formájában történő rögzítése fontos lépés a kiegyenlítés hatékonyságának fokozása és az értékpapír-nyilvántartás integritásának biztosítása felé, különösen az egyre összetettebb közvetítési és transzfermódzerekkel összefüggésben. Biztonsági okokból ez a rendelet valamennyi olyan átruházható értékpapír esetében előírja a könyvelési tétel formájában történő rögzítést, amelyet a 2014/65/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽²⁾ és a 600/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet⁽³⁾ által szabályozott kereskedési helyszíneken való kereskedésre bevezettek vagy amellyel e helyszíneken kereskednek. Ez a rendelet nem írhat elő meghatározott módszert a könyvelési tételként történő kezdeti rögzítésre vonatkozóan, amely történhet immobilizáció vagy azonnali dematerializáció formájában is. Nem írhatja elő továbbá, hogy mely típusú intézmény végezheti el a kibocsátott értékpapírok könyvelési tételként történő rögzítését, hanem inkább több szereplő, többek között részvénykönyv-vezetők számára is engedélyeznie kell e feladat végrehajtását. Amikor azonban ezekkel az értékpapírokkal a 2014/65/EU irányelv és a 600/2014/EU rendelet által szabályozott kereskedési helyszíneken ügyleteket kötnek, vagy azokat a 2002/47/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben⁽⁴⁾ rögzített feltételek szerint biztosítékként használják fel, be kell őket vezetni egy központi értéktár könyvelési rendszerébe többek között annak biztosítása céljából, hogy minden ilyen értékpapír kiegyenlíthető legyen egy értékpapír-kiegyenlítési rendszerben. Az immobilizáció és dematerializáció következtében nem sérülhetnek az értékpapírok tulajdonosainak jogai, és azokat oly módon kell végrehajtani, hogy az értékpapírok tulajdonosai ellenőrizhessék a jogaikat.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2003. október 13-i 2003/87/EK irányelve az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról (HL L 275., 2003.10.25., 32. o.).

⁽²⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2014. május 15-i 2014/65/EU irányelve a pénzügyi eszközök piacairól, valamint a 2002/92/EK irányelv és a 2011/61/EU irányelv módosításáról (HL L 173., 2014.6.12., 349. o.).

⁽³⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2014. május 15-i 600/2014/EU rendelete a pénzügyi eszközök piacairól és a 648/2012/EU rendelet módosításáról (HL L 173., 2014.6.12., 84. o.).

⁽⁴⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2002. június 6-i 2002/47/EK irányelve a pénzügyi biztosítékokról szóló megállapodásokról (HL L 168., 2002.6.27., 43. o.).

- (12) A kiegyenlítés biztonságának szavatolása érdekében az értékpapír-kiegyenlítési rendszer bizonyos pénzügyi eszközökkel, azaz átruházható értékpapírokkal, pénzügyi eszközökkel, kollektív befektetési vállalkozások befektetési jegyeivel és kibocsátási egységekkel kereskedő résztvevőinek a kiegyenlítés tervezett napján ki kell egyenlíteniük tartozásukat.
- (13) Az átruházható értékpapírokkal végzett ügyletek esetében a hosszabb kiegyenlítési időszak bizonytalanságot és fokozott kockázatot jelent az értékpapír-kiegyenlítési rendszerek résztvevői számára. Az a tény, hogy az egyes tagállamokban más és más a kiegyenlítési időszak hossza, hátráltatja az értékpapírállomány-összehasonlítást és a kibocsátók, a befektetők és a közvetítők számára egyaránt hibaforrást jelent. Ezért indokolt közös kiegyenlítési időszakot meghatározni, amely megkönnyíti a kiegyenlítés tervezett időpontjának megállapítását és elősegíti a kiegyenlítési fegyelmet szolgáló intézkedések végrehajtását. A 2014/65/EU irányelv és a 600/2014/EU rendelet által szabályozott kereskedési helyszíneken kötött, átruházható értékpapírokkal végzett ügyletek kiegyenlítésének tervezett időpontja legkésőbb a kereskedés napját követő második üzleti nap lehet. Az összetett, több ügyletből álló műveletek, például értékpapír-repoügyletek, illetve értékpapír-kölcsönzési ügyletek esetében ezt a követelményt az első értékpapír-transzferrel járó ügyletre kell alkalmazni. Nem szabványos jellegűből adódóan ez a követelmény nem alkalmazandó azon ügyletekre, amelyek esetében a felek közötti alku magánúton, tőzsdén kívül történik, de amelyeket a 2014/65/EU irányelv és a 600/2014/EU rendelet által szabályozott kereskedési helyszínen kötnek meg, illetve a kétoldalúan végrehajtott, de a 2014/65/EU irányelv és a 600/2014/EU rendelet által szabályozott kereskedési helyszínen bejelentett ügyletekre. Nem alkalmazandó továbbá ez a követelmény arra az első ügyletre, amelynek keretében sor kerül az érintett átruházható értékpapírok első alkalommal könyvelési tételként történő rögzítésére.
- (14) A központi értéktáraknak és egyéb piaci infrastruktúráknak intézkedéseket kell hozniuk a kiegyenlítés meghiúsulásának megelőzésére és kezelésére. Lényeges, hogy ezeknek a szabályoknak az alkalmazása Unió-szerte egységesen és közvetlenül történjen. Ezen belül a központi értéktárakat és más piaci infrastruktúrákat kötelezni kell olyan eljárások bevezetésére, amelyek lehetővé teszik, hogy megfelelő intézkedésekkel felfüggeszék azt a résztvevőt, amely miatt a kiegyenlítés rendszeresen meghiúsul, és kilétét nyilvánosságra hozzák, feltéve, hogy az érintett résztvevő jogosult észrevételeket tenni, mielőtt meghoznák a határozatot.
- (15) A meghiúsult kiegyenlítések problémája kezelésének egyik leghatékonyabb módja az eredeti megállapodás kötelező betartásának előírása a nem teljesítő résztvevőkre. E rendeletben egységes szabályokról kell rendelkezni a szankciók és az átruházható értékpapírokat, a pénzügyi eszközöket, a kollektív befektetési vállalkozások befektetési jegyeit és a kibocsátási egységeket érintő kényszerbeszerzés bizonyos szempontjai, azaz az ütemezés és az árképzés tekintetében. Annak érdekében, hogy a szabályok ne járjanak káros hatással az értékpapírpiacok likviditására és eredményességére nézve, azoknak igazodniuk kell az egyes értékpapírpiacoknak, bizonyos kereskedési helyszíneknek, mint például a 2014/65/EU irányelvben meghatározott, kkv-tőkefinanszírozási piacoknak, valamint bizonyos összetett műveleteknek, mint például a rövid távú értékpapír-repoügyleteknek, illetve értékpapír-kölcsönzési ügyleteknek a sajátosságaihoz. A kiegyenlítési fegyelemre vonatkozó szabályok alkalmazási módjának ösztönöznie kell arra, hogy a kiegyenlítés minden érintett pénzügyi eszközzel kapcsolatos ügylet esetében a kiegyenlítés tervezett időpontjáig megtörténjen.
- (16) A kiegyenlítés meghiúsulásával kapcsolatos eljárásoknak és szankcióknak arányosaknak kell lenniük a meghiúsult kiegyenlítések nagyságrendjével és súlyosságával, ugyanakkor az eljárás vagy szankció nagyságrendjét az érintett kérdéses pénzügyi eszközök likviditását megőrizve és védelmezve kell meghatározni. Az árjegyzői tevékenységek különösen fontos szerepet játszanak az uniós piacok likviditásának biztosításában, különösen a kevésbé likvid értékpapírok esetében. A kiegyenlítés meghiúsulásának megelőzésére és kezelésére irányuló intézkedések meghozatalánál figyelembe kell azt is, hogy fenn kell tartani és meg kell őrizni az értékpapírok likviditását. A nem teljesítő résztvevőkre kirótt pénzbírság összegét lehetőség szerint kártalanításként a teljesítő ügyfelek részére kell jóváírni, és az semmilyen esetben nem képezheti az érintett központi értéktár jövedelemforrását. A központi értéktáraknak az e rendeletben előírt, kiegyenlítési fegyelmet szolgáló intézkedések végrehajtásáról konzultálniuk kell azokkal a piaci infrastruktúrákkal, melyek tekintetében központi értéktári szolgáltatásokat nyújtanak.
- (17) A legtöbb esetben kényszerbeszerzési eljárást kell indítani abban az esetben, ha a kiegyenlítés tervezett időpontját követő négy üzleti napon belül nem szállítják a pénzügyi eszközöket. Az illikvid pénzügyi eszközök esetében azonban helyénvaló a kényszerbeszerzési eljárás megindítása előtti időtartamot legfeljebb hét üzleti napra növelni. Szabályozástechnikai standardok révén kell meghatározni, hogy milyen esetben kell a pénzügyi eszközöket illikvidnek tekinteni, és ennek során figyelembe kell venni a 600/2014/EU rendelet keretében már elvégzett értékeléseket. Amennyiben egy pénzügyi eszközt illikvidnek minősítettek, a kényszerbeszerzési eljárás megindításának határideje legfeljebb hét üzleti napra hosszabbodhat meg.

- (18) A kkv-tőkefinanszírozási piacok likviditásának figyelembevétele érdekében és különösen az árjegyzői tevékenységnek e kevésbé likvid piacokon való lehetővé tétele érdekében helyénvaló e piacok számára rugalmasságot engedélyezni és lehetővé tenni, hogy a kereskedés időpontját követően legfeljebb 15 napig ne alkalmazzák a kényszerbeszerzési eljárást. A kiegyenlítési fegyelmet szolgáló, a kkv-tőkefinanszírozási piacokra vonatkozó egyedi intézkedések kizárólag az ilyen piacokon kötött ügyletekre alkalmazandók. Amint azt a Bizottság a „Cselekvési terv a kkv-k finanszírozáshoz való hozzájutásának javítására” című bizottsági közleményhez csatolt, 2011. december 7-i munkadokumentumban is megállapította, a bankkölcsönök alternatívájaként fejleszteni kell a kkv-k tőkepiaci forráshoz jutását, és ezért helyénvaló a szabályok oly módon történő átalakítása, hogy azok jobban szolgálják e kkv-tőkefinanszírozási piacok szükségleteit.
- (19) A központi értéktárak számára lehetővé kell tenni, hogy nyomon követhessék a több kiegyenlítési megbízáshoz kapcsolódó kényszerbeszerzések végrehajtását, amennyiben a pénzügyi eszközök, valamint a kényszerbeszerzési türelmi idő lejártának időpontja azonosak, annak érdekében, hogy az e rendelet követelményeivel összeegyeztethető minimális szintre csökkentsék a végrehajtandó kényszerbeszerzések számát.
- (20) Mivel e rendelet fő célja, hogy a piaci szereplőkre közvetlenül alkalmazandó jogi kötelezettségeket vezessen be, többek között arra vonatkozóan, hogy mindazokat az átruházható értékpapírokat, amelyekkel a 2014/65/EU irányelv és a 600/2014/EU rendelet által szabályozott kereskedési helyszíneken kereskednek, illetve amelyeknek a 2002/47/EK irányelv feltételei szerint biztosítékként való felhasználására kerül sor, könyvelési tétel formájában fel kell tüntetni egy központi értéktárban, illetve hogy a piaci szereplőknek kötelezettségeiket legkésőbb a kereskedés napját követő második üzleti napon teljesíteniük kell, és mivel az értékpapír-kiegyenlítési rendszerek működtetéséért és az Unión belüli időszertű kiegyenlítéseket biztosító intézkedések alkalmazásáért a központi értéktárak felelnek, feltétlenül gondoskodni kell arról, hogy a központi értéktárak biztonságosak és megbízhatóak legyenek és folyamatosan eleget tegyenek az e rendeletben meghatározott szigorú szervezeti, üzletviteli és prudenciális követelményeknek, ideértve a csalás és a gondatlanság visszaszorítására irányuló összes ésszerű intézkedés meghozatalát is. A központi értéktárak engedélyezésével és folyamatos felügyeletével kapcsolatos egységes és közvetlenül alkalmazandó szabályok tehát szükségszerűen következnek az e rendelet által a piaci szereplők számára előírt jogi kötelezettségekből, és azokkal szoros összefüggésben állnak. Ennélfogva a központi értéktárak engedélyezésével és folyamatos felügyeletével kapcsolatos szabályokról és a piaci szereplők számára előírt jogi kötelezettségekről egyazon jogi aktusban kell rendelkezni.
- (21) Tekintettel arra, hogy a központi értéktárakra vonatkozóan közös követelményeket kell megállapítani, valamint a több tagállamot érintő kiegyenlítés előtt álló akadályokat fel kell számolni, az engedéllyel rendelkező központi értéktárak számára lehetővé kell tenni, hogy – többek között az Unió területén fióktelep alapítása útján – szabadon nyújthassák szolgáltatásaikat. Annak érdekében, hogy biztosítva legyen a biztonság megfelelő szintje azon szolgáltatások tekintetében, amelyeket egy másik tagállamban a központi értéktárak nyújtanak, az ilyen központi értéktáraknak az e rendeletben meghatározott külön eljárást kell betartaniuk, ha az e rendeletben felsorolt alapvető szolgáltatások nyújtását, vagy egy fogadó tagállamban fióktelep alapítását tervezi.
- (22) Mivel a cél egy határok nélküli uniós kiegyenlítési piac, ezzel összefüggésben meg kell állapítani az e rendelet alkalmazásában részt vevő különböző hatóságok hatásköreit. A tagállamoknak konkrétan ki kell jelölniük az e rendelet alkalmazásáért felelős illetékes hatóságokat, amelyeket fel kell ruházni a feladataik ellátásához szükséges felügyeleti és vizsgálati jogkörökkel. A központi értéktárak engedélyezéséért és felügyeletéért a székhely szerinti tagállamok illetékes hatóságának kell felelnie, amely megfelelő helyzetben van ahhoz, és ezért fel kell hatalmazni arra, hogy megvizsgálja a központi értéktárak napi működését, rendszeres felülvizsgálatot végezzen, és szükség esetén megtegye a megfelelő intézkedéseket. Az érintett illetékes hatóságnak ugyanakkor a lehető legkorábbi szakaszban konzultálnia kell és együtt kell működnie más érintett hatóságokkal, többek között a központi értéktár által működtetett egyes értékpapír-kiegyenlítési rendszerek felvigyázásáért felelős hatóságokkal, a legfontosabb kiegyenlítési pénznemeket kibocsátó központi bankokkal és adott esetben az egyes értékpapír-kiegyenlítési rendszerek kiegyenlítő feleként eljáró érintett központi bankokkal, illetve szintén adott esetben a csoporthoz tartozó más szervezetek illetékes hatóságaival. Az ilyen együttműködés részeként az érintett hatóságoknak információcserét kell folytatniuk, továbbá haladéktalanul értesíteni kell az említett hatóságokat minden olyan válsághelyzetről, amely a központi értéktárnak vagy bármely résztvevőjének a székhelye szerinti valamely tagállam pénzügyi rendszerének likviditását, illetve stabilitását érinti.
- (23) Amennyiben egy központi értéktár szolgáltatásait egy másik tagállamban nyújtja, a fogadó tagállam illetékes hatósága számára lehetővé kell tenni, hogy a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságától tájékoztatást kérjen a kérelmező hatóság számára releváns, a központi értéktár tevékenységére vonatkozó összes információról. Ez a tájékoztatás a felügyelet hatékony koordinációjának lehetővé tétele érdekében vonatkozhat a központi értéktárnak a fogadó tagállamban letelepedett felhasználói számára nyújtott szolgáltatásokra, vagy a kezelt eszközökre és pénznemekre, továbbá kiterjedhet a kedvezőtlen fejleményekre, a kockázatértékelések eredményeire és a korrekciós intézkedésekre vonatkozó információkra is. Emellett a székhely szerinti tagállam illetékes hatósága számára is hozzáférhetővé kell tenni a központi értéktár által a fogadó tagállam illetékes hatósága számára rendszeres időszakonként nyújtott beszámolókat is.

- (24) Amennyiben a központi értéktár – többek között fióktelep alapítása révén – a székhelyétől eltérő valamely tagállamban szolgáltatásokat nyújt, az adott központi értéktár felügyeletéért elsősorban a székhelye szerinti tagállam illetékes hatósága felel. Ha a központi értéktárnak valamely fogadó államban folytatott tevékenységei az adott fogadó tagállamban az értékpapírcsoporthoz tartozó befektetők védelme szempontjából lényegi fontosságúvá váltak, a székhely szerinti tagállam és a fogadó tagállam illetékes hatóságainak és érintett hatóságainak együttműködési mechanizmust kell létrehozniuk az adott központi értéktár fogadó tagállambeli tevékenységeinek felügyeletére. A székhely szerinti tagállam illetékes hatósága számára lehetőséget kell biztosítani arra, hogy úgy döntsön, hogy az említett együttműködési mechanizmus keretében többoldalú együttműködésre kerüljön sor – a testületi jellegű együttműködést is beleértve – a székhely szerinti tagállam illetékes hatósága, valamint az érintett fogadó tagállamok illetékes hatóságai és érintett hatóságai között. Ez az együttműködési mechanizmus azonban nem tekintendő az 1095/2010/EU rendeletben említett felügyeleti kollégiumnak. Egyetlen tagállam vagy tagállamcsoport sem szenvedhet sem közvetlenül, sem közvetve megkülönböztetést központi értéktár és kiegyenlítési szolgáltatások helyszínéül. E rendelet szerinti feladataik teljesítése során a hatóságok nem alkalmazhatnak sem közvetlen, sem közvetett megkülönböztetést más tagállam vállalkozásaival szemben. E rendeletre figyelemmel, egy adott tagállambeli központi értéktár nem korlátozható és nem akadályozható meg abban, hogy pénzügyi eszközök kiegyenlítését másik tagállam pénznemében vagy harmadik ország pénznemében végezze.
- (25) Ez a rendelet nem akadályozhatja meg a tagállamokat abban, hogy nemzeti jogszabályaikban különös jogi keretet írjanak elő a központi értéktár illetékes hatósága és az érintett hatóságok közötti nemzeti szintű, napi együttműködésre. Az említett nemzeti jogi keretnek összhangban kell lennie a felügyeleti gyakorlatokra és a hatóságok közötti együttműködésre vonatkozó, az ESMA által e rendelet szerint esetlegesen kiadott iránymutatásokkal.
- (26) A központi értéktár meghatározásának hatálya alá eső bármely jogi személy kizárólag az illetékes nemzeti hatóságok előzetes engedélyével kezdheti meg tevékenységét. Több különböző üzleti modellt is figyelembe véve a központi értéktárakat azok bizonyos alapvető szolgáltatásaira hivatkozva kell meghatározni, amelyekbe beletartozik az értékpapír-kiegyenlítési rendszer működtetését magában foglaló kiegyenlítés, a hitelesítési szolgáltatások, valamint a központi értékpapírszámla-vezetési szolgáltatások. A központi értéktárnak legalább egy értékpapír-kiegyenlítési rendszert kell működtetnie, és egy további alapvető szolgáltatást kell nyújtania. A központi értéktárak csak e feladatok együttes ellátása révén tölthetik be szerepüket az értékpapír-kiegyenlítés területén, és csak így biztosíthatják az értékpapír-nyilvántartás integritását. Az értékpapír-kiegyenlítési rendszert nem működtető szervezeteket, azaz a részvénykönyv-vezetők, a transzferügynökök, a 2003/87/EK irányelv értelmében létrehozott nyilvántartási rendszerért felelős hatóságok és szervek, illetve a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel ⁽¹⁾ szabályozott központi szerződő felek nem esnek a központi értéktár meghatározásának hatálya alá.
- (27) A központi értéktáraknak rendelkezniük kell olyan helyreállítási tervvel, amely biztosítja a kritikus működési folyamataik folytonosságát. A 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽²⁾ sérelme nélkül az illetékes hatóságoknak gondoskodniuk kell arról, hogy a vonatkozó nemzeti joggal összhangban minden egyes központi értéktárra vonatkozóan megfelelő szanalási tervet dolgozzanak ki és tartsanak fenn.
- (28) Annak érdekében, hogy megbízható adatok álljanak rendelkezésre az értékpapír-kiegyenlítési rendszereken kívül végrehajtott értékpapír-kiegyenlítés nagyságrendjére vonatkozóan, továbbá a felmerülő kockázatok nyomon követését és kezelését biztosítandó, a központi értéktáraktól eltérő, értékpapírügyleteket értékpapírkiegyenlítési-rendszeren kívül kiegyenlítő intézményeknek be kell számolniuk kiegyenlítési tevékenységeikről az érintett illetékes hatóságoknak. Ezeknek az illetékes hatóságoknak ezt követően továbbítaniuk kell ezeket az információkat az ESMA számára, valamint tájékoztatniuk kell az ESMA-t az ilyen kiegyenlítési tevékenységek következtében potenciálisan felmerülő kockázatokról. Emellett az ESMA-nak nyomon kell követnie ezeket a kiegyenlítési tevékenységeket és figyelembe kell vennie az azokkal járó esetleges kockázatokat.
- (29) Annak elkerülése érdekében, hogy a központi értéktárak az e rendelet értelmében engedélyköteles tevékenységektől eltérő kockázatos tevékenységet végezzenek, az engedéllyel rendelkező központi értéktárak tevékenységét az engedélyükben foglalt vagy az e rendelet alapján bejelentett szolgáltatások nyújtására kell korlátozni, és – a hasonló

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2012. július 4-i 648/2012/EU rendelete a tőzsdén kívüli származtatott ügyletekről, a központi szerződő felekről és a kereskedési adattárakról (HL L 201., 2012.7.27., 1. o.).

⁽²⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2014. május 15-i 2014/59/EU irányelve a hitelintézetek és befektetési vállalkozások helyreállítási és szanalási célú keretrendszer létrehozásáról és a 82/891/EK tanácsi irányelv, a 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/EU, 2012/30/EU és 2013/36/EU irányelv, valamint az 1093/2010/EU és a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról (HL L 173., 2014.6.12., 190. o.).

szolgáltatásokat nyújtó intézmények kivételével – más intézményben nem rendelkezhetnek az e rendeletben a 2013/34/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvre⁽¹⁾ való hivatkozással meghatározott részesedéssel, illetve e más intézmény szavazati jogai vagy tőkéje legalább 20 %-ának közvetlen vagy közvetett tulajdonjogával, kivéve, ha a részesedést a központi értéktárak illetékes hatóságai jóváhagyták azon az alapon, hogy az a központi értéktárak kockázati profilját nem növeli meg lényeges mértékben.

- (30) Az értékpapír-kiegyenlítési rendszerek biztonságos működésének szavatolása érdekében azokat kizárólag az e rendeletnek megfelelő központi értéktárak vagy központi értéktárként eljáró központi bankok működtethetik.
- (31) A tagállami adójog egyedi követelményeinek sérelme nélkül a központi értéktárakat fel kell hatalmazni az alapvető szolgáltatásaikhoz kapcsolódó olyan kiegészítő szolgáltatások nyújtására, amelyek javítják az értékpapírpiaconk biztonságát, hatékonyságát és átláthatóságát, és nem jelentenek szükségtelen kockázatot az értéktárak alapvető szolgáltatásaira nézve. E szolgáltatások nem kimerítő felsorolását e rendelet tartalmazza annak érdekében, hogy a központi értéktárak reagálni tudjanak a jövőbeli piaci fejleményekre. Amennyiben az említett szolgáltatások nyújtása adóhatóságok részére történő forrásadó-levonással, illetve adatszolgáltatással függ össze, azt az érintett tagállam jogával összhangban kell végezni. Az EUMSZ 114. cikkének (2) bekezdésével összhangban a 114. cikk (1) bekezdésén alapuló, intézkedések elfogadására irányuló hatáskör az adózásra vonatkozó rendelkezésekre nem alkalmazandó. A C-338/01. számú Bizottság kontra Tanács ügyben 2004. április 29-én hozott ítéletében⁽²⁾ az Európai Unió Bírósága megállapította, hogy az „adózásra vonatkozó rendelkezések” kifejezést úgy kell értelmezni, hogy „az magában foglalja nemcsak az adóalanyokról, az adóztatott tevékenységekről, az adóalapról, a közvetlen és közvetett adók kulcsairól és az azok alóli mentességekről, hanem az ezen adók beszedésének szabályairól szóló rendelkezéseket is.” Ez a rendelet ezért nem terjed ki az adók beszedésének szabályaira, amelyekre vonatkozóan más jogalapot kellene alkalmazni.
- (32) Annak a központi értéktárnak, amely valamely alapvető szolgáltatásának harmadik félhez történő kiszervezését, új alapvető szolgáltatás vagy az e rendeletben fel nem sorolt kiegészítő szolgáltatás nyújtását, további értékpapír-kiegyenlítési rendszer működtetését, egy másik kiegyenlítő fél igénybevételét vagy központi értéktárak közötti, jelentős kockázatokkal járó kapcsolatok létesítését tervezi, a kezdeti engedélyezéshez előírttal megegyező eljárás keretében engedélyért kell folyamodnia, azzal az eltéréssel, hogy az illetékes hatóságnak három hónapon belül értesítenie kell a kérelmező központi értéktárat az engedély megadásáról vagy elutasításáról. A központi értéktárak közötti, jelentős kockázattal nem járó kapcsolatok, illetve olyan központi értéktárak közötti interoperábilis kapcsolatok esetében, amelyek ezen interoperábilis kapcsolatokkal kapcsolatos szolgáltatásaikat közszervezetekhez, például a KBER tagjaihoz szervezik ki, nem szükséges előzetes engedélyezést előírni, de a kérdéses központi értéktáraknak tájékoztatniuk kell ezekről az illetékes hatóságaikat.
- (33) Amennyiben egy központi értéktár az ezen rendeletben kifejezetten felsorolt, a kockázati profilját nem növelő nem banki jellegű kiegészítő szolgáltatásokra kívánja kiterjeszteni szolgáltatásait, lehetővé kell tenni számára, hogy ezt a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságának értesítését követően megtehesse.
- (34) A harmadik országokban letelepedett központi értéktáraknak – többek között fióktelep alapításával – lehetőséget kell kapniuk arra, hogy szolgáltatást nyújtsanak az Unióban. Annak érdekében, hogy biztosítva legyen a biztonság megfelelő szintje a harmadik országbeli központi értéktárak által nyújtott szolgáltatások tekintetében, az ilyen értéktárakat az ESMA-nak el kell ismernie, ha az e rendeletben felsorolt szolgáltatásokat kívánják nyújtani, vagy az Unión belül fióktelepet kívánnak alapítani. A harmadik országbeli központi értéktárak számára lehetővé kell tenni, hogy az Unióban letelepedett központi értéktárakkal kapcsolatot hozhassanak létre ilyen elismerés hiányában is, feltéve, hogy a megfelelő illetékes hatóság nem emel ez ellen kifogást. A pénzügyi piacok globális jellegére tekintettel az ESMA a legalkalmasabb szerv a harmadik országbeli központi értéktárak elismerésére. Célszerű, hogy az ESMA csak akkor ismerhesse el egy harmadik országbeli központi értéktárat, ha a Bizottság megállapítja, hogy arra az e rendeletben foglalttal ténylegesen egyenértékű jogi és felügyeleti keretrendszer vonatkozik, ha a letelepedése szerinti országban tényleges engedéllyel rendelkezik és tényleges felügyelet és felvigyázás alatt áll, valamint ha az ESMA és a központi értéktár illetékes hatóságai és érintett hatóságai között együttműködési mechanizmus működik. Az ESMA általi elismerésnek feltétele kell, hogy legyen az Unióban letelepedett és e rendelet értelmében engedélyezett központi értéktárakra alkalmazandó prudenciális keretrendszer egyenértékűségének tényleges elismerése.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2013. június 26-i 2013/34/EU irányelve a meghatározott típusú vállalkozások éves pénzügyi kimutatásairól, összevont (konszolidált) éves pénzügyi kimutatásairól és a kapcsolódó beszámolókról, a 2006/43/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 78/660/EGK és a 83/349/EGK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 182., 2013.6.29., 19. o.).

⁽²⁾ EBHT 2004, I-4829.

- (35) Figyelembe véve a központi értéktárak és az általuk nyújtott szolgáltatások összetettségét és rendszerjellegét, átlátható irányítási szabályokkal kell biztosítani, hogy a vezető tisztségviselők, az ügyvezető szerv tagjai, a részvényesek és a résztvevők, akik a 2013/34/EU irányelv meghatározása szerinti befolyást („ellenőrzést”) gyakorolhatnak a központi értéktár működése felett, képesek legyenek biztosítani a központi értéktár stabil és prudens irányítását.
- (36) A tagállamok különböző irányítási struktúrákat használnak. A legtöbb esetben az egy vagy két testületből álló irányítást, vagy mindkettőt alkalmazzák. Az ebben az irányelvben alkalmazott meghatározások célja valamennyi meglévő struktúra lefedése bármelyik struktúra melletti állásfoglalás nélkül. A fogalom meghatározások kizárólag egy adott eredmény elérését szolgáló szabályok megállapításához szükségesek, függetlenül az egyes tagállamokban valamely intézményre alkalmazandó nemzeti társasági jogtól. Ezért a meghatározások nem avatkozhatnak be a hatáskörök általános, a nemzeti társasági törvény szerinti elosztásába.
- (37) Átlátható irányítási szabályokkal kell biztosítani, hogy egyaránt figyelembe legyenek véve egyrészt a központi értéktár részvényeseinek, vezetőségének és alkalmazottainak, másrészt pedig a felhasználóinak – akiket a központi értéktárak végső soron szolgálni hivatottak – az érdekei. Az említett irányítási szabályok a központi értéktár tulajdonosi modelljének sérelme nélkül alkalmazandók. A központi értéktár által működtetett minden egyes értékpapír-kiegyenlítési rendszer esetében felhasználói bizottságot kell létrehozni, amely lehetőséget biztosít a felhasználóknak arra, hogy az őket érintő legfontosabb kérdésekben tanácsokkal szolgáljanak a központi értéktár ügyvezető szerve számára, és a bizottságnak meg kell kapnia a szerepe betöltéséhez szükséges eszközöket. A felhasználói bizottságban képviseletet kell biztosítani a központi értéktárak különböző felhasználói, köztük a különböző értékpapírtípusok tulajdonosai érdekeinek számára.
- (38) A központi értéktárak számára lehetővé kell tenni, hogy kiszervezhessék szolgáltatásaik működtetését, feltéve, hogy kezelik az e kiszervezésből eredő kockázatokat. A központi értéktárakra ruházott feladatok jelentőségére figyelemmel ennek a rendeletnek úgy kell rendelkeznie, hogy a központi értéktárak tevékenységeik harmadik felekhez történő szerződéses kiszervezése révén a kötelezettségeiket nem ruházzák át harmadik felekre. Az ilyen tevékenységek kiszervezését szigorú feltételekhez kell kötni, amelyek értelmében továbbra is a központi értéktár felel saját tevékenységeiért, és amelyek biztosítják a központi értéktárak megfelelő színvonalú felügyeletét és felvigyázását. Lehetővé kell tenni, hogy a központi értéktárak tevékenységeinek közszervezetekhez történő kiszervezése bizonyos feltételekkel mentesíthető legyen e követelmények alól.
- (39) Ez a rendelet nem akadályozza meg a közvetlen értékpapír-közvetítési rendszereket engedélyező tagállamokat abban, hogy nemzeti jogukban úgy rendelkezzenek, hogy központi értéktáraktól eltérő feleknek kell ellátniuk, illetve láthatnak el egyes olyan funkciókat, amelyeket egyes más típusú értékpapír-közvetítési rendszerek esetében általában a központi értéktárak látnak el, illetve hogy meghatározzák, hogyan kell gyakorolni e funkciókat. Egyes tagállamokban például a számlakezelők, illetve a központi értéktárak által működtetett értékpapír-kiegyenlítési rendszerek résztvevői a központi értéktárak által vezetett értékpapírszámlákba tételeket vezetnek be úgy, hogy ők maguk nem feltétlenül számlavezetők. Tekintettel a központi értéktár szintjén a számlákba bevezetett tételekkel kapcsolatos jogbiztonság szükségességére, e rendeletben figyelembe kell venni az ilyen egyéb szereplők által betöltött sajátos szerepet. Ezért bizonyos konkrét körülmények fennállása esetén, szigorú, jogszabályban meghatározott szabályok szerint lehetővé kell tenni a felelősségnek a központi értéktár és az adott másik fél közötti megosztását, vagy e másik fél kizárólagos felelősségéről kell rendelkezni egyes legfelsőbb szintű értékpapír-számla-vezetéshez kapcsolódó aspektusok tekintetében, feltéve, hogy e másik fél megfelelő szabályozás és felügyelet alá tartozik. A felelősség megosztásának mértéke nem korlátozható.
- (40) Az üzletviteli szabályoknak átláthatóvá kell tenniük a központi értéktár és felhasználói közötti kapcsolatokat. A központi értéktárnak mindenekelőtt nyilvános, átlátható, objektív és megkülönböztetésmentes részvételi kritériumokat kell alkalmaznia az értékpapír-kiegyenlítési rendszer tekintetében, amelyek kizárólag az érintett kockázatok alapján teszik lehetővé a résztvevők csatlakozásának korlátozását. Az illetékes hatóságok számára biztosítani kell gyors és megfelelő korrekciós intézkedések alkalmazásának lehetőségét arra az esetre, ha a központi értéktárak indokolatlanul megtagadják szolgáltatásaikat a résztvevőktől. A központi értéktárnak nyilvánosságra kell hoznia szolgáltatásai árait és díjait. Biztosítandó a központi értéktárak szolgáltatásainak nyílt és megkülönböztetésmentes igénybevétele, valamint tekintettel arra, hogy saját tagállamuk területén a központi értéktárak továbbra is jelentős piaci befolyást élveznek, a központi értéktár nem térhet el az alapvető szolgáltatásaira vonatkozóan közzétett árképzési elveitől, továbbá külön számlán kell nyilvántartania az egyes alapvető szolgáltatásaihoz, valamint a kiegészítő szolgáltatásaihoz kapcsolódó költségeket és bevételeket. Ezek a részvételi rendelkezések kiegészítik és megerősítik a piaci szereplőknek a 2014/65/EU irányelvben biztosított azon jogát, hogy igénybe vehetik a más tagállamok területén működő kiegyenlítési rendszereket.

- (41) A hatékony adatrögzítés, kiegyenlítés és kifizetés megkönnyítése érdekében a központi értéktáraknak a résztvevőkkel és a velük összeköttetésben lévő piaci infrastruktúrákkal folytatott kommunikációra szolgáló eljárásaikat úgy kell kialakítani, hogy lehetővé váljon az üzenetküldésre és referenciaadatokra vonatkozó, releváns nemzetközi nyílt kommunikációs eljárások és standardok használata.
- (42) Tekintetbe véve az értékpapír-kiegyenlítési rendszereknek a pénzügyi piacokon betöltött központi szerepét, a központi értéktáraknak szolgáltatásaik nyújtása során a lehetőségeik szerint mindent meg kell tenniük az értékpapírügyletek időben történő kiegyenlítése és az értékpapír-nyilvántartás integritása érdekében. Ez a rendelet nem befolyásolhatja az értékpapír-közvetítésre és az értékpapír-nyilvántartás integritásának megőrzését célzó mechanizmusokra irányadó tagállami nemzeti jogszabályokat. Ugyanakkor a központi értéktárak résztvevői és ügyfelei eszközeinek védelmét fokozandó e rendeletnek elő kell írnia, hogy a központi értéktáraknak el kell különíteniük az általuk az egyes résztvevők számára vezetett értékpapír-számlákat, és azt a lehetőséget is fel kell kínálniuk, hogy kérésre a résztvevők ügyfeleinek a számláit is elkülönítik, jogosultak azonban ezt egyes esetekben magasabb költségek mellett kínálni, amelyet a résztvevők azon ügyfeleinek kell viselniük, amelyek a további elkülönítést kérelmezték. A központi értéktárak és résztvevők számára elő kell írni, hogy a gyűjtőszámlás elkülönítést és az egyéni ügyfél-elkülönítést egyaránt biztosítsák annak érdekében, hogy az ügyfelek az igényeiknek legmegfelelőbbnek ítélt elkülönítési szintet választhassák ki.

Az egyetlen kivétel ez alól az az eset lehet, amikor egyéb közpolitikai követelmények miatt, így különösen a hatékony és átlátható adóbeszedéssel összefüggésben a központi értéktáraknak és részvevőinek egyéni ügyfél-elkülönítést kell biztosítaniuk valamely olyan tagállam polgárai, ott lakóhellyel rendelkező személyek és ott letelepedett jogi személyek számára, amelyben e rendelet hatálybalépésének időpontjában az értékpapírok kibocsátásának alapjául szolgáló nemzeti jogszabályok előírják ezt az egyéni ügyfél-elkülönítést, de kizárólag az adott tagállam polgárai, valamint az adott tagállamban lakóhellyel rendelkező személyek és ott letelepedett jogi személyek számára. A központi értéktáraknak biztosítaniuk kell, hogy ezek a követelmények az általuk működtetett valamennyi értékpapír-kiegyenlítési rendszerre külön-külön vonatkozzanak. A kiegészítő szolgáltatások nyújtásának sérelme nélkül a központi értéktárak nem használhatják saját számlára azokat az értékpapírokat, amelyek valamelyik résztvevőhöz tartoznak, kivéve, ha erre az adott résztvevő kifejezett felhatalmazást adott, továbbá semmilyen más módon nem használhatják saját számlára azokat az értékpapírokat, amelyek nem tartoznak hozzájuk. Emellett a központi értéktáraknak kötelezniük kell a résztvevőket arra, hogy beszerezzék ügyfeleik szükséges előzetes hozzájárulását.

- (43) A 98/26/EK irányelv úgy rendelkezik, hogy az értékpapír-kiegyenlítési rendszerekbe azok szabályai szerint bevezetett átutalási megbízásoknak jogi úton érvényesíthetőnek és a harmadik felekre nézve kötelező erejűeknek kell lenniük. Tekintetbe véve azonban, hogy a 98/26/EK irányelv nem említi meg konkrétan azokat a központi értéktárakat, amelyek értékpapír-kiegyenlítési rendszereket működtetnek, az egyértelműség érdekében ennek a rendeletnek elő kell írnia, hogy a központi értéktárak határozzák meg azt az időpontot, amikor az átutalási megbízások bevezetésre kerülnek a rendszereikbe, és visszavonhatatlanná válnak az említett irányelv szabályainak értelmében. A jobbiztonság fokozása érdekében továbbá a központi értéktáraknak közölniük kell résztvevőikkel, hogy az értékpapír-transzfer és a pénzeszköz-átutalás egy értékpapír-kiegyenlítési rendszerben mely pillanattól válik jogi úton érvényesíthetővé, illetve harmadik felekre nézve kötelező erejűvé, adott esetben a nemzeti joggal összhangban. A központi értéktáraknak továbbá minden ésszerű lépést meg kell tenniük annak biztosítása érdekében, hogy az értékpapír-transzfer és a pénzeszköz-átutalás legkésőbb a kiegyenlítés tényleges időpontja szerinti üzleti nap végén jogi úton érvényesíthető és harmadik felekre nézve kötelező erejű legyen.
- (44) A kiegyenlítő fél fizetéseképtelenségéből eredő kiegyenlítési kockázatok elkerülése érdekében a központi értéktáraknak, amennyiben ez lehetséges és megvalósítható, az értékpapírügylet pénzzoldalát központi banknál nyitott számlán kell kiegyenlíteniük. Ha ilyen lehetőség nincs, vagy az nem megvalósítható, biztosítani kell, hogy a központi értéktár a kiegyenlítést a 2013/36/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvben⁽¹⁾ foglalt feltételek szerint létrehozott, valamint az e rendelet IV. címében szereplő célzott engedélyezési eljárás és prudenciális követelmények hatálya alá tartozó hitelintézetnél nyitott számlán végezhesse el.
- (45) A kiegyenlítéshez kapcsolódó, hitel- és likviditási kockázatokkal járó kiegészítő banki tevékenységeket kizárólag központi értéktárak végezhetnek, illetve azok csak olyan szervezetekhez szervezhető ki, amelyek számára az e rendeletben meghatározottaknak megfelelően engedélyezték a központi értéktári tevékenységeket kiegészítő banki szolgáltatások nyújtását.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2013. június 26-i 2013/36/EU irányelve a hitelintézetek tevékenységéhez való hozzáférésről és hitelintézetek és befektetési vállalkozások prudenciális felügyeletéről, a 2002/87/EK irányelv módosításáról, a 2006/48/EK és a 2006/49/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló (HL L 176., 2013.6.27., 338. o.).

- (46) Annak biztosításához, hogy a központi értéktári és banki szolgáltatások ugyanazon vállalkozáscsoporton belül történő nyújtása hatékony legyen, indokolt, hogy az e rendeletben foglalt követelmények ne zárják ki annak a lehetőségét, hogy a szóban forgó hitelintézet ugyanahhoz a vállalkozáscsoporthoz tartozzon, mint a központi értéktár. Rendelkezni kell olyan konstrukciókról, amelyek keretében a központi értéktárak engedélyt kaphatnak arra, hogy ugyanazon bejegyzett szervezeten keresztül, vagy egy olyan különálló bejegyzett szervezeten keresztül – függetlenül attól, hogy az a végső soron ugyanazon anyavállalat által ellenőrzött vállalatcsoport tagja-e vagy sem – kiegészítő szolgáltatásokat nyújtsanak a résztvevőknek és más szervezeteknek. Amikor központi banktól eltérő hitelintézet jár el kiegyenlítő félként, a hitelintézetnek biztosítania kell a központi értéktár résztvevői számára az e rendeletben meghatározott és az engedély hatálya alá tartozó szolgáltatások nyújtását, de annak érdekében, hogy a kiegyenlítési rendszer minél kevésbé legyen kitéve a hitelintézet esetleges csődjéből fakadó kockázatoknak, egyéb banki szolgáltatásokat nem nyújthat ugyanazon bejegyzett szervezeten keresztül.
- (47) Tekintettel arra, hogy a 2013/36/EU irányelv nem tér ki kifejezetten a kiegyenlítéshez kapcsolódó kiegészítő banki szolgáltatások nyújtásából eredő napközbeni hitel- és likviditási kockázatokra, az ilyen szolgáltatásokat nyújtó hitelintézetekre és központi értéktárakra vonatkozóan emellett szigorúbb egyedi hitel- és likviditási kockázat-csökkentést célzó követelményeket, többek között a hitel- és likviditási kockázatokat tükröző kockázatalapú többléteke-követelményt kell előírni. E szigorúbb, hitel- és likviditási kockázat-csökkentést célzó követelményeknek követniük kell a pénzügyi piaci infrastruktúrára vonatkozó globális standardokat, valamint a Bázeli Bankfelügyeleti Bizottság által 2013 áprilisában kiadott, „Monitoring tools for intraday liquidity management” (A napközbeni likviditáskezelés ellenőrzésének eszközei) című dokumentumban megfogalmazott elveket.
- (48) Egyes hitelintézetként is működő központi értéktárakra alkalmazni kell a hitelintézetekre vonatkozóan az 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletben ⁽¹⁾ és a 2013/36/EU irányelvben meghatározott szavatolóteke- és jelentéstételi követelményeket. Tekintettel ezen központi értéktárak rendszerszemponitú jelentőségére, célszerű az uniós jogban előirt legszigorúbb követelményeket alkalmazni, például a szavatolóteke-követelményekkel kapcsolatos jelentéstétellel összefüggésben, a különböző uniós szabályok kumulatív alkalmazásának kiküszöbölése érdekében. Minden olyan területen, ahol a követelményeket illetően esetleges átfedéseket állapítanak meg, az ESMA-nak és az 1093/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet ⁽²⁾ által létrehozott európai felügyeleti hatóságnak (Európai Bankhatóság) (EBH) az 1093/2010/EU rendelet 34. cikkével és az 1095/2010/EU rendelettel összhangban véleményt kell kibocsátania az uniós jogi aktusok helyes alkalmazására vonatkozóan.
- (49) Az 575/2013/EU rendeletben és a 2013/36/EU irányelvben előirt szavatolóteke-követelményeken túlmenően a hitelintézetek és a központi értéktárak számára egy olyan többléteke-követelményt is elő kell írni, amely tükrözi a többek között az értékpapír-kiegyenlítési rendszerek résztvevői, illetve a központi értéktári szolgáltatások egyéb igénybevevői számára nyújtott napközbeni hitelből eredő olyan kockázatokat, mint például a hitel- és likviditási kockázatok.
- (50) A hitel- és likviditási kockázat csökkentését célzó egyedi intézkedéseknek való teljes mértékű megfelelés biztosítása érdekében indokolt, hogy az illetékes hatóságok megkövetelhesék a központi értéktáraktól egynél több hitelintézet kijelölését, amennyiben a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítják, hogy egyetlen hitelintézet esetében nem kellően mérsékelt a hitel- és likviditási kockázatok koncentrációjának való kitétsége. A központi értéktárak számára is lehetővé kell tenni egynél több hitelintézet kijelölését.
- (51) Az 575/2013/EU rendeletben említett illetékes hatóságokra kell bízni annak felügyeletét, hogy azok a kijelölt hitelintézetek és központi értéktárak, amelyek engedélyt kaptak kiegyenlítést kiegészítő banki szolgáltatások nyújtására, betartják-e az 575/2013/EU rendelet és a 2013/36/EU irányelv követelményeit, és e rendelet vonatkozó különös prudenciális követelményeit. A felügyeleti standardok következetes alkalmazásának biztosítása érdekében kívánatos, hogy azon központi értéktárak banki szolgáltatásainak felügyeletét, amelyek nagyságrendjüknel és jellegüknel fogva számottevő kockázatot jelentenek az Unió pénzügyi stabilitására, a hitelintézetek prudenciális felügyeletére vonatkozó politikákkal kapcsolatos 1024/2013/EU tanácsi rendeletben ⁽³⁾ meghatározott feltételek mellett közvetlenül az EKB lássa el. Ez a rendelet nem érinti az 1024/2013/EU rendeletet.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2013. június 26-i 575/2013/EU rendelete a hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról (HL L 176., 2013.6.27., 1. o.)

⁽²⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2010. november 24-i 1093/2010/EU rendelete az európai felügyeleti hatóság (Európai Bankhatóság) létrehozásáról, a 716/2009/EK határozat módosításáról és a 2009/78/EK bizottsági határozat hatályon kívül helyezéséről (HL L 331., 2010.12.15., 12. o.)

⁽³⁾ A Tanács 2013. október 15-i 1024/2013/EU rendelete az Európai Központi Banknak a hitelintézetek prudenciális felügyeletére vonatkozó politikákkal kapcsolatos külön feladatokkal történő megbízásáról (HL L 287., 2013.10.29., 63. o.)

- (52) Azoknak a kijelölt hitelintézeteknek és központi értéktáraknak, amelyek engedélyt kaptak kiegyenlítést kiegészítő banki szolgáltatások nyújtására, be kell tartaniuk a hitelintézetekre alkalmazandó valamennyi jelenlegi, illetve jövőbeli uniós jogszabályt. Ez a rendelet nem sértheti a 2014/59/EU irányelvet és a hitelintézetek, befektetési vállalkozások és más pénzügyi intézmények helyreállítását és szanálását célzó keretrendszerre vonatkozó esetleges jövőbeli uniós jogalkotási aktusokat.
- (53) A központi értéktárak által nyújtott szolgáltatások megfelelő biztonsága és folyamatossága érdekében a központi értéktárakra vonatkozóan célzott, egységes és közvetlenül alkalmazandó prudenciális és tőkekövetelményeket kell előírni, amelyek csökkentik a jogi, működési és befektetési kockázatokat.
- (54) Annak érdekében, hogy a központi értéktárak résztvevői más kiegyenlítési rendszerekhez is hozzáférhessenek, a központi értéktárak közötti kapcsolatok biztonsági aspektusait különös követelményekkel kell szabályozni. A banki jellegű kiegészítő szolgáltatások különálló bejegyzett szervezet általi nyújtása nem akadályozhatja meg a központi értéktárakat abban, hogy ilyen szolgáltatásokat vegyenek igénybe, különösen, ha egy másik központi értéktár által működtetett értékpapír-kiegyenlítési rendszer résztvevői. Különösen fontos az értéktárak közötti kapcsolatokból eredő, a központi értéktárakat érintő esetleges kockázat, például hitel-, likviditási, szervezeti vagy bármely egyéb releváns kockázat teljes körű csökkentése. Az interoperábilis kapcsolatok tekintetében fontos, hogy az összekapcsolt értékpapír-kiegyenlítési rendszerekben azonos legyen a transzfermegbízások rendszerbe való bevezetésének, valamint annak időpontja, amikortól az ilyen transzfermegbízásokat nem lehet visszavonni, továbbá hogy az értékpapír-transzferok és a pénzeszköz-átutalások véglegességé válásának időpontjára egyenértékű szabályok vonatkozzanak. Ugyanezeket az elveket kell alkalmazni a közös kiegyenlítési informatikai infrastruktúrát használó központi értéktárak esetében is.
- (55) A központi értéktárak számára szigorú nyilvántartási követelményeket kell előírni annak érdekében, hogy az illetékes hatóságok hatékonyan tudják felügyelni tevékenységeiket. A központi értéktáraknak legalább tíz éven keresztül meg kell őrizniük az összes nyilvántartást és adatot mindazon szolgáltatásokkal kapcsolatosan, amelyeket nyújthatnak, ideértve az értékpapír-repoügleteket, illetve értékpapír-kölcsönzési ügyletek kezelését magában foglaló biztosítékkezelési szolgáltatásokra vonatkozó tranzakciós adatokat is. Lehetséges, hogy a központi értéktáraknak az e rendelet szerinti vonatkozó szabályozás- és végrehajtás-technikai standardokkal összhangban meg kell határozniuk az ügyfelek által nyújtandó tranzakciós adatok egységes formátumát annak érdekében, hogy e nyilvántartási kötelezettségnek meg tudjanak felelni.
- (56) Számos tagállamban a kibocsátókat arra kötelezi a nemzeti jog, hogy bizonyos típusú értékpapírok, különösen részvények kibocsátása esetén a nemzeti központi értéktárat vegyék igénybe. A kereskedés utáni uniós piac zavartalan működését gátló ezen akadály felszámolása, valamint annak érdekében, hogy a kibocsátók az értékpapírjaik kezelésének leghatékonyabb módját választhassák, a kibocsátókat fel kell jogosítani arra, hogy értékpapírjaik nyilvántartásával az Unióban letelepedett bármely központi értéktárat szabadon megbízhassák és azok egyéb kapcsolódó szolgáltatásait is igénybe vehessék. Mivel e rendelet hatálya nem terjed ki a nemzeti társasági jogszabályok harmonizálására, továbbra is alkalmazni kell azokat a nemzeti társasági és egyéb hasonló jogszabályokat, amelyek alapján az értékpapírokat kibocsátották, továbbá intézkedéseket kell hozni annak érdekében, hogy e nemzeti társasági és egyéb hasonló jogszabályokban előírt intézkedéseknek meg lehessen felelni azokban az esetekben, ha gyakorolják a központi értéktár szabad megválasztásának jogát. Ezek az értékpapír kibocsátásának alapjául szolgáló nemzeti társasági, illetve más hasonló jogszabályok az alkalmazandók a kibocsátó és a tulajdonosok és bármilyen harmadik felek közötti kapcsolatra, valamint azoknak az értékpapírhoz fűződő jogaira és kötelezéseire, például a szavazati jogokra, az osztalékokra és a társasági eseményekre. A kibocsátónak való szolgáltatásnyújtás csak átfogó kockázatértékelés alapján, illetve abban az esetben tagadható meg, ha a központi értéktár nem nyújt kibocsátási szolgáltatásokat azon értékpapírokkal összefüggésben, amelyeket az érintett tagállam társasági joga vagy más hasonló jogszabálya alapján bocsátottak ki. Az illetékes hatóságok számára biztosítani kell gyors és megfelelő korrekciós intézkedések lehetőségét arra az esetre, ha a központi értéktárak indokolatlanul megtagadják szolgáltatásaikat a kibocsátóktól.
- (57) A több tagállamot érintő értékpapír-tulajdon és -transzfer növekvő, e rendelet által is fokozott volumenéből adódóan rendkívül sürgős és fontos egyértelmű szabályokat kialakítani a központi értéktárak által vezetett számlákon lévő értékpapírokkal összefüggő tulajdonjogi kérdésekre alkalmazandó jogra vonatkozóan. Mindazonáltal ez olyan horizontális kérdés, amely túllép e rendelet alkalmazási körén, és amellyel a jövőbeli uniós jogalkotási aktusokban lehetne foglalkozni.
- (58) A klíring és elszámolás európai magatartási kódexe (2006. november 7.) önkéntes keretet hozott létre, hogy lehetővé tegye a központi értéktárak és más piaci infrastruktúrák közötti hozzáférést. A kereskedés utáni ágazat

azonban a nemzeti határok mentén továbbra is széttagolt, ami szükségtelenül költségessé teszi a tagállamközi kereskedést. A központi értéktárak közötti kapcsolatokra és a központi értéktárak és más piaci infrastruktúrák közötti hozzáférésre vonatkozóan egységes feltételeket kell megállapítani. Annak érdekében, hogy a központi értéktárak biztosítani tudják résztvevőik számára a más piacokra való bejutást, jogosultnak kell lenniük arra, hogy egy másik központi értéktár résztvevőivé váljanak, illetve egy másik központi értéktártól az ahhoz való hozzáféréshez szükséges különleges funkciók kialakítását kérjék. A hozzáférést tisztességes, ésszerű és megkülönböztetéstől mentes módon kell biztosítani, és az csak akkor tagadható meg, ha veszélyezteti a pénzügyi piacok zavartalan és rendes működését, vagy rendszerszintű kockázatokat idézne elő. Az illetékes hatóságok számára biztosítani kell gyors és megfelelő korrekciós intézkedések alkalmazásának lehetőségét arra az esetre, ha egy központi értéktár indokolatlanul megtagadja egy másik központi értéktártól a csatlakozás lehetőségét. Amennyiben a központi értéktárak közötti kapcsolatok jelentős kiegyenlítési kockázatokkal járnak, azt az érintett illetékes hatósággal engedélyeztetni kell, és azt annak fokozottan felügyelnie kell.

- (59) A központi értéktárak részére továbbá hozzáférést kell biztosítani a központi szerződő felektől vagy a kereskedési helyszínektől származó tranzakciós adatfolyamokhoz, e piaci infrastruktúrák részére pedig biztosítaniuk kell a hozzáférés lehetőségét a központi értéktárak által működtetett értékpapír-kiegyenlítési rendszerekhez. Az ilyen hozzáférés csak akkor tagadható meg, ha az veszélyezteti a pénzügyi piacok zavartalan és rendes működését, vagy rendszerszintű kockázatokat idézne elő, és nem tagadható meg a piaci részesedés elvesztése miatt.
- (60) Az illetékes hatóságok számára biztosítani kell gyors és megfelelő korrekciós intézkedések alkalmazásának lehetőségét arra az esetre, ha a központi értéktárak vagy a piaci infrastruktúrák indokolatlanul megtagadják a szolgáltatásaik nyújtását. Ez a rendelet kiegészíti a 648/2012/EU rendeletben, valamint a 600/2014/EU rendeletben foglalt, a kereskedési helyszínek, a központi szerződő felek és a központi értéktárak közötti, hozzáférésre vonatkozó azon rendelkezéseket, amelyek a kereskedés utáni szolgáltatások versenyképes belső piacának létrehozásához szükségesek. Az ESMA-nak és a Bizottságnak továbbra is szorosan figyelemmel kell kísérnie a kereskedés utáni infrastruktúra alakulását, és a Bizottságnak szükség esetén be kell avatkoznia, hogy megakadályozza a verseny torzulását a belső piacon.
- (61) Ahhoz, hogy a pénzügyi ágazatra vonatkozó prudenciális és üzletviteli keretrendszer jól működjön, annak szilárd felügyeleti és szankciórendszereken kell alapulnia. E célból a felügyeleti hatóságoknak rendelkezniük kell az intézkedésekhez szükséges hatáskörökkel és gondoskodni kell arról, hogy jogellenes magatartás esetén visszatartó erejű szankciórendszerekre támaszkodhassanak. A Bizottság – előmozdítandó a szankciók konvergenciáját a felügyeleti tevékenységek teljes skálája tekintetében – „A pénzügyi szolgáltatások ágazatában a szankciórendszerek megerősítéséről” című, 2010. december 8-i közleményében áttekintette a szankcionálási hatásköröket és azok gyakorlati alkalmazását.
- (62) Ennélfogva, biztosítandó, hogy a központi értéktárak, a kiegyenlítő félként kijelölt hitelintézetek, ezek ügyvezető szerveinek tagjai és az üzleti tevékenységüket ténylegesen irányító más személyek vagy bármely egyéb személyek megfeleljenek az e rendeletben foglalt követelményeknek, az illetékes hatóságoknak felhatalmazást kell kapniuk hatékony, arányos és visszatartó erejű közigazgatási szankciók és egyéb intézkedések alkalmazására.
- (63) Annak érdekében, hogy biztosítva legyen a szankciók visszatartó ereje és alkalmazásuk egységes legyen a tagállamokban, ebben a rendeletben fel kell sorolni azokat a főbb közigazgatási szankciókat és egyéb intézkedéseket, amelyeknek az illetékes hatóságok rendelkezésére kell állniuk, rendelkezni kell azon hatáskörökről, amelyek e szankcióknak és egyéb intézkedéseknek a jogsértést elkövető valamennyi jogi vagy természetes személyre történő alkalmazásához szükségesek, fel kell sorolni az e szankciók és egyéb intézkedések szintjének és típusának meghatározásakor alkalmazandó főbb kritériumokat, valamint meg kell határozni a közigazgatási bírságok mértékét. A közigazgatási bírságok meghatározásánál figyelembe kell venni olyan tényezőket, mint a jogsértésből eredő, megállapított pénzügyi haszon, a jogsértés súlyossága és időtartama, esetleges súlyosbító vagy enyhítő körülmények, a közigazgatási bírságok visszatartó erejének szükségessége, továbbá adott esetben rendelkezni kell a bírság részleges elengedéséről, ha a szervezet együttműködik az illetékes hatósággal. A szankciók elfogadása és közzététele során tiszteletben kell tartani az Európai Unió Alapjogi Chartájában (a Charta) szereplő alapvető jogokat, különösen a magán- és a családi élet tiszteletben tartásához (7. cikk), a személyes adatok védelméhez (8. cikk), valamint a hatékony jogorvoslatához és a tisztességes eljáráshoz való jogot (47. cikk).

- (64) A potenciális jogsértések feltárásához hatékony mechanizmusokat kell életbe léptetni, amelyek az e rendelet potenciális és tényleges megsértése eseteinek az illetékes hatósághoz történő bejelentésére ösztönöznek. E mechanizmusoknak megfelelő biztosítékokat kell nyújtaniuk az e rendeletet érintő feltételezett vagy tényleges jogsértéseket bejelentő és az ilyen jogsértés elkövetésével vádolt személyek számára. Megfelelő eljárásokat kell kialakítani, amelyek biztosítják a gyanúsított személy személyes adatai védelméhez való jogának, a védekezéshez való jognak és az adott személyt érintő végleges határozat elfogadása előtti meghallgatásra vonatkozó jognak, valamint az érintett azon jogának tiszteletben tartását, hogy az őt érintő határozat vagy intézkedés ellen a bíróság előtt hatékony jogorvoslattal élhessen.
- (65) Ez a rendelet nem sértheti a tagállamok büntetőjogi szankciókkal kapcsolatos jogának rendelkezéseit.
- (66) A személyes adatoknak e rendelet szerinti feldolgozása tekintetében a 95/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾ alkalmazandó. A személyes adatok tagállami illetékes hatóságok közötti cseréjének, illetve továbbításának meg kell felelnie a személyes adatok továbbítására vonatkozó szabályoknak, a 95/46/EK irányelvvel összhangban. A személyes adatoknak az ESMA által, e rendelet szerint történő feldolgozását a 45/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet⁽²⁾ szabályozza. A személyes adatok ESMA által történő cseréjének, illetve továbbításának meg kell felelnie a személyes adatok továbbítására vonatkozó szabályoknak, a 45/2001/EK irányelvvel összhangban.
- (67) Ez a rendelet tiszteletben tartja a különösen a Chartában elismert alapvető jogokat és elveket, nevezetesen a magán- és a családi élet tiszteletben tartásához való jogot, a személyes adatok védelméhez való jogot, a hatékony jogorvosolathoz és a tisztességes eljáráshoz való jogot, a kétszeres eljárás alá vonás és a kétszeres büntetés tilalmát, valamint a vállalkozás szabadságát, és azt az említett jogokkal és elvekkel összhangban kell alkalmazni.
- (68) Az ESMA-nak központi szerepet kell játszania e rendelet alkalmazásában és biztosítania kell, hogy az illetékes nemzeti hatóságok következetesen alkalmazzák az uniós előírásokat, valamint rendeznie kell a közöttük felmerülő vitás ügyeket.
- (69) Az ESMA-nak éves jelentést kell benyújtania a Bizottság számára, amelyben értékeli az e rendelet hatálya alá tartozó piacokon érvényesülő trendeket és potenciálisan felmerülő kockázatokat. E jelentésekben értékelnie kell legalább a következőket: a kiegyenlítés eredményessége, a belső körös kiegyenlítés, a több tagállamra kiterjedő szolgáltatásnyújtás, a hozzáféréshez való jog elutasításának okai és a kereskedés utáni pénzügyi szolgáltatások versenyét korlátozó egyéb lényeges akadályok, az engedélyezési előírások helytelen alkalmazásából származó akadályokat is ideértve, a meghíúsult kiegyenlítések esetén alkalmazott szankciók megfelelősége – különös tekintettel az illikvid pénzügyi eszközökkel kapcsolatban meghíúsult kiegyenlítések esetén alkalmazott szankciókat illetően szükséges további rugalmasságra és a polgári jogi felelősségre vonatkozó tagállami szabályoknak a központi értéktáraknak felróható veszteségekre való alkalmazására –, a banki jellegű kiegészítő szolgáltatások nyújtására vonatkozó feltételek, a résztvevők és ügyfelek értékpapírjainak védelmére vonatkozó követelmények és a szankciórendszer; továbbá az ESMA szükség esetén megelőző és korrekciós intézkedésekre vonatkozó ajánlásokat is megfogalmazhat e jelentésekben. Célszerű továbbá, hogy az ESMA ésszerű időn belül és az 1095/2010/EU rendelettel összhangban partneri felülvizsgálatokat folytasson az illetékes hatóságok e rendelet szerinti tevékenységeire vonatkozóan. Tekintettel a központi értéktárak rendszerszempontrú jelentőségére és arra, hogy első alkalommal kerül sor uniós szintű szabályozásukra, helyénvaló előírni, hogy e partneri felülvizsgálatokat kezdetben háromévente elvégezzék legalább azon központi értéktárak felügyeletét illetően, amelyek élnek a szolgáltatásnyújtás szabadságával vagy interoperábilis kapcsolatban vesznek részt.
- (70) Hatékony és helyénvaló megoldás az ESMA-t mint az értékpapírok és értékpapírpiacok területén rendkívül specializált szakértelemmel rendelkező szervet megbízni a Bizottsághoz benyújtandó azon szabályozás- és végrehajtás-technikai standardtervezetek kidolgozásával, amelyek nem igényelnek szakpolitikai döntéseket. Ennek előírása esetén az ESMA-nak egyúttal szorosan együtt kell működnie a KBER tagjaival, illetve az EBH-val.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 1995. október 24-i 95/46/EK irányelve a személyes adatok feldolgozása vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról (HL L 281., 1995.11.23., 31. o.).

⁽²⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2000. december 18-i 45/2001/EK rendelete a személyes adatok közösségi intézmények és szervek által történő feldolgozása tekintetében az egyének védelméről, valamint az ilyen adatok szabad áramlásáról (HL L 8., 2001.1.12., 1. o.).

- (71) A Bizottságot fel kell hatalmazni arra, hogy az EUMSZ 290. cikkével, valamint az 1093/2010/EU rendelet 10–14. cikkével és az 1095/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban szabályozástechnikai standardokat fogadjon el a következők tekintetében: a kiegyenlítési fegyelmet szolgáló intézkedések részletes elemei; a belső körös kiegyenlítésre vonatkozó beszámolás; a központi értéktárak által az engedélyre irányuló kérelemben feltüntetendő adatok és egyéb információk; azon feltételek, amelyek alapján az illetékes hatóságok jóváhagyhatják a központi értéktárak egyes bejegyzett szervezetek tőkéjében való részesedését; az egyes hatóságok által a központi értéktárak felügyeletével összefüggésben egymásnak átadandó információk; a kérelmező központi értéktár által az elismerési kérelemben az ESMA-nak nyújtandó információk; a központi értéktárak irányítási rendszerének összetevői; a központi értéktárak által vezetett nyilvántartások részletes adatai; a központi értéktárak által az átfogó kockázateértékelés során, valamint a csatlakozási kérelmek megtagadásának okát vizsgáló illetékes hatóságok által figyelembe veendő kockázatok; a résztvevők és kibocsátók központi értéktárakhoz való csatlakozását, a központi értéktárak egymáshoz való csatlakozását és a központi értéktárak és más piaci infrastruktúrák közötti csatlakozást érintő eljárás összetevői; a központi értéktárak által az értékpapír-nyilvántartás integritásának megőrzése érdekében hozandó intézkedések jellemzői; a működési és befektetési kockázatok és a központi értéktárak közötti kapcsolatokból fakadó kockázatok csökkentése; a központi értéktárakra vonatkozó részletes tőkekövetelmények; a banki jellegű kiegészítő szolgáltatások nyújtására szóló engedély iránti kérelem benyújtására vonatkozó részletek; a többlettőke-követelmények, valamint azon központi értéktárakat és kijelölt hitelintézeteket érintő hitel- és likviditási kockázatokra vonatkozó részletes prudenciális követelmények, amelyek számára engedélyezték banki jellegű kiegészítő szolgáltatások nyújtását.
- (72) A Bizottságot továbbá fel kell hatalmazni arra, hogy az EUMSZ 291. cikke szerinti végrehajtási jogi aktusok révén, valamint az 1095/2010/EU rendelet 15. cikkével összhangban végrehajtás-technikai standardokat fogadjon el a következők kapcsán használandó formanyomtatványokra és mintadokumentumokra vonatkozóan: a belső körös kiegyenlítésre vonatkozó beszámolás; a központi értéktárak engedély iránti kérelme; a központi értéktárak felügyeletének keretében az egyes illetékes hatóságok közötti információszolgáltatás; a székhely szerinti tagállamok és a fogadó tagállamok hatóságai közötti vonatkozó együttműködési mechanizmusok; a központi értéktárak által vezetett nyilvántartási tételek formátuma; a résztvevők vagy kibocsátók központi értéktárhoz való csatlakozásának, a központi értéktárak egymáshoz való csatlakozásának, illetve a központi értéktárak és más piaci infrastruktúrák közötti csatlakozásnak a megtagadása esetén alkalmazandó eljárások; valamint a kiegyenlítő fél engedélyezését megelőző, különböző hatóságokkal folytatott konzultáció.
- (73) E rendelet célkitűzéseinek elérése érdekében a Bizottságnak felhatalmazást kell kapnia arra, hogy az EUMSZ 290. cikkének megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el a következőkre vonatkozóan: egyes fogalom meghatározásokra vonatkozó konkrét részletek, a kiegyenlítés megghiúsulását okozó résztvevőkre kiszabandó pénzbírságok kiszámítására vonatkozó tényezők, valamint azok a kritériumok, amelyek alapján a központi értéktárnak a fogadó tagállamban folytatott működése e tagállam számára meghatározó jelentőségűnek minősül. Különösen fontos, hogy a Bizottság az előkészítő munka során megfelelő konzultációkat folytasson, többek között szakértői szinten is. A felhatalmazáson alapuló jogi aktus elkészítésekor és szövegezésekor a Bizottságnak gondoskodnia kell a vonatkozó dokumentumoknak az Európai Parlament és a Tanács részére történő egyidejű, időben történő és megfelelő továbbításáról.
- (74) E rendelet végrehajtása egységes feltételeinek biztosítása érdekében a Bizottságra végrehajtási hatásköröket kell ruházni, hogy a harmadik országbeli központi értéktárak elismerése céljából a harmadik országbeli szabályok értékeléséről szóló határozatokat hozzon. Ezeket a hatásköröket a 182/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletnek ⁽¹⁾ megfelelően kell gyakorolni.
- (75) A harmadik országok vonatkozó szabályainak felmérésénél arányos, eredményalapú megközelítést kell alkalmazni, az alkalmazandó uniós szabályok és adott esetben nemzetközi előírások betartására összpontosítva. Azokban az esetekben, amikor nincsenek olyan lényeges különbséget jelentő területek, amelyek előreláthatólag káros hatást gyakorolnának az uniós piacokra, feltételes, illetve ideiglenes elismerés is alkalmazható.
- (76) Mivel e rendelet céljait – nevezetesen a kiegyenlítésre és a központi értéktárakra vonatkozó egységes követelmények meghatározását – a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, az Unió szintjén azonban az intézkedés terjedelme miatt e célok jobban megvalósíthatók, az Unió intézkedéseket hozhat az Európai Unióról szóló szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően. Az említett cikkben foglalt arányosság elvének megfelelően ez a rendelet nem lépi túl az e célok eléréséhez szükséges mértéket.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2011. február 16-i 182/2011/EU rendelete a Bizottság végrehajtási hatásköreinek gyakorlására vonatkozó tagállami ellenőrzési mechanizmusok szabályainak és általános elveinek megállapításáról (HL L 55., 2011.2.28., 13. o.).

- (77) A 98/26/EK irányelvet módosítani kell, hogy összhangba kerüljön a 2010/78/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvvel ⁽¹⁾, amelynek értelmében a kijelölt értékpapír-kiegyenlítési rendszereket már nem a Bizottságnak, hanem az ESMA-nak kell bejelenteni.
- (78) Figyelembe véve, hogy ez a rendelet uniós szinten harmonizálja a kiegyenlítések megghiúsulásának megakadályozását és kezelését célzó intézkedéseket, és ezen intézkedéseket illetően szélesebb az alkalmazási köre, mint a 236/2012/EU európai parlamenti és a tanácsi rendeletnek ⁽²⁾, ez utóbbi rendelet 15. cikkét hatályon kívül kell helyezni.
- (79) A központi értéktárakat mentesíteni kell a 2014/65/EU irányelv és a 600/2014/EU rendelet alkalmazása alól, amennyiben az e rendeletben kifejezetten felsorolt szolgáltatásokat nyújtják. Annak biztosítása érdekében azonban, hogy a befektetési szolgáltatásokat nyújtó valamennyi szervezet a 2014/65/EU irányelv és a 600/2014/EU rendelet hatálya alá tartozzon, valamint az ilyen szolgáltatást nyújtó különféle típusú szervezetek közötti versenytorzulások kiküszöbölése érdekében elő kell írni, hogy azok a központi értéktárak, amelyek járulékos szolgáltatásaik keretében befektetési szolgáltatásokat nyújtanak, illetve ilyen tevékenységeket végeznek, a 2014/65/EU irányelv és a 600/2014/EU rendelet hatálya alá tartozzanak.
- (80) Az e rendeletben foglalt engedélyezési és elismerési követelmények alkalmazását el kell halasztani annak érdekében, hogy az Unióban vagy harmadik országokban letelepedett központi értéktáraknak elegendő idő álljon rendelkezésre ahhoz, hogy a tevékenységeiket illetően az e rendelet szerinti engedélyért, illetve elismerésért folyamodjanak. Amíg meg nem születik az e rendelet szerinti határozat a központi értéktárak, illetve tevékenységeik engedélyezéséről, illetve elismeréséről, beleértve a központi értéktárak közötti kapcsolatokat is, továbbra is a központi értéktárak engedélyezésére és elismerésére vonatkozó nemzeti szabályokat kell alkalmazni.
- (81) El kell továbbá halasztani a kiegyenlítési fegyelemre és a kiegyenlítési internalizálók beszámolási kötelezettségére vonatkozó követelmények alkalmazását, amíg az ezen követelményeket tovább részletező felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat és végrehajtási jogi aktusokat el nem fogadták, valamint az egyes átruházható értékpapírok könyvelési tétel formájában történő rögzítésére, valamint az értékpapír-kiegyenlítési rendszerekben fennálló kötelezettségeknek a legkésőbb a kereskedés napját követő második üzleti napon történő teljesítésére vonatkozó követelmények alkalmazását annak érdekében, hogy a nyomdai úton előállított értékpapírokkal rendelkező vagy hosszabb kiegyenlítési időszakot alkalmazó piaci szereplőknek elegendő idő álljon rendelkezésére az e követelményeknek való megfeleléshez,

ELFOGADTA EZT A RENDELETET:

I. CÍM

TÁRGY, HATÁLY ÉS FOGALOMMEGHATÁROZÁSOK

1. cikk

Tárgy és hatály

- (1) Ez a rendelet a biztonságos, hatékony és zökkenőmentes kiegyenlítés előmozdítása érdekében egységes követelményeket állapít meg a pénzügyi eszközök Unión belüli kiegyenlítésére vonatkozóan, és szabályokat ír elő a központi értéktárak szervezetére és irányítására.
- (2) Ez a rendelet – amennyiben eltérően nem rendelkezik – valamennyi pénzügyi eszköz kiegyenlítésére és a központi értéktárak valamennyi tevékenységére alkalmazandó.
- (3) Ez a rendelet nem érinti a konkrét pénzügyi eszközökre vonatkozó uniós jog rendelkezéseit, különösen a 2003/87/EK irányelvet.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2010. november 24-i 2010/78/EU irányelve a 98/26/EK, 2002/87/EK, 2003/6/EK, 2003/41/EK, 2003/71/EK, 2004/39/EK, 2004/109/EK, 2005/60/EK, 2006/48/EK, 2006/49/EK és 2009/65/EK irányelvnek az európai felügyeleti hatóság (Európai Bankhatóság), az európai felügyeleti hatóság (Európai Biztosítás- és Foglalkoztatónyugdíj-hatóság) és az európai felügyeleti hatóság (Európai Értékpapír-piaci Hatóság) hatásköre tekintetében történő módosításáról (HL L 331., 2010.12.15., 120. o.).

⁽²⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2012. március 14-i 236/2012/EU rendelete a short ügyletekről és a hitel-nemteljesítési csereügyletekkel kapcsolatos egyes szempontokról (HL L 86., 2012.3.24., 1. o.).

(4) A 10–20., 22–24. cikk, és a 27. cikk, a 28. cikk (6) bekezdése, a 30. cikk (4) bekezdése, a 46. és a 47. cikk, a IV. cím rendelkezései, valamint az illetékes hatóságoknak, illetve érintett hatóságoknak való bejelentési, illetve utasításaik teljesítésére vonatkozó, e rendelet szerinti követelmények nem alkalmazandók az Unión belül a KBER tagjaira, a tagállamok egyéb, hasonló funkciót ellátó nemzeti szerveire, illetve az államadósság kezelésével megbízott vagy annak kezelésében közreműködő más közszervekre az olyan, önálló szervezetet nem alkotó központi értéktárakkal összefüggésben, amelyeket az említett szervek közvetlenül, azonos ügyvezető szerven keresztül irányítanak, amelynek rendelkezési joga van az adott szervek forrásai felett.

2. cikk

Fogalom meghatározások

(1) E rendelet alkalmazásában:

1. „központi értéktár”: a melléklet A. szakaszának 3. pontjában említett értékpapír-kiegyenlítési rendszert működtető jogi személy, amely legalább egy további, a melléklet A. szakaszában felsorolt alapvető szolgáltatást nyújt;
2. „harmadik országbeli központi értéktár”: olyan, harmadik országban letelepedett bejegyzett szervezet, amely a melléklet A. szakaszának 3. pontjában említett alapvető szolgáltatáshoz hasonló szolgáltatást nyújt, és legalább egy másik, a melléklet A. szakaszában felsorolt alapvető szolgáltatást is nyújt;
3. „immobilizáció”: a fizikai értékpapírok egy helyen, egy központi értéktárban történő tárolása oly módon, hogy a későbbi transzferek könyvelési tétellel végezhetőek;
4. „dematerializált forma”: az a tény, hogy bizonyos pénzügyi eszközök csak könyvelési tétel formájában léteznek;
5. „fogadó központi értéktár”: azon központi értéktár, amely fogadja egy másik központi értéktár arra vonatkozó kérelmét, hogy egy központi értéktárak közötti kapcsolaton keresztül igénybe vehesse a szolgáltatásait;
6. „kérelmező központi értéktár”: azon központi értéktár, amely kérelmezi egy másik központi értéktártól, hogy egy központi értéktárak közötti kapcsolaton keresztül igénybe vehesse a szolgáltatásait;
7. „kiegyenlítés”: értékpapírügylet teljesítése, amely ügyletet azzal a céllal kötöttek meg, hogy az ügyletben részt vevő felek kötelezettségei pénzeszköz-átutalás vagy értékpapír-transzfer vagy mindkettő révén kerüljenek kiegyenlítésre;
8. „pénzügyi eszközök” vagy „értékpapírok”: a 2014/65/EU irányelv 4. cikke (1) bekezdésének 15. pontjában meghatározott pénzügyi eszközök;
9. „transzfermegbízás” a 98/26/EK irányelv 2. cikkének i. pontjának második francia bekezdésében meghatározott átutalási megbízás;
10. „értékpapír-kiegyenlítési rendszer”: a 98/26/EK irányelv 2. cikke a) pontjának első, második és harmadik francia bekezdése szerinti rendszer, amelyet nem olyan központi szerződő fél működtet, amely tevékenysége keretében transzfermegbízások teljesítésével foglalkozik;
11. „kiegyenlítési internalizáló”: bármely intézmény, beleértve a 2013/36/EU irányelv vagy a 2014/65/EU irányelv értelmében engedélyezett is, amely ügyfelek nevében vagy saját számlára transzfermegbízásokat hajt végre oly módon, hogy azt nem értékpapír-kiegyenlítési rendszereken keresztül végzi;
12. „kiegyenlítés tervezett időpontja”: az a nap, amelyet a kiegyenlítés napjaként az értékpapír-kiegyenlítési rendszerbe bevezetnek, és amelyet az értékpapírügyletben részt vevő felek a kiegyenlítés napjaként közös megegyezéssel kitűznek;
13. „kiegyenlítési időszak”: a kereskedés időpontja és a kiegyenlítés tervezett időpontja közötti időszak;
14. „üzleti nap”: a 98/26/EK irányelv 2. cikkének n) pontjában meghatározott üzleti nap;

15. „kiegyenlítés meghiúsulása”: értékpapírügylet kiegyenlítésének elmaradása vagy az értékpapírügylet részleges kiegyenlítése a kiegyenlítés tervezett időpontjában értékpapír- vagy pénzeszköz-hiány miatt, és a mögöttes okoktól függetlenül;
16. „központi szerződő fél”: a 648/2012/EU rendelet 2. cikkének 1. pontjában meghatározott központi szerződő fél;
17. „illetékes hatóság”: az egyes tagállamok által a 11. cikkel összhangban kijelölt hatóság, kivéve, ha e rendelet eltérően rendelkezik;
18. „érintett hatóság”: a 12. cikkben említett hatóság;
19. „részt vevő fél”: egy értékpapír-kiegyenlítési rendszernek a 98/26/EK irányelv 2. cikkének f) pontjában meghatározott bármely résztvevője;
20. „részesedés”: a 2013/34/EU irányelv 2. cikke 2. pontjának első mondata szerinti részesedés, illetve egy vállalkozás szavazati jogainak vagy tőkéjének legalább 20 %-os közvetlen vagy közvetett tulajdonlása;
21. „befolyás”: két vállalkozás közötti, a 2013/34/EU irányelv 22. cikkében meghatározott viszony;
22. „leányvállalat”: a 2013/34/EU irányelv 2. cikke 10. pontjának és 22. cikkének értelmében vett leányvállalkozás;
23. „székhely szerinti tagállam”: az a tagállam, amelyben a központi értéktár letelepedési helye található;
24. „fogadó tagállam”: az a székhely szerinti tagállamon kívüli tagállam, amelyben a központi értéktárnak fióktelepe van vagy amelyben központi értéktári szolgáltatásokat nyújt;
25. „fióktelep”: az üzleti tevékenység olyan helyszíne, amely a központi értéktár része, de nem a központi ügyviteli helye, nem rendelkezik jogi személyiséggel, és amely olyan központi értéktári szolgáltatásokat nyújt, amelyekre a központi értéktár engedélyt kapott;
26. résztvevő féllal kapcsolatos „fizetéseképtelenség”: olyan helyzet, amelyben egy résztvevő ellen a 98/26/EK irányelv 2. cikkének j) pontjában meghatározott fizetéseképtelenségi eljárás indul;
27. „szállítás fizetés ellenében (delivery versus payment)”: értékpapír-transzfert és pénzeszköz-átutalást olyan módon összekapcsoló értékpapír-kiegyenlítési mechanizmus, amelynek keretében az értékpapírok szállítása akkor és csak akkor történik meg, ha a pénzeszközök átutalására sor kerül, és fordítva;
28. „értékpapírszámla”: olyan számla, amelyen értékpapírok írhatók jóvá, illetve amelynek értékpapírok írhatók a terhére;
29. „központi értéktárak közötti kapcsolat”: a központi értéktárak közötti olyan mechanizmus, amelynek keretében egy központi értéktár egy másik központi értéktár értékpapír-kiegyenlítési rendszerének résztvevőjévé válik annak érdekében, hogy ezzel egyszerűsödjön az értékpapíroknak az ez utóbbi központi értéktár résztvevőitől az előbbi központi értéktár résztvevőihöz való transzfere, illetve olyan mechanizmus, amelynek keretében egy központi értéktár egy másik központi értéktárhoz közvetetten, közvetítőn keresztül csatlakozik. A központi értéktárak közötti kapcsolat körébe tartoznak a standard kapcsolatok, az egyedi kialakítású kapcsolatok, a közvetett kapcsolatok és az interoperábilis kapcsolatok;
30. „standard kapcsolat”: a központi értéktárak közötti olyan kapcsolat, amelyben egy központi értéktár ugyanolyan feltételek mellett válik egy másik központi értéktár értékpapír-kiegyenlítési rendszerének résztvevőjévé, mint amelyek az utóbbi által működtetett értékpapír-kiegyenlítési rendszer többi résztvevőjére vonatkoznak;

31. „egyedi kialakítású kapcsolat”: a központi értéktárak közötti olyan kapcsolat, amelyben egy központi értéktár oly módon válik egy másik központi értéktár értékpapír-kiegyenlítési rendszerének résztvevőjévé, hogy részére az utóbbi központi értéktár értékpapír-kiegyenlítési rendszerének résztvevőinek általában nyújtott szolgáltatásokon túl más szolgáltatást is nyújtanak;
32. „közvetett kapcsolat”: egy központi értéktár és egy központi értéktártól eltérő harmadik fél közötti mechanizmus, amelynek esetében a harmadik fél egy másik központi értéktár értékpapír-kiegyenlítési rendszerének résztvevője. Az ilyen kapcsolatot egy központi értéktár hozza létre abból a célból, hogy megkönnyítse az értékpapír-transzferet egy másik központi értéktár résztvevőtől a saját résztvevőihez;
33. „interoperábilis kapcsolat”: a központi értéktárak közötti olyan kapcsolat, amelynek esetében a központi értéktárak megállapodnak abban, hogy kölcsönös technikai megoldásokat alakítanak ki az általuk működtetett értékpapír-kiegyenlítési rendszerekben történő kiegyenlítésre;
34. „nemzetközi nyílt kommunikációs eljárások és standardok”: olyan nemzetközileg elfogadott, kommunikációs eljárásokra vonatkozó standardok, például standard üzenetváltási formátumok és adatábrázolás, amelyeket bármely érdekelt fél használhat méltányos, nyílt és megkülönböztetéstől mentes alapon;
35. „átruházható értékpapírok”: a 2014/65/EU irányelv 4. cikke (1) bekezdésének 44. pontjában meghatározott átruházható értékpapírok;
36. „részvények”: a 2014/65/EU irányelv 4. cikke (1) bekezdésének 44. pontja a) alpontjában meghatározott értékpapírok;
37. „pénzpiaci eszközök”: a 2014/65/EU irányelv 4. cikke (1) bekezdésének 17. pontjában meghatározott pénzpiaci eszközök;
38. „kollektív befektetési vállalkozások befektetési jegyei”: kollektív befektetési vállalkozások befektetési jegyei a 2014/65/EU irányelv I. melléklete C. szakaszának 3. pontja szerint;
39. „kibocsátási egység”: a 2014/65/EU irányelv I. melléklete C szakaszának 11. pontja szerinti kibocsátási egység; nem tartoznak ide kibocsátási egységek származtatott eszközei;
40. „szabályozott piac”: a 2014/65/EU irányelv 4. cikke (1) bekezdésének 21. pontjában meghatározott szabályozott piac;
41. „multilaterális kereskedési rendszer”: a 2014/65/EU irányelv 4. cikke (1) bekezdésének 22. pontjában meghatározott multilaterális kereskedési rendszer;
42. „kereskedési helyszín”: a 2014/65/EU irányelv 4. cikke (1) bekezdésének 24. pontjában meghatározott kereskedési helyszín;
43. „elszámoló ügynök”: a 98/26/EK irányelv 2. cikkének d) pontjában meghatározott kiegyenlítő fél;
44. „kkv-tőkefinanszírozási piac”: a 2014/65/EU irányelv 4. cikke (1) bekezdésének 12. pontjában meghatározott kkv-tőkefinanszírozási piac;
45. „ügyvezető szerv”: valamely központi értéktárnak a nemzeti joggal összhangban kinevezett szerve vagy szervei, amely jogosult a központi értéktár stratégiájának, célkitűzéseinek és általános irányításának a meghatározására, és amely felügyveli és nyomon követi az ügyvezetői döntéshozatalt, valamint magában foglalja azokat a személyeket is, akik a központi értéktár üzleti tevékenységét ténylegesen irányítják.

Amennyiben a nemzeti jog értelmében az ügyvezető szerv különböző, meghatározott feladatokat ellátó szervekből áll, e rendelet követelményei az ügyvezető szervnek kizárólag azon tagjaira vonatkoznak, akik az alkalmazandó nemzeti jog alapján az adott területért felelősséggel tartoznak;

46. „felsővezetés”: a központi értéktárnál vezetői feladatot ellátó természetes személyek, akik felelősek és elszámoltathatóak az ügyvezető szerv előtt a központi értéktár napi szintű vezetéséért.

(2) A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy a 67. cikkel összhangban felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el a melléklet B szakaszának 1–4. pontjában felsorolt nem banki jellegű kiegészítő szolgáltatások, valamint a melléklet C szakaszában felsorolt banki jellegű kiegészítő szolgáltatások részletesebb meghatározására vonatkozóan.

II. CÍM

ÉRTÉKPAPÍR-KIEGYENLÍTÉS

I. FEJEZET

Könyvelési tétel

3. cikk

Könyvelési tétel

(1) A (2) bekezdés sérelme nélkül az Unióban letelepedett olyan kibocsátóknak, amelyek olyan átruházható értékpapírokat bocsátanak ki vagy bocsátottak ki, amelyek kereskedési helyszíneken való kereskedésre bevezetésre kerülnek, vagy amelyekkel e helyszíneken kereskednek, gondoskodniuk kell arról, hogy az ilyen értékpapírokat immobilizáció révén könyvelési tételként vagy közvetlen kibocsátást követően dematerializált formában tartsák nyilván.

(2) Ha egy átruházható értékpapírokra vonatkozó ügylet kereskedési helyszínen történik, akkor a szóban forgó értékpapírt – ha ez még nem történt meg – a kiegyenlítés tervezett időpontjában vagy azt megelőzően egy központi értéktárban könyvelési tétel formájában rögzíteni kell.

Amennyiben átruházható értékpapírokat a 2002/47/EK irányelv 2. cikke (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott, pénzügyi biztosítékokról szóló megállapodást követően átruháznak, az értékpapírokat – ha ez korábban nem történt meg – a kiegyenlítés tervezett időpontjában vagy az előtt egy központi értéktárban könyvelési tétel formájában rögzíteni kell.

4. cikk

Végrehajtás

(1) A 3. cikk (1) bekezdése alkalmazását az értékpapírok kibocsátójának letelepedési helye szerinti tagállam hatóságainak kell biztosítania.

(2) A kereskedési helyszínek felügyeletéért felelős hatóságok, ideértve a 2003/71/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾ 21. cikkének (1) bekezdésével összhangban kijelölt illetékes hatóságokat is, biztosítják, hogy e rendelet 3. cikke (2) bekezdésének első albekezdése alkalmazásra kerüljön abban az esetben, ha az e rendelet 3. cikke (1) bekezdésében említett értékpapírokkal kereskedési helyszíneken kereskednek.

(3) A 2002/47/EK irányelv alkalmazásáért felelős tagállami hatóságok biztosítják, hogy e rendelet 3. cikke (2) bekezdésének második albekezdése alkalmazásra kerüljön abban az esetben, ha az e rendelet 3. cikkének (1) bekezdésében említett értékpapírokat a 2002/47/EK irányelv 2. cikke (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott, pénzügyi biztosítékokról szóló megállapodást követően ruházzák át.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2003. november 4-i 2003/71/EK irányelve az értékpapírok nyilvános kibocsátásakor vagy piaci bevezetéskor közzéteendő tájékoztatóról és a 2001/34/EK irányelv módosításáról (HL L 345., 2003.12.31., 64. o.).

II. FEJEZET

Kiegyenlítési időszakok

5. cikk

A kiegyenlítés tervezett időpontja

(1) Az értékpapír-kiegyenlítési rendszer azon résztvevői, amelyek saját számlára vagy harmadik fél nevében átruházható értékpapírokkal, pénzügyi eszközökkel, kollektív befektetési vállalkozások befektetési jegyeivel és kibocsátási egységekkel végzett ügyleteket egyenlítenek ki a rendszerben, az ügyleteket kötelesek a kiegyenlítés tervezett időpontjában kiegyenlíteni.

(2) Az (1) bekezdésben említett átruházható értékpapírokkal kereskedési helyszíneken végrehajtott ügyletek esetében a kiegyenlítés tervezett időpontja legkésőbb a kereskedés napját követő második üzleti nap. Ez a követelmény nem alkalmazandó azon ügyletekre, amelyeknek a részletei két fél között kerülnek megállapításra, de amelyeket kereskedési helyszínen hajtanak végre, a kétoldalúan végrehajtott, de kereskedési helyszín részére bejelentett ügyletekre, illetve arra az első ügyletre, melynek keretében első alkalommal sor kerül az érintett átruházható értékpapírok könyvelési tételként történő, a 3. cikk (2) bekezdése szerinti rögzítésére.

(3) Az illetékes hatóságok biztosítják az (1) bekezdés alkalmazását.

A kereskedési helyszínek felügyeletéért felelős hatóságoknak kell biztosítani a (2) bekezdés alkalmazását.

III. FEJEZET

Kiegyenlítési fejelem

6. cikk

A kiegyenlítés megghiúsulásának megelőzését célzó intézkedések

(1) A kereskedési helyszíneknek létre kell hozniuk olyan eljárásokat, amelyek lehetővé teszik az 5. cikk (1) bekezdésében említett pénzügyi eszközökkel végzett ügyletek vonatkozó adatainak visszaigazolását azon a napon, amelyen az ügyletet végrehajtják.

(2) Az (1) bekezdésben rögzített követelmény ellenére a 2014/65/EU irányelv 5. cikke szerint engedélyezett befektetési vállalkozásoknak adott esetben intézkedéseket kell hozniuk annak érdekében, hogy korlátozzák a kiegyenlítések megghiúsulásának számát.

Ezen intézkedéseken belül be kell vezetniük legalább olyan mechanizmusokat a befektetési vállalkozás és annak a 2014/65/EU irányelv II. mellékletében meghatározott szakmai ügyfelei közötti kapcsolatot illetően, amelyek biztosítják az ügyletet alkotó értékpapírok allokációjának gyors közlését, az allokáció visszaigazolását, valamint a feltételek elfogadásának, illetve elutasításának gyors visszaigazolását, jóval a kiegyenlítés tervezett időpontja előtt.

Az ESMA a KBER tagjaival szoros együttműködésben, az 1095/2010/EU rendelet 16. cikkével összhangban iránymutatásokat bocsát ki az e bekezdés második albekezdésben említett követelmény teljesítéséhez használandó standardizált eljárásokról és üzenetváltási protokollokról.

(3) A központi értéktárnak minden egyes általa működtetett értékpapír-kiegyenlítési rendszerre vonatkozóan létre kell hoznia olyan eljárásokat, amelyek elősegítik az 5. cikk (1) bekezdésében említett pénzügyi eszközökkel végzett ügyleteknek a tervezett időpontban oly módon történő kiegyenlítését, hogy résztvevői számára a legkisebb legyen a partnerkockázatnak és a likviditási kockázatnak való kitettség, továbbá hogy alacsony legyen a megghiúsult kiegyenlítések aránya. A központi értéktárnak megfelelő mechanizmusokkal ösztönöznie kell a kiegyenlítés tervezett napján történő korai kiegyenlítést.

(4) A központi értéktárnak az általa működtetett valamennyi értékpapír-kiegyenlítési rendszer esetében megfelelő intézkedéseket kell életbe léptetnie arra, hogy előmozdítsa és ösztönözze az ügyleteknek a résztvevői általi, időben történő kiegyenlítését. A központi értéktárnak elő kell írniuk a résztvevőik számára, hogy ügyleteiket a kiegyenlítés tervezett időpontjában egyenlítsék ki.

(5) Az ESMA a KBER tagjaival szorosan együttműködve szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki, hogy meghatározza a befektetési vállalkozások által a (2) bekezdés első albekezdése szerint meghozandó intézkedéseket, a kiegyenlítést elősegítő, a (3) bekezdésben említett eljárások jellemzőit, valamint az ügyletek kellő időben történő kiegyenlítésének előmozdítására és ösztönzésére irányuló, a (4) bekezdésben említett intézkedések jellemzőit.

Az ESMA 2015. június 18-ig benyújtja a Bizottsághoz ezeket a szabályozástechnikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1095/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

7. cikk

A kiegyenlítés meghiúsulásának kezelését célzó intézkedések

(1) A központi értéktárnak minden egyes általa működtetett értékpapír-kiegyenlítési rendszerre vonatkozóan létre kell hoznia egy olyan rendszert, amellyel nyomon követi azon eseteket, amikor az 5. cikk (1) bekezdésében említett pénzügyi eszközökkel végzett ügyletek kiegyenlítése meghiúsul. A központi értéktárnak a meghiúsult kiegyenlítések számáról és részleteiről, valamint minden egyéb vonatkozó információról – beleértve a központi értéktárak és résztvevők által a kiegyenlítés eredményességének javítására előirányzott intézkedéseket is – rendszeresen jelentést kell tennie az illetékes hatóságnak és az érintett hatóságoknak. A központi értéktárnak összesített és anonimizált formában évente közzé kell tenniük ezeket a jelentéseket. Az illetékes hatóságok a meghiúsult kiegyenlítésekkel kapcsolatos minden lényeges információt kötelesek megosztani az ESMA-val.

(2) A központi értéktárnak minden egyes általa működtetett értékpapír-kiegyenlítési rendszerre vonatkozóan létre kell hoznia olyan eljárásokat, amelyek elősegítik az olyan, az 5. cikk (1) bekezdésében említett pénzügyi eszközökkel végzett ügyletek kiegyenlítését, amelyeket nem egyenlítenek ki a kiegyenlítés tervezett időpontjában. Ezen eljárások részeként olyan szankciómechanizmust kell bevezetni, amely kellően visszatartó erejű a kiegyenlítés meghiúsulását okozó résztvevőkre nézve.

A központi értéktárnak az első albekezdésben említett eljárások létrehozása előtt konzultálnia kell azon releváns kereskedési helyszínekkel és központi szerződő felekkel, amelyek tekintetében kiegyenlítési szolgáltatásokat nyújt.

Az első albekezdésben említett szankciómechanizmus részeként pénzbírsággal kell sújtani a kiegyenlítés meghiúsulását okozó résztvevőket (a „nem teljesítő résztvevőket”). A pénzbírság összegét napi alapon kell kiszámítani, a kiegyenlítés tervezett időpontját követően a (3) bekezdésben említett kényszerbeszerzési eljárás végéig, de a tényleges kiegyenlítési napnál nem későbbi időpontig terjedően minden egyes olyan üzleti napot figyelembe véve, amelyen nem kerül sor a kiegyenlítésre. A pénzbírságok nem kezelhetők a központi értéktárak bevételi forrásaként.

(3) A (2) bekezdésben említett szankciómechanizmusnak és az ügylet felek közötti megszüntetéséhez való jognak a sérelme nélkül azon nem teljesítő résztvevő esetében, amely a kiegyenlítés tervezett időpontját követő négy üzleti napon belül („kiegyenlítési türelmi idő”) nem szállítja a fogadó résztvevő számára az 5. cikk (1) bekezdésében említett pénzügyi eszközöket, kényszerbeszerzést kell alkalmazni, amelynek keretében az érintett eszközöket ésszerű időn belül kiegyenlítésre rendelkezésre kell bocsátani és át kell adni a fogadó résztvevőnek.

Amennyiben az ügylet olyan pénzügyi eszközre irányul, amellyel kkv-tőkefinanszírozási piacon kereskednek, a kiegyenlítési türelmi idő 15 nap, kivéve, ha a kkv-tőkefinanszírozási piac rövidebb kiegyenlítési türelmi idő alkalmazása mellett dönt.

(4) A (3) bekezdésben említett követelmény alól kivételt képeznek az alábbiak:

a) az érintett pénzügyi eszköz típusától és likviditásától függően a kiegyenlítési türelmi idő négy üzleti napról meghosszabbítható legfeljebb hét üzleti napra, amennyiben rövidebb kiegyenlítési türelmi idő alkalmazása befolyásolná az érintett pénzügyi piacok zavartalan és rendezett működését;

b) a több ügyletből álló műveletek esetében, ideértve a repo-, illetve kölcsönzési megállapodásokat is, a (3) bekezdésben említett kényszerbeszerzés nem alkalmazandó, ha a műveletek időkerete elegendően rövid, és ezért a kényszerbeszerzési eljárás nem működne a gyakorlatban.

(5) A (7) bekezdés sérelme nélkül a (4) bekezdésben említett kivételek nem alkalmazandók olyan részvényügyletek esetében, ahol az ügyletek elszámolását központi szerződő fél végzi.

(6) A (2) bekezdésben említett szankciómechanizmus sérelme nélkül, amennyiben a részvényeknek a kereskedés időpontjában elfogadott ára magasabb a kényszerbeszerzés végrehajtásának időpontjában kifizetett árnál, a nem teljesítő résztvevő legkésőbb a pénzügyi eszközöknek a kényszerbeszerzés utáni szállítását követő második üzleti napon köteles megfizetni a különbözetet a fogadó résztvevő számára.

(7) Amennyiben a kényszerbeszerzés sikertelen vagy nem lehetséges, a fogadó résztvevő választhat a között, hogy pénzbeli kártalanítást fizessenek számára, vagy pedig a kényszerbeszerzés végrehajtását egy megfelelő későbbi időpontra halasszák („kényszerbeszerzési türelmi idő”). Amennyiben az érintett pénzügyi eszközöket a kényszerbeszerzési türelmi idő végéig nem szállítják a fogadó résztvevőnek, pénzbeli kártalanítást kell fizetni.

A pénzbeli kártalanítást legkésőbb a (3) bekezdésben említett kényszerbeszerzési eljárásnak vagy – amennyiben a kényszerbeszerzési türelmi idő mellett döntöttek – a kényszerbeszerzési türelmi időnek a végét követő második üzleti napon kell megfizetni a fogadó résztvevő számára.

(8) A nem teljesítő résztvevőnek a kényszerbeszerzést végrehajtó szervezet számára meg kell térítenie a (3), a (4) és a (5) bekezdés szerint kifizetett minden összeget, beleértve a kényszerbeszerzésből eredő végrehajtási díjakat is. Ezekről a díjakról egyértelműen tájékoztatni kell a résztvevőket.

(9) A központi értéktáraknak, a központi szerződő feleknek és a kereskedési helyszíneknek létre kell hozniuk olyan eljárásokat, amelyek lehetővé teszik számukra, hogy az illetékes hatóságaikkal egyeztetve felfüggeszék azokat a résztvevőket, amelyek következetesen és rendszeresen elmulasztják az 5. cikk (1) bekezdésében említett pénzügyi eszközöknek a kiegyenlítés tervezett időpontjában történő szállítását, és amelyek biztosítják, hogy az érintett résztvevő kilétét csak azt követően hozzák nyilvánosságra, hogy lehetőséget kapott észrevételei benyújtására, és amennyiben a központi értéktár, a központi szerződő felek és a kereskedési helyszínek, valamint az érintett résztvevő illetékes hatóságait megfelelően tájékoztatták. A felfüggesztést megelőző konzultáción túlmenően a központi értéktáraknak, a központi szerződő feleknek és a kereskedési helyszíneknek késedelem nélkül tájékoztatniuk kell az illetékes hatóságokat a résztvevő felfüggesztéséről. Az illetékes hatóságnak késedelem nélkül tájékoztatnia kell az érintett hatóságokat valamely résztvevő felfüggesztéséről.

A felfüggesztés közzététele nem tartalmazhat a 95/46/EK irányelv 2. cikke a) pontja értelmében vett személyes adatokat.

(10) A (2)–(9) bekezdés minden olyan ügyletre alkalmazandó, amelyet olyan, az 5. cikk (1) bekezdésében említett pénzügyi eszközökkel végeznek, amelyeket kereskedési helyszínen való kereskedésre bevezettek vagy amelyekkel e helyszínen kereskednek vagy amely ügyletet egy központi szerződő fél az alábbiak szerint számolt el:

a) A központi szerződő fél által elszámolt ügyletek esetében a (3)–(8) bekezdés szerinti kényszerbeszerzést végrehajtó szervezet a központi szerződő fél.

b) Azon ügyletek esetében, amelyeket kereskedési helyszínen hajtanak végre, de amelyeket nem központi szerződő fél számol el, a kereskedési helyszínek belső szabályzatában elő kell írnia, hogy tagjaira és résztvevőire a (3)–(8) bekezdésben említett intézkedéseket alkalmazni kell.

c) Az ezen albekezdés a) és b) pontjában említett ügyletektől eltérő ügyletek esetében a kereskedési helyszínek belső szabályzatában elő kell írnia, hogy résztvevőire a (3)–(8) bekezdésben említett intézkedéseket alkalmazni kell.

A központi értéktáraknak biztosítaniuk kell a központi szerződő felek és a kereskedési helyszínek számára a kiegyenlítéshez szükséges információkat annak érdekében, hogy azok teljesíteni tudják az e bekezdés szerinti kötelezettségeiket.

Az első albekezdés a), b) és c) pontjának sérelme nélkül a központi értéktárak nyomon követhetik a több kiegyenlítési megbízáshoz kapcsolódó, az említett pontok szerinti kényszerbeszerzések végrehajtását, amennyiben a pénzügyi eszközök, valamint a teljesítési időszak lejártának időpontjai azonosak, annak érdekében, hogy minimális szintre csökkentsék a végrehajtandó kényszerbeszerzések számát és így módon az érintett pénzügyi eszközök árára gyakorolt hatást.

(11) A (2)–(9) bekezdés nem alkalmazandó, ha a nem teljesítő résztvevő központi szerződő fél.

(12) A (2)–(9) bekezdés nem alkalmazandó, ha a nem teljesítő résztvevővel szemben fizetési képtelenségi eljárás indult.

(13) Ez a cikk nem alkalmazandó, amennyiben a részvény kereskedésének fő helyszíne harmadik országban található. A részvénykereskedés fő helyszínét a 236/2012/EU rendelet 16. cikkével összhangban kell megállapítani.

(14) A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy a 67. cikkel összhangban felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el annak érdekében, hogy meghatározza a paramétereket a (2) bekezdés harmadik albekezdésében említett, visszatartó erejű és arányos pénzbírságok szintjének a pénzügyi eszköz típusa, likviditása és az érintett ügyletek típusa alapján oly módon történő kiszámításához, hogy azok biztosítsák a nagyfokú kiegyenlítési fegyelmet és az érintett pénzügyi piacok zavartalan és rendezett működését.

(15) Az ESMA a KBER tagjaival szorosan együttműködve szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki az alábbiak meghatározása érdekében:

- a) az (1) bekezdésben említett, a kiegyenlítések meghiúsulását nyomon követő rendszer és a meghiúsult kiegyenlítésekről szóló jelentések;
- b) a pénzbírságokból és az e bírságokból származó más bevételek beszedésére és újraelosztására irányuló eljárások a (2) bekezdéssel összhangban;
- c) a (3)–(8) bekezdés szerinti, megfelelő kényszerbeszerzési eljárás működésének részletei, többek között a (3) bekezdés szerinti kényszerbeszerzési eljárást követően a pénzügyi eszköz leszállítására vonatkozó megfelelő határidők. A határidők meghatározásánál figyelembe kell venni a pénzügyi eszköz típusát és likviditását;
- d) azon körülmények, amelyek mellett a pénzügyi eszköz típusa és likviditása alapján a kiegyenlítési türelmi idő meghosszabbítható a 4. cikk a) bekezdésében említett feltételeknek megfelelően, figyelembe véve a 600/2014/EU rendelet 2. cikke (1) bekezdésének 17. pontjában a likviditás felmérésére megállapított kritériumokat;
- e) a (4) bekezdés b) pontja szerinti azon műveletek és hozzájuk tartozó időkeretek, amelyek a kényszerbeszerzést a gyakorlatban megvalósíthatatlanná teszik;
- f) a (7) bekezdésben említett pénzbeli kártalanítás kiszámításának módja;
- g) azok a feltételek, amelyek alapján a (9) bekezdésben említetteknek megfelelően úgy tekinthető, hogy a résztvevő következetesen és rendszeresen elmulasztja a pénzügyi eszközök szállítását; és
- h) a (10) bekezdés második albekezdésében említett, a kiegyenlítéshez szükséges információk.

Az ESMA 2015. június 18-ig benyújtja a Bizottsághoz ezeket a szabályozástechnikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1095/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

8. cikk

Végrehajtás

(1) Az értékpapír-kiegyenlítési rendszert működtető központi értéktár illetékes hatósága, az érintett értékpapír-kiegyenlítési rendszer felügyezéséért felelős hatóság, valamint a kereskedési helyszínek, a befektetési vállalkozások és a központi szerződő felek felügyelete tekintetében illetékes hatóságok rendelkeznek hatáskörrel egyrészt annak biztosítására, hogy a felügyeletük alá tartozó intézmények alkalmazzák a 6. és a 7. cikket, másrészt a megállapított szankciók nyomán követésére. Szükség esetén az érintett illetékes hatóságoknak szorosan együtt kell működniük. A tagállamok tájékoztatják az ESMA-t a nemzeti szintű felügyeleti struktúra részét képező, kijelölt illetékes hatóságokról.

(2) E rendelet 6. és 7. cikkéhez kapcsolódóan az Unión belüli következetes, hatékony és eredményes felügyeleti eljárások biztosítása érdekében az ESMA – a KBER tagjaival szorosan együttműködve – iránymutatásokat adhat ki az 1095/2010/EU rendelet 16. cikkével összhangban.

(3) Az e cím szerinti szabályok megszegése nem érinti a pénzügyi eszközökre vonatkozó, két fél közötti szerződés érvényességét, illetve a felek azon lehetőségét, hogy érvényre juttassák a pénzügyi eszközökre vonatkozó, két fél közötti szerződés rendelkezéseit.

IV. FEJEZET

Internalizált kiegyenlítés

9. cikk

Kiegyenlítési internalizálók

(1) A kiegyenlítési internalizálóknak negyedévente be kell számolniuk a letelepedési helyük szerinti illetékes hatóságoknak az értékpapír-elszámolási rendszeren kívül kiegyenlített valamennyi ügylet összesített volumenéről és értékéről.

Az illetékes hatóságok haladéktalanul továbbítaniuk kell az első bekezdés értelmében kapott információkat az ESMA-nak, és tájékoztatniuk kell az ESMA-t a kiegyenlítési tevékenységből adódó potenciális kockázatokról.

(2) Az ESMA a KBER tagjaival szorosan együttműködve szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgozhat ki az adatszolgáltatás tartalmának részletes meghatározására.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1095/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

(3) Az ESMA végrehajtás-technikai standardtervezeteket dolgoz ki az (1) bekezdésében említett információk szolgáltatásához és továbbításához alkalmazandó egységes formanyomtatványok, mintadokumentumok és eljárások kialakítása céljából.

Az ESMA 2015. június 18-ig benyújtja a Bizottsághoz ezeket a végrehajtás-technikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett végrehajtás-technikai standardoknak az 1095/2010/EU rendelet 15. cikkével összhangban történő elfogadására.

III. CÍM

KÖZPONTI ÉRTÉKTÁRAK

I. FEJEZET

A központi értéktárak engedélyezése és felügyelete

1. szakasz

A központi értéktárak engedélyezéséért és felügyeletéért felelős hatóságok

10. cikk

Illetékes hatóság

A KBER tagjai általi, a 12. cikk (1) bekezdésében említett felvigyázás sérelme nélkül a központi értéktár engedélyezését és felügyeletét a székhelye szerinti tagállam illetékes hatósága végzi.

11. cikk

Az illetékes hatóság kijelölése

(1) Minden tagállam kijelöli azt az illetékes hatóságot, amelynek feladata a területén letelepedett központi értéktárak engedélyezése és felügyelete tekintetében e rendeletben előírt feladatok ellátása, és tájékoztatja erről az ESMA-t.

Amennyiben valamely tagállam egynél több illetékes hatóságot jelöl ki, meg kell határoznia e hatóságok szerepeit, és ki kell jelölnie egyetlen illetékes hatóságot, amely felel a többi tagállam illetékes hatóságaival, az érintett hatóságokkal, az ESMA-val és – amennyiben ez a rendelet kifejezetten utal rá – az EBH-val való együttműködésért.

(2) Az ESMA saját honlapján közzéteszi az (1) bekezdéssel összhangban kijelölt illetékes hatóságok jegyzékét.

(3) Az illetékes hatóságoknak rendelkezniük kell a feladataik ellátásához szükséges felügyeleti és vizsgálati hatáskörökkel.

12. cikk

Érintett hatóságok

(1) Amennyiben e rendelet kifejezetten előírja, a központi értéktárak engedélyezésében és felügyeletében a következő hatóságok vesznek részt:

- a) a központi értéktár által működtetett értékpapír-kiegyenlítési rendszer felvigyázásáért felelős hatóság azon tagállamban, amelynek joga az adott értékpapír-kiegyenlítési rendszerre alkalmazandó;
- b) azok az uniós központi bankok, amelyek a kiegyenlítések során használt leginkább releváns pénznemeket kibocsátják;
- c) adott esetben az az uniós központi bank, amelynek könyveiben a központi értéktár által működtetett értékpapír-kiegyenlítési rendszer pénzoldalát kiegyenlítik.

(2) Az ESMA saját honlapján közzéteszi az (1) bekezdésben említett érintett hatóságok jegyzékét.

(3) Az ESMA a KBER tagjaival szorosan együttműködve szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki egyrészt azon feltételek meghatározására, amelyek mellett az (1) bekezdés b) pontjában említett uniós pénznemek a leginkább relevánsnak tekintendők, másrészt az említett bekezdés b) és c) pontjában említett érintett hatóságokkal folytatandó konzultáció hatékony gyakorlati szabályainak megállapítására.

Az ESMA 2015. június 18-ig benyújtja a Bizottsághoz ezeket a szabályozástechnikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1095/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

13. cikk

Információcsere

(1) Az illetékes hatóságoknak, az érintett hatóságoknak és az ESMA-nak kérésre indokolatlan késedelem nélkül át kell adniuk egymásnak az e rendelet szerinti feladataik ellátásához szükséges információkat.

(2) Az e rendelet szerinti feladataik ellátása során bizalmas információhoz jutó illetékes hatóságok, érintett hatóságok, az ESMA, más szervek és természetes vagy jogi személyek csak feladataik ellátása során használhatják fel ezeket az információkat.

14. cikk

A hatóságok közötti együttműködés

(1) Az illetékes hatóságok, az érintett hatóságok és az ESMA e rendelet alkalmazásában többek között az összes vonatkozó információ cseréje révén szorosan együttműködnek egymással. Amennyiben ez szükséges és lehetséges, az együttműködésbe be kell vonni más hatóságokat és szerveket is, különös tekintettel a 2003/87/EK irányelv alapján létrehozott vagy kijelölt hatóságokra.

Az Unión belüli következetes, hatékony és eredményes felügyeleti gyakorlatok biztosítása érdekében, ideértve az illetékes hatóságok és az érintett hatóságok között az e rendelet alkalmazásához szükséges különböző vizsgálatok során való együttműködést, az ESMA – a KBER tagjaival szorosan együttműködve – az illetékes hatóságoknak címzett iránymutatásokat adhat ki az 1095/2010/EU rendelet 16. cikkével összhangban.

(2) Az illetékes hatóságoknak általános feladataik végrehajtása során – és különösen a 15. cikkben említett válsághelyzetekben – a rendelkezésre álló információk alapján kellően mérlegelniük kell a döntéseik által az összes többi érintett tagállam pénzügyi rendszerének stabilitására gyakorolt hatást.

15. cikk

Válsághelyzetek

A 98/26/EK irányelv 6. cikkének (3) bekezdésében előírt értesítési eljárás sérelme nélkül, az illetékes hatóságok és az érintett hatóságok kötelesek haladéktalanul tájékoztatni az ESMA-t, az 1092/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet⁽¹⁾ által létrehozott Európai Rendszerkockázati Testületet és egymást minden olyan, központi értéktárhoz kapcsolódó válsághelyzetről (ideértve a pénzügyi piacok fejleményeit is), amely káros hatással lehet a piaci likviditásra, a kiegyenlítés pénznemének stabilitására, a monetáris politika integritására, vagy a pénzügyi rendszer stabilitására bármely olyan tagállamban, ahol az adott központi értéktárnak vagy valamely résztvevőjének a letelepedési helye van.

2. szakasz

A központi értéktárak engedélyezésének feltételei és eljárásai

16. cikk

A központi értéktár engedélyezése

(1) A központi értéktár fogalom meghatározásának megfelelő jogi személyeknek a tevékenységük megkezdése előtt engedélyt kell szerezniük a letelepedési helyük szerinti tagállam illetékes hatóságától.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2010. november 24-i 1092/2010/EU rendelete a pénzügyi rendszer európai uniós makroprudenciális felügyeletéről és az Európai Rendszerkockázati Testület létrehozásáról (HL L 331., 2010.12.15., 1. o.).

(2) Az engedélyben meg kell határozni a melléklet A. szakaszában felsorolt azon alapvető szolgáltatásokat, valamint a melléklet B. szakaszában engedélyezett azon nem banki jellegű kiegészítő szolgáltatásokat, amelyek nyújtására a központi értéktár jogosult.

(3) A központi értéktár köteles mindenkor megfelelni az engedélyezéshez szükséges feltételeknek.

(4) A központi értéktár és független könyvvizsgálói kötelesek indokolatlan késedelem nélkül tájékoztatni az illetékes hatóságot az engedélyezés feltételeinek való megfelelést érintő minden lényeges változásról.

17. cikk

Engedélyezési eljárás

(1) A kérelmező központi értéktárnak az engedély iránti kérelmet az illetékes hatósághoz kell benyújtania.

(2) Az engedély iránti kérelemhez mellékelni kell minden olyan információt, amely szükséges ahhoz, hogy az illetékes hatóság meggyőződhessen arról, hogy a kérelmező központi értéktár az engedélyezés időpontjában megtett minden olyan intézkedést, amely az e rendeletben megállapított követelmények teljesítéséhez szükséges. Az engedély iránti kérelemnek tartalmaznia kell egyebek mellett a folytatni kívánt üzleti tevékenységek típusait és a központi értéktár szervezeti felépítését tartalmazó üzleti tervet.

(3) Az illetékes hatóságnak a kérelem kézhezvételét követő harminc munkanapon belül értékelnie kell a kérelem hiánytalanságát. Ha a kérelem hiányos, az illetékes hatóságnak meg kell állapítania azt a határidőt, amelyen belül a kérelmező központi értéktárnak pótlólagos információkat kell nyújtania. Amennyiben a kérelmet hiánytalannak ítéli meg, az illetékes hatóságnak tájékoztatnia kell erről a kérelmező központi értéktárat.

(4) A kérelem hiánytalanságának megállapítását követően az illetékes hatóságnak az abban szereplő valamennyi információt továbbítania kell az érintett hatóságoknak, és konzultálnia kell velük a kérelmező központi értéktár által működtetett értékpapír-kiegyenlítési rendszerek jellemzőiről. Az egyes érintett hatóságok az információ kézhezvételét követő három hónapon belül tájékoztathatják az illetékes hatóságot az álláspontjukról.

(5) Amennyiben a kérelmező központi értéktár a melléklet B. szakaszában kifejezetten felsorolt nem banki jellegű kiegészítő szolgáltatások mellett a 2014/65/EU irányelv 4. cikke (1) bekezdésének 2. pontjában említett szolgáltatásokat is nyújtani tervezi, az illetékes hatóságnak a kérelemben szereplő összes információt továbbítania kell a 2014/65/EU irányelv 67. cikkében említett hatóságnak, valamint konzultációt kell folytatnia az említett hatósággal arra vonatkozóan, hogy a kérelmező központi értéktár képes-e teljesíteni a 2014/65/EU irányelvben és a 600/2014/EU rendeletben foglalt követelményeket.

(6) Az illetékes hatóságnak a kérelmező központi értéktár engedélyezését megelőzően konzultálnia kell a másik érintett tagállam illetékes hatóságaival, amennyiben:

a) a központi értéktár egy másik tagállamban engedélyezett központi értéktár leányvállalata;

b) a központi értéktár egy másik tagállamban engedélyezett központi értéktár anyavállalatának leányvállalata;

c) a központi értéktár felett ugyanazon természetes vagy jogi személyek gyakorolnak befolyást, mint a másik tagállamban engedélyezett központi értéktár felett.

- (7) A (6) bekezdésben említett konzultáció a következőkre terjed ki:
- a) a 27. cikk (6) bekezdésében említett részvényesek és személyek alkalmassága, valamint a 27. cikk (1) és (4) bekezdésében említett, a központi értéktár üzemeltetését ténylegesen irányító személyek hírneve és tapasztalatai, amennyiben ezek a részvényesek és személyek a szóban forgó központi értéktárnak és egy másik tagállamban engedélyezett központi értéktárnak is vezetői, illetve részvényesei;
 - b) a (6) bekezdés a), b) és c) pontjában említett, másik tagállamban engedélyezett központi értéktár és a kérelmező központi értéktár közötti kapcsolat nem befolyásolja-e utóbbi azon képességét, hogy eleget tegyen az e rendeletben foglalt követelményeknek.
- (8) Az illetékes hatóság a hiánytalan kérelem benyújtásától számított hat hónapon belül köteles megalapozott indokolással ellátva, írásban tájékoztatni a kérelmező központi értéktárát az engedély megadásáról vagy annak elutasításáról.
- (9) Az ESMA a KBER tagjaival szorosan együttműködve szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki azon információk pontos meghatározása céljából, amelyeket a kérelmező központi értéktárnak az engedély iránti kérelemben be kell nyújtania az illetékes hatósághoz.

Az ESMA 2015. június 18-ig benyújtja a Bizottsághoz ezeket a szabályozástechnikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1095/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

- (10) Az ESMA a KBER tagjaival szorosan együttműködve végrehajtás-technikai standardtervezeteket dolgoz ki az engedély kérelmezése során használandó egységes formanyomtatványok, mintadokumentumok és eljárások kialakítása céljából.

Az ESMA 2015. június 18-ig benyújtja a Bizottsághoz ezeket a végrehajtás-technikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett végrehajtás-technikai standardoknak az 1095/2010/EU rendelet 15. cikkével összhangban történő elfogadására.

18. cikk

Az engedély hatásai

- (1) Az engedélyezett központi értéktár tevékenysége az engedélyében, illetve a 19. cikk (8) bekezdése szerinti bejelentésben foglalt szolgáltatások nyújtására korlátozódik.
- (2) Értékpapír-kiegyenlítési rendszereket kizárólag engedélyezett központi értéktárak, többek között központi értéktárként eljáró központi bankok működtethetnek.
- (3) Az engedélyezett központi értéktár kizárólag olyan jogi személyben rendelkezhet részesedéssel, amelynek tevékenysége a melléklet A. és B. szakaszában felsorolt szolgáltatások nyújtására korlátozódik, kivéve, ha az illetékes hatósága jóváhagyja a részesedést azon az alapon, hogy az nem növeli jelentős mértékben a központi értéktár kockázati profilját.
- (4) Az ESMA a KBER tagjaival szorosan együttműködve szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki azon kritériumok meghatározására, amelyeket az illetékes hatóságoknak figyelembe kell venniük annak eldöntésénél, hogy jóváhagyják-e a központi értéktárak olyan jogi személyekben való részesedését, amelyek a melléklet A. és B. szakaszában felsoroltaktól eltérő szolgáltatásokat nyújtanak. E kritériumok közé tartozhat az, hogy a jogi személy által nyújtott szolgáltatások kiegészítik-e a központi értéktár által nyújtott szolgáltatásokat, és hogy a központi értéktár milyen mértékben van kitéve az ilyen részesedésből eredő kötelezettségeknek.

Az ESMA 2015. június 18-ig benyújtja a Bizottsághoz ezeket a szabályozástechnikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1095/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

19. cikk

A tevékenységek és szolgáltatások kiterjesztése és kiszervezése

(1) Az engedélyezett központi értéktárnak engedély iránti kérelmet kell benyújtania a székhelye szerinti tagállam illetékes hatóságához, amennyiben valamely alapvető szolgáltatást a 30. cikk értelmében harmadik félhez kívánja kiszervezni, illetve tevékenységeit az alábbiak közül egyre vagy többre ki kívánja terjeszteni:

- a) az eredeti engedélyben nem szereplő, a melléklet A. szakaszában felsorolt további alapvető szolgáltatások;
- b) az eredeti engedélyben nem szereplő, a melléklet B. szakasza alapján engedélyezett, de ott kifejezetten fel nem sorolt kiegészítő szolgáltatások;
- c) egy további értékpapír-kiegyenlítési rendszer működtetése;
- d) értékpapír-kiegyenlítési rendszere pénzoldalának részben vagy egészben egy másik elszámoló ügynök könyveiben történő kiegyenlítése;
- e) interoperábilis kapcsolat létrehozása, többek között harmadik országbeli központi értéktárakkal.

(2) Az (1) bekezdésben említett engedélyt a 17. cikkben foglalt eljárás szerint kell megadni.

Az illetékes hatóság a hiánytalan kérelem benyújtását követően három hónapon belül köteles tájékoztatni a kérelmező központi értéktárat az engedély megadásáról vagy a kérelem elutasításáról.

(3) Az Unióban letelepedett, interoperábilis kapcsolatot létrehozni szándékozó központi értéktáraknak az (1) bekezdés e) pontjában előírtaknak megfelelően engedély iránti kérelmet kell benyújtaniuk illetékes hatóságaikhoz. A hatóságoknak konzultálniuk kell egymással a központi értéktárak közötti kapcsolat jóváhagyásáról. Eltérő határozatok esetén, és amennyiben ahhoz mindkét illetékes hatóság hozzájárul, az ügyet az ESMA elé lehet utalni, amely az 1095/2010/EU rendelet 19. cikke alapján ráruházott hatáskörrel összhangban járhat el.

(4) A (3) bekezdésben említett hatóságok kizárólag abban az esetben utasíthatják el a központi értéktárak közötti kapcsolat engedélyezését, ha az veszélyeztetné a pénzügyi piacok zavartalan és rendezett működését, illetve rendszerszintű kockázatot okozna.

(5) Azon központi értéktárak interoperábilis kapcsolataira, amelyek egyes, ezen interoperábilis kapcsolatokkal összefüggő szolgáltatásait a 30. cikk (5) bekezdésének megfelelően egy közszervezethez szervezik ki, valamint a központi értéktáraknak az (1) bekezdés e) pontjában nem említett kapcsolataira az említett pont szerinti engedélyezési kötelezettséget nem kell alkalmazni, azonban gyakorlati megvalósításukat megelőzően a központi értéktárak illetékes és érintett hatóságait értesíteni kell azokról, megadva minden olyan információt, amely lehetővé teszi ezen hatóságok számára a 48. cikkben előírt követelményeknek való megfelelés értékelését.

(6) Az Unióban letelepedett és engedélyezett központi értéktár kapcsolatot tarthat fenn, illetve létesíthet harmadik országbeli központi értéktárral az ebben a cikkben foglalt feltételeknek és eljárásoknak megfelelően. Harmadik országbeli központi értéktárral való kapcsolat létesítése esetén a kérelmező hatóságnak olyan információkat kell szolgáltatniuk, amelyek lehetővé teszik az illetékes hatóság számára annak megítélését, hogy a kapcsolat megfelel-e a 48. cikkben meghatározott követelményeknek, illetve a 48. cikkben meghatározott követelményekkel egyenértékű követelményeknek.

(7) A kérelmező központi értéktár illetékes hatóságának a központi értéktárak közötti, bejelentett kapcsolat megszüntetésére kell köteleznie, amennyiben ez a kapcsolat nem felel meg a 48. cikkben előírt követelményeknek, és ezáltal veszélyeztetné a pénzügyi piacok zavartalan és rendezett működését, illetve rendszerszintű kockázatot okozna. Ha a központi értéktárak közötti kapcsolat megszakítására kötelezi az illetékes hatóság, a 20. cikk (2) és (3) bekezdésében meghatározott eljárást kell követnie.

(8) A melléklet B. szakaszában felsorolt, további kiegészítő szolgáltatásokat nem kell engedélyeztetni, azonban a szolgáltatás nyújtásának megkezdését megelőzően értesíteni kell azokról az illetékes hatóságot.

20. cikk

Az engedély visszavonása

(1) Az V. cím szerinti korrekciós lépések vagy intézkedések sérelme nélkül a székhely szerinti tagállam illetékes hatósága az alábbi esetek bármelyikében visszavonja az engedélyt, amennyiben a központi értéktár:

- a) 12 hónapos időtartam alatt nem használta az engedélyt, kifejezetten lemond az engedélyről, vagy az előző hat hónapban nem nyújtott szolgáltatást vagy nem végzett tevékenységet;
- b) valótlan nyilatkozattal vagy más jogellenes eszközzel szerezte meg az engedélyt;
- c) már nem felel meg azoknak a feltételeknek, amelyek mellett az engedélyt megadták, és a meghatározott időn belül nem hozta meg az illetékes hatóság által kért korrekciós intézkedéseket;
- d) súlyosan, illetve rendszeresen megszegi az e rendeletben, illetve adott esetben a 2014/65/EU irányelvben és a 600/2014/EU rendeletben foglalt követelményeket.

(2) Amint az (1) bekezdésben szereplő körülmények valamelyikéről tudomást szerez, az illetékes hatóságnak haladéktalanul konzultálnia kell az érintett hatóságokkal és adott esetben a 2014/65/EU irányelv 67. cikkében említett hatósággal az engedély visszavonásának szükségességéről.

(3) Az ESMA és bármely érintett hatóság, valamint adott esetben a 2014/65/EU irányelv 67. cikkében említett hatóság bármikor felkérheti a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságát, hogy vizsgálja meg, hogy a központi értéktár továbbra is megfelel-e azoknak a feltételeknek, amelyek mellett az engedélyt megadták.

(4) Az engedély visszavonását az illetékes hatóság egy adott szolgáltatásra, tevékenységre vagy pénzügyi eszközre is korlátozhatja.

(5) A központi értéktárnak olyan megfelelő eljárásokat kell létrehoznia, végrehajtania és fenntartania, amelyek az engedély (1) bekezdésben említett visszavonása esetén biztosítják az ügyfelek és résztvevők eszközeinek kellő időben történő és rendezett kiegyenlítését és azok más központi értéktáraknak való átadását.

21. cikk

Központi értéktárak nyilvántartása

(1) Az illetékes hatóságoknak a 16., a 19. és a 20. cikk alapján hozott határozatokról haladéktalanul tájékoztatniuk kell az ESMA-t.

(2) A központi bankoknak indokolatlan késedelem nélkül értesíteniük kell az ESMA-t az általuk működtetett értékpapír-kiegyenlítési rendszerekről.

(3) Az e rendelettel összhangban működő, a 16., a 19. vagy a 25. cikk alapján engedélyezett vagy elismert központi értéktárak nevét nyilvántartásba kell venni, feltüntetve azon szolgáltatásokat, valamint adott esetben pénzügyieszköz-kategóriákat, amelyek tekintetében a központi értéktár engedélyt kapott. A nyilvántartásnak tartalmaznia kell a központi értéktár által más tagállamokban működtetett fióktelepeket, a központi értéktárak közötti kapcsolatokat, és amennyiben a tagállamok éltek a 31. cikk szerinti lehetőséggel, az abban a cikkben előírt információkat. Az ESMA az erre a célra létrehozott honlapján hozzáférhetővé teszi a nyilvántartást és azt naprakészen tartja.

3. s z a k a s z

A Központi értéktárak felügyelete

22. cikk

Felülvizsgálat és értékelés

(1) Az illetékes hatóságnak legalább évente felül kell vizsgálnia a központi értéktár által végrehajtott intézkedéseket, stratégiákat, eljárásokat és mechanizmusokat azok e rendeletnek való megfelelése tekintetében, és értékeli azokat a kockázatokat, amelyeknek a központi értéktár ki van vagy ki lehet téve, illetve a működéséből adódó azon kockázatokat, amelyek az értékpapíri piacok zavartalan működését érinthetik.

(2) Az illetékes hatóságoknak meg kell követelniük a központi értéktártól, hogy nyújtson be számukra megfelelő helyreállítási tervet, amely biztosítja az értéktár kritikus működési folyamatainak folytonosságát.

(3) Az illetékes hatóságoknak minden központi értéktárra vonatkozóan gondoskodniuk kell olyan szanalási terv kidolgozásáról és naprakészen tartásáról, amely legalább az alapfunkciók folyamatosságát biztosítja, ennek során tekintetbe véve a központi értéktár méretét, tevékenységeinek rendszerszempon-tú jelentőségét, természetét, volumenét és összetettségét, illetve a 2014/59/EU irányelvvel összhangban létrehozott esetleges vonatkozó szanalási terveket.

(4) Az illetékes hatóság köteles meghatározni az (1) bekezdésben említett felülvizsgálat és értékelés gyakoriságát és részletességét, figyelembe véve az érintett központi értéktár méretét, tevékenységeinek rendszerszempon-tú jelentőségét, jellegét, volumenét és összetettségét. A felülvizsgálatot és az értékelést legalább éves gyakorisággal kell frissíteni.

(5) Az illetékes hatóságnak helyszíni ellenőrzésnek kell alávetnie a központi értéktárat.

(6) Az illetékes hatóságnak az (1) bekezdésben említett felülvizsgálat és értékelés korai szakaszában konzultálnia kell az érintett hatóságokkal, különösen a központi értéktár által működtetett értékpapír-kiegyenlítési rendszerek működéséről, továbbá adott esetben a 2014/65/EU irányelv 67. cikkében említett hatósággal.

(7) Az illetékes hatóságnak rendszeresen, de legalább évente egyszer tájékoztatnia kell az érintett hatóságokat, valamint adott esetben a 2014/65/EU irányelv 67. cikkében említett hatóságot az (1) bekezdésben említett felülvizsgálat és értékelés eredményeiről, a korrekciós intézkedéseket és a szankciókat is beleértve.

(8) Az (1) bekezdésben említett felülvizsgálat és értékelés során a 17. cikk (6) bekezdésének a), b) és c) pontjában említett kapcsolatokat fenntartó központi értéktárak felügyeletéért felelős illetékes hatóságok minden olyan vonatkozó információt megosztanak egymással, amely valószínűsíthetően megkönnyíti feladataik végzését.

(9) Az illetékes hatóságnak köteleznie kell az e rendelet követelményeit nem teljesítő központi értéktárat, hogy már a korai szakaszban megtegye a helyzet rendezéséhez szükséges intézkedéseket és lépéseket.

(10) Az ESMA a KBER tagjaival szorosan együttműködve szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki a következők részletes meghatározása érdekében:

- a) a központi értéktár által az (1) bekezdésben említett felülvizsgálat és értékelés céljából az illetékes hatóságnak benyújtandó információk;
- b) az illetékes hatóság által az (7) bekezdésben említett érintett hatóságoknak benyújtandó információk;
- c) a (8) bekezdésben említett illetékes hatóságok által egymásnak átadandó információk.

Az ESMA 2015. június 18-ig benyújtja a Bizottsághoz ezeket a szabályozástechnikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1095/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

(11) Az ESMA a KBER tagjaival szorosan együttműködve végrehajtás-technikai standardtervezeteket dolgoz ki a (10) bekezdés első albekezdésében említett információnyújtás során használandó egységes formanyomtatványok, mintadokumentumok és eljárások kialakítása céljából.

Az ESMA 2015. június 18-ig benyújtja a Bizottsághoz ezeket a végrehajtás-technikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett végrehajtás-technikai standardoknak az 1095/2010/EU rendelet 15. cikkével összhangban történő elfogadására.

4. s z a k a s z

Másik tagállamban történő szolgáltatásnyújtás

23. cikk

A másik tagállamban történő szolgáltatásnyújtás szabadsága

(1) Az engedélyezett központi értéktár többek között fióktelep alapítása útján jogosult a mellékletben említett szolgáltatások nyújtására az Unió területén, feltéve, hogy engedélye kiterjed az érintett szolgáltatásokra.

(2) A (3)–(7) bekezdésben említett eljárást kell alkalmazni azon engedélyezett központi értéktárra, amely a melléklet A. szakaszának 1. és 2. pontjában említett alapvető szolgáltatásokat tervezi nyújtani a 49. cikk (1) bekezdésében említett, más tagállam jogának hatálya alá tartozó pénzügyi eszközök vonatkozásában, illetve amely más tagállamban tervez fióktelepet alapítani.

(3) Minden olyan központi értéktárnak, amely első alkalommal kíván a (2) bekezdésben említett szolgáltatást nyújtani egy másik tagállam területén, illetve módosítani kívánja a nyújtott szolgáltatások körét, közölnie kell a következő információkat a székhelye szerinti tagállam illetékes hatóságával:

- a) az a tagállam, amelyben a központi értéktár tevékenységét folytatni kívánja;
- b) az üzleti terv, kitérve különösen arra, hogy a központi értéktár milyen szolgáltatásokat kíván nyújtani;
- c) a központi értéktár szolgáltatásainak tervezett pénzneme vagy pénznemei;
- d) fióktelep esetén a fióktelep szervezeti felépítése és az annak irányításáért felelős személyek neve;

e) adott esetben azon intézkedések elemzése, amelyet a központi értéktár meg kíván hozni annak érdekében, hogy felhasználói meg tudjanak felelni a 49. cikk (1) bekezdésében említett nemzeti jogszabályoknak.

(4) A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságának a (3) bekezdésben említett információk kézhezvételétől számított három hónapon belül közölnie kell ezeket a fogadó tagállam illetékes hatóságával, kivéve, ha a nyújtani kívánt szolgáltatásokat figyelembe véve kételyek merülnek fel a szolgáltatásait a fogadó tagállamban nyújtani kívánó központi értéktár adminisztratív felépítésének és pénzügyi helyzetének megfelelőségét illetően.

A fogadó tagállam illetékes hatóságának késedelem nélkül közölnie kell az adott tagállamnak az érintett hatóságaival az első albekezdés alapján kapott információkat.

(5) Amennyiben a székhely szerinti tagállam illetékes hatósága a (4) bekezdéssel összhangban úgy dönt, hogy nem közli a (3) bekezdésben említett összes információt a fogadó tagállam illetékes hatóságával, az összes információ kézhezvételétől számított három hónapon belül tájékoztatnia kell az érintett központi értéktárat az elutasítás indokairól, és tájékoztatnia kell a fogadó tagállam illetékes hatóságát a döntéséről a (6) bekezdés a) pontjával összefüggésben. Amennyiben ilyen kérelem nyomán információmegosztásra kerül sor, a fogadó tagállam illetékes hatósága nem adhatja ki a (6) bekezdés a) pontjában említett értesítést.

(6) A központi értéktár a következő feltételek mellett kezdheti meg a (2) bekezdésben említett szolgáltatások nyújtását a fogadó tagállamban:

- a) a fogadó tagállam illetékes hatóságától származó azon értesítés kézhezvételekor, amelyben az igazolja a (4) bekezdésben említett értesítés kézhezvételét, valamint adott esetben jóváhagyja a (3) bekezdés d) pontjában említett elemzést;
- b) abban az esetben, ha a (4) bekezdésben említett értesítés továbbítását követő három hónapon belül nem érkezik ilyen értesítés.

(7) Amennyiben változás következik be a (3) bekezdéssel összhangban közölt információkban, a központi értéktár köteles legalább egy hónappal a változás végrehajtása előtt írásbeli értesítést küldeni a változásról a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságának. A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságának késedelem nélkül értesítenie kell a változásról a fogadó tagállam illetékes hatóságát is.

24. cikk

A székhely szerinti tagállam és a fogadó tagállam hatóságai közötti együttműködés és a partneri felülvizsgálat

(1) Amennyiben egy adott tagállamban engedélyezett központi értéktár egy másik tagállamban fióktelepet alapít, a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságának és a fogadó tagállam illetékes hatóságának szorosan együtt kell működnie egymással az e rendelet szerinti feladataik ellátása során, különösen a fióktelepen végzett helyszíni vizsgálatok esetében. A székhely szerinti tagállam és a fogadó tagállam illetékes hatóságának feladataik ellátása során helyszíni vizsgálatokat kell végezniük a fióktelepen, miután tájékoztatták a székhely szerinti tagállam, illetve fogadó tagállam illetékes hatóságát.

(2) A székhely szerinti tagállam, illetve a fogadó tagállam illetékes hatósága – többek között statisztikai adatgyűjtés céljából – előírhatja a 23. cikkel összhangban szolgáltatásokat nyújtó központi értéktárak számára, hogy rendszeres időszakonként számoljanak be nekik az e fogadó tagállamban folytatott tevékenységeikről. A fogadó tagállam illetékes hatósága a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságának kérésére ezen időszakos beszámolókat köteles elküldeni a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságának.

(3) A központi értéktár székhelye szerinti tagállam illetékes hatósága a fogadó tagállam illetékes hatóságának kérésére köteles haladéktalanul tájékoztatást adni a fogadó tagállamban szolgáltatást nyújtó központi értéktár által működtetett értékpapír-kiegyenlítési rendszerek kibocsátóinak és résztvevőinek kilétéről, valamint az adott központi értéktárnak a fogadó tagállamban végzett tevékenységeivel kapcsolatos egyéb információkról.

(4) Ha a fogadó tagállam értékpapírpiacainak helyzetét figyelembe véve a központi értéktár tevékenységei az adott fogadó tagállamban az értékpapírpiacok működése és a befektetők védelme szempontjából lényegi fontosságúvá váltak, a székhely szerinti tagállam és a fogadó tagállam illetékes hatóságának, valamint a székhely szerinti tagállam és a fogadó tagállam érintett hatóságainak együttműködési mechanizmust kell létrehozniuk az adott központi értéktár fogadó tagállambeli tevékenységeinek felügyeletére.

Ha a központi értéktár több fogadó tagállamban is lényegi fontosságúvá vált az értékpapírpiacok működése és a befektetők védelme szempontjából, a székhely szerinti tagállam dönthet úgy, hogy ezen együttműködési mechanizmusok részeként felügyeleti kollégiumokat is alkalmazni kell.

(5) Amennyiben a fogadó tagállam illetékes hatóságának egyértelmű és bizonyítható oka van vélelmezni, hogy a 23. cikk alapján a területén szolgáltatást nyújtó központi értéktár megszegi az e rendeletben foglalt rendelkezésekből eredő kötelezettségeit, megállapításait a székhely szerinti tagállam illetékes hatósága és az ESMA elé kell terjesztenie.

Amennyiben a székhely szerinti tagállam illetékes hatósága által tett intézkedések ellenére, vagy amiatt, mert az ilyen intézkedések elégtelennek bizonyulnak, a központi értéktár továbbra is az e rendeletben foglalt rendelkezésekből eredő kötelezettségeket sértő módon jár el, a fogadó tagállam illetékes hatósága a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságának tájékoztatását követően köteles meghozni az összes intézkedést, amely szükséges annak biztosításához, hogy a fogadó tagállam területén tiszteletben tartsák e rendelet rendelkezéseit. Az ilyen intézkedésekről az ESMA-t késedelem nélkül tájékoztatni kell.

A fogadó tagállam és a székhely szerinti tagállam illetékes hatósága az ügyet az ESMA elé utalhatja, amely az 1095/2010/EU rendelet 19. cikke által ráruházott hatáskörrel összhangban járhat el.

(6) Az 1095/2010/EU rendelet 30. cikkének sérelme nélkül az ESMA legalább háromévente, a KBER tagjaival való konzultációt követően partneri felülvizsgálatot szervez és végez azon központi értéktárak felügyeletére vonatkozóan, amelyek a 23. cikkel összhangban élnek egy más tagállamban történő szolgáltatásnyújtás szabadságával, illetve amelyek interoperábilis kapcsolatban vesznek részt.

Az első albekezdés szerinti partneri felülvizsgálattal összefüggésben az ESMA adott esetben kikéri az 1095/2010/EU rendelet 37. cikkében említett értékpapír-piaci érdekképviselői csoport véleményét, illetve tanácsát is.

(7) A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy a 67. cikkel összhangban felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el azon intézkedésekről, amelyek meghatározzák azokat a feltételeket, amelyekkel a központi értéktárnak a fogadó tagállamban végrehajtott tevékenységei az adott fogadó tagállamban az értékpapírpiacok működése és a befektetők védelme szempontjából lényegi fontosságúnak tekinthetők.

(8) Az ESMA a KBER tagjaival szorosan együttműködve végrehajtás-technikai standardtervezeteket dolgoz ki az (1), a (3) és az (5) bekezdésben említett együttműködés során alkalmazandó egységes formanyomtatványok, mintadokumentumok, és eljárás kialakítása céljából.

Az ESMA 2015. június 18-ig benyújtja a Bizottsághoz ezeket a végrehajtás-technikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett végrehajtás-technikai standardoknak az 1095/2010/EU rendelet 15. cikkével összhangban történő elfogadására.

5. szakasz

Harmadik országokkal való kapcsolatok

25. cikk

Harmadik országok

(1) Harmadik országbeli központi értéktár – többek között fióktelep alapításán keresztül – nyújthatja a mellékletben említett szolgáltatásokat az Unióban.

(2) Az (1) bekezdésben foglaltak ellenére az e cikk (4)–(11) bekezdésében említett eljárást kell alkalmazni azon harmadik országbeli központi értéktárra, amely a melléklet A. szakaszának 1. és 2. pontjában említett alapvető szolgáltatásokat tervezi nyújtani a 49. cikk (1) bekezdésének második albekezdésében említett, valamely tagállam jogának hatálya alá tartozó pénzügyi eszközök vonatkozásában, illetve amely valamely tagállamban fióktelepet tervez alapítani.

(3) Az Unióban letelepedett és engedélyezett központi értéktár kapcsolatot tarthat fenn vagy kapcsolatba léphet valamely harmadik országbeli központi értéktárral a 48. cikknek megfelelően.

(4) Az ESMA az (5) bekezdésben említett hatóságokkal folytatott konzultációt követően a következő feltételek teljesülése esetén ismerheti el azokat a harmadik országbeli központi értéktárakat, amelyek a (2) bekezdésben említett szolgáltatások nyújtása céljából elismerésüket kérték:

a) a Bizottság határozatot hozott a (9) bekezdéssel összhangban;

b) a harmadik országbeli központi értéktár hatékony engedélyezés, felügyelet és felvigyázás, illetve amennyiben az értékpapír-kiegyenlítési rendszert központi bank működteti, felvigyázás alatt áll, garantálva az adott harmadik országban alkalmazandó prudenciális követelményeknek való teljes körű megfelelést;

c) az ESMA és az adott harmadik ország felelős hatóságai („harmadik országbeli felelős hatóságok”) között a (10) bekezdés szerint együttműködési megállapodások jöttek létre;

d) adott esetben a harmadik országbeli központi értéktár megteszi az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy felhasználói megfeleljenek azon tagállam vonatkozó nemzeti jogszabályainak, amelyekben a harmadik országbeli központi értéktár központi értéktári szolgáltatásokat tervez nyújtani, beleértve a 49. cikk (1) bekezdésének második albekezdésében említett jogszabályokat is, továbbá ezen intézkedések megfelelését megerősítették azon tagállam illetékes hatóságai, amelyben a harmadik országbeli központi értéktár központi értéktári szolgáltatásokat tervez nyújtani.

(5) A (4) bekezdésben említett feltételek teljesülésének vizsgálatakor az ESMA konzultál:

a) azon tagállamok illetékes hatóságaival, amelyekben a harmadik országbeli központi értéktár központi értéktári szolgáltatások nyújtását tervezi, különösen arról, hogy a harmadik országbeli központi értéktár miként kíván megfelelni a (4) bekezdés d) pontjában említett követelménynek;

b) az érintett hatóságokkal;

c) a központi értéktárak engedélyezésével, felügyeletével és felvigyázásával megbízott harmadik országbeli felelős hatóságokkal.

(6) A (2) bekezdésben említett harmadik országbeli központi értéktárnak az elismerés iránti kérelmet az ESMA-hoz kell benyújtania.

A kérelmező központi értéktárnak az elismeréshez szükségesnek ítélt valamennyi információt közölnie kell az ESMA-val. Az ESMA a kérelem kézhezvételét követő 30 munkanapon belül megvizsgálja, hogy a kérelem hiánytalan-e. Ha a kérelem hiányos, az ESMA a kérelmező központi értéktár számára megszabja a pótlólagos információk benyújtásának határidejét.

Azon tagállamok illetékes hatóságai, amelyekben a harmadik országbeli központi értéktár központi értéktári szolgáltatások nyújtását tervezi, kötelesek megvizsgálni, hogy a harmadik országbeli központi értéktár megfelel-e a (4) bekezdés d) pontjában említett jogszabályoknak, és három hónapon belül azt követően, hogy az ESMA-tól kézhez kapták az összes szükséges információt, teljes körűen indokolt határozatban kell értesíteniük az ESMA-t a megfelelésről vagy annak hiányáról.

Az elismerésről szóló határozatnak a (4) bekezdésben szereplő feltételeken kell alapulnia.

Az ESMA a hiánytalan kérelem benyújtásától számított hat hónapon belül írásban, teljes körűen indokolt határozatban tájékoztatja a kérelmező központi értéktárát az elismerés megadásáról vagy annak elutasításáról.

(7) Azon tagállamok illetékes hatóságai, amelyekben a (4) bekezdés alapján megfelelően elismert harmadik országbeli központi értéktár központi értéktári szolgáltatásokat nyújt, az ESMA-val szorosán együttműködve felkérhetik a harmadik országbeli felelős hatóságokat arra, hogy:

- a) rendszeres időközönként számoljanak be a harmadik országbeli központi értéktárnak az említett fogadó tagállamokban folytatott tevékenységeiről, többek között statisztikai adatgyűjtés céljából;
- b) ésszerű időn belül adjanak tájékoztatást az adott fogadó tagállamban szolgáltatásokat nyújtó harmadik országbeli központi értéktárak által működtetett értékpapír-kiegyenlítési rendszerek kibocsátóinak és résztvevőinek személyazonosságáról, valamint közöljenek az adott harmadik országbeli központi értéktár által a fogadó tagállamban folytatott tevékenységekkel kapcsolatos minden egyéb vonatkozó információt.

(8) Az ESMA az (5) bekezdésben említett hatóságokkal konzultálva a (4), (5) és (6) bekezdésben ismertetett eljárás szerint felülvizsgálja azon harmadik országbeli központi értéktár elismerését, amely bővíti az Unióban nyújtott szolgáltatásait.

Amennyiben a (4) bekezdésben meghatározott feltételek már nem teljesülnek, illetve a 20. cikkben szereplő esetekben az ESMA visszavonja az adott központi értéktár elismerését.

(9) A Bizottság végrehajtási jogi aktusokat fogadhat el annak meghatározására, hogy valamely harmadik ország jogi és felügyeleti keretrendszere biztosítja, hogy az adott harmadik országban engedéllyel rendelkező központi értéktárak olyan, jogilag kötelező erejű követelményeket teljesítenek, amelyek hatásukban egyenértékűek az e rendeletben rögzített követelményekkel, hogy e központi értéktárak az adott harmadik országban folyamatos hatékony felügyelet, felvigyázás és végrehajtás hatálya alá esnek, valamint hogy az adott harmadik ország jogi keretrendszere rendelkezik a harmadik ország jogszabályai alapján engedélyezett központi értéktárak elismerésére alkalmazandó hatékony, egyenértékű rendszerről. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 68. cikk (2) bekezdésében meghatározott vizsgálóbizottsági eljárás keretében kell elfogadni.

Az első albekezdésben említett meghatározás során a Bizottság azt is megvizsgálhatja, hogy az adott harmadik ország jogi és felügyeleti keretrendszere a nemzetközileg elfogadott CPSS-IOSCO standardoknak is megfelel-e, amennyiben e standardok nem ellentétesek az e rendeletben foglalt követelményekkel.

(10) Az 1095/2010/EU rendelet 33. cikkének (1) bekezdésével összhangban az ESMA együttműködési megállapodásokat köt azon harmadik országbeli felelős hatóságokkal, amelyek jogi és felügyeleti keretrendszerét a (9) bekezdés értelmében e rendelettel egyenértékűnek ismerték el. Ezek a megállapodások meghatározzák legalább a következőket:

- a) az ESMA, a fogadó ország illetékes hatóságai és a harmadik országbeli felelős hatóságok közötti információcsere mechanizmusa, ideértve a harmadik országokban engedélyezett központi értéktárakkal kapcsolatos minden, az ESMA által kért információhoz való hozzáférést, különös tekintettel az információkhoz a (7) bekezdésben említett esetekben való hozzáférésre;
- b) az ESMA azonnali értesítésére szolgáló mechanizmus abban az esetben, ha egy harmadik országbeli felelős hatóság megállapítja, hogy a felügyelete alatt álló központi értéktár megsérti az engedélyezési feltételeket vagy az egyéb alkalmazandó jogszabályokat;
- c) a felügyeleti tevékenységek koordinálására vonatkozó eljárások, ideértve adott esetben a helyszíni vizsgálatokat is.

A személyes adatok tagállamok általi továbbításáról rendelkező együttműködési megállapodás esetén az ilyen adattovábbítást a 95/46/EK irányelv rendelkezéseivel összhangban, a személyes adatok ESMA általi továbbításáról rendelkező együttműködési megállapodás esetében pedig az ilyen adattovábbítást a 45/2001/EK rendelet rendelkezéseivel összhangban kell végrehajtani.

(11) Amennyiben egy harmadik országbeli központi értéktárat a (4)–(8) bekezdéssel összhangban elismernek, akkor az – akár fióktelep alapítása révén is – nyújthatja a mellékletben említett szolgáltatásokat az Unióban.

(12) Az ESMA a KBER tagjaival szorosan együttműködve szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki azon információk meghatározása céljából, amelyeket a kérelmező központi értéktárnak a (6) bekezdés szerinti elismerés iránti kérelemben közölnie kell az ESMA-val.

Az ESMA 2015. június 18-ig benyújtja a Bizottsághoz ezeket a szabályozástechnikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1095/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

II. FEJEZET

A központi értéktárakra vonatkozó követelmények

1. s z a k a s z

S z e r v e z e t i k ö v e t e l m é n y e k

26. cikk

Általános rendelkezések

(1) A központi értéktárnak megbízható irányítási rendszerrel kell rendelkeznie, amely áttekinthető szervezeti felépítést, egymástól jól elhatárolt, átlátható és következetes felelősségi köröket, a jelenlegi vagy esetlegesen felmerülő kockázatok azonosítására, kezelésére, felügyeletére és jelentésére szolgáló hatékony eljárásokat, valamint megfelelő javadalmazási politikákat és belső kontrollmechanizmusokat – beleértve a megbízható adminisztratív és számviteli eljárásokat – foglal magában.

(2) A központi értéktárnak kellően hatékony stratégiákat és eljárásokat kell elfogadnia az e rendeletnek való megfelelés biztosítására, ideértve vezetői és alkalmazottai megfelelését e rendelet valamennyi rendelkezésének.

(3) A központi értéktárnak hatékony, írásban rögzített szervezeti és adminisztratív szabályokat kell fenntartania és működtetnie a közötte (ideértve vezetőit, alkalmazottait, az ügyvezető szerv tagjait, valamint a hozzájuk közvetlenül vagy közvetetten kapcsolódó más személyeket) és résztvevő felei vagy azok ügyfelei között felmerülő potenciális összeférhetlenségek megállapítására és kezelésére. Megfelelő konfliktuskezelési eljárásokat kell fenntartania és alkalmaznia a lehetséges összeférhetlenségek felmerülésének esetére.

(4) A központi értéktárnak hozzáférhetővé kell tennie a nyilvánosság számára irányítási rendszerét és a tevékenységére irányadó szabályokat.

(5) A központi értéktárnak megfelelő eljárásokkal kell rendelkeznie ahhoz, hogy alkalmazottai egy meghatározott csatornán keresztül belsőleg jelenthessék ezen rendelet esetleges megsértéseit.

(6) A központi értéktár rendszeres és független audit tárgyát képezi. Ezen auditok eredményét továbbítani kell az ügyvezető szervnek és hozzáférhetővé kell tenni az illetékes hatóság számára, továbbá adott esetben a felhasználói bizottság számára, amennyiben az a felhasználói bizottság és a központi értéktár közötti lehetséges összeférhetlenségeket figyelembe véve célszerű.

(7) Amennyiben a központi értéktár más központi értéktárakat vagy a IV. címbe említett hitelintézeteket is magában foglaló vállalkozáscsoport része, olyan részletes politikákat és eljárásokat kell elfogadnia, amelyek meghatározzák, hogy milyen módon alkalmazandók az e cikkben foglalt követelmények a csoportra, illetve a csoporthoz tartozó egyes szervezetekre.

(8) Az ESMA, a KBER tagjaival szorosan együttműködve szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki, amelyek meghatározzák a központi értéktár és a (7) bekezdés szerinti csoport szintjén egyaránt:

- a) a központi értéktárakkal kapcsolatos, az (1) bekezdésben említett kockázatok nyomán követésére szolgáló eszközöket;
- b) a kulcsfontosságú személyzetnek a központi értéktárakkal kapcsolatos, az (1) bekezdésben említett kockázatokkal összefüggő feladatait;
- c) a (3) bekezdésben említett potenciális összeférhetlenségeket;
- d) a (6) bekezdésben említett auditmódszereket; továbbá
- e) azokat a körülményeket, amelyek esetén a felhasználói bizottság és a központi értéktár közötti lehetséges összeférhetlenségeket figyelembe véve célszerű a (6) bekezdéssel összhangban megosztani az audit eredményeit a felhasználói bizottsággal.

Az ESMA 2015. június 18-ig benyújtja a Bizottsághoz ezeket a szabályozástechnikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1095/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

27. cikk

Felsővezetés, ügyvezető szerv és részvényesek

(1) A központi értéktár stabil és prudens irányításának biztosítása érdekében a felsővezetésnek kellően jó hírnévvel és tapasztalattal rendelkező személyeknek kell lenniük.

(2) A központi értéktárnak olyan ügyvezető szervvel kell rendelkeznie, amely tagjainak legalább egyharmada, de minimum két fő független tag.

(3) Az ügyvezető szerv független és más, nem ügyvezető funkciót betöltő tagjainak javadalmazása nem kötődhet a központi értéktár üzleti teljesítményéhez.

(4) Az ügyvezető szervnek olyan kellően jó hírnevű, alkalmas személyekből kell állnia, akiknek a készségei, tapasztalata és a szervezettel és a piaccal kapcsolatos ismeretei kölcsönösen kiegészítik egymást. Az ügyvezető szerv nem ügyvezető funkciót betöltő tagjainak dönteniük kell továbbá az ügyvezető szervben alulreprezentált nem képviselőre vonatkozó célszámról, és e célszám elérése érdekében stratégiát kell kidolgozniuk az alulreprezentált nem létszámának növelésére vonatkozóan. A célszámot, a stratégiát és végrehajtását nyilvánosságra kell hozni.

(5) A központi értéktárnak a vonatkozó nemzeti joggal összhangban világosan meg kell határoznia az ügyvezető szerv feladatait és felelősségi körét. A központi értéktárnak kérésre az illetékes hatóság és a könyvvizsgáló rendelkezésére kell bocsátania az ügyvezető szerv ülésein készült jegyzőkönyveket.

(6) A központi értéktár azon részvényeseinek és azon személyeknek, akik közvetlen vagy közvetett módon befolyást gyakorolhatnak a központi értéktár vezetése felett, alkalmasnak kell lenniük a központi értéktár stabil és prudens irányításának biztosítására.

(7) A központi értéktár köteles:

- a) tájékoztatni az illetékes hatóságot a központi értéktár tulajdoni viszonyairól és különösen bármely olyan fél kilitéről és érdekeltségeinek mértékéről, amely olyan helyzetben van, hogy befolyást gyakorolhat a központi értéktár működése felett, és ezt az információt közzétenni;
- b) tájékoztatni az illetékes hatóságot mindazon tulajdonjog-átruházási döntésekről, amelyek folytán változás következik be azok személyében, akik a központi értéktár működése felett befolyást gyakorolnak, és kérni az illetékes hatóságtól a döntés jóváhagyását. Az illetékes hatóság általi jóváhagyást követően a központi értéktárnak nyilvánosságra kell hoznia a tulajdonjog-átruházást.

Minden természetes vagy jogi személynek indokolatlan késedelem nélkül tájékoztatnia kell a központi értéktárat és annak illetékes hatóságát az olyan tulajdonjogszerzésre vagy tulajdonjog-elidegenítésre vonatkozó döntéséről, melynek folytán változás következik be azok személyében, akik a központi értéktár működése felett befolyást gyakorolnak.

(8) Az illetékes hatóságnak a (7) bekezdésben említett információ kézhezvételét követő 60 munkanapon belül határozatot kell hoznia a központi értéktár feletti befolyást érintő javasolt változtatásokról. Az illetékes hatóság köteles elutasítani a központi értéktár feletti befolyás tekintetében javasolt változásokat, ha objektív és bizonyítható indokok állnak fenn annak vélelmezésére, hogy azok veszélyeztetnék a központi értéktár stabil és prudens irányítását, illetve a központi értéktár azon képességét, hogy megfeleljen ennek a rendeletnek.

28. cikk

Felhasználói bizottság

(1) A központi értéktárnak valamennyi általa működtetett értékpapír-kiegyenlítési rendszer esetében felhasználói bizottságot kell létrehoznia, amely a kibocsátóknak és az ilyen rendszerek résztvevőinek a képviselőiből áll. A felhasználói bizottság szakvéleményére a központi értéktár vezetése nem gyakorolhat közvetlen befolyást.

(2) A központi értéktárnak megkülönböztetéstől mentes módon meg kell határoznia a létrejött felhasználói bizottságok megbízását, a függetlenségük biztosításához szükséges irányítási rendszert és működési eljárásaikat, továbbá a belépési kritériumokat és a felhasználói bizottsági tagok megválasztásának mechanizmusát. Az irányítási rendszernek nyilvánosan hozzáférhetőnek kell lennie, és biztosítania kell, hogy a felhasználói bizottság közvetlenül az ügyvezető szervnek számoljon be és rendszeresen ülésezzen.

(3) A felhasználói bizottságok szakvéleménnyel szolgálnak az ügyvezető szerv számára a tagjaikat érintő főbb rendelkezésekkel kapcsolatban – ideértve a kibocsátók vagy résztvevők saját értékpapír-kiegyenlítési rendszereikbe történő befogadásának kritériumait – és a szolgáltatások szintjével kapcsolatban.

(4) A felhasználói bizottságok a központi értéktár árképzési struktúrájára vonatkozó, részletes indokolást tartalmazó, nem kötelező erejű véleményt nyújthatnak be az ügyvezető szervnek.

(5) A felhasználói bizottság tagjaira – az illetékes hatóságok megfelelő tájékoztatáshoz való jogának sérelme nélkül – titoktartási kötelezettség vonatkozik. Amennyiben a felhasználói bizottság elnöke megállapítja valamely tagnak egy adott üggyel kapcsolatban fennálló tényleges vagy potenciális összeférhetetlenségét, az a tag nem szavazhat az adott ügyben.

(6) A központi értéktár köteles haladéktalanul tájékoztatni az illetékes hatóságot és a felhasználói bizottságot minden olyan döntésről, amelyben az ügyvezető szerv nem követi a felhasználói bizottság szakvéleményét. A felhasználói bizottság tájékoztathatja az illetékes hatóságot azokról a területekről, amelyeken véleménye szerint az ügyvezető szerv nem követte a szakvéleményét.

29. cikk

Nyilvántartás

(1) A központi értéktárnak legalább tíz éven keresztül meg kell őriznie a nyújtott szolgáltatásokról, többek között a melléklet B. és C. szakaszában említett kiegészítő szolgáltatásokról és végzett tevékenységekről készült összes nyilvántartását, hogy lehetővé tegye az illetékes hatóság számára az e rendeletben foglalt követelményeknek való megfelelés ellenőrzését.

(2) A központi értéktár köteles kérésre az illetékes hatóságnak, az érintett hatóságoknak, valamint minden más olyan hatóságnak, amely az uniós jog vagy a központi értéktár székhelye szerinti tagállam nemzeti joga alapján a nyilvántartásokhoz való hozzáférésre jogosult, rendelkezésre bocsátani az (1) bekezdésben említett nyilvántartásokat, hogy lehetővé tegye számukra feladataik ellátását.

(3) Az ESMA a KBER tagjaival szorosan együttműködve szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki az (1) bekezdésben említett azon nyilvántartások részleteinek meghatározása érdekében, amelyeket meg kell őrizni annak nyomon követése céljából, hogy a központi értéktárak megfelelnek-e e rendelet rendelkezéseinek.

Az ESMA 2015. június 18-ig benyújtja a Bizottsághoz ezeket a szabályozástechnikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1095/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

(4) Az ESMA a KBER tagjaival szorosan együttműködve végrehajtás-technikai standardtervezeteket dolgoz ki az (1) bekezdésben említett azon nyilvántartások formátumának meghatározása érdekében, amelyeket meg kell őrizni annak nyomon követése céljából, hogy a központi értéktárak megfelelnek-e e rendelet rendelkezéseinek.

Az ESMA 2015. június 18-ig benyújtja a Bizottsághoz ezeket a végrehajtás-technikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett végrehajtás-technikai standardoknak az 1095/2010/EU rendelet 15. cikkével összhangban történő elfogadására.

30. cikk

Kiszervezés

(1) Amennyiben a központi értéktár harmadik félhez szervez ki egyes szolgáltatásokat vagy tevékenységeket, teljes egészében felelős marad az e rendelet értelmében fennálló valamennyi kötelezettségének teljesítéséért, és folyamatosan meg kell felelnie a következő feltételeknek:

- a) a kiszervezés nem eredményezi a felelősség átruházását;
- b) a központi értéktárnak a résztvevőivel vagy kibocsátóival fennálló kapcsolata és kötelezettségei nem módosulnak;
- c) a központi értéktár engedélyezésének feltételei lényegében nem változnak;

- d) a kiszervezés nem akadályozza a felügyeleti és felvigyázási funkciók gyakorlását, ideértve az e funkciók ellátásához szükséges megfelelő információk beszerzését lehetővé tevő helyszíni hozzáférést;
- e) a kiszervezés nem fosztja meg a központi értéktárat a kockázatok kezeléséhez szükséges rendszerektől és ellenőrzésektől;
- f) a központi értéktár folyamatosan fenntartja a nyújtott szolgáltatások minőségének, valamint a szolgáltató szervezeti és tőkeemfelelésének értékeléséhez, továbbá a kiszervezett szolgáltatások hatékony felügyeletéhez és a kiszervezéshez kapcsolódó kockázatok kezeléséhez szükséges szakértelmet és erőforrásokat;
- g) a központi értéktár közvetlen hozzáféréssel rendelkezik a kiszervezett szolgáltatásokra vonatkozó releváns információkhoz;
- h) a szolgáltató együttműködik az illetékes hatósággal és az érintett hatóságokkal a kiszervezett tevékenységek vonatkozásában;
- i) a központi értéktár biztosítja, hogy a szolgáltató eleget tegyen az azon vonatkozó adatvédelmi jogszabályokban foglalt előírásoknak, amelyeket akkor kellene alkalmazni, ha a szolgáltató letelepedési helye az Unióban lenne. A központi értéktár felel annak biztosításáért, hogy ezeket az előírásokat a felek közötti szerződésben rögzítsék, és azokat betartsák.

(2) A központi értéktár köteles a saját és a szolgáltató jogait és kötelezettségeit írásos megállapodásban meghatározni. A kiszervezési megállapodásban rendelkezni kell annak a lehetőségéről, hogy a központi értéktár felmondja a megállapodást.

(3) A központi értéktár és a szolgáltató köteles az illetékes hatóság és az érintett hatóságok kérésére rendelkezésükre bocsátani mindazon információkat, amelyek alapján értékelhetik, hogy a kiszervezett tevékenységek megfelelnek-e az e rendeletben foglalt követelményeknek.

(4) Alapvető szolgáltatás kiszervezése az illetékes hatóságnak a 19. cikk szerinti engedélyével történhet.

(5) Az (1)–(4) bekezdés nem alkalmazandó, amennyiben a központi értéktár egyes szolgáltatásait vagy tevékenységeit egy közszervezethez szervezi ki, illetve amennyiben a kiszervezésre a közszervezet és az érintett központi értéktár által közösen kialakított és hivatalossá tett, valamint az e rendeletben foglalt követelmények alapján az illetékes hatóságok által elfogadott célzott jogi, szabályozási és működési keretrendszer irányadó.

31. cikk

A központi értéktárhoz eltérő felek által nyújtott szolgáltatások

(1) A 30. cikk ellenére, amennyiben a nemzeti jog azt előírja, a tagállamok a központi értéktárhoz eltérő személy feladata is lehet a könyvelési tételeknek a központi értéktár által vezetett értékpapírszámlákon való rögzítése.

(2) Azon tagállamok, amelyek az (1) bekezdéssel összhangban a központi értéktárhoz eltérő más feleknek is engedélyezik a melléklet A. szakaszában említett egyes alapvető szolgáltatások nyújtását, nemzeti jogukban meghatározzák az ilyen esetben alkalmazandó követelményeket. E követelményeknek ki kell terjedniük e rendelet azon rendelkezéseire, amelyek a központi értéktárhoz és adott esetben a másik érintett félre is alkalmazandók.

(3) Azon tagállamok, amelyek az (1) bekezdéssel összhangban a központi értéktárhoz eltérő más feleknek is engedélyezik a melléklet A. szakaszában említett bizonyos alapvető szolgáltatások nyújtását, minden vonatkozó információt közölnek az ESMA-val e szolgáltatások nyújtásáról, ideértve az alkalmazandó nemzeti jogszabályokat is.

Az ESMA ezt az információt feltünteti a központi értéktárak 21. cikkben említett nyilvántartásában.

2. s z a k a s z

Üzletviteli szabályok

32. cikk

Általános rendelkezések

(1) A központi értéktárnak egyértelműen meghatározott, megvalósítható célokkal és célkitűzésekkel kell rendelkeznie többek között a szolgáltatások minimális szintje, a kockázatkezelési elvárások és az üzleti prioritások terén.

(2) A központi értéktárnak átlátható panaszkezelési szabályokkal kell rendelkeznie.

33. cikk

A részvételre vonatkozó követelmények

(1) A központi értéktárnak minden általa működtetett értékpapír-kiegyenlítési rendszerre vonatkozóan a résztvevővé válni szándékozó valamennyi jogi személy számára tisztességes és nyílt csatlakozást lehetővé tevő, nyilvános részvételi kritériumokat kell megállapítania. Ezeknek a kritériumoknak a központi értéktárhoz való tisztességes és nyílt hozzáférés biztosítása érdekében átláthatónak, objektívnek és megkülönböztetésmentesnek kell lenniük, és kellőképpen figyelembe kell venniük a pénzügyi stabilitást és a piacok szabályszerű működését érintő kockázatokat. A csatlakozást korlátozó kritériumok csak annyiban engedélyezhetők, amennyiben azok célja a központi értéktár meghatározott kockázatának indokolt mértékű kézben tartása.

(2) A központi értéktár köteles a csatlakozási kérelmeket késedelem nélkül elbírálni, legkésőbb egy hónapon belül választ adva a kérelmekre, és nyilvánosan hozzáférhetővé kell tennie az ilyen kérelmek elbírálására szolgáló eljárásokat.

(3) A központi értéktár csak akkor tagadhatja meg az (1) bekezdésben említett részvételi kritériumokat teljesítő résztvevő csatlakozását, ha döntését átfogó kockázatértékelésre alapozza, és írásban kellően megindokolja.

Elutasítás esetén a kérelmező résztvevő panaszt tehet a csatlakozást megtagadó központi értéktár illetékes hatóságánál.

Az illetékes hatóság köteles megfelelően kivizsgálni a panaszt, és ennek keretében meg kell vizsgálnia az elutasítás okait, és indokolással ellátott választ kell küldenie a kérelmező résztvevőnek.

Az illetékes hatóságnak a panasz értékelése kapcsán konzultálnia kell a kérelmező résztvevő székhelye szerinti illetékes hatósággal. Amennyiben a kérelmező fél hatósága nem ért egyet az adott értékeléssel, a két illetékes hatóság bármelyike az ESMA elé utalhatja az ügyet, amely az 1095/2010/EU rendelet 19. cikke által ráruházott hatáskörrel összhangban járhat el.

Amennyiben a résztvevő csatlakozásának a központi értéktár általi megtagadása indokolatlannak minősül, a csatlakozást megtagadó központi értéktár illetékes hatóságának határozatban kell utasítania a központi értéktárat, hogy biztosítsa a csatlakozási lehetőséget a kérelmező résztvevő számára.

(4) A központi értéktárnak objektív és átlátható eljárásokkal kell rendelkeznie azon résztvevők felfüggesztésére és rendezett kilépésére, amelyek már nem teljesítik az (1) bekezdésben említett részvételi kritériumokat.

(5) Az ESMA a KBER tagjaival szorosan együttműködve szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki a központi értéktárak által az átfogó kockázatértékelés során, valamint a (3) bekezdéssel összhangban a csatlakozás megtagadása okainak vizsgálatakor az illetékes hatóságok által figyelembe veendő kockázatok, továbbá a (3) bekezdésben említett eljárás elemeinek meghatározása érdekében.

Az ESMA 2015. június 18-ig benyújtja a Bizottsághoz ezeket a szabályozástechnikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1095/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

(6) Az ESMA a KBER tagjaival szorosan együttműködve végrehajtás-technikai standardtervezeteket dolgoz ki a (3) bekezdésben ismertetett eljárás során használandó egységes formanyomtatványok és mintadokumentumok kialakítása céljából.

Az ESMA 2015. június 18-ig benyújtja a Bizottsághoz ezeket a végrehajtás-technikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett végrehajtás-technikai standardoknak az 1095/2010/EU rendelet 15. cikkében megállapított eljárással összhangban történő elfogadására.

34. cikk

Átláthatóság

(1) A központi értéktár köteles minden általa működtetett értékpapír-kiegyenlítési rendszerre, illetve minden általa nyújtott egyéb alapvető szolgáltatásra vonatkozóan nyilvánosságra hozni az általa nyújtott, a melléklet A. szakaszában felsorolt alapvető szolgáltatásokhoz kapcsolódó árakat és díjakat. Külön-külön kell nyilvánosságra hoznia az egyes szolgáltatások és funkciók árait és díjait, beleértve az árengedményeket és rabattokat, valamint e kedvezmények igénybevételének feltételeit. A központi értéktár köteles lehetővé tenni ügyfelei számára az egyes szolgáltatások külön-külön történő igénybevételét.

(2) A központi értéktár köteles nyilvánosságra hozni árjegyzékét az ajánlatok összehasonlításának megkönnyítése és annak érdekében, hogy ügyfelei előre kiszámíthassák a szolgáltatások igénybevételéért fizetendő árat.

(3) A központi értéktár nem térhet el az alapvető szolgáltatásaira vonatkozóan közzétett árképzési politikájától.

(4) A központi értéktár köteles ügyfelei rendelkezésére bocsátani a számla és a közzétett árjegyzékek összevetéséhez szükséges információkat.

(5) A központi értéktár köteles valamennyi ügyfele számára rendelkezésre bocsátani azokat az információkat, amelyek lehetővé teszik számukra a nyújtott szolgáltatásokhoz kapcsolódó kockázatok értékelését.

(6) A központi értéktárnak külön elszámolást kell vezetnie a nyújtott alapvető szolgáltatásokhoz kapcsolódó költségekről és bevételekről, és ezeket az adatokat az illetékes hatóság rendelkezésére kell bocsátania.

(7) A központi értéktárnak összevont elszámolást kell vezetnie a nyújtott kiegészítő szolgáltatásokhoz kapcsolódó költségekről és bevételekről, és ezeket az adatokat az illetékes hatóság rendelkezésére kell bocsátania.

(8) Az uniós versenyszabályok tényleges alkalmazásának biztosítása érdekében és azért, hogy megállapítható legyen többek között, ha a kiegészítő szolgáltatásoknak az alapvető szolgáltatások révén történő keresztámogatására került sor, a központi értéktárnak analitikus könyvelést kell vezetnie a tevékenységeiről. Az analitikus könyvelésben el kell különíteni legalább az egyes alapvető szolgáltatásokhoz kapcsolódó költségeket és bevételeket a kiegészítő szolgáltatásokhoz kapcsolódó költségektől és bevételektől.

35. cikk

A résztvevők és más piaci infrastruktúrák tájékoztatására szolgáló eljárások

A központi értéktárak kötelesek a hatékony nyilvántartás, kifizetés és elszámolás előmozdítása érdekében az általuk üzemeltetett értékpapír-elszámolási rendszerek résztvevőinek, valamint a velük kapcsolatban álló piaci infrastruktúráknak a tájékoztatására szolgáló eljárások során az üzenetküldésre és hivatkozási adatokra vonatkozó nemzetközi nyílt tájékoztatási eljárásokat és szabványokat alkalmazni.

3. s z a k a s z

A Központi értéktárak szolgáltatásaira vonatkozó követelmények

36. cikk

Általános rendelkezések

A központi értéktárnak minden általa működtetett értékpapír-kiegyenlítési rendszerre vonatkozóan megfelelő szabályokkal és eljárásokkal kell rendelkeznie, ideértve a megbízható számviteli gyakorlatokat és ellenőrzést, amellyel elősegíti az értékpapír-sorozatok integritását, valamint az értékpapírok letéti őrzéséhez és az értékpapír-ügyletek kiegyenlítéséhez kapcsolódó kockázatok csökkentését és kezelését.

37. cikk

Az értékpapír-nyilvántartás integritása

(1) A központi értéktárnak megfelelő összehasonlítások révén ellenőriznie kell, hogy az általa kezelt értékpapír-sorozatban vagy annak egy részében szereplő értékpapírok száma megegyezik-e az általa működtetett értékpapír-kiegyenlítési rendszer résztvevőinek értékpapírszámláin és adott esetben a központi értéktár által fenntartott tulajdonosi számlákon nyilvántartott értékpapírok összegével. Az ilyen összehasonlításokat legalább naponta el kell végezni.

(2) Adott esetben, és amennyiben egy bizonyos értékpapír-sorozattal kapcsolatos összehasonlításban más szervezetek, például a kibocsátó, a részvénykönyv-vezetők, kibocsátási ügynökök, transzferügynökök, közös értéktárak, más központi értéktárak vagy más szervezetek is részt vesznek, a központi értéktárnak és e szervezeteknek a sorozat integritásának megőrzése érdekében az együttműködést és az információ cserét szabályozó megfelelő intézkedéseket kell bevezetniük egymás közt.

(3) Értékpapírszámla-hitelek, tartozik egyenlegek és értékpapír-előállítás a központi értéktár által működtetett értékpapír-kiegyenlítési rendszerben nem engedélyezett.

(4) Az ESMA a KBER tagjaival szorosan együttműködve szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki a központi értéktár által az (1), (2) és (3) bekezdés alapján végzendő összehasonlítások meghatározása céljából.

Az ESMA 2015. június 18-ig benyújtja a Bizottsághoz ezeket a szabályozástechnikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1095/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

38. cikk

A résztvevők és ügyfelek értékpapírjainak védelme

(1) A központi értéktár nyilvántartásának és számlavezetésének az általa működtetett valamennyi értékpapír-kiegyenlítési rendszer esetében mindenkor és késedelem nélkül lehetővé kell tennie számára, hogy a nála vezetett számlákon elkülönítse az egyes résztvevők értékpapírjait a többi résztvevő értékpapírjaitól, és adott esetben a központi értéktár saját eszközeitől.

(2) A központi értéktár nyilvántartásának és számlavezetésének minden résztvevő számára lehetővé kell tennie, hogy saját értékpapírjaikat elkülönítsék ügyfeleik értékpapírjaitól.

(3) A központi értéktár nyilvántartásának és számlavezetésének minden résztvevő számára lehetővé kell tennie, hogy egyetlen értékpapírszámlán tartsa a különböző ügyfeleihez tartozó értékpapírokat („gyűjtőszámlás elkülönítés”).

(4) A központi értéktár nyilvántartásának és számlavezetésének lehetővé kell tennie az egyes résztvevők számára, hogy amennyiben és amilyen módon valamely ügyfelük ezt kéri, az adott ügyfél értékpapírjait elkülönítsék („egyéni ügyfél-elkülönítés”).

(5) A résztvevőnek legalább a gyűjtőszámlás elkülönítés és az egyéni ügyfél-elkülönítés közötti választás lehetőségét fel kell ajánlania az ügyfelei számára, és tájékoztatnia kell az ügyfeleket az egyes lehetőségekhez kapcsolódó költségekről és kockázatokról.

A központi értéktárak és résztvevőinek mindazonáltal lehetővé kell tenniük az egyéni ügyfél-elkülönítést azon tagállam állampolgárai, valamint az azon tagállamban lakóhellyel rendelkező személyek és ott letelepedett jogi személyek számára, amelyben 2014. szeptember 17. napján az értékpapírok kibocsátásának alapjául szolgáló nemzeti jogszabályok előírják az egyéni ügyfél-elkülönítést. Ez a kötelezettség addig alkalmazandó, amíg a nemzeti jogot nem módosítják, vagy nem helyezik hatályon kívül, vagy amíg célkitűzései még érvényesek.

(6) A központi értéktárak és résztvevőik nyilvánosságra hozzák az általuk biztosított, különböző szintű elkülönítés által nyújtott védelem szintjét és a kapcsolódó költségeket, és ezeket a szolgáltatásokat ésszerű kereskedelmi feltételek mellett nyújtják. Az elkülönítés különböző szintjeinek részletezésekor ki kell térni a felkínált elkülönítés adott szintjeinek fő jogkövetkezményeire, beleértve az adott joghatóság alkalmazandó fizetéseképtelenségi jogszabályairól szóló tájékoztatást is.

(7) A központi értéktár semmilyen célra nem használhatja fel azokat az értékpapírokat, amelyek nem a sajátjai. A központi értéktár mindazonáltal felhasználhatja valamely résztvevő értékpapírjait, amennyiben a résztvevő ahhoz előzetesen kifejezetten hozzájárult. Emellett a központi értéktáraknak kötelezniük kell a résztvevőket arra, hogy beszerezzék azok ügyfeleik szükséges előzetes hozzájárulását.

39. cikk

A kiegyenlítés véglegessége

(1) A központi értéktárnak gondoskodnia kell arról, hogy az általa működtetett értékpapír-kiegyenlítési rendszer megfelelő védelmet nyújtson a résztvevőknek. A tagállamok a 98/26/EK irányelv 2. cikkének a) pontjában említett eljárásnak megfelelően kijelölik és bejelentik a központi értéktár által működtetett értékpapír-kiegyenlítési rendszert.

(2) A központi értéktárnak gondoskodnia kell arról, hogy a 98/26/EK irányelv 3. és 5. cikkével összhangban az általa működtetett minden egyes értékpapír-kiegyenlítési rendszer meghatározza az átutalási megbízás rendszerbe történő befogadásának időpontját és az átutalási megbízás visszavonhatatlanságának időpontját.

(3) A központi értéktárnak nyilvánosságra kell hoznia azokat a szabályokat, amelyek irányadók az értékpapírok és a pénzeszközök valamely értékpapír-kiegyenlítési rendszeren belüli átutalásának véglegességére.

(4) A (2) és (3) bekezdés alkalmazása nem érinti a központi értéktárak közötti kapcsolatokra alkalmazandó rendelkezéseket és a 48. cikk (8) bekezdését.

(5) A központi értéktárnak meg kell tennie minden ésszerű lépést annak biztosítása érdekében, hogy a (3) bekezdésben említett szabályokkal összhangban az értékpapír-transzferek és pénzeszköz-átutalások a (3) bekezdésben említett véglegessége valós időben vagy napon belül, de minden esetben legkésőbb a kiegyenlítés tényleges időpontja szerinti üzleti nap végéig megvalósuljon.

(6) Amennyiben a központi értéktár a 40. cikk (2) bekezdésében említett szolgáltatásokat nyújtja, biztosítania kell, hogy az értékpapír-elszámolásból származó pénzeszköz-bevétel legkésőbb a kiegyenlítés tervezett időpontja szerinti üzleti nap végére a résztvevők rendelkezésére álljon.

(7) A központi értéktár által működtetett értékpapír-kiegyenlítési rendszerek közvetlen résztvevői közötti, pénzeszköz ellenében lebonyolított és az adott értékpapír-kiegyenlítési rendszerben kiegyenlített minden értékpapírügyletet a „szállítás fizetés ellenében” elv alapján kell kiegyenlíteni.

40. cikk

Pénzeszközzel történő kiegyenlítés

(1) A kiegyenlítés helye szerinti ország pénznemében lebonyolított ügyletek esetében a központi értéktárnak az értékpapír-kiegyenlítési rendszereit érintő pénzeszközfizetéseket – amennyiben ez lehetséges és megvalósítható – az ilyen pénznemet kibocsátó központi banknál nyitott számlán keresztül kell kiegyenlítenie.

(2) Amennyiben az (1) bekezdésben előírt, a központi banki számlán történő kiegyenlítés nem lehetséges és nem megvalósítható, a központi értéktár felajánlhatja, hogy az értékpapír-kiegyenlítési rendszereit érintő pénzeszközfizetéseket részben vagy egészben egy hitelintézetnél nyitott számlán vagy saját számláján keresztül egyenlíti ki. Ha a központi értéktár biztosítja a hitelintézetnél nyitott számlán vagy a saját számlán keresztül történő kiegyenlítést, azt a IV. cím rendelkezéseivel összhangban kell tennie.

(3) A központi értéktárnak világos, tisztességes és nem félrevezető tájékoztatást kell nyújtania a piaci szereplőknek a hitelintézeti számlán, illetve a saját számlán keresztül történő kiegyenlítés kockázatairól és költségeiről. A központi értéktárnak kérésre megfelelő tájékoztatást kell nyújtania az ügyfelek vagy a potenciális ügyfelek számára, hogy azok megállapíthassák és értékelhessék a hitelintézeti számlán, illetve a saját számlán keresztül történő kiegyenlítés kockázatait és költségeit.

41. cikk

A résztvevők nemteljesítésére vonatkozó szabályok és eljárások

(1) A központi értéktárnak az általa működtetett valamennyi értékpapír-kiegyenlítési rendszer esetében hatékony és világosan meghatározott szabályokkal és eljárásokkal kell rendelkeznie egy vagy több résztvevője nemteljesítésének kezelésére, biztosítva ezáltal, hogy időben fel tudjon lépni a veszteségek és a likviditási nyomás korlátozása érdekében, és továbbra is teljesíteni tudja kötelezettségeit.

(2) A központi értéktárnak a nyilvánosság számára hozzáférhetővé kell tennie a nemteljesítési szabályokat és a vonatkozó eljárásokat.

(3) A központi értéktárnak a résztvevőkkel és más érdekelt felekkel közösen rendszeres időközönként tesztelnie kell és felül kell vizsgálnia a nemteljesítési eljárásokat, hogy biztosítsa azok gyakorlati alkalmasságát és hatékonyságát.

(4) E cikk következetes alkalmazásának biztosítása érdekében az ESMA a KBER tagjaival szorosan együttműködve iránymutatásokat adhat ki az 1095/2010/EU rendelet 16. cikkével összhangban.

4. szakasz

Prudenciális követelmények

42. cikk

Általános követelmények

A központi értéktárnak megbízható kockázatkezelési keretrendszert kell létrehoznia a jogi, üzleti, működési és egyéb közvetlen vagy közvetett kockázatok átfogó kezelésére, ideértve a csalások és a gondatlanság visszaszorítására irányuló intézkedéseket is.

43. cikk

Jogi kockázatok

(1) A központi értéktárnak az engedélyezése és felügyelete, valamint az ügyfeleinek tájékoztatása tekintetében világos és érthető szabályokkal, eljárásokkal és szerződésekkel kell rendelkeznie az általa működtetett valamennyi értékpapír-kiegyenlítési rendszerre és az általa nyújtott valamennyi egyéb szolgáltatásra vonatkozóan.

(2) A központi értéktárnak úgy kell kialakítania a szabályait, eljárásait és szerződéseit, hogy azokat a résztvevő nemteljesítése esetén is valamennyi érintett joghatóságon belül érvényesíteni lehessen.

(3) Annak a központi értéktárnak, amely e rendelet alapján több különböző joghatóságon belül nyújt szolgáltatásokat, minden ésszerű lépést meg kell tennie annak érdekében, hogy meghatározza és csökkentse a jogszabályok egyes joghatóságok közötti esetleges kollíziójából eredő kockázatokat.

44. cikk

Általános üzleti kockázat

A központi értéktárnak megbízható irányítási és kontrollrendszerekkel és informatikai eszközökkel kell rendelkeznie az általános üzleti kockázatok – köztük az üzleti stratégia nem kielégítő végrehajtásából eredő veszteségek, a cash flow, valamint a működési költségek – meghatározására, nyomon követésére és kezelésére.

45. cikk

Működési kockázatok

(1) A központi értéktárnak megfelelő informatikai eszközök, ellenőrzések és eljárások alkalmazásával meg kell határozni a működési kockázatok külső és belső forrásait, és mérsékelnie kell azok hatását, többek között az általa üzemeltetett valamennyi értékpapír-kiegyenlítési rendszer tekintetében.

(2) A központi értéktárnak megfelelő informatikai eszközökkel kell rendelkeznie, amelyek szavatolják a magas fokú biztonságot és működési megbízhatóságot, valamint elegendő kapacitással rendelkeznek. Az informatikai eszközöknek alkalmasnak kell lenniük a különböző összetettségű, jellegű és típusú nyújtott szolgáltatások és végzett tevékenységek kezelésére a szigorú biztonsági előírásoknak, valamint a kezelt információk sértetlenségének és bizalmas jellegének a biztosítása érdekében.

(3) A központi értéktárnak valamennyi nyújtott szolgáltatás és minden egyes üzemeltetett értékpapír-kiegyenlítési rendszer tekintetében megfelelő üzletmenet-folytonossági politikát és a rendkívüli helyzetek kezeléséről szóló szabályzatot kell kidolgoznia, bevezetnie és fenntartania, amellyel biztosítja a folyamatos szolgáltatásnyújtást, a működés mielőbbi helyreállítását, valamint kötelezettségeinek teljesítését olyan események bekövetkeztekor, amikor komolyan fennáll a működési zavar veszélye.

(4) A (3) bekezdésben említett tervnek – többek közt annak biztosításával, hogy a kritikus informatikai rendszerek működését a leállást követően haladéktalanul helyre lehessen állítani – lehetővé kell tennie az üzemzavar bekövetkeztekor folyamatban lévő összes tranzakciónak és a résztvevők pozícióinak a helyreállítását, hogy a központi értéktár résztvevői biztonsággal folytatni tudják működésüket és az ütemezésnek megfelelően el tudják végezni a kiegyenlítést. A terv részeként létre kell hozni egy második adatfeldolgozási helyszínt, amely elegendő erőforrással, képességekkel és funkciókkal rendelkezik, valamint gondoskodni kell a megfelelő személyzetről is.

(5) A központi értéktárnak ki kell dolgoznia és végre kell hajtania az (1)–(4) bekezdésben említett intézkedéseket tesztelő programot.

(6) A központi értéktár köteles meghatározni, nyomon követni és kezelni azokat a kockázatokat, amelyeket az általa üzemeltetett értékpapír-elszámolási rendszerek fő résztvevői, valamint a szolgáltatók és közműszolgáltatók, illetve más központi értéktárak és piaci infrastruktúrák jelenthetnek a működésére. Kérésre az illetékes és érintett hatóságok rendelkezésére kell bocsátania a feltárt kockázatokkal kapcsolatos információkat.

Ezenfelül haladéktalanul tájékoztatnia kell az illetékes hatóságot és az érintett hatóságokat az ilyen kockázatokból eredő működési zavarokról.

(7) Az ESMA a KBER tagjaival szorosan együttműködve szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki, hogy meghatározza az (1) és a (6) bekezdésben említett működési kockázatokat és az e kockázatok tesztelésének, kezelésének vagy minimalizálásának módszereit, ideértve a (3) és a (4) bekezdésben említett üzletmenet-folytonossági politikát és a rendkívüli helyzetek kezeléséről szóló szabályzatot, valamint az ezekhez kapcsolódó értékelési módszereket.

Az ESMA 2015. június 18-ig benyújtja a Bizottsághoz ezeket a szabályozástechnikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1095/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

46. cikk

Befektetési politika

(1) A központi értéktárnak a pénzeszközöket és pénzügyi eszközeit a központi bankoknál, engedélyezett hitelintézeteknél vagy engedélyezett központi értéktáraknál kell elhelyeznie.

(2) A központi értéktárnak szükség esetén azonnal hozzá kell férnie az eszközeihez.

(3) A központi értéktár csak pénzeszközbe vagy nagymértékben likvid és minimális piaci és hitelkockázattal járó pénzügyi eszközökbe fektetheti a pénzügyi forrásait. E befektetéseknek gyorsan, minimális negatív árhatással likviddé tehetőnek kell lenniük.

(4) A 47. cikk (1) bekezdésének alkalmazásában nem kell figyelembe venni azon tőkeösszeget – beleértve a központi értéktár eredménytartalcát és tartalékait –, amelyet nem a (3) bekezdésnek megfelelően fektetnek be.

(5) A központi értéktárnak biztosítania kell, hogy az egyes olyan, engedélyezett hitelintézetekkel vagy engedélyezett központi értéktárakkal szembeni teljes kockázati kitétsége, amelyeknél a pénzügyi eszközeit tartja, ne haladja meg a koncentráció elfogadható szintjét.

(6) Az ESMA az EBH-val és a KBER tagjaival szorosan együttműködve szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki, amelyekben meghatározza azon pénzügyi eszközöket, amelyek a (3) bekezdésben említett nagymértékben likvid és minimális piaci és hitelkockázattal járó eszközöknek tekinthetők, az eszközökhöz való hozzáférésnek a (2) bekezdésben említett megfelelő határidejét, valamint a koncentrációnak a (5) bekezdésben említett elfogadható mértékét. E szabályozástechnikai standardtervezeteknek adott esetben igazodniuk kell a 648/2012/EU rendelet 47. cikkének (8) bekezdésével összhangban elfogadott szabályozástechnikai standardokhoz.

Az ESMA 2015. június 18-ig benyújtja a Bizottsághoz ezeket a szabályozástechnikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1095/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

47. cikk

Tőkekövetelmények

(1) A központi értéktár tőkéjének – az eredménytartalékkal és a tartalékokkal együtt – arányosnak kell lennie a központi értéktár tevékenységéből eredő kockázatokkal. E tőkének mindenkor elegendőnek kell lennie az alábbiak biztosításához:

- a) a központi értéktár működési, jogi, letéti, befektetési és üzleti kockázatokkal szembeni megfelelő védelme, hogy a központi értéktár folyamatos működés mellett nyújthassa szolgáltatásait;
- b) a központi értéktár tevékenységeinek legalább hat hónapos megfelelő időn belül történő rendezett felszámolása vagy szerkezetátalakítása, különböző stresszforogatókönyvek alapján.

(2) A központi értéktárnak tervet kell készítenie a következőkre vonatkozóan:

- a) pótlólagos tőkeemelés arra az esetre, ha saját tőkéje megközelíti az (1) bekezdésben meghatározott szintet vagy az alá süllyed;
- b) műveletei és szolgáltatásai rendezett felszámolásának vagy szerkezetátalakításának biztosítása arra az esetre, ha a központi értéktár nem tud új tőkét bevonni.

A tervet az ügyvezető szervnek vagy az ügyvezető szerv egy megfelelő bizottságának kell jóváhagynia, és azt rendszeresen frissíteni kell. A frissített tervet minden alkalommal be kell nyújtani az illetékes hatóságnak. Az illetékes hatóság, amennyiben úgy véli, hogy a központi értéktár terve nem kielégítő, további intézkedések meghozatalát vagy alternatív rendelkezések elfogadását írhatja elő a központi értéktár számára.

(3) Az EBH az ESMA-val és a KBER tagjaival szorosan együttműködve szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki, amelyekben meghatározza a központi értéktárnak az (1) bekezdésben említett tőkéjére, eredménytartalcára és tartalékaira vonatkozó követelményeket.

Az EBH 2015. június 18-ig benyújtja a Bizottságnak ezeket a szabályozástechnikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

5. s z a k a s z

A központi értéktárak közötti kapcsolatokra vonatkozó követelmények

48. cikk

A központi értéktárak közötti kapcsolatok

(1) Az érintett központi értéktáraknak a közöttük lévő kapcsolat létrehozása előtt és a kapcsolat létrejöttét követően folyamatosan meg kell állapítaniuk, fel kell mérniük, nyomon kell követniük és kezelniük kell a központi értéktárak közötti kapcsolatokról eredő minden olyan potenciális kockázatforrást, amely őket és résztvevőiket érintheti, és megfelelő intézkedéseket kell hozniuk e kockázatok csökkentésére.

(2) A kapcsolatot létrehozni szándékozó központi értéktáraknak a 19. cikk (1) bekezdésének e) pontjában foglaltak szerint engedélykérelmet kell benyújtaniuk a kérelmező központi értéktár illetékes hatóságához, vagy pedig a 19. cikk (5) bekezdése szerint tájékoztatniuk kell a kérelmező központi értéktár illetékes és érintett hatóságait.

(3) A kapcsolatnak biztosítania kell az összekapcsolt központi értéktárak és résztvevőik megfelelő védelmét, különösen a központi értéktárak által esetleg felvett hitelek, valamint a kapcsolat létrehozására vonatkozó megállapodás következtében létrejövő koncentrációs és likviditási kockázat tekintetében.

A kapcsolatnak megfelelő szerződéses megállapodáson kell alapulnia, amely meghatározza az összekapcsolt központi értéktárak és szükség esetén azok résztvevőinek a jogait és kötelezettségeit. A több joghatóságot érintő szerződéses megállapodásnak egyértelműen rendelkeznie kell a kapcsolat működésének minden egyes szempontjára irányadó, kikötött jogról.

(4) Az összekapcsolt központi értéktárak közötti ideiglenes értékpapír-transzfer esetén az első transzfer véglegessé válása előtt tilos az értékpapírok újbóli transzfere.

(5) A valamely másik központi értéktárral létesített kapcsolat működtetésére közvetett kapcsolatot vagy közvetítőt igénybe vevő központi értéktárnak fel kell mérnie, nyomon kell követnie és kezelnie kell az adott közvetett kapcsolat vagy közvetítő igénybevételeiből fakadó további kockázatokat, és megfelelő intézkedéseket kell hoznia ezek csökkentésére.

(6) Az összekapcsolt központi értéktáraknak az értékpapír-állományok összehasonlítására szolgáló megbízható eljárásokkal kell rendelkezniük, amelyek biztosítják a nyilvántartásaik pontosságát.

(7) Amennyiben ez célszerű és kivitelezhető, a központi értéktárak közötti kapcsolatoknak lehetővé kell tenniük az összekapcsolt központi értéktárak résztvevői közötti ügyletek „szállítás fizetés ellenében” alapon történő kiegyenlítését. Amikor a központi értéktárak közötti kapcsolat nem teszi lehetővé a „szállítás fizetés ellenében” alapon történő elszámolást, ennek okairól részletesen tájékoztatni kell az érintett és az illetékes hatóságokat.

(8) Az interoperábilis értékpapír-kiegyenlítési rendszereknek és a közös kiegyenlítési infrastruktúrát alkalmazó központi értéktáraknak azonos időpontokat kell meghatározniuk a következők tekintetében:

a) amikor az átutalási megbízásokat bevezetik a rendszerbe;

b) amelytől kezdve az átutalási megbízások visszavonhatatlanok.

Az első albekezdésben említett értékpapír-kiegyenlítési rendszereknek és központi értéktáraknak egyenértékű szabályokat kell megállapítaniuk az értékpapír-transzfer és pénzeszköz-átutalás véglegessé válásának az időpontjára vonatkozóan.

(9) 2019. szeptember 18-ig a tagállamokban működő központi értéktárak közötti valamennyi interoperábilis kapcsolatnak lehetőség szerint „szállítás fizetés ellenében” alapon történő elszámolást támogató kapcsolatnak kell lennie.

(10) Az ESMA a KBER tagjaival szorosan együttműködve szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki, hogy meghatározza a (3) bekezdés szerinti azon feltételeket, amelyek mellett a kapcsolat létrehozására vonatkozó megállapodások minden egyes típusa megfelelő védelmet biztosít az összekapcsolt központi értéktárak és azok résztvevői számára, különösen, amikor egy központi értéktár egy másik központi értéktár által működtetett értékpapír-kiegyenlítési rendszerben szándékozik részt venni, a közvetítők igénybevételéből fakadó, az (5) bekezdésben említett további kockázatok nyomom követését és kezelését, a (6) bekezdésben említett értékpapírállomány-összehasonlítási módszereket, azokat az eseteket, amelyekben a központi értéktárak közötti kapcsolatok keretében célszerű és kivitelezhető a (7) bekezdés szerinti, „szállítás fizetés ellenében” alapon történő kiegyenlítés, valamint az ezekhez kapcsolódó értékelési módszereket.

Az ESMA 2015. június 18-ig benyújtja a Bizottsághoz ezeket a szabályozástechnikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1095/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

III. FEJEZET

Hozzáférés a központi értéktárakhoz

1. szakasz

A Kibocsátók központi értéktárakhoz való hozzáférése

49. cikk

Az Unióban engedélyezett központi értéktárakban történő kibocsátás szabadsága

(1) A kibocsátó jogosult arra, hogy az olyan értékpapírjait, amelyeket szabályozott piacokon vagy multilaterális kereskedési rendszerekben való kereskedésre bevezettek, vagy amelyekkel kereskedési helyszíneken kereskednek, bármely tagállamban letelepedett bármely központi értéktárban nyilvántartásba vetesse, amennyiben az érintett központi értéktár megfelel a 23. cikkben felsorolt feltételeknek.

A kibocsátót az első albekezdés szerint megillető jog sérelme nélkül továbbra is alkalmazandó azon tagállam társasági joga vagy más hasonló joga, amelynek hatálya alá az adott értékpapírok tartoznak.

A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a második albekezdésben említett jogszabályaik legfontosabb vonatkozó rendelkezéseiről készüljön egy összeállítás. Az illetékes hatóságok 2014. december 18-ig kötelesek megküldeni ezt az összeállítást az ESMA-nak. Az ESMA 2015. január 18-ig közzéteszi az összeállítást.

A felek ellenkező megállapodása hiányában a központi értéktár a költségein felül ésszerű mértékű kereskedelmi díjat számíthat fel a kibocsátónak a szolgáltatásnyújtásért.

(2) Amennyiben a kibocsátó az értékpapírjai nyilvántartásba vétele iránti kérelmet nyújt be a központi értéktárhoz, a központi értéktár köteles a kérelmet azonnal és megkülönböztetés nélküli módon feldolgozni, és a kérelmező kibocsátónak három hónapon belül válaszolni.

(3) A központi értéktár megtagadhatja szolgáltatásait a kibocsátótól. Az elutasítás kizárólag átfogó kockázatértékelésen alapulhat, illetve azon a tényen, hogy az adott központi értéktár az érintett tagállam társasági jogának vagy más hasonló jogának hatálya alá tartozó értékpapírokkal kapcsolatban nem nyújt a melléklet A. szakaszának 1. pontjában említett szolgáltatásokat.

(4) A 2005/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾ és a 2006/70/EK bizottsági irányelv⁽²⁾ sérelme nélkül, amennyiben a központi értéktár megtagadja a kérelmező kibocsátótól a szolgáltatásnyújtást, az elutasítást írásban teljes körűen meg kell indokolnia.

(1) Az Európai Parlament és a Tanács 2005. október 26-i 2005/60/EK irányelve a pénzügyi rendszereknek a pénzmosás, valamint terrorizmus finanszírozása céljára való felhasználásának megelőzéséről (HL L 309., 2005.11.25., 15. o.).

(2) A Bizottság 2006. augusztus 1-i 2006/70/EK irányelve a politikai közzszereplők fogalmát, valamint az egyszerűsített ügyfél-átvilágítási eljárások és az alkalmi vagy nagyon korlátozott alapon folytatott pénzügyi tevékenység alapján nyújtott mentesség technikai követelményeit illetően a 2005/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvre vonatkozó végrehajtási intézkedések megállapításáról (HL L 214., 2006.8.4., 29. o.).

Elutasítás esetén a kérelmező kibocsátó panaszt tehet a szolgáltatásnyújtást megtagadó központi értéktár illetékes hatóságánál.

Az adott központi értéktár illetékes hatósága köteles a panaszt megfelelően kivizsgálni, aminek keretében értékeli az elutasításnak a központi értéktár által közölt okait, és indokolással ellátott választ küld a kibocsátónak.

A központi értéktár illetékes hatóságának a panasz kivizsgálása kapcsán konzultálnia kell a kérelmező kibocsátó székhelye szerinti illetékes hatósággal. Amennyiben a kérelmező kibocsátó székhelye szerinti illetékes hatóság nem ért egyet az adott értékeléssel, a két illetékes hatóság bármelyike az ESMA elé utalhatja az ügyet, amely az 1095/2010/EU rendelet 19. cikke által ráruházott hatáskörrel összhangban járhat el.

Amennyiben az a döntés születik, hogy a központi értéktár indokolatlanul tagadta meg a szolgáltatásnyújtást a kibocsátótól, a felelős illetékes hatóságnak határozatban kell utasítania a központi értéktárat a kérelmező kibocsátónak történő szolgáltatásnyújtásra.

(5) Az ESMA a KBER tagjaival szorosan együttműködve szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki a központi értéktárak által az átfogó kockázateértékelés során, valamint a (3) és (4) bekezdéssel összhangban a csatlakozás megtagadásának okát vizsgáló illetékes hatóság által figyelembe veendő kockázatok, továbbá a (4) bekezdésben említett eljárás elemeinek meghatározása érdekében.

Az ESMA 2015. június 18-ig benyújtja a Bizottsághoz ezeket a szabályozástechnikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1095/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

(6) Az ESMA a KBER tagjaival szorosan együttműködve végrehajtás-technikai standardtervezeteket dolgoz ki a (4) bekezdésben ismertetett eljárás során használandó egységes formanyomtatványok és mintadokumentumok kialakítása céljából.

Az ESMA 2015. június 18-ig benyújtja a Bizottsághoz ezeket a végrehajtás-technikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett végrehajtás-technikai standardoknak az 1095/2010/EU rendelet 15. cikkével összhangban történő elfogadására.

2. s z a k a s z

A központi értéktárak közötti csatlakozás

50. cikk

Csatlakozás standard kapcsolat útján

A központi értéktár a 33. cikkel összhangban és a központi értéktárak közötti kapcsolatokra vonatkozó, a 19. cikk (5) bekezdésében előírt előzetes tájékoztatás alapján jogosult egy másik központi értéktár résztvevőjévé válni, és ez utóbbi központi értéktárral standard kapcsolatot kialakítani.

51. cikk

Csatlakozás egyedi kialakítású kapcsolat útján

(1) Amennyiben a központi értéktár egy másik központi értéktártól az utóbbihoz való csatlakozás érdekében egyedi kapcsolat kialakítását kéri, a fogadó központi értéktár kizárólag kockázati megfontolások alapján utasíthatja el a kérelmet. Piaci részesedés elvesztése nem szolgálhat alapul a kérelem elutasításához.

(2) A két fél ellenkező megállapodása hiányában a fogadó központi értéktár az egyedi kialakítású kapcsolat biztosításáért a költségein felül ésszerű mértékű kereskedelmi díjat számíthat fel a kérelmező központi értéktárnak.

52. cikk

A központi értéktárak közötti kapcsolatok kialakításának eljárása

(1) Amikor a központi értéktár az 50. és az 51. cikk alapján csatlakozási kérelmet nyújt be egy másik központi értéktárhoz, ez utóbbi központi értéktár köteles azonnal elbírálni a kérelmet, és három hónapon belül választ adni a kérelmező központi értéktárnak.

(2) A központi értéktár csak akkor tagadhatja meg a csatlakozást a kérelmező központi értéktártól, ha ez a csatlakozás veszélyeztetné a pénzügyi piacok zavartalan és rendezett működését, vagy rendszerszintű kockázatokat idézne elő. Ilyen elutasításra kizárólag átfogó kockázatértékelés alapján kerülhet sor.

Amennyiben a központi értéktár megtagadja a csatlakozást a kérelmező központi értéktártól, az elutasítást teljes körűen indokolnia kell.

Elutasítás esetén a kérelmező központi értéktár panaszt tehet a csatlakozást megtagadó központi értéktár illetékes hatóságánál.

A fogadó központi értéktár illetékes hatósága köteles megfelelően kivizsgálni a panaszt, és ennek keretében meg kell vizsgálnia az elutasítás okait, és indokolással ellátott választ kell küldenie a kérelmező központi értéktárnak.

A fogadó központi értéktár illetékes hatóságának a panasz kivizsgálása kapcsán konzultálnia kell a kérelmező központi értéktár illetékes hatóságával és a kérelmező központi értéktárnak a 12. cikk (1) bekezdésének a) pontjában említett érintett hatóságával. Amennyiben a kérelmező központi értéktár bármely hatósága nem ért egyet az adott értékeléssel, a hatóságok bármelyike az ESMA elé utalhatja az ügyet, amely az 1095/2010/EU rendelet 19. cikke által ráruházott hatáskörrel összhangban járhat el.

Amennyiben az a döntés születik, hogy a központi értéktár indokolatlanul tagadta meg a kérelmező központi értéktártól a csatlakozást, a fogadó központi értéktár illetékes hatóságának határozatban kell utasítania az adott központi értéktárat, hogy biztosítsa a csatlakozást a kérelmező központi értéktár számára.

(3) Az ESMA a KBER tagjaival szorosan együttműködve szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki a központi értéktárak által az átfogó kockázatértékelés során, valamint a (2) bekezdéssel összhangban a csatlakozás megtagadása okainak vizsgálatakor az illetékes hatóságok által figyelembe veendő kockázatok, továbbá a (2) bekezdésben említett eljárás elemeinek meghatározása érdekében.

Az ESMA 2015. június 18-ig benyújtja a Bizottsághoz ezeket a szabályozástechnikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1095/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

(4) Az ESMA a KBER tagjaival szorosan együttműködve végrehajtás-technikai standardtervezeteket dolgoz ki az (1) és (2) bekezdésben ismertetett eljárás során használandó egységes formanyomtatványok és mintadokumentumok kialakítása céljából.

Az ESMA 2015. június 18-ig benyújtja a Bizottsághoz ezeket a végrehajtás-technikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett végrehajtás-technikai standardoknak az 1095/2010/EU rendelet 15. cikkével összhangban történő elfogadására.

3. s z a k a s z

A központi értéktár és más piaci infrastruktúra közötti hozzáférés

53. cikk

A központi értéktár és más piaci infrastruktúra közötti hozzáférés

(1) A központi szerződő félnek és a kereskedési helyszínek kérésre megkülönböztetésmentes és átlátható módon tranzakciós adatfolyamot kell szolgáltatnia a központi értéktárak részére, és a két fél közötti ellenkező megállapodás hiányában az ilyen tranzakciós adatfolyamokért a költségein felül ésszerű mértékű kereskedelmi díjat számíthat fel a kérelmező központi értéktárnak.

A központi értéktárnak megkülönböztetésmentes és átlátható módon biztosítania kell a hozzáférést egy központi szerződő fél vagy kereskedési helyszín számára az értékpapír-kiegyenlítési rendszeréhez, és a két fél közötti ellenkező megállapodás hiányában az ilyen hozzáférésért a költségein felül ésszerű mértékű kereskedelmi díjat számíthat fel.

(2) Amikor az egyik fél az (1) bekezdés szerint hozzáférési kérelmet nyújt be egy másik félhez, az ilyen kérelmet azonnal el kell bírálni, és a kérelmező félnek három hónapon belül választ kell kapnia.

(3) A fogadó fél csak akkor tagadhatja meg a hozzáférést, ha az ilyen hozzáférés befolyásolná a pénzügyi piacok zavartalan és rendezett működését, vagy rendszerszintű kockázatokat idézne elő. Piaci részesedés elvesztése nem szolgálhat alapul a kérelem elutasításához.

A hozzáférést megtagadó félnek az elutasítást átfogó kockázatértékelés alapján írásban teljes körűen indokolnia kell a kérelmező fél számára. Elutasítás esetén a kérelmező fél panaszt tehet a hozzáférést megtagadó fél illetékes hatóságánál.

A fogadó fél illetékes hatósága és a 12. cikk (1) bekezdésének a) pontjában említett érintett hatóság köteles megfelelően kivizsgálni a panaszt, és ennek keretében meg kell vizsgálnia az elutasítás okait, és indokolással ellátott választ kell küldenie a kérelmező félnek.

A fogadó fél illetékes hatóságának a panasz értékelése kapcsán konzultálnia kell a kérelmező fél illetékes hatóságával és a 12. cikk (1) bekezdésének a) pontjában említett érintett hatósággal. Amennyiben a kérelmező fél bármely hatósága nem ért egyet az adott értékeléssel, a két hatóság bármelyike az ESMA elé utalhatja az ügyet, amely az 1095/2010/EU rendelet 19. cikke által ráruházott hatáskörrel összhangban járhat el.

Amennyiben az a döntés születik, hogy az adott fél indokolatlanul tagadta meg a hozzáférést, a felelős illetékes hatóságnak határozatban kell utasítania az érintett felet, hogy három hónapon belül biztosítsa a szolgáltatásai igénybevételeinek lehetőségét.

(4) Az ESMA a KBER tagjaival szorosan együttműködve szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki a központi értéktárak által az átfogó kockázatértékelés során, valamint a (3) bekezdéssel összhangban a hozzáférés megtagadása okainak vizsgálatakor az illetékes hatóságok által figyelembe veendő kockázatok, továbbá a (3) bekezdésben említett eljárás elemeinek meghatározása érdekében.

Az ESMA 2015. június 18-ig benyújtja a Bizottsághoz ezeket a szabályozástechnikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1095/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

(5) Az ESMA a KBER tagjaival szorosan együttműködve végrehajtás-technikai standardtervezeteket dolgoz ki a (2) és (3) bekezdésben ismertetett eljárás során használandó egységes formanyomtatványok és mintadokumentumok kialakítása céljából.

Az ESMA 2015. június 18-ig benyújtja a Bizottsághoz ezeket a végrehajtás-technikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett végrehajtás-technikai standardoknak az 1095/2010/EU rendelet 15. cikkével összhangban történő elfogadására.

IV. CÍM

A KÖZPONTI ÉRTÉKTÁRAK RÉSZTVEVŐI SZÁMÁRA BANKI JELLEGŰ KIEGÉSZÍTŐ SZOLGÁLTATÁSOK NYÚJTÁSA

54. cikk

Banki jellegű kiegészítő szolgáltatások nyújtására vonatkozó engedély és kijelölés

(1) A központi értéktár saját maga csak abban az esetben nyújthat a melléklet C. szakaszában felsorolt banki jellegű kiegészítő szolgáltatásokat, ha e cikkkel összhangban további engedélyt szerzett az ilyen szolgáltatások nyújtására.

(2) Annak a központi értéktárnak, amely értékpapír-kiegyenlítési rendszere egészének vagy egy részének pénzoldalát a 40. cikk (2) bekezdésével összhangban kívánja kiegyenlíteni, vagy más módon kíván az (1) bekezdésben említett bármilyen banki jellegű kiegészítő szolgáltatást nyújtani, engedélyt kell beszereznie a következőkre:

a) ilyen jellegű saját szolgáltatások nyújtása az e cikkben meghatározott feltételek mellett; vagy

b) egy vagy több, a 2013/36/EU irányelv 8. cikkével összhangban engedélyezett hitelintézet kijelölése erre a célra.

(3) Amennyiben a központi értéktár az értékpapír-kiegyenlítési rendszert működtető bejegyzett szervezettel megegyező bejegyzett szervezeten keresztül kíván bármilyen banki jellegű kiegészítő szolgáltatást nyújtani, a (2) bekezdésben említett engedély csak az alábbi feltételek teljesülése esetén adható meg:

a) a központi értéktár rendelkezik a 2013/36/EU irányelv 8. cikkében előírt hitelintézeti engedéllyel;

b) a központi értéktár eleget tesz az 59. cikk (1), (3) és (4) bekezdésében felsorolt prudenciális követelményeknek és a 60. cikkben meghatározott felügyeleti követelményeknek;

c) az ezen albekezdés a) pontjában említett engedély kizárólag a melléklet C. szakaszában felsorolt banki jellegű kiegészítő szolgáltatások nyújtására és nem bármely más tevékenység végzésére használható;

d) a központi értéktárra olyan többlettőke-követelmény vonatkozik, amely tükrözi többek között az értékpapír-kiegyenlítési rendszer résztvevőinek és a központi értéktári szolgáltatások egyéb felhasználóinak nyújtott, napközbeni hitelekben eredő kockázatokat, beleértve a hitel- és a likviditási kockázatokat;

e) a központi értéktár – legalább havonta az illetékes hatóságnak és évente az 575/2013/EU rendelet nyolcadik részében előírt, a 3. pillérbe tartozó közzététel keretében – az említett rendelet 59. cikke (4) bekezdésének j) pontjával összhangban jelentést tesz a napközbeni likviditási kockázat mértékéről és kezeléséről; valamint

f) a központi értéktár olyan megfelelő helyreállítási tervet nyújtott be az illetékes hatóságnak, amely biztosítja a kritikus működési folyamatainak a folytonosságát, beleértve azokat az eseteket is, amikor a likviditási vagy a hitelkockázat a banki jellegű kiegészítő szolgáltatások nyújtásának eredményeként áll elő.

Amennyiben ez a rendelet, az 575/2013/EU rendelet és a 2013/36/EU irányelv egymásnak ellentmondó rendelkezéseket tartalmaz, az első albekezdés a) pontjában említett központi értéktár a prudenciális felügyeletre vonatkozó szigorúbb előírásokat köteles betartani. Az e rendelet 47. és 59. cikkében említett szabályozástechnikai standardokban tisztázni kell az egymásnak ellentmondó rendelkezések eseteit.

(4) Amennyiben a központi értéktár valamely hitelintézetet kíván kijelölni bármely banki jellegű kiegészítő szolgáltatásnak egy olyan különálló bejegyzett szervezeten – amely vagy része a legfelső szinten ugyanazon anyavállalat által irányított vállalkozáscsoportnak, vagy sem – keresztül történő nyújtására, a (2) bekezdésben említett engedély csak az alábbi feltételek teljesülése esetén adható meg:

- a) a különálló bejegyzett szervezet rendelkezik a 2013/36/EU irányelv 8. cikkében előírt hitelintézeti engedéllyel;
- b) a különálló bejegyzett szervezet eleget tesz az 59. cikk (1), (3) és (4) bekezdésében meghatározott prudenciális követelményeknek és a 60. cikkben meghatározott felügyeleti követelményeknek;
- c) a különálló bejegyzett szervezet saját maga nem nyújt semmilyen, a melléklet A. szakaszában említett alapvető szolgáltatást;
- d) az a) pontban említett engedélyt kizárólag a melléklet C. szakaszában felsorolt banki jellegű kiegészítő szolgáltatások nyújtására és nem bármely más tevékenység végzésére használják.
- e) a különálló bejegyzett szervezetre olyan többlettőke-követelmény vonatkozik, amely tükrözi többek között az értékpapír-kiegyenlítési rendszer résztvevőinek és a központi értéktári szolgáltatások egyéb felhasználóinak nyújtott, napközbeni hitelekkel eredő kockázatokat, beleértve a hitel- és a likviditási kockázatokat;
- f) a különálló bejegyzett szervezet – legalább havonta az illetékes hatóságnak és évente az 575/2013/EU rendelet nyolcadik részében előírt, a 3. pillérbe tartozó közzététel keretében – az említett rendelet 59. cikke (4) bekezdésének j) pontjával összhangban jelentést tesz a napközbeni likviditási kockázat mértékéről és kezeléséről; valamint
- g) a különálló bejegyzett szervezet olyan megfelelő helyreállítási tervet nyújtott be az illetékes hatóságnak, amely biztosítja a kritikus működési folyamatainak a folytonosságát, beleértve azokat az eseteket is, amikor a likviditási és hitelkockázat a banki jellegű kiegészítő szolgáltatások nyújtásának eredményeként áll elő.

(5) A (4) bekezdés nem alkalmazandó a (2) bekezdés b) pontjában említett olyan hitelintézetekre, amelyek a központi értéktár értékpapír-kiegyenlítési rendszerének egy részére vonatkozóan a pénzeszközfizetések kiegyenlítését vállalják, amennyiben a szóban forgó hitelintézeteknél nyitott számlákon történő, pénzeszközzel való kiegyenlítés egyéves időtartamra számított teljes értéke nem éri el a központi értéktárnál nyilvántartott, pénzeszköz ellenében lebonyolított összes értékpapírügylet teljes értékének az egy százalékát, és évente nem haladja meg a 2,5 milliárd EUR-t.

Az illetékes hatóság köteles évente legalább egyszer ellenőrizni az első albekezdésben meghatározott értékhatár betartását, és megállapításáról jelentést kell küldenie az ESMA-nak. Amennyiben az illetékes hatóság az értékhatár túllépését állapítja meg, elő kell írnia az érintett központi értéktár számára, hogy szerezze be a (4) bekezdés szerinti engedélyt. Az érintett központi értéktárnak hat hónapon belül kell benyújtania az engedélykérelmét.

(6) Az illetékes hatóság előírhatja a központi értéktár számára, hogy egynél több hitelintézetet jelöljön ki, vagy amellet, hogy a szolgáltatásokat az e cikk (2) bekezdése a) pontjával összhangban saját maga nyújtja, egy hitelintézetet is kijelöljön, amennyiben úgy ítéli meg, hogy egyetlen hitelintézet esetében a kockázatok koncentrációjának való kitettség nem kellően mérséklődik az 59. cikk (3) és (4) bekezdésében foglaltaknak megfelelően. A kijelölt hitelintézetek kiegyenlítő félnek minősülnek.

(7) A banki jellegű kiegészítő szolgáltatások nyújtására engedéllyel rendelkező központi értéktárnak és a (2) bekezdés b) pontjával összhangban kijelölt hitelintézetnek mindenkor meg kell felelnie az e rendelet szerinti engedélyezéshez szükséges feltételeknek, és késedelem nélkül tájékoztatnia kell az illetékes hatóságokat az engedélyezés feltételeit érintő minden lényegi változásról.

(8) Az EBH az ESMA-val és a KBER tagjaival szorosan együttműködve szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki a (3) bekezdés d) pontjában és a (4) bekezdés e) pontjában említett kockázatalapú többléteke-követelmény meghatározására.

Az EBH 2015. június 18-ig benyújtja a Bizottságnak ezeket a szabályozástechnikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1095/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

55. cikk

A banki jellegű kiegészítő szolgáltatások nyújtására vonatkozó engedély megadása és megtagadása

(1) A központi értéktárnak az 54. cikk előírásai szerint a hitelintézet kijelölésére vagy általa bármilyen banki jellegű kiegészítő szolgáltatás nyújtására vonatkozó engedély iránti kérelmet a székhelye szerinti tagállam illetékes hatóságához kell benyújtania.

(2) Az engedély iránti kérelemnek minden olyan információt tartalmaznia kell, amely szükséges ahhoz, hogy az illetékes hatóság meggyőződhessen róla, hogy a központi értéktár és adott esetben a kijelölt hitelintézet az engedélyezés időpontjáig az e rendeletben meghatározott követelmények teljesítéséhez szükséges valamennyi intézkedést megtette. A kérelemnek működési tervet kell tartalmaznia, amely meghatározza a nyújtani kívánt banki jellegű kiegészítő szolgáltatásokat, adott esetben a központi értéktár és a kijelölt hitelintézet közötti kapcsolatok rendszerét, valamint azt, hogy a központi értéktár, illetve adott esetben a kijelölt hitelintézet hogyan kívánja teljesíteni az 59. cikk (1), (3) és (4) bekezdésében meghatározott prudenciális követelményeket és az 54. cikkben meghatározott egyéb feltételeket.

(3) Az illetékes hatóságnak a 17. cikk (3) és (8) bekezdésében meghatározott eljárást kell alkalmaznia.

(4) Az illetékes hatóságnak, miután a kérelmet hiánytalanak tekintette, az abban foglalt valamennyi információt meg kell küldenie a következő hatóságoknak:

a) az érintett hatóságok;

b) az 575/2013/EU rendelet 4. cikkének (1) bekezdésének 40. pontjában említett illetékes hatóság;

c) azon tagállamok illetékes hatóságai, amelyekben a központi értéktár interoperábilis kapcsolatot hozott létre egy másik központi értéktárral, kivéve, ha a központi értéktár a 19. cikk (5) bekezdésében említett interoperábilis kapcsolatot hozta létre;

d) azon fogadó tagállam illetékes hatóságai, amelyben a központi értéktár tevékenységei a 24. cikk (4) bekezdése értelmében az értékpapírpiacon működése és a befektetők védelme szempontjából meghatározó jelentőségűek;

e) a központi értéktár azon résztvevőinek felügyeletét ellátó illetékes hatóságok, amelyek azon három tagállamban rendelkeznek székhellyel, amelyek a központi értéktár értékpapír-kiegyenlítési rendszerében összevont formában, egy éves időszakra vonatkozóan a legnagyobb kiegyenlítési értékeket képviselik;

f) az ESMA; és

g) az EBH.

(5) A (4) bekezdés a)–e) pontjában említett hatóságoknak a (4) bekezdésben említett tájékoztatás kézhezvételétől számított harminc napon belül indokolással ellátott véleményt kell nyilvánítaniuk az engedélyről. Amennyiben valamelyik hatóság az említett határidőn belül nem ad véleményt, azt úgy kell tekinteni, hogy a hatóság véleménye az engedély megadása mellett szól.

Amennyiben a (4) bekezdés a)–e) pontjában említett hatóságok közül legalább egynek elutasító az indokolással ellátott véleménye, az engedélyt megadni szándékozó illetékes hatóságnak harminc napon belül az elutasító véleményre vonatkozó, indokolással ellátott határozatot kell küldenie a (4) bekezdés a)–e) pontjában említett hatóságoknak.

Amennyiben harminc nappal a határozat megküldését követően a (4) bekezdés a)–e) pontjában említett hatóságok valamelyike elutasító véleményt ad, de az illetékes hatóság még mindig meg kívánja adni az engedélyt, akkor az ügyet az 1095/2010/EU rendelet 31. cikkének c) pontjában foglalt közvetítés céljából bármelyik elutasító véleményt adó illetékes hatóság az ESMA elé utalhatja.

Amennyiben az ügy harminc nappal az ESMA elé utalását követően nem rendeződött, az engedélyt megadni szándékozó illetékes hatóságnak végleges döntést kell hoznia, és döntését írásban részletesen meg kell indokolnia a (4) bekezdés a)–e) pontjában említett hatóságok részére.

Amennyiben az illetékes hatóság el akarja utasítani az engedélykérelmet, akkor az ügyet nem kell az ESMA elé utalni.

Az elutasító véleményben írásban, teljes körűen és részletesen indokolni kell, hogy az e rendeletben vagy egyéb uniós jogszabályokban foglalt rendelkezések miért nem teljesülnek.

(6) Amennyiben az ESMA úgy véli, hogy az (1) bekezdésben említett illetékes hatóság olyan engedélyt adott ki, amely esetleg nem felel meg az uniós jognak, akkor az 1095/2010/EU rendelet 17. cikkével összhangban jár el.

(7) Az ESMA a KBER tagjaival és az EBH-val szorosan együttműködve szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki, amelyekben meghatározza, hogy a központi értéktárnak milyen információt kell szolgáltatnia az illetékes hatóság részére abból a célból, hogy megszerezze a kiegyenlítést kiegészítő banki jellegű szolgáltatások nyújtására szóló engedélyt.

Az ESMA 2015. június 18-ig benyújtja a Bizottsághoz ezeket a szabályozástechnikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1095/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

(8) Az ESMA a KBER tagjaival és az EBH-val szorosan együttműködve végrehajtás-technikai standardtervezeteket dolgoz ki az engedélyezést megelőzően a (4) bekezdésben említett hatóságokkal folytatott konzultáció céljából használandó egységes formanyomtatványok, mintadokumentumok és eljárások kialakítása céljából.

Az ESMA 2015. június 18-ig benyújtja a Bizottsághoz ezeket a végrehajtás-technikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett végrehajtás-technikai standardoknak az 1095/2010/EU rendelet 15. cikkével összhangban történő elfogadására.

56. cikk

A banki jellegű kiegészítő szolgáltatások körének kiterjesztése

(1) Amennyiben a központi értéktár ki kívánja terjeszteni azon banki jellegű kiegészítő szolgáltatások körét, amelyek nyújtására hitelintézetet jelöl ki, vagy amelyeket az 54. cikkel összhangban maga nyújt, kiterjesztés iránti kérelmet kell benyújtania a székhelye szerinti tagállam illetékes hatóságához.

(2) A kiterjesztés iránti kérelemre az 55. cikkben megállapított eljárás alkalmazandó.

57. cikk

Az engedély visszavonása

(1) Az V. cím szerinti korrekciós lépések vagy intézkedések sérelme nélkül a központi értéktár székhelye szerinti tagállam illetékes hatósága az alábbi esetek bármelyikében köteles visszavonni az 54. cikkben említett engedélyt:

- a) amennyiben a központi értéktár 12 hónapos időtartam alatt nem használta fel az engedélyt, kifejezetten lemond az engedélyről, vagy amennyiben a kijelölt hitelintézet az előző hat hónapban nem nyújtott szolgáltatást vagy nem végzett tevékenységet;
- b) amennyiben a központi értéktár valótlan nyilatkozatokkal vagy más jogellenes eszközzel szerezte meg az engedélyt;
- c) amennyiben a központi értéktár vagy a kijelölt hitelintézet már nem felel meg azoknak a feltételeknek, amelyek mellett az engedélyt megszerezte, és meghatározott időn belül nem hozta meg az illetékes hatóság által kért korrekciós intézkedéseket;
- d) amennyiben a központi értéktár vagy a kijelölt hitelintézet súlyosan és rendszeresen megszegte az e rendeletben foglalt követelményeket.

(2) Az illetékes hatóság, amint az (1) bekezdésben szereplő körülmények valamelyikéről tudomást szerez, köteles haladéktalanul konzultálni az 55. cikk (4) bekezdésében említett hatóságokkal az engedély visszavonásának szükségességéről.

(3) Az ESMA, a 12. cikk (1) bekezdésének a) pontja szerinti bármely érintett hatóság és a 60. cikk (1) bekezdésében említett bármely hatóság, illetve az 55. cikk (4) bekezdésében említett hatóságok bármikor kérhetik a központi értéktár székhelye szerinti tagállam illetékes hatóságát, hogy vizsgálja meg, hogy a központi értéktár és adott esetben a kijelölt hitelintézet továbbra is megfelel-e azoknak a feltételeknek, amelyek mellett az engedélyt megszerezte.

(4) Az engedély visszavonását az illetékes hatóság egy adott szolgáltatásra, tevékenységre vagy pénzügyi eszközre is korlátozhatja.

(5) A központi értéktárnak és a kijelölt hitelintézetnek létre kell hoznia, végre kell hajtania és fenn kell tartania egy olyan megfelelő eljárást, amellyel az engedélynek az (1) bekezdés szerinti visszavonása esetén biztosítható az ügyfelek és részvevők eszközeinek kellő időben történő és rendezett kiegyenlítése és más kiegyenlítő fél részére történő átadása.

58. cikk

Központi értéktárak nyilvántartása

(1) Az illetékes hatóságok az 54., az 56. és az 57. cikk alapján hozott határozatokról kötelesek az ESMA-t tájékoztatni.

(2) Az ESMA az erre a célra létrehozott honlapján közzéteendő nyilvántartásban a 21. cikk (3) bekezdésével összhangban feltünteti az alábbi adatokat:

- a) az 54., az 56. és az 57. cikk alapján hozott határozat tárgyát képező minden egyes központi értéktár neve;
- b) az egyes kijelölt hitelintézetek neve;
- c) azon banki jellegű kiegészítő szolgáltatások felsorolása, amelyeket a kijelölt hitelintézet vagy az 54. cikk alapján engedéllyel rendelkező központi értéktár a központi értéktár résztvevői számára nyújthat.

(3) Az illetékes hatóságok 2014. december 16-ig kötelesek bejelenteni az ESMA-nak azokat a szervezeteket, amelyek a nemzeti jogi előírásokkal összhangban banki jellegű kiegészítő szolgáltatásokat nyújtanak.

59. cikk

A banki jellegű kiegészítő szolgáltatások nyújtására engedéllyel rendelkező hitelintézetekre vagy központi értéktárakra alkalmazandó prudenciális követelmények

(1) A banki jellegű kiegészítő szolgáltatások nyújtására az 54. cikk (2) bekezdése b) pontja alapján kijelölt hitelintézet vagy az 54. cikk (2) bekezdése a) pontja alapján engedéllyel rendelkező központi értéktár kizárólag az engedélyében szereplő, a melléklet C. szakaszában felsorolt szolgáltatásokat nyújthatja.

(2) A banki jellegű kiegészítő szolgáltatások nyújtására az 54. cikk (2) bekezdése b) pontja alapján kijelölt hitelintézetnek vagy az 54. cikk (2) bekezdése a) pontja alapján engedéllyel rendelkező központi értéktárnak meg kell felelnie a hitelintézetekre alkalmazandó bármely jelenleg vagy a jövőben hatályos jogszabálynak.

(3) A banki jellegű kiegészítő szolgáltatások nyújtására az 54. cikk (2) bekezdése b) pontja alapján kijelölt hitelintézetnek vagy az 54. cikk (2) bekezdése a) pontja alapján engedéllyel rendelkező központi értéktárnak minden értékpapír-kiegyenlítési rendszer tekintetében meg kell felelnie az e szolgáltatásokhoz kapcsolódó hitelkockázatokra vonatkozó alábbi konkrét prudenciális követelményeknek:

- a) megbízható keretrendszert kell létrehoznia a kapcsolódó hitelkockázatok kezelésére;
- b) meg kell állapítania az ilyen hitelkockázatok forrásait, gyakran és rendszeresen mérnie kell és nyomon kell követnie a kapcsolódó hitelkockázati kitétségeket, és megfelelő kockázatkezelési eszközökkel kontroll alatt kell tartania ezeket a kockázatokat;
- c) biztosítékok és más egyenértékű pénzügyi források felhasználásával teljes körű fedezetet kell biztosítania az egyes hitelfelvevő résztvevőkkel szembeni hitelkockázati kitétségekre;
- d) amennyiben biztosítékokat vesz igénybe a hitelkockázatok kezelésére, kizárólag nagymértékben likvid és minimális hitel- és piaci kockázattal járó biztosítékokat fogadhat el; egyedi helyzetekben, megfelelő levonás alkalmazásával más típusú biztosíték is használható;
- e) kellően szigorú levonásokat és koncentrációs határértékeket kell megállapítania és alkalmaznia a c) pontban említett hitelkockázati kitétségek fedezetéül szolgáló biztosítékok értékére vonatkozóan, figyelembe véve azon célkitűzést, hogy a biztosíték azonnal és az árra nézve jelentős hátrányos következmények nélkül érvényesíthető legyen;
- f) a megfelelő hitelkockázati kitétségeire vonatkozóan határértékeket kell megállapítania;
- g) meg kell vizsgálnia és meg kell terveznie a potenciális fennmaradó hitelkockázati kitétségek kezelésének módját, valamint szabályokat és eljárásokat kell elfogadnia e tervek végrehajtására;
- h) kizárólag a nála pénzforgalmi számlával rendelkező résztvevőknek hitelezhet;
- i) a napközbeni hitel tekintetében hatékony visszatérítési eljárásokat biztosít, és tényleges visszatartó erőt jelentő bírságok alkalmazásával törekszik az egynapos hitelek visszaszorítására.

(4) A banki jellegű kiegészítő szolgáltatások nyújtására az 54. cikk (2) bekezdése b) pontja alapján kijelölt hitelintézetnek vagy az 54. cikk (2) bekezdése a) pontja alapján engedéllyel rendelkező központi értéktárnak minden értékpapír-kiegyenlítési rendszer tekintetében meg kell felelnie az e szolgáltatásokhoz kapcsolódó likviditási kockázatokra vonatkozó alábbi konkrét prudenciális követelményeknek:

- a) megbízható keretrendszerrel és eszközökkel kell rendelkeznie az azon értékpapír-kiegyenlítési rendszer minden egyes pénzneméhez kapcsolódó likviditási kockázatok – beleértve a napközbeni likviditási kockázatokat – mérésére, nyomon követésére és kezelésére, amelynek esetében elszámoló ügynökként jár el;

- b) folyamatosan és időszerűen – legalább naponta – mérnie kell és figyelemmel kell kísérnie a likviditási igényeit és a birtokában lévő likvid eszközök szintjét; eközben az ezen eszközökre alkalmazandó megfelelő levonások figyelembevételével meg kell határoznia a rendelkezésére álló likvid eszközök értékét;
- c) minden érintett pénznemben elegendő likvid forrással kell rendelkeznie a kiegyenlítési szolgáltatások időben történő nyújtásához, a potenciális stresszforogatók könyvek széles skáláját figyelembe véve, amelyek közé tartozik többek között legalább egy olyan résztvevő – beleértve annak anyavállalatát vagy leányvállalatait – fizetéseképtelenségéből fakadó likviditási kockázat, amely résztvevővel szembeni kitettségei a legnagyobbak;
- d) csökkentenie kell a kapcsolódó likviditási kockázatokat minden egyes pénznemben fennálló, figyelembe vehető likvid források, mint például a kibocsátó központi banknál és más hitelképes pénzügyi intézetnél tartott pénz, hitelkeretre vonatkozó kötelezettségvállalás vagy hasonló megállapodás, valamint nagymértékben likvid biztosítékok vagy befektetések révén, amelyek azonnal rendelkezésre állnak és pénzeszközre válthatók, előre megkötött és rendkívül megbízható finanszírozási megállapodásokkal együtt, még szélsőséges, de lehetséges piaci feltételek esetén is, és meg kell állapítania, mérnie kell és nyomon kell követnie a likviditási kockázatok kezelésére igénybe vett különböző pénzügyi intézmények jelentette likviditási kockázatot;
- e) előre megkötött finanszírozási megállapodások alkalmazása esetén kizárólag hitelképes pénzügyi intézmények vehetők igénybe likviditásnyújtóként; az egyes likviditásnyújtókra – beleértve azok anyavállalatát és leányvállalatait is – vonatkozóan megfelelő koncentrációs határértékeket kell megállapítani és alkalmazni;
- f) meg kell határoznia, majd rendszeres és szigorú stressztesztekkel vizsgálnia kell, hogy a források elegendőek-e;
- g) meg kell vizsgálnia és meg kell terveznie az előre nem látható és potenciálisan nem fedezett likviditási problémák kezelésének módját, valamint szabályokat és eljárásokat kell elfogadnia e tervek végrehajtására;
- h) amennyiben lehetséges és megvalósítható, a központi bank számlavezetési szabályainak sérelme nélkül, a központi banknál vezetett számlákkal kell rendelkeznie és hozzá kell férnie más központi banki szolgáltatásokhoz a likviditási kockázatainak jobb kezelése érdekében, továbbá az uniós hitelintézeteknek a megfelelő pénzeszközegyenlegeket a kibocsátó uniós központi banknál vezetett, e célra szolgáló számlákon kell elhelyezniük;
- i) előre megkötött és rendkívül megbízható megállapodásokkal kell rendelkeznie annak biztosítására, hogy egy nem teljesítő ügyfél biztosítékát időben érvényesíteni tudja.
- j) rendszeresen jelentést kell tennie a 60. cikk (1) bekezdésében említett hatóságok részére arról, és nyilvánosságra kell hozni azt, hogy milyen módon méri, követi nyomon és kezeli a likviditási kockázatait, beleértve a napközbeni likviditási kockázatokat is.

(5) Az EBH az ESMA-val és a KBER tagjaival szorosan együttműködve szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki, amelyekben részletesebben meghatározza a hitel- és likviditási kockázatok – beleértve a napközbeni kockázatokat is – nyomon követésére, mérésére, kezelésére, jelentésére és nyilvánosságra hozatalára szolgáló, a (3) és a (4) bekezdés szerinti kereteket és eszközöket. E szabályozástechnikai standardtervezeteknek adott esetben igazodniuk kell a 648/2012/EU rendelet 46. cikkének (3) bekezdésével összhangban elfogadott szabályozástechnikai standardokhoz.

Az EBH 2015. június 18-ig benyújtja a Bizottságnak ezeket a szabályozástechnikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

60. cikk

A kijelölt hitelintézetek és a banki jellegű kiegészítő szolgáltatások nyújtására engedéllyel rendelkező központi értéktárak felügyelete

(1) E rendelet 17. és 22. cikkének sérelme nélkül az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdésének 40. pontjában meghatározott illetékes hatóságok felelősek a kijelölt hitelintézeteknek és a banki jellegű kiegészítő szolgáltatások nyújtására e rendelet alapján engedéllyel rendelkező központi értéktáraknak a hitelintézetként történő engedélyezésére és a hitelintézetként történő felügyeletére az 575/2013/EU rendeletben és a 2013/36/EU irányelvben foglalt feltételeknek megfelelően.

Az e bekezdés első albekezdésében említett illetékes hatóságoknak abból a szempontból is felügyelniük kell a szóban forgó albekezdésben említett kijelölt hitelintézeteket és központi értéktárakat, hogy betartják-e az 59. cikkben említett prudenciális követelményeket.

Az első albekezdésben említett illetékes hatóságok rendszeresen, de évente legalább egyszer értékelik, hogy a kijelölt hitelintézet vagy a banki jellegű kiegészítő szolgáltatások nyújtására engedéllyel rendelkező központi értéktár teljesíti-e az 59. cikkben foglaltakat, és az e bekezdés alapján végzett felülvizsgálata eredményeiről – beleértve a korrekciós intézkedéseket és a szankciókat is – tájékoztatja a központi értéktár illetékes hatóságát, amely pedig tájékoztatja az 55. cikk (4) bekezdésében említett hatóságokat.

(2) A központi értéktár illetékes hatósága az (1) bekezdésben említett illetékes hatóságokkal folytatott konzultációt követően legalább évente felülvizsgálja és értékeli a következőket:

- a) az 54. cikk (2) bekezdésének b) pontjában említett esetben azt, hogy a kijelölt hitelintézetek és a központi értéktár közötti valamennyi szükséges megállapodás lehetővé teszi-e az e rendeletben megállapított kötelezettségeik teljesítését;
- b) az 54. cikk (2) bekezdésének a) pontjában említett esetekben pedig azt, hogy a banki jellegű kiegészítő szolgáltatások nyújtására szóló engedéllyel kapcsolatos intézkedések lehetővé teszik-e a központi értéktár számára az e rendeletben megállapított kötelezettségei teljesítését.

A központi értéktár illetékes hatósága köteles rendszeresen, de legalább évente egyszer tájékoztatni az 55. cikk (4) bekezdésében említett hatóságokat az e bekezdés alapján végzett felülvizsgálata és értékelése eredményeiről, beleértve a korrekciós intézkedéseket és a szankciókat is.

Amennyiben a központi értéktár az 54. cikk értelmében engedéllyel rendelkező hitelintézetet jelöl ki, köteles az általa működtetett értékpapír-kiegyenlítési rendszerek résztvevőinek védelme érdekében biztosítani, hogy az általa kijelölt hitelintézet az e rendelet alkalmazásában szükséges valamennyi információt a rendelkezésére bocsássa, és e kötelezettség megszegését köteles jelenteni a központi értéktár illetékes hatóságának és az (1) bekezdésben említett illetékes hatóságoknak.

(3) A hitelintézetek és a banki jellegű kiegészítő szolgáltatások nyújtására engedéllyel rendelkező központi értéktárak feletti, az Unión belüli következetes, hatékony és eredményes felügyelet biztosítása érdekében az EBH az ESMA-val és a KBER tagjaival szorosan együttműködve az illetékes hatóságoknak címzett iránymutatásokat adhat ki, az 1093/2010/EU rendelet 16. cikkével összhangban.

V. CÍM

SZANKCIÓK

61. cikk

Közigazgatási szankciók és egyéb intézkedések

(1) A tagállamok büntetőjogi szankciók megállapításával és alkalmazásával kapcsolatos jogának sérelme nélkül a tagállamok szabályokat állapítanak meg a 63. cikkben említett esetekben az e rendelet rendelkezéseinek megszegéséért felelős személyekre alkalmazandó közigazgatási szankciókra és egyéb intézkedésekre vonatkozóan, és biztosítják, hogy az illetékes hatóságaik ilyen szankciókat és intézkedéseket alkalmazhassanak, továbbá megteszik az ezek végrehajtásához szükséges intézkedéseket. E közigazgatási szankcióknak és egyéb intézkedéseknek hatékonynak, arányosnak és visszatartó erejűnek kell lenniük.

A tagállamok 2016. szeptember 18-ig határozhatnak úgy, hogy nem állapítanak meg közigazgatási szankciókra vonatkozó szabályokat az első albekezdésben foglaltak szerint, ha az első albekezdésben említett jogsértések nemzeti jogukban már büntetőjogi szankciók hatálya alá tartoznak. Ha a tagállamok így döntenek, részletesen tájékoztatják a Bizottságot és az ESMA-t az adott büntetőjoguk idevágó részeiről.

A tagállamok 2016. szeptember 18-ig tájékoztatják a Bizottságot és az ESMA-t az első albekezdésben említett szabályokról. A tagállamok indokolatlan késedelem nélkül bejelentik a Bizottságnak és az ESMA-nak az e szabályokat érintő későbbi módosításokat is.

(2) Az illetékes hatóságoknak felhatalmazást kell kapniuk arra, hogy közigazgatási szankciókat és egyéb intézkedéseket alkalmazhassanak a központi értéktárakra, a kijelölt hitelintézetekre, valamint az e rendeletben nem harmonizált területeken meglévő nemzeti jogszabályokban meghatározott feltételek szerint ezek ügyvezető szerveinek tagjaira és az üzleti tevékenységüket ténylegesen ellenőrző más személyekre vagy bármely egyéb olyan jogi vagy természetes személyre, amely, illetve aki a nemzeti jog alapján a jogsértésért felelősséggel tartozik.

(3) Amikor az illetékes hatóságok a 63. cikkben meghatározott esetekben a szankcionálási hatáskörüket gyakorolják, szorosan együtt kell működniük annak biztosítása érdekében, hogy a közigazgatási szankciók és egyéb intézkedések megvalósítsák az e rendelet által elérni kívánt eredményeket, és amennyiben a közigazgatási szankciókat és egyéb intézkedéseket a 14. cikkkel összhangban határokon átnyúló esetekben alkalmazzák, a párhuzamosságok és átfedések elkerülése érdekében az intézkedéseiket koordinálniuk kell.

(4) Amennyiben a tagállamok az (1) bekezdéssel összhangban úgy döntenek, hogy a 63. cikkben említett rendelkezések megszegése esetére büntetőjogi szankciókat állapítanak meg, biztosítják, hogy megfelelő intézkedések álljanak rendelkezésre abból a célból, hogy az illetékes hatóságok rendelkezzenek az ahhoz szükséges jogkörökkel, hogy a joghatóságukon belül kapcsolatba lépjenek az igazságszolgáltatási hatóságokkal, és az e rendelet esetleges megsértéséért indított bűnügyi nyomozásokhoz vagy eljárásokhoz kapcsolódó konkrét információkat szerezzenek be, és azokat továbbítsák más illetékes hatóságoknak és az ESMA-nak az egymással való együttműködési kötelezettségük teljesítése érdekében, valamint az ESMA-nak e rendelet céljából.

(5) Az illetékes hatóságok a pénzbírságok behajtásának megkönnyítése érdekében is együttműködhetnek más tagállamok illetékes hatóságaival.

(6) A tagállamok évente összesített tájékoztatást küldenek az ESMA-nak az (1) bekezdéssel összhangban kivetett összes szankcióról és egyéb intézkedésről. Az ESMA egy éves jelentésben közzéteszi ezt a tájékoztatást.

Amennyiben a tagállamok az (1) bekezdéssel összhangban úgy döntenek, hogy a 63. cikkben említett rendelkezések megszegése esetére büntetőjogi szankciókat állapítanak meg, akkor az illetékes hatóságaik évente összesített és anonimizált adatokat küldenek az ESMA-nak az összes lefolytatott bűnügyi nyomozásra és a kivetett büntetőjogi szankciókra vonatkozóan. Az ESMA egy éves jelentésben közzéteszi a kivetett büntetőjogi szankciókra vonatkozó adatokat.

(7) Ha a hatáskörrel rendelkező hatóság nyilvánosságra hozott egy közigazgatási szankciót vagy közigazgatási intézkedést vagy egy büntetőjogi szankciót, erről egyidejűleg az ESMA-t is értesíti.

(8) Az illetékes hatóságok funkcióikat és jogköreiket a nemzeti jogi kereteknek megfelelően gyakorolják:

a) közvetlenül;

b) más hatóságokkal együttműködve;

c) saját felelősségük mellett olyan jogalanyokra történő hatáskör-átruházással, amelyekre e rendeletnek megfelelően feladatokat ruháztak át; vagy

d) az illetékes igazságügyi hatóságok megkeresésével.

62. cikk

Határozatok közzététele

(1) A tagállamok biztosítják, hogy az illetékes hatóságok a szankcióval sújtott személynek a határozatról való értesítését követően indokolatlan késedelem nélkül közzétegyék a hivatalos honlapjaikon az e rendelet megsértéséért kivetett közigazgatási szankcióról vagy egyéb intézkedésről szóló határozatukat. A tájékoztatásnak tartalmaznia kell legalább a jogsértés fajtáját és jellegét, valamint azon természetes vagy jogi személy kilétét, akire vagy amelyre a szankciót kivetették.

Amennyiben a szankció vagy egyéb intézkedés kivetéséről szóló határozat ellen az érintett igazságszolgáltatási vagy más érintett hatóságok előtt jogorvoslattal lehet élni, az illetékes hatóságoknak indokolatlan késedelem nélkül közzé kell tenniük a hivatalos honlapjukon azt is, hogy a jogorvoslat milyen szakaszban van és mi az eredménye. A szankció vagy intézkedés kivetéséről szóló korábbi határozatot megsemmisítő határozatokat ugyancsak közzé kell tenni.

Amennyiben az illetékes hatóság úgy ítéli meg, hogy a jogi személyek kilétének vagy a természetes személyek személyes adatainak a közzététele – az említett adatok közzétételének arányosságát vizsgáló eseti értékelés alapján – aránytalan, vagy ha a közzététel veszélyezteti a pénzügyi piacok stabilitását, illetőleg egy folyamatban lévő bűnügyi nyomozást, a tagállamok biztosítják, hogy az illetékes hatóságok az alábbiak valamelyike szerint járjanak el:

- a) halasszák el a szankciót vagy egyéb intézkedést elrendelő határozat közzétételét mindaddig, amíg a közzététel ellen szóló okok meg nem szűnnek;
- b) a szankciót vagy egyéb intézkedést elrendelő határozatot a nemzeti joggal összhangban lévő módon, név megjelölése nélkül tegyék közzé, amennyiben a név nélküli közzététel biztosítja az érintett személyes adatok hatékony védelmét;
- c) egyáltalán ne tegyék közzé a szankciót vagy egyéb intézkedést megállapító határozatot, amennyiben a fenti a) és b) pontban meghatározott opciók nem tekinthetők elégségesnek annak biztosításához, hogy:
 - i. a pénzügyi piacok stabilitása ne kerüljön veszélybe;
 - ii. a kisebb jelentőségűnek tartott intézkedésekről szóló határozatok közzététele arányos legyen.

A szankció vagy egyéb intézkedés név nélküli közzétételéről szóló döntés esetében az érintett adatok közzététele ésszerű ideig elhalasztható, amennyiben az említett időszak során a név nélküli közzététel indokai előreláthatólag meg fognak szűnni.

Az illetékes hatóságok tájékoztatják az ESMA-t az összes kivetett, de az (1) bekezdés harmadik albekezdésének c) pontja alapján közzé nem tett közigazgatási szankcióról, beleértve a kapcsolódó jogorvoslatokat és azok eredményét is. A tagállamok biztosítják, hogy az illetékes hatóságok tájékoztatást kapjanak a kivetett büntetőjogi szankciókkal kapcsolatos jogerős ítéletekről, és azokat benyújtásuk az ESMA-nak. Az ESMA kizárólag az illetékes hatóságok közötti információcsere céljából központi adatbázist tart fenn a hozzá bejelentett szankciókról. Ehhez az adatbázishoz kizárólag az illetékes hatóságok férhetnek hozzá, és azt az általuk szolgáltatott információk alapján naprakészé kell tenni.

(2) Az illetékes hatóságoknak biztosítaniuk kell, hogy az e cikkel összhangban nyilvánosságra hozott információk a nyilvánosságra hozatalt követően legalább öt évig fenn maradjanak a hivatalos honlapjukon. A nyilvánosságra hozott személyes adatok csak annyi ideig tarthatók fenn az illetékes hatóság hivatalos honlapján, ameddig ez az alkalmazandó adatvédelmi szabályok alapján szükséges.

63. cikk

Jogsértésért kivetett szankciók

- (1) Ezt a cikket a rendelet következő rendelkezéseire kell alkalmazni:
- a) a melléklet A., B. és C. szakaszában meghatározott szolgáltatásoknak a 16., a 25. és az 54. cikk megszegésével történő nyújtása;
 - b) a 16. és az 54. cikkben előírt engedélyeknek valótlan nyilatkozattal vagy más jogellenes eszközzel történő megszerzése a 20. cikk (1) bekezdésének b) pontjában és az 57. cikk (1) bekezdésének b) pontjában foglaltak szerint;
 - c) a központi értéktárak nem rendelkeznek az előírt tőkével, ezáltal sértik a 47. cikk (1) bekezdését;
 - d) a központi értéktárak nem tesznek eleget a szervezeti követelményeknek, ezáltal sértik a 26–30. cikket;
 - e) a központi értéktárak nem tesznek eleget az üzletviteli szabályoknak, ezáltal sértik a 32–35. cikket;
 - f) a központi értéktárak nem tesznek eleget a központi értéktárak szolgáltatásaira vonatkozó követelményeknek, ezáltal sértik a 37–41. cikket;
 - g) a központi értéktárak nem tesznek eleget a prudenciális követelményeknek, ezáltal sértik a 43–47. cikket;
 - h) a központi értéktárak nem tesznek eleget a központi értéktárak közötti kapcsolatokra vonatkozó követelményeknek, ezáltal sértik a 48. cikket;
 - i) a központi értéktárak jogellenesen megtagadják a különböző típusú hozzáféréseket, ezáltal sértik a 49–53. cikket;
 - j) a kijelölt hitelintézetek nem tesznek eleget a hitelkockázatokhoz kapcsolódó egyedi prudenciális követelményeknek, ezáltal sértik az 59. cikk (3) bekezdését;
 - k) a kijelölt hitelintézetek nem tesznek eleget a likviditási kockázatokhoz kapcsolódó egyedi prudenciális követelményeknek, ezáltal sértik az 59. cikk (4) bekezdését.
- (2) Az illetékes hatóságok felügyeleti hatásköreinek sérelme nélkül, legalább az e cikkben említett jogsértések esetére az illetékes hatóságoknak a nemzeti joggal összhangban legalább az alábbi közigazgatási szankciók és egyéb intézkedések alkalmazását lehetővé tévő jogkörrel kell rendelkezniük:
- a) nyilvános nyilatkozat, amely megnevezi a jogsértésért felelős személyt és a jogsértés természetét a 62. cikkel összhangban;
 - b) végzés, amely előírja a jogsértésért felelős személy számára, hogy hagyjon fel az adott magatartással, és tartózkodjon a magatartás megismétlésétől;
 - c) a 16. vagy az 54. cikk alapján kiadott engedélyek visszavonása a 20. vagy az 57. cikknek megfelelően;
 - d) az intézmény ügyvezető szerve azon tagjának vagy bármely más azon természetes személynek, akit felelősnek tartanak, az ideiglenes, illetve ismétlődő súlyos jogsértések esetén végleges eltiltása az intézménybeli vezetői funkciók betöltésétől;
 - e) a jogsértésből származó nyereség összegének – amennyiben az meghatározható – legalább a kétszeresét kitevő maximálisan kiszabható közigazgatási pénzbírság;

- f) természetes személy esetében maximálisan kiszabható legalább 5 millió EUR összegű közigazgatási pénzbírság, illetve azokban a tagállamokban, amelyek pénzneme nem az euro, a nemzeti pénznemben az ezen rendelet elfogadásának napján az említett összegnek megfelelő érték;
- g) jogi személy esetében legalább 20 millió EUR maximális összegű vagy a jogi személy – az ügyvezető szerve által jóváhagyott legutolsó rendelkezésre álló beszámolója szerinti – teljes éves árbevételének 10 %-áig terjedő közigazgatási pénzbírság; amennyiben a jogi személy anyavállalat vagy olyan anyavállalat leányvállalata, amelynek a 2013/34/EU irányelv értelmében összevont pénzügyi beszámolót kell készítenie, a figyelembe veendő teljes éves árbevétel a legutolsó rendelkezésre álló, a végső anyavállalat ügyvezető szerve által jóváhagyott összevont beszámoló szerinti teljes éves árbevétel, vagy a vonatkozó számviteli irányelvek szerinti, annak megfelelő típusú bevétel;
- (3) Az illetékes hatóságok a (2) bekezdésben említetteken túl további szankcionálási jogkörökkel is rendelkezhetnek, és az említett bekezdésben szereplőnél magasabb szintű közigazgatási pénzbírságot is előírhatnak.

64. cikk

A szankciók hatékony alkalmazása

A tagállamok biztosítják, hogy a közigazgatási szankciók vagy egyéb intézkedések típusának és szintjének meghatározásakor az illetékes hatóságok minden releváns körülményt vegyenek figyelembe, adott esetben az alábbiakat is:

- a) a jogsértés súlyossága és időtartama;
- b) a jogsértésért felelős személy felelősségének mértéke;
- c) a jogsértésért felelős személy pénzügyi ereje, például a felelős jogi személy teljes árbevételében vagy a felelős természetes személy éves jövedelmében kifejezve;
- d) a jogsértésért felelős személy által elért nyereség vagy elkerült veszteség nagysága, vagy harmadik feleknek a jogsértés által okozott vesztesége, amennyiben ezek meghatározhatók;
- e) a jogsértésért felelős személy illetékes hatósággal való együttműködésének szintje, annak sérelme nélkül, hogy biztosítsák az adott személy által elért nyereség vagy elkerült veszteség visszaszerzését;
- f) a jogsértésért felelős személy által elkövetett korábbi jogsértések.

65. cikk

A jogsértések bejelentése

- (1) A tagállamok biztosítják, hogy az illetékes hatóságok hatékony mechanizmusokat hozzanak létre annak ösztönzése érdekében, hogy e rendelet potenciális vagy tényleges megsértései bejelentésre kerüljenek az illetékes hatóságok részére.
- (2) Az (1) bekezdésben említett mechanizmusok közé tartoznak legalább a következők:
- a) a potenciális vagy tényleges jogsértésekről szóló jelentések átvételére, kivizsgálására és nyomon követésére vonatkozó konkrét eljárások, beleértve a jelentések biztonságos kommunikációs csatornáinak a létrehozását;
- b) az intézményen belüli potenciális vagy tényleges jogsértést jelentő intézményi alkalmazottak megfelelő védelme legalább a megtorlással, a diszkriminációval vagy másfajta tisztességtelen bánásmóddal szemben;
- c) a személyes adatok védelme a potenciális vagy tényleges jogsértést bejelentő személy, valamint a jogsértésért feltehetően felelős természetes személy vonatkozásában, a 95/46/EK irányelvben meghatározott elveknek megfelelően;

d) az eljárás teljes időtartama alatt mind a jogsértést bejelentő személy, mind az annak elkövetéséért feltehetően felelős természetes személy személyazonosságának a védelme, kivéve, ha a nemzeti jog a további vizsgálat vagy a bejelentés nyomán indított közigazgatási vagy bírósági eljárás keretében előírja e személyek kilétének a felfedését.

(3) A tagállamok megkövetelik az intézményektől, hogy rendelkezzenek olyan megfelelő eljárásokkal, amelyekkel az alkalmazottaik egy meghatározott, független és önálló csatornán keresztül belsőleg jelenthetik a potenciális vagy tényleges jogsértéseket.

Ilyen csatornát szolgáltathatnak a szociális partnerek által kialakított eljárások is. Ebben az esetben a (2) bekezdés b), c) és d) pontjában említettel azonos védelem alkalmazandó.

66. cikk

Jogorvoslathoz való jog

A tagállamok biztosítják, hogy az e rendelet alapján hozott határozatokat és intézkedéseket kellően megindokolják, és azok ellen bíróság előtt jogorvoslattal lehessen élni. A bíróság előtti jogorvoslati jognak azokra az esetekre is vonatkoznia kell, amelyekben valamely engedélykérelem benyújtásától számított hat hónapon belül nem született határozat annak ellenére, hogy a kérelem a hatályos rendelkezéseknek megfelelően minden szükséges információt tartalmazott.

VI. CÍM

FELHATALMAZÁS, VÉGREHAJTÁSI HATÁSKÖR, ÁTMENETI, MÓDOSÍTÓ ÉS ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

67. cikk

A felhatalmazás gyakorlása

(1) A Bizottság az e cikkben meghatározott feltételek mellett felhatalmazást kap felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadására.

(2) A Bizottságnak a 2. cikk (2) bekezdésében, a 7. cikk (14) bekezdésében és a 24. cikk (7) bekezdésében említett, felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadására vonatkozó felhatalmazása határozatlan időre szól 2014. szeptember 17-től kezdődő hatállyal.

(3) Az Európai Parlament vagy a Tanács bármikor visszavonhatja a 2. cikk (2) bekezdésében, a 7. cikk (14) bekezdésében és a 24. cikk (7) bekezdésében említett felhatalmazást. A visszavonásról szóló határozat megszünteti az abban megjelölt felhatalmazást. A határozat az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő napon, vagy a benne megjelölt későbbi időpontban lép hatályba. A határozat nem érinti a már hatályban lévő felhatalmazáson alapuló jogi aktusok érvényességét.

(4) A Bizottság a felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadását követően haladéktalanul és egyidejűleg értesíti az Európai Parlamentet és a Tanácsot e jogi aktus elfogadásáról.

(5) A 2. cikk (2) bekezdésének, a 7. cikk (14) bekezdésének és a 24. cikk (7) bekezdésének értelmében elfogadott felhatalmazáson alapuló jogi aktus csak akkor lép hatályba, ha az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a jogi aktusról való értesítését követő három hónapon belül sem az Európai Parlament, sem a Tanács nem emelt ellene kifogást, illetve ha az említett időtartam lejártát megelőzően mind az Európai Parlament, mind a Tanács arról tájékoztatta a Bizottságot, hogy nem fog kifogást emelni. Az Európai Parlament vagy a Tanács kezdeményezésére ez az időtartam három hónappal meghosszabbodik.

68. cikk

A bizottsági eljárás

(1) A Bizottságot a 2001/528/EK bizottsági határozattal⁽¹⁾ létrehozott európai értékpapír-bizottság segíti. Ez a bizottság a 182/2011/EU rendelet értelmében vett bizottságnak minősül.

(2) Az e bekezdésre történő hivatkozáskor a 182/2011/EU rendelet 5. cikkét kell alkalmazni.

⁽¹⁾ A Bizottság 2001. június 6-i 2001/528/EK határozata az európai értékpapír-bizottság létrehozásáról (HL L 191., 2001.7.13., 45. o.).

69. cikk

Átmeneti rendelkezések

- (1) Az illetékes hatóságok 2014. december 16-ig kötelesek tájékoztatni az ESMA-t valamennyi központi értéktárként működő intézményről.
- (2) A központi értéktárak a 17., a 26., a 45., a 47., a 48. és adott esetben az 55. és az 59. cikk alapján elfogadott összes szabályozástechnikai standard hatálybalépését követő hat hónapon belül kötelesek az e rendelet céljára szükséges valamennyi engedélyért folyamodni, és az érintett központi értéktárak közötti kapcsolatokat bejelenteni.
- (3) A harmadik országbeli központi értéktárnak legkésőbb hat hónappal azt követően, hogy a 12., a 17., a 25., a 26., a 45., a 47., a 48. és adott esetben az 55. és az 59. cikk alapján elfogadott szabályozástechnikai standardok, és a 25. cikk (9) bekezdésében említett végrehajtási határozat közül az utolsó is hatályba lépett, a 25. cikk alapján az ESMA elismerését kell kérelmeznie ott, ahol a szolgáltatásnyújtást tervezi.
- (4) Amíg meg nem születik az e rendelet szerinti határozat a központi értéktárak, illetve tevékenységeik engedélyezéséről, illetve elismeréséről, beleértve a központi értéktárak közötti kapcsolatokat is, továbbra is a központi értéktárak engedélyezésére és elismerésére vonatkozó nemzeti szabályok alkalmazandók.
- (5) Az 1. cikk (4) bekezdésében említett szervezetek által működtetett központi értéktáraknak legkésőbb a (2) bekezdésben említett szabályozástechnikai standardok hatálybalépésétől számított egy éven belül meg kell felelniük az e rendeletben foglalt követelményeknek.

70. cikk

A 98/26/EK irányelv módosításai

A 98/26/EK irányelv az alábbiak szerint módosul:

1. A 2. cikk a) pontja első albekezdése harmadik francia bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„— amelyet az alkalmazandó jog szerinti tagállam rendszernek minősít anélkül, hogy ez a belföldi jog általánosanál megszorítóbb alkalmazási feltételeit gyengítené és erről – miután a rendszer kielégítő voltáról megbizonyosodott – értesítette az Európai Értékpapír-piaci Hatóságot.”

2. A 11. cikk a következő bekezdéssel egészül ki:

„(3) 2015. március 18-ig a tagállamok elfogadják és közzéteszik azokat az intézkedéseket, amelyek a 2. cikk a) pontja első albekezdésének harmadik francia bekezdésében foglaltak betartásához szükségesek, és tájékoztatják azokról a Bizottságot.”

71. cikk

A 2014/65/EU irányelv módosításai

A 2014/65/EU irányelv a következőképpen módosul:

1. A 2. cikk 1. pontja o) alpontjának helyébe a következő szöveg lép:

„o) központi értéktárak, kivéve a 909/2014/EU (*) európai parlamenti és tanácsi rendelet 73. cikkében előírtakat.

(*) Az Európai Parlament és a Tanács 2014. július 23-i 909/2014/EU rendelete az Európai Unión belüli értékpapír-kiegyenlítés javításáról és a központi értéktárakról, valamint a 98/26/EK és a 2014/65/EU irányelv, valamint a 236/2012/EU rendelet módosításáról. (HL L 257., 2014.8.28., 1. o.)”

2. A 4. cikk (1) bekezdésében a következő pont kerül beillesztésre:

„64. »központi értéktár«: a 909/2014/EU rendelet 2. cikke (1) bekezdése 1. pontjában meghatározott központi értéktár.”

3. Az I. melléklet B szakasza (1) pontjának helyébe a következő szöveg lép:

„(1) Pénzügyi eszközök megőrzése és nyilvántartása az ügyfelek számlájára, beleértve a letéti őrzést és kapcsolódó szolgáltatásokat, mint pl. készpénz, illetve biztosíték kezelése, kivéve a felső szintű értékpapírszámláknak a 909/2014/EU rendelet melléklete A. szakaszának 2. pontjában említett nyitását és vezetését (»központi számlavezetési szolgáltatás«).”

72. cikk

A 236/2012/EU rendelet módosítása

A 236/2012/EU rendelet 15. cikkét el kell hagyni.

73. cikk

A 2014/65/EU irányelv és a 600/2014/EU rendelet alkalmazása

Az e rendelet 16. cikkével összhangban engedélyezett központi értéktáraknak nincs szükségük a 2014/65/EU irányelv alapján megkért engedélyre az e rendelet mellékletének A. és B. szakaszában kifejezetten felsorolt szolgáltatások nyújtásához.

Amennyiben az e rendelet 16. cikkével összhangban engedélyezett központi értéktár egy vagy több befektetési szolgáltatást nyújt, illetve egy vagy több befektetési tevékenységet végez az e rendelet mellékletének A. és B. szakaszában kifejezetten felsorolt szolgáltatások nyújtása mellett, akkor a 2014/65/EU irányelvet az 5–8. cikk, a 9. cikk (1), (2), (4) és (6) bekezdése, valamint a 10–13. cikk kivételével, továbbá a 600/2014/EU rendeletet alkalmazni kell.

74. cikk

Jelentések

(1) Az ESMA az EBH-val, valamint az illetékes hatóságokkal és a felelős hatóságokkal együttműködve évente a trendeket, a potenciális kockázatokat és a gyenge pontokat értékelő jelentést nyújt be a Bizottságnak, és – amennyiben szükséges – az e rendeletben szabályozott szolgáltatások piacát érintő megelőző vagy korrekciós intézkedésekre vonatkozó ajánlásokat tesz. A jelentésekben legalább a következőket kell értékelni:

- a) a belföldi és határokon átnyúló műveleteket érintő kiegyenlítés hatékonyságának értékelése minden egyes tagállam esetében a meghíúsult kiegyenlítések száma és nagyságrendje, a 7. cikk (2) bekezdésében említett szankciók összege, a 7. cikk (3) és (4) bekezdése szerinti kényszerbeszerzési ügyletek száma és nagyságrendje, valamint egyéb releváns kritériumok alapján;
- b) a meghíúsult kiegyenlítések esetén alkalmazandó szankciók megfelelése, kitérve különösen arra, hogy szükség van-e nagyobb fokú rugalmasságra a 7. cikk (4) bekezdésében említett illikvid pénzügyi eszközökkel kapcsolatos meghíúsult kiegyenlítések esetén alkalmazandó szankciók tekintetében.
- c) a központi értéktárak által működtetett értékpapír-kiegyenlítési rendszereken kívül lezajlott kiegyenlítéseket felmérő, az ügyletek 9. cikk szerint kapott tájékoztatásra épülő számán és nagyságrendjén, valamint egyéb releváns kritériumokon alapuló, értékelés;
- d) az e rendeletben szabályozott, határokon átnyúló szolgáltatásnyújtás értékelése, a központi értéktárak közötti kapcsolatok száma és típusa, a központi értéktárak által működtetett értékpapír-kiegyenlítési rendszerek külföldi résztvevőinek száma, az ilyen résztvevőket érintő ügyletek száma és nagyságrendje, az értékpapírjaikat a 49. cikknek megfelelően központi értéktárban nyilvántartó külföldi kibocsátók száma és egyéb releváns kritériumok alapján;

- e) a 49., az 52. és az 53. cikkben említett hozzáférés iránti kérelmek kezelése annak megállapítása érdekében, hogy a központi értéktárak, a központi szerződő felek és a kereskedési helyszínek milyen okokból utasítják el a hozzáférés iránti kérelmeket, mutatkoznak-e tendenciák az elutasításokban, a feltárt kockázatok milyen módon csökkenthetők a hozzáférés lehetővé tétele céljából, továbbá léteznek-e más jelentős akadályok a kereskedés utáni pénzügyi szolgáltatások terén folyó versenyben.
- f) a 23. cikk (3)–(7) bekezdésében és a 25. cikk (4)–(10) bekezdésében említett eljárásoknak megfelelően benyújtott kérelmek kezelése;
- g) adott esetben a határokon átnyúló felügyeletre vonatkozó, a 24. cikk (6) bekezdése szerinti partneri felülvizsgálati eljárás megállapításai, valamint hogy az ilyen felülvizsgálatok gyakorisága csökkenthető-e a jövőben, kitérve arra, hogy a megállapítások alapján indokolt volna-e áttérni a formálisabb felügyeleti kollégiumokra;
- h) a polgári jogi felelősségre vonatkozó tagállami szabályok alkalmazása a központi értéktáraknak felróható veszteségekre;
- i) azon eljárások és feltételek, amelyek alapján a központi értéktárak engedélyt kaptak arra, hogy valamely hitelintézetet vagy saját magukat jelöljék ki banki jellegű kiegészítő szolgáltatások nyújtására az 54. és az 55. cikknek megfelelően, ezen belül annak értékelése, hogy az ilyen rendelkezés milyen hatást gyakorolhat az Unióban a pénzügyi stabilitásra, valamint a kiegyenlítési és a banki jellegű kiegészítő szolgáltatások terén folyó versenyre;
- j) a résztvevők és ügyfelek értékpapírjainak védelmére vonatkozó, a 38. cikkben említett szabályok alkalmazása, különös tekintettel a 38. cikk (5) bekezdésében foglaltakra;
- k) a szankciók alkalmazása, kitérve különösen arra, hogy szükség van-e az e rendeletben megállapított követelmények megsértése esetén alkalmazandó közigazgatási szankciók további harmonizálására.

(2) Az (1) bekezdésben említett, adott naptári évre vonatkozó jelentéseket a következő naptári év április 30-ig kell benyújtani a Bizottságnak.

75. cikk

Felülvizsgálat

A Bizottság 2019. szeptember 18-ig felülvizsgálja ezt a rendeletet, és általános jelentést készít róla. E jelentésben értékelni kell különösen a 74. cikk (1) bekezdésének a)–k) pontjában említetteket, az e rendelet hatálya alá tartozó szolgáltatások terén folyó verseny előtti olyan jelentős akadályok fennállását, amelyekre nem fordítottak kellő figyelmet, valamint hogy szükség lehet-e olyan további intézkedésekre, amelyek csökkentik az adófizetőkre háruló következményeket a központi értéktárak csődje esetén. A Bizottság ezt a jelentést a megfelelő javaslatokkal együtt benyújtja az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak.

76. cikk

Hatálybalépés és alkalmazás

- (1) Ez a rendelet az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.
- (2) A 3. cikk (1) bekezdése 2023. január 1-jétől alkalmazandó az említett időpontot követően kibocsátott átruházható értékpapírokra, 2025. január 1-jétől pedig minden átruházható értékpapírra.
- (3) Az 5. cikk (2) bekezdése 2015. január 1-jétől alkalmazandó.

E bekezdés első albekezdésétől eltérve, olyan kereskedési helyszín esetében, amely a 30. cikk (5) bekezdésében említett központi értéktárhoz hozzáférést kapott, az 5. cikk (2) bekezdése legalább hat hónappal az azt megelőző időponttól alkalmazandó, hogy az érintett központi értéktár az adott közszervezethez kiszervezi a tevékenységét, de minden esetben 2016. január 1-jétől.

(4) A 6. cikk (1)–(4) bekezdésében említett, kiegyenlítési fegyelmet szolgáló intézkedések a Bizottság által a 6. cikk (5) bekezdése alapján elfogadott felhatalmazáson alapuló jogi aktus hatálybalépése napjától alkalmazandók.

(5) A 7. cikk (1)–(13) bekezdésében említett, kiegyenlítési fegyelmet szolgáló intézkedések, valamint a 72. cikkben meghatározott módosítás a Bizottság által a 7. cikk (15) bekezdése alapján elfogadott felhatalmazáson alapuló jogi aktus hatálybalépése napjától alkalmazandók.

A 2014/65/EU irányelv 33. cikkének (3) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelő multilaterális kereskedési rendszer e rendelet 7. cikke (3) bekezdése második albekezdésének hatálya alá tartozik a következő időpontokig:

a) a 2014/65/EU irányelv 33. cikke szerinti bejegyzés iránti kérelmének végleges elbírálásáig; vagy

b) amennyiben a multilaterális kereskedési rendszer nem nyújtott be bejegyzés iránti kérelmet a 2014/65/EU irányelv 33. cikke szerint, akkor 2017. június 13-ig.

(6) A 9. cikk (1) bekezdésében említett beszámolási intézkedések a Bizottság által a 9. cikk (3) bekezdése alapján elfogadott végrehajtási jogi aktus hatálybalépése napjától alkalmazandók.

(7) Az e rendeletben található, a 2014/65/EU irányelvre és a 600/2014/EU rendeletre utaló hivatkozásokat 2017. január 3. előtt a 2004/39/EK irányelvre utaló hivatkozásoknak kell tekinteni a 2014/65/EU irányelv IV. mellékletében található megfelelési táblázattal összhangban, amennyiben ez a megfelelési táblázat tartalmaz a 2004/39/EK irányelvre utaló rendelkezéseket.

Ez a rendelet teljes egészében kötelező és közvetlenül alkalmazandó valamennyi tagállamban.

Kelt Brüsszelben, 2014. július 23-án.

az Európai Parlament részéről

az elnök

M. SCHULZ

a Tanács részéről

az elnök

S. GOZI

MELLÉKLET

SZOLGÁLTATÁSOK JEGYZÉKE

A. SZAKASZ

A központi értéktárak alapvető szolgáltatásai

1. Értékpapírok kezdeti bevezetése a könyvelési rendszerbe („hitelesítési szolgáltatás”);
2. felső szintű értékpapírszámlák nyitása és vezetése („központi számlavezetési szolgáltatás”);
3. értékpapír-kiegyenlítési rendszer működtetése („kiegyenlítési szolgáltatás”).

B. SZAKASZ

A központi értéktárak nem banki jellegű kiegészítő szolgáltatásai, amelyek nem járnak hitel- vagy likviditási kockázattal

A központi értéktárak által nyújtott olyan szolgáltatások, amelyek javítják az értékpapírc piacok biztonságát, hatékonyságát és átláthatóságát, többek között, de nem kizárólagosan az alábbiak:

1. A kiegyenlítési szolgáltatáshoz kapcsolódó szolgáltatások, úgymint:
 - a) értékpapír-kölcsönzési rendszer szervezése az értékpapír-kiegyenlítési rendszer résztvevői között ügynökként eljárva;
 - b) biztosítékkezelési szolgáltatások nyújtása az értékpapír-kiegyenlítési rendszer résztvevői között ügynökként eljárva;
 - c) a kiegyenlítés adatainak előzetes egyeztetése a résztvevőkkel, megbízáskezelés, ügylet visszaigazolása, ügyletellenőrzés.
2. A hitelesítési és központi számlavezetési szolgáltatásokhoz kapcsolódó szolgáltatások, úgymint:
 - a) a részvényesi nyilvántartásokkal kapcsolatos szolgáltatások;
 - b) vállalati események feldolgozása, ideértve az adóügyi, általános ülésekkel kapcsolatos és tájékoztatási szolgáltatásokat;
 - c) új kibocsátásokkal kapcsolatos szolgáltatások, ideértve az ISIN-kódok és hasonló kódok kiosztását és kezelését;
 - d) megbízáskezelés és -feldolgozás, díjbeszedés és -feldolgozás és az ezekhez kapcsolódó jelentéstétel.
3. A központi értéktárak közötti kapcsolatok létrehozása, értékpapírszámlák nyitása, fenntartása és vezetése a kiegyenlítési szolgáltatáshoz kapcsolódóan, biztosítékkezelés és egyéb kiegészítő szolgáltatások
4. Bármely egyéb szolgáltatás, úgymint:
 - a) általános biztosítékkezelési szolgáltatások nyújtása ügynökként;
 - b) rendszeres jelentéstétel;
 - c) tájékoztatás, adatok és statisztikák biztosítása piackutatási/statisztikai irodák számára vagy más kormányzati vagy kormányközi szervezeteknek;
 - d) informatikai szolgáltatások nyújtása.

C. SZAKASZ

Banki jellegű kiegészítő szolgáltatások

Az A. és B. szakaszban felsorolt alapvető vagy kiegészítő szolgáltatásokhoz közvetlenül kapcsolódó banki jellegű szolgáltatások, úgymint:

- a) pénzforgalmi számlák biztosítása értékpapír-kiegyenlítési rendszer résztvevői és értékpapírszámla-tulajdonosok számára és tőlük betétek elfogadása a 2013/36/EU irányelv I. mellékletének 1. pontja szerint;

- b) pénzeszköz-hitel biztosítása legkésőbb a következő üzleti napon történő visszafizetésre, pénzeszköz-hitel nyújtása a vállalati eseményekhez kapcsolódó előfinanszírozás nyújtására és értékpapír-kölcsönzés az értékpapírszámlák tulajdonosai számára a 2013/36/EU irányelv I. mellékletének 2. pontja szerint;
 - c) pénzeszköz- és devizaügyletek feldolgozását magában foglaló pénzforgalmi szolgáltatások a 2013/36/EU irányelv I. mellékletének 4. pontja szerint;
 - d) az értékpapír-kölcsönzéssel és -kölcsönvétellel összefüggő garanciák és kötelezettségvállalások a 2013/36/EU irányelv I. mellékletének 6. pontja szerint;
 - e) a résztvevők hosszú pozíciót képviselő egyenlegének kezeléséhez kapcsolódó, devizát és átruházható értékpapírokat érintő pénztárműveletek a 2013/36/EU irányelv I. melléklete 7. pontjának b) és e) alpontja szerint.
-

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 910/2014/EU RENDELETE

(2014. július 23.)

a belső piacon történő elektronikus tranzakciókhoz kapcsolódó elektronikus azonosításról és bizalmi szolgáltatásokról, valamint az 1999/93/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 114. cikkére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ⁽¹⁾,rendes jogalkotási eljárás keretében ⁽²⁾,

mivel:

- (1) A gazdasági és társadalmi fejlődés szempontjából kiemelten fontos az online környezet iránti bizalom megerősítése. A fogyasztók, a vállalkozások és a hatóságok vonakodnak tranzakcióik elektronikus úton történő végrehajtásától és új szolgáltatások igénybevételétől, mivel nem bíznak ezekben, és az ezekkel kapcsolatos jogbiztonságot nem érzik kielégítőnek.
- (2) E rendelet célja a belső piacon végrehajtott elektronikus tranzakciókba vetett bizalom megerősítése a polgárok, a vállalkozások és a hatóságok közötti biztonságos elektronikus interakciók közös alapjainak kialakítása révén, aminek köszönhetően az Unión belül hatékonyabbá válnak az online magán- és közszolgáltatások, az elektronikus üzletvitel és az elektronikus kereskedelem.
- (3) Az 1999/93/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽³⁾ az elektronikus aláírásra vonatkozott, és nem hozott létre átfogó határokon átnyúló és ágazatközi uniós keretet az elektronikus tranzakciók biztonságának, megbízhatóságának és könnyű használhatóságának érdekében. Ez a rendelet megerősíti és kibővíti az említett irányelv vívmányait.
- (4) A Bizottság 2010. augusztus 26-i, „Az európai digitális menetrend” című közleménye megállapította, hogy a digitális piac szétaprózódottsága, az interoperabilitás hiánya és a számítógépes bűnözés terjedése jelenti a digitális gazdaság önmagát működtető folyamatának legfőbb akadályát. Az uniós polgárságról szóló 2010. évi, „Az uniós polgárok jogainak érvényesítése előtt álló akadályok lebontása” című jelentésében a Bizottság ismét kihangsúlyozta, hogy szükség van azon főbb problémák megoldására, amelyek meggátolják az uniós polgárokat abban, hogy kihasználják az egységes digitális piac és a határokon átnyúló digitális szolgáltatások nyújtotta előnyöket.
- (5) Az Európai Tanács 2011. február 4-i és 2011. október 23-i következtetéseiben felkérte a Bizottságot arra, hogy 2015-re hozzon létre digitalizált egységes piacot, tegyen gyors előrelépéseket a digitális gazdaság kulcsterületein, és segítse elő a teljes körűen integrált digitalizált egységes piac létrejöttét az online szolgáltatások határokon átnyúló alkalmazásának előmozdításával, különös tekintettel a biztonságos elektronikus azonosítás és hitelesítés elősegítésére.

⁽¹⁾ HL C 351., 2012.11.15., 73. o.

⁽²⁾ Az Európai Parlament 2014. április 3-i álláspontra (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé) és a Tanács 2014. július 23-i határozata.

⁽³⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 1999. december 13-i 1999/93/EK irányelve az elektronikus aláírásra vonatkozó közösségi keretfeltételekről (HL L 13., 2000.1.19., 12. o.).

- (6) A Tanács 2011. május 27-i következtetéseiben felkérte a Bizottságot, hogy egyes kulcsfontosságú elemek, például az elektronikus azonosítás, az elektronikus dokumentumok, az elektronikus aláírás és az elektronikus kézbesítési szolgáltatások tagállamok közötti kölcsönös elismeréséhez és az Európai Unió egészében interoperábilis e-kormányzati szolgáltatásokhoz szükséges megfelelő feltételek megteremtésével járuljon hozzá az egységes digitális piac létrehozásához.
- (7) Az Európai Parlament 2010. szeptember 21-i, az elektronikus kereskedelemben a belső piac megvalósításáról szóló állásfoglalásában ⁽¹⁾ hangsúlyozta, hogy fontos az elektronikus szolgáltatások biztonsága, különösen az elektronikus aláírások és a nyilvános kulcsú infrastruktúra összeurópai szintű biztonságának megteremtése, és felkérte a Bizottságot, hogy hozza létre az európai érvényesítésszolgáltatók portálját az elektronikus aláírások határokon átnyúló kölcsönös alkalmazhatóságának és az interneten keresztül létrejövő tranzakciók biztonságának a fokozása érdekében.
- (8) A 2006/123/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽²⁾ előírja, hogy a tagállamok hozzanak létre egyablakos ügyintézési pontokat annak biztosítása érdekében, hogy a szolgáltatási tevékenység végzésére való jogosultsággal, valamint a szolgáltatási tevékenység gyakorlásával kapcsolatos minden eljárás és alaki követelmény egyszerűen teljesíthető legyen távolról és elektronikus úton, a megfelelő egyablakos ügyintézési pontoknál és az illetékes hatóságoknál. Az egyablakos ügyintézési pontokon keresztül elérhető számos online szolgáltatáshoz elektronikus azonosítás, hitelesítés és aláírás szükséges.
- (9) A legtöbb esetben a polgárok nem tudják más tagállamban elektronikus azonosítójuk segítségével hiteles módon azonosítani magukat, mivel más tagállamokban nem ismerik el országuk elektronikus azonosítási rendszerét. Az ilyen elektronikus akadály meggátolja a szolgáltatókat abban, hogy a belső piac minden előnyét élvezhessék. Az elektronikus azonosító eszközök kölcsönös elismerése megkönnyíti számos szolgáltatás határokon átnyúló nyújtását a belső piacon, emellett a vállalkozások határokon átnyúló jelleggel is működhetnének anélkül, hogy a hatóságokkal való interakció során sok akadályba ütköznenek.
- (10) A 2011/24/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽³⁾ létrehozott egy, az e-egészségügyért felelős nemzeti hatóságokból álló hálózatot. A határon átnyúló egészségügyi ellátás biztonságának és folytonosságának javítása érdekében a hálózatnak iránymutatásokat kell kidolgoznia az elektronikus egészségügyi adatokhoz és szolgáltatásokhoz történő határokon átnyúló hozzáférésre vonatkozóan, többek között támogatva a tagállamokat abban, „hogy közös azonosítási és hitelesítési intézkedéseket dolgozzanak ki annak elősegítése érdekében, hogy az adatok a határon átnyúló egészségügyi ellátás keretében átadhatók legyenek”. Az elektronikus azonosítás és a hitelesítés kölcsönös elismerése kulcsfontosságú ahhoz, hogy a határon átnyúló egészségügyi szolgáltatások valóban elérhetővé váljanak az uniós polgárok számára. A külföldi kezelések során a betegek egészségügyi adatainak hozzáférhetőeknek kell lenniük a kezelés helye szerinti országban. Ehhez az elektronikus azonosítást szolgáló szilárd, biztonságos és megbízható keretre van szükség.
- (11) E rendeletet a 95/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben ⁽⁴⁾ a személyes adatok védelme tekintetében megállapított elvekkel teljes összhangban kell alkalmazni. E tekintetben a kölcsönös elismerés e rendelet által megállapított elvét illetően az online szolgáltatás igénybevételéhez szükséges hitelesítéskor a személyes adatok feldolgozásának csak azokra az azonosító adatokra szabad kiterjednie, amelyek az adott online szolgáltatás igénybevétele tekintetében megfelelőnek és relevánsnak tekinthetők, és nem lépik túl az igénybevételi jogosultság megadásához szükséges mértéket. Ezen felül a bizalmi szolgáltatóknak és a felügyeleti hatóságoknak tiszteletben kell tartaniuk a 95/46/EK irányelvben az adatfeldolgozás bizalmas jellegére és biztonságára vonatkozóan megállapított előírásokat.
- (12) E rendelet egyik célkitűzése, hogy elhárítsa azokat a meglévő akadályokat, amelyek a tagállamokban az elektronikus azonosító eszközök határokon átnyúló használatának útjában állnak, legalábbis a közszolgáltatások igénybevétele céljából való hitelesítés tekintetében. E rendeletnek nem célja, hogy beavatkozzon a tagállamokban kialakított elektronikus személyazonosság-kezelő rendszerekbe és az ezekhez kapcsolódó infrastruktúrákba. E rendelet célja, hogy a tagállamok által kínált, határokon átnyúló online szolgáltatások igénybevételéhez biztosítsa a biztonságos azonosítás és hitelesítés lehetőségét.

⁽¹⁾ HL C 50 E., 2012.2.21., 1. o.

⁽²⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2006. december 12-i 2006/123/EK irányelve a belső piaci szolgáltatásokról (HL L 376., 2006.12.27., 36. o.).

⁽³⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2011. március 9-i 2011/24/EU irányelve a határon átnyúló egészségügyi ellátásra vonatkozó betegjogok érvényesítéséről (HL L 88., 2011.4.4., 45. o.).

⁽⁴⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 1995. október 24-i 95/46/EK irányelve a személyes adatok feldolgozása vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról (HL L 281., 1995.11.23., 31. o.).

- (13) Lehetővé kell tenni, hogy a tagállamok továbbra is szabadon használhassanak vagy vezethessenek be olyan eszközöket, amelyekkel az online szolgáltatások igénybevételéhez szükséges elektronikus azonosítás elvégezhető. Ugyancsak lehetővé kell tenni számukra, hogy dönthessenek arról, hogy ezeknek az eszközöknek az elérhetővé tételére a magánszektort is bevonják-e. Nem kell a tagállamokat arra kötelezni, hogy elektronikus azonosítási rendszereiket a Bizottságnak bejelentsék. A tagállamok dönthetnek arról, hogy a nemzeti szinten legalább az online közszolgáltatások, esetleg bizonyos konkrét szolgáltatások igénybevételéhez használt elektronikus azonosítási rendszerek mindegyikét némelyikét, vagy egyikét sem jelentik be a Bizottságnak.
- (14) E rendeletben meg kell határozni bizonyos feltételeket arra vonatkozóan, hogy mely elektronikus azonosító eszközöket kell elismerni, és hogyan kell bejelenteni az elektronikus azonosítási rendszereket. E feltételek célja, hogy segítsék a tagállamokat abban, hogy felépítsék az egymás elektronikus azonosítási rendszerei iránti szükséges bizalmat, valamint kölcsönösen elismerjék a bejelentett rendszerek keretében alkalmazott elektronikus azonosító eszközöket. A kölcsönös elismerés elvét kell alkalmazni, amennyiben a bejelentő tagállam elektronikus azonosítási rendszere teljesíti a bejelentésre vonatkozó feltételeket, és a bejelentést közzétették az *Európai Unió Hivatalos Lapjában*. A kölcsönös elismerés elvét ugyanakkor kizárólag az online szolgáltatások igénybevételéhez szükséges hitelesítésre kell alkalmazni. Az ilyen online szolgáltatások igénybevételének és a kérelmező számára történő végleges szolgáltatásnyújtásnak szorosan kapcsolódnia kell ahhoz a joghoz, hogy az érintett e szolgáltatásokat igénybe veheti a nemzeti jogszabályokban meghatározott feltételek szerint.
- (15) Az elektronikus azonosító eszközök elismerésének kötelezettségének csak azokra az eszközökre kell vonatkoznia, amelyek olyan biztonsági szintű azonosítást tesznek lehetővé, amely eléri vagy meghaladja a szóban forgó online szolgáltatás igénybevételéhez szükséges biztonsági szintet. Ezenkívül ennek a kötelezettségnek csak abban az esetben indokolt fennállnia, ha az érintett közigazgatási szerv az adott online szolgáltatás igénybevételéhez „jelentős” vagy „magas” biztonsági szintű azonosítást használ. Az uniós joggal összhangban lehetővé kell tenni a tagállamok számára, hogy olyan elektronikus azonosító eszközöket is elismerjenek, amelyek alacsonyabb biztonsági szintű azonosítást tesznek lehetővé.
- (16) A biztonsági szinteknek azt kell megmutatniuk, hogy egy elektronikus azonosító eszköz milyen szintű megbízhatósággal állapítja meg egy személy személyazonosságát, ezáltal biztosítékot nyújtva arra, hogy egy bizonyos személyazonosságot sajátjának mondó személy ténylegesen az, akihez az adott személyazonosságot hozzárendelték. A biztonsági szint attól függ, hogy az elektronikus azonosító eszköz milyen szintű megbízhatósággal ellenőrzi egy személynek az általa megadott vagy állítólagos személyazonosságát, figyelembe véve az alkalmazott folyamatokat (például személyazonosság és személyazonosság-ellenőrzés, valamint hitelesítés), az igazgatási tevékenységeket (például az elektronikus azonosító eszközöket kibocsátó szervezet valamint az ilyen eszközök kibocsátására alkalmazandó eljárás) és a végrehajtott technikai ellenőrzéseket. Az uniós finanszírozású, nagy volumenű kísérleti projektek, a szabványosítási és a nemzetközi tevékenységek eredményeképpen a biztonsági szinteknek többféle technikai meghatározása és leírása létezik. Így különösen a nagy volumenű STORK kísérleti projekt és az ISO 29115 keretében többek között a 2., 3. és 4. szint használatos, amelyeket a legmesszebbmenőkig figyelembe kell venni a minimális technikai követelmények és az e rendelet szerinti „alacsony”, „jelentős” és „magas” biztonsági szintre vonatkozó szabványok és eljárások kidolgozásakor, biztosítva ugyanakkor e rendelet következetes alkalmazását, különösen a minősített tanúsítványok kibocsátásához szükséges személyazonosság-ellenőrzéshez kapcsolódó „magas” biztonsági szint tekintetében. A megállapított követelményeknek technológiai szempontból semlegesnek kell lenniük. A szükséges biztonsági követelményeket úgy kell megállapítani, hogy azokat eltérő technológiák alkalmazásával is teljesíteni lehessen.
- (17) A tagállamoknak ösztönözniük kell a magánszektort arra, hogy – önkéntes alapon – használják a bejelentett rendszer keretébe tartozó elektronikus azonosító eszközöket olyan esetekben, amelyekben az online szolgáltatásokhoz vagy elektronikus tranzakciókhoz azonosítás szükséges. Az ilyen elektronikus azonosító eszközök alkalmazásának lehetősége hozzásegítheti a magánszektort, hogy a számos tagállamban legalábbis a közszolgáltatásokhoz már széleskörűen használt elektronikus azonosításra és hitelesítésre támaszkodjon, és megkönnyíti a vállalkozások és a polgárok számára az online szolgáltatásaik más tagállamokban való igénybevételét. Annak elősegítése érdekében, hogy a magánszektor számára is biztosított legyen az ilyen elektronikus azonosító eszközök több tagállamra kiterjedő használata, a szolgáltatást igénybe venni kívánó, az adott tagállam területén kívül letelepedett magánszektorbeli felek számára egyaránt igénybe vehetővé kell tenni a bármely tagállam által biztosított hitelesítési lehetőségeket, mégpedig ugyanazon feltételek mellett, mint amelyek az adott tagállamban letelepedett, a szolgáltatást igénybe vevő magánszektorbeli felekre érvényesek. Következésképp a szolgáltatást igénybe venni kívánó, magánszektorbeli felek tekintetében a bejelentő tagállam határozhatja meg azokat a feltételeket, amelyek mellett azok igénybe vehetik a hitelesítési eszközöket. Az igénybevétel feltételei között tájékoztatás nyújtható arról is, hogy a bejelentett rendszerhez kapcsolódó hitelesítési eszközök az adott időpontban elérhető-e a szolgáltatást igénybe venni kívánó magánszektorbeli felek számára.
- (18) Ennek a rendeletnek elő kell írnia a bejelentő tagállam, az elektronikus azonosító eszközöket kibocsátó fél és a hitelesítési eljárást működtető fél felelősségét arra az esetre, ha nem teljesítik az e rendelet értelmében fennálló kötelezettségeiket. Ezt a rendeletet azonban a felelősségre vonatkozó nemzeti szabályokkal összhangban kell alkalmazni. Ennek megfelelően ez a rendelet nem érinti az említett nemzeti szabályokat, például a kár meghatározására vagy az alkalmazandó eljárási szabályokra – ideértve a bizonyítási terhet is – vonatkozó szabályokat.

- (19) Az elektronikus azonosítási rendszerek biztonsága kulcsfontosságú az elektronikus azonosító eszközök tagállamok közötti kölcsönös elismeréséhez. Ezzel összefüggésben a tagállamoknak együtt kell működniük az elektronikus azonosítási rendszerek biztonságának és uniós szintű interoperabilitásának biztosítása érdekében. Amennyiben az elektronikus azonosítási rendszerek igénybevétele speciális hardver vagy szoftver használatát kívánja meg az azokat nemzeti szinten igénybe vevő felektől, határokon átnyúló interoperabilitás biztosítása érdekében a tagállamok nem követelhetik meg az ilyen eszközök használatát és nem róhatnak ehhez kapcsolódó költségeket a területükön kívül letelepedett és a szolgáltatást igénybe venni kívánó felekre. Ilyen esetben az interoperabilitási keretrendszeren belül kell tárgyalni a megfelelő megoldásokról, és kell kidolgozni azokat. Ugyanakkor elkerülhetetlen, hogy a nemzeti elektronikus azonosító eszközökre vonatkozó sajátos előírások olyan technikai követelményeket eredményezzenek, amelyek valószínűleg érintik az ilyen elektronikus eszközök (pl. intelligens kártyák) birtokosait.
- (20) A tagállamok együttműködése a bejelentett elektronikus azonosítási rendszerek műszaki interoperabilitását hivatott elősegíteni a kockázat mértékének megfelelő, magas szintű bizalom és biztonság megerősítése érdekében. A tagállamok közötti információcserének és a bevált módszerek kölcsönös elismerés céljából történő megosztásának elő kell segítenie az ilyen együttműködést.
- (21) E rendeletnek létre kell hoznia a bizalmi szolgáltatások általános jogi keretét is. Nem írhatja azonban elő általános kötelezettségként azok használatát, illetve azt sem, hogy minden, már meglévő bizalmi szolgáltatáshoz elérési pontot kell kialakítani. Különösen nem vonatkozhat olyan szolgáltatások nyújtására, amelyeket kizárólag meghatározott résztvevői körök használnak zárt rendszerekben, és amelyek nem érintenek harmadik feleket. A vállalkozásoknál vagy a közigazgatásban a belső eljárások lebonyolítására szolgáló és ehhez bizalmi szolgáltatásokat igénybe vevő rendszerek például e rendelet előírásainak nem kell vonatkoznuk. Csak azoknak a nyilvánosság részére nyújtott bizalmi szolgáltatásoknak kell megfelelniük az e rendeletben megállapított előírásoknak, amelyek harmadik feleket is érintenek. Ez a rendelet nem foglalozhat továbbá a szerződések megkötésének és érvényességének szempontjaival, sem más olyan jogi kötelezettségekkel, amelyekre nemzeti vagy uniós jogszabályokban meghatározott alaki követelmények vonatkoznak. Ezen felül nem érintheti az állami – különösen a kereskedelmi és földhivatali – nyilvántartásokra vonatkozó, nemzeti jogszabályban előírt alaki követelményeket.
- (22) A bizalmi szolgáltatások határokon átnyúló általános alkalmazásának elősegítése érdekében lehetővé kell tenni, hogy azokat minden tagállamban bizonyítékként lehessen felhasználni a bírósági eljárásokban. Amennyiben e rendelet másképp nem rendelkezik, a bizalmi szolgáltatásoknak az adott tagállamban érvényes joghatását a nemzeti jognak kell meghatároznia.
- (23) Amennyiben e rendelet valamely bizalmi szolgáltatás elismerését kötelezővé teszi, azt a bizalmi szolgáltatást csak abban az esetben lehet elutasítani, ha e kötelezettség címzettje által közvetlenül nem befolyásolható technikai okok miatt nem tudja azt elolvasni vagy ellenőrizni. Ez a kötelezettség önmagában ugyanakkor nem jelentheti azt, hogy a közigazgatási szerveknek kötelező jelleggel be kell szerezniük az összes létező bizalmi szolgáltatás esetében az értelmezés technikai feltételeinek biztosításához szükséges hardver és szoftver eszközöket.
- (24) A tagállamok az uniós joggal összhangban fenntarthatnak, illetve bevezethetnek a bizalmi szolgáltatásokra vonatkozó nemzeti rendelkezéseket, amennyiben e rendelet nem rendelkezik az érintett szolgáltatások teljes körű harmonizációjáról. Ugyanakkor biztosítani kell az e rendeletnek megfelelő bizalmi szolgáltatások belső piaci szabad forgalmát.
- (25) A tagállamok eldönthetik, hogy a bizalmi szolgáltatások e rendelet szerinti kimerítő listáján szereplő szolgáltatásokon kívül meghatároznak-e olyan, más típusú bizalmi szolgáltatásokat, amelyeket nemzeti szinten minősített bizalmi szolgáltatásként ismernek el.
- (26) Tekintettel a technológia gyors változására, e rendelet az innovációra nyitott megközelítést alkalmaz.
- (27) E rendeletnek technológiai szempontból semlegesnek kell lennie. Az általa biztosított joghatásoknak bármely technikai eszközzel elérhetőnek kell lenniük, feltéve, hogy teljesülnek e rendelet előírásai.

- (28) Különösen a kis- és középvállalkozások (kkv-k) és a fogyasztók belső piacba vetett bizalmának megerősítése, valamint a bizalmi szolgáltatások és termékek igénybevételének ösztönzése érdekében be kell vezetni a minősített bizalmi szolgáltatás és a minősített bizalmi szolgáltató fogalmát, és ennek keretében meg kell határozni azokat a követelményeket és kötelezettségeket, amelyek az igénybe vett vagy nyújtott minősített bizalmi szolgáltatások és termékek magas szintű biztonságát szavatolják.
- (29) A 2010/48/EK tanácsi határozattal ⁽¹⁾ jóváhagyott, a fogyatékossgal élő személyek jogairól szóló ENSZ-egyezményben és különösen az egyezmény 9. cikkében meghatározott kötelezettségekkel összhangban a fogyatékossgal élő személyek számára biztosítani kell a lehetőséget, hogy a többi fogyasztóval azonos alapon vegyék igénybe a bizalmi szolgáltatásokat és az ilyen szolgáltatásnyújtás során alkalmazott végfelhasználói termékeket. Ezért a nyújtott bizalmi szolgáltatások és az ilyen szolgáltatásnyújtás során biztosított végfelhasználói termékek esetében, amennyiben lehetséges, biztosítani kell az akadálymentességet a fogyatékossgal élő személyek számára. A megvalósíthatósági vizsgálatban ki kell térni többek között a technikai és a gazdasági szempontokra.
- (30) A tagállamok az e rendelet szerinti felügyeleti tevékenységek végrehajtására egy vagy több felügyeleti szervet jelölnek ki. A tagállamok számára egy másik tagállammal elért kölcsönös megállapodás alapján lehetségesnek kell lennie, hogy felügyeleti hatóságot jelöljenek ki a másik tagállam területén.
- (31) A felügyeleti szerveknek együtt kell működniük az adatvédelmi hatóságokkal, és az együttműködés keretében például tájékoztatniuk kell a hatóságokat a minősített bizalmi szolgáltatóknál végzett ellenőrzések eredményéről, amennyiben vélhetőleg sérültek a személyes adatok védelmére vonatkozó szabályok. A hatóságok rendelkezésére kell bocsátani különösen a biztonságot érintő váratlan eseményekre és a személyes adatok biztonságának megsértésére vonatkozó információkat.
- (32) Valamennyi bizalmi szolgáltató köteles a tevékenységével kapcsolatos kockázatoknak megfelelő, bevált biztonsági gyakorlatot követni az egységes piacba vetett felhasználói bizalom növelése érdekében.
- (33) Az álnevek tanúsítványokon való használatára vonatkozó rendelkezések nem gátolhatják meg a tagállamokat abban, hogy előírják a személyek uniós vagy nemzeti jog alapján történő azonosítását.
- (34) Valamennyi tagállam esetében közös alapvető felügyeleti követelményeket kell alkalmazni a minősített bizalmi szolgáltatások hasonló biztonsági szintjének szavatolása érdekében. E követelmények Uniós-szerte következetes alkalmazásának megkönnyítése céljából a tagállamoknak összehasonlítható eljárásokat kell elfogadniuk és meg kell osztaniuk egymással a felügyeleti tevékenységükkel és az e téren alkalmazott, bevált módszereikkel kapcsolatos információkat.
- (35) E rendelet követelményeinek minden bizalmi szolgáltatóra vonatkozniuk kell, különös tekintettel a biztonságra, valamint működésük és szolgáltatásaik során a kellő gondosság, az átláthatóság és az elszámoltathatóság biztosításáért való felelősségükkel kapcsolatos rendelkezésekre. Figyelembe véve mindazonáltal a bizalmi szolgáltatók által nyújtott szolgáltatástípusokat, e követelmények tekintetében célszerű különbséget tenni a minősített és a nem minősített bizalmi szolgáltatók között.
- (36) Egy olyan felügyeleti rendszer kialakításával, amely minden bizalmi szolgáltatóra kiterjed, biztosítható a szolgáltatók által végzett műveleteknek és az általuk nyújtott szolgáltatásoknak a biztonsága és az ezekkel kapcsolatos elszámoltathatóság, ami hozzájárul a felhasználók védelméhez és a belső piac működéséhez. A nem minősített bizalmi szolgáltatókra kevésbé szigorú, reaktív, utólagos felügyeletnek kell vonatkozni, az általuk végzett műveletek és általuk nyújtott szolgáltatások jellege szerint. Ezért a nem minősített szolgáltatók felügyeletét nem célszerű a felügyeleti szerv számára általános kötelezettségként előírni. A felügyeleti szervnek csak akkor kell eljárnia, ha arról értesült (például az adott nem minősített bizalmi szolgáltatótól, más felügyeleti szervtől, felhasználótól, üzleti partnertől vagy saját vizsgálata alapján), hogy valamely nem minősített bizalmi szolgáltató nem tartja be a rendelet követelményeit.

⁽¹⁾ A Tanács 2009. november 26-i 2010/48/EK határozata a fogyatékossgal élő személyek jogairól szóló ENSZ-egyezménynek az Európai Közösség által történő megkötéséről (HL L 23., 2010.1.27., 35. o.).

- (37) E rendeletben rendelkezni kell valamennyi bizalmi szolgáltatóra vonatkozóan a felelősségről. Ennek keretében felelősségi rendszert vezet be, amelynek értelmében minden bizalmi szolgáltató felelős a természetes, illetve jogi személyeknek okozott, az e rendelet szerinti kötelezettségek be nem tartásából eredő károkért. Annak érdekében, hogy könnyebben felmérhetők legyenek azok a pénzügyi kockázatok, amelyeket a bizalmi szolgáltatóknak kell adott esetben viselnie, illetve amelyeket biztosítással fedeznie kell, ez a rendelet lehetővé teszi a bizalmi szolgáltatóknak, hogy bizonyos feltételek mellett korlátozásokat vezessenek be az általuk nyújtott szolgáltatások használatára vonatkozóan, és hogy a korlátozást meghaladó használatból eredő károkért ne legyenek felelősek. E korlátozásokról a fogyasztókat megfelelő módon, előre tájékoztatni kell. A korlátozásoknak harmadik felek számára felismerhetőnek kell lenniük, például a korlátozásokra vonatkozó, a szolgáltatás feltételei között szereplő információk, vagy más egyértelmű módon megadott információk alapján. Ezen elvek érvényesítése tekintetében ezt a rendeletet a felelősségre vonatkozó nemzeti szabályokkal összhangban kell alkalmazni. Ezért ez a rendelet nem befolyásolja e nemzeti szabályokat, például a kár, a szándékosság, a gondatlanság meghatározása tekintetében, illetve a vonatkozó, alkalmazandó eljárási szabályokat.
- (38) A biztonság megsértésének bejelentése és a biztonsági kockázatértékelések létfontosságúak ahhoz, hogy az érintett felek számára megfelelő tájékoztatást lehessen nyújtani a biztonság megsértése vagy az adatok sértetlenségének megszűnése esetén.
- (39) Annak érdekében, hogy a Bizottság és a tagállamok értékelhessék az e rendelet által bevezetett, a biztonság megsértésének bejelentésére szolgáló mechanizmus eredményességét, elő kell írni a felügyeleti szervek számára, hogy összegezzék az összegyűjtött tapasztalatokat a Bizottság és az Európai Unió Hálózat- és Információbiztonsági Ügynökség (ENISA) részére.
- (40) Annak érdekében, hogy a Bizottság és a tagállamok értékelhessék az e rendelet által bevezetett megerősített felügyeleti rendszerek eredményességét, a felügyeleti szervek számára elő kell írni, hogy beszámoljanak a tevékenységükről. Ez hozzájárulna a bevált gyakorlatok felügyeleti szervek közötti megosztásának előmozdításához, és segítségével ellenőrizhető lenne, hogy a felügyeletre vonatkozó alapvető követelményeket valamennyi tagállamban következetesen és eredményesen hajtják-e végre.
- (41) A minősített bizalmi szolgáltatások fenntarthatóságának és tartósságának biztosítása céljából, valamint a minősített bizalmi szolgáltatások kontinuitása iránti felhasználói bizalom növelésének érdekében a felügyeleti szerveknek ellenőrizniük kell, hogy – arra az esetre, ha a minősített bizalmi szolgáltató megszűnteti tevékenységét – rendelkezésre állnak-e a szolgáltatás-megszüntetési tervre vonatkozó rendelkezések, továbbá hogy azokat megfelelően alkalmazzák-e.
- (42) A minősített bizalmi szolgáltatók felügyeletének elősegítése érdekében, például olyan esetekre, amelyekben a szolgáltató másik tagállam területén nyújt szolgáltatásokat és ott nem áll felügyelet alatt, vagy ha a szolgáltató számítógépei nem a letelepedése szerinti tagállamban találhatóak, létre kell hozni a tagállamok felügyeleti szervei közötti kölcsönös segítségnyújtási rendszert.
- (43) Annak biztosítása érdekében, hogy a minősített bizalmi szolgáltatók és az általuk nyújtott szolgáltatások megfeleljenek az e rendeletben meghatározott követelményeknek, egy megfelelőségértékelő szervezetnek megfelelőségértékelést kell végeznie, és az ennek eredményét tartalmazó megfelelőségértékelési jelentést a minősített bizalmi szolgáltatóknak be kell nyújtania a felügyeleti szerv részére. Ha a felügyeleti szerv a minősített bizalmi szolgáltató számára eseti megfelelőségértékelési jelentés benyújtását írja elő, a felügyeleti szervnek tiszteletben kell tartania különösen a helyes igazgatás elvét – beleértve a határozatainak megindokolására vonatkozó kötelezettséget –, valamint az arányosság elvét. Ezért ha a felügyeleti szerv úgy dönt, hogy eseti jelleggel előírja a megfelelőségértékelési jelentés készítését, e döntését megfelelően meg kell indokolnia.
- (44) E rendelet koherens keretet törekszik teremteni a bizalmi szolgáltatások magas szintű biztonsága és jogbiztonsága érdekében. E tekintetben a Bizottságnak, amikor a termékek és szolgáltatások megfelelőségértékelése tekintetében eljár, adott esetben törekednie kell a szinergiára a már meglévő, releváns európai és nemzetközi keretekkel, például a megfelelőségértékelő szervezetek akkreditálására és a termékek piacfelügyeletére vonatkozó követelményeket megállapító 765/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2008. július 9-i 765/2008/EK rendelete a termékek forgalmazása tekintetében az akkreditálás és piacfelügyelet előírásainak megállapításáról és a 339/93/EGK rendelet hatályon kívül helyezéséről (HL L 218., 2008.8.13., 30. o.).

- (45) Annak érdekében, hogy hatékony legyen a minősített bizalmi szolgáltatás elindításának folyamata, amely a minősített bizalmi szolgáltatóknak és az általuk nyújtott minősített bizalmi szolgáltatásoknak a bizalmi listákba való felvételét eredményezi, ösztönözni kell a leendő minősített bizalmi szolgáltatók és az illetékes felügyeleti szervek közötti előzetes kommunikációt az átvilágítás elősegítése érdekében, amelynek lezárultával a szolgáltató minősített bizalmi szolgáltatásokat nyújthat.
- (46) A bizalmi listák elengedhetetlenek a piaci szereplők bizalmának megteremtéséhez, mivel e listák jelzik a szolgáltató minősített voltát a felügyelet időpontjában.
- (47) Az online szolgáltatások iránti bizalom és e szolgáltatások könnyű kezelhetősége elengedhetlen ahhoz, hogy a felhasználók teljes körűen kiaknázhassák az elektronikus szolgáltatásokban rejlő előnyöket, és tudatosan hagyatkozzanak e szolgáltatásokra. E célból uniós bizalmi jegyet kell létrehozni a minősített bizalmi szolgáltatók által nyújtott minősített bizalmi szolgáltatások megjelölésére. A minősített bizalmi szolgáltatások uniós bizalmi jegyével egyértelműen meg lehetne különböztetni a minősített bizalmi szolgáltatásokat más bizalmi szolgáltatásoktól, ami hozzájárulna a piac átláthatóságához. Célszerű, hogy a minősített bizalmi szolgáltatók önkéntes alapon alkalmazzák a bizalmi szolgáltatások uniós bizalmi jegyét, és az ne eredményezzen az e rendeletben foglaltakon kívül további követelményeket.
- (48) Míg az elektronikus aláírás kölcsönös elismerésének biztosításához magas szintű biztonságra van szükség, bizonyos esetekben, például a 2009/767/EK bizottsági határozattal ⁽¹⁾ összefüggésben alacsonyabb biztonsági szintű elektronikus aláírások is elfogadhatók.
- (49) E rendeletnek be kell vezetnie az elvet, miszerint egy elektronikus aláírás joghatása nem tagadható meg kizárólag amiatt, hogy az elektronikus formátumú, illetve nem felel meg a minősített elektronikus aláírásra vonatkozó összes követelménynek. Az elektronikus aláírások joghatását mindazonáltal a nemzeti jognak kell meghatároznia, kivéve az e rendeletben előírt azon követelményt, miszerint a minősített elektronikus aláírásnak a saját kezű aláírással egyenértékű joghatással kell bírnia.
- (50) Mivel a tagállamok illetékes hatóságai jelenleg eltérő formátumú fokozott biztonságú elektronikus aláírást alkalmaznak dokumentumaik elektronikus aláírásához, gondoskodni kell arról, hogy arra az esetre, ha elektronikusan aláírt dokumentumokat kapnak, rendelkezzenek a fokozott biztonságú elektronikus aláírások különböző formátumai közül legalább néhánynak a kezeléséhez szükséges technikai képességgel. Arra az esetre pedig, ha a tagállamok illetékes hatóságai fokozott biztonságú elektronikus bélyegzőt használnak, gondoskodni kell arról, hogy a fokozott biztonságú elektronikus bélyegzők különböző formátumai közül legalább néhány támogatott legyen.
- (51) Lehetővé kell tenni, hogy az aláíró valamely harmadik fél gondjaira bízva a minősített elektronikus aláírást létrehozó eszközöket, feltéve, hogy végrehajtják azokat a megfelelő mechanizmusokat és eljárásokat, amelyek biztosítják, hogy az aláíró elektronikus aláírás létrehozásához használt adatait kizárólag az aláíró használhassa, és az eszköz használata során teljesülnek a minősített elektronikus aláírásra vonatkozó követelmények.
- (52) Számos gazdasági előnye miatt valószínűleg terjedni fog az elektronikus aláírások távolból történő létrehozása, amelynek esetében az elektronikus aláírást létrehozó környezetet az aláíró nevében egy bizalmi szolgáltató kezeli. Annak biztosítása érdekében azonban, hogy ezek az elektronikus aláírások jogilag ugyanúgy elismerhetők legyenek, mint a teljes egészében a felhasználó által kezelt környezetben létrehozott elektronikus aláírások, a távoli elektronikus aláírási szolgáltatásokat nyújtó szolgáltatóknak specifikus kezelési és adminisztratív biztonsági eljárásokat kell alkalmazniuk, és megbízható rendszereket és termékeket, többek között biztonságos elektronikus kommunikációs csatornákat kell használniuk annak érdekében, hogy garantálják az elektronikus aláírást létrehozó környezet megbízhatóságát, valamint azt, hogy a környezet használatát az aláírón kívül más ne befolyásolhassa. Az elektronikus aláírást távolból létrehozó eszköz segítségével létrehozott minősített elektronikus aláírás esetén az e rendeletben szereplő, a minősített bizalmi szolgáltatókra vonatkozó követelményeket kell alkalmazni.

⁽¹⁾ A Bizottság 2009. október 16-i 2009/767/EK határozata az eljárásoknak a belső piaci szolgáltatásokról szóló 2006/123/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv szerinti egyablakos ügyintézési pontokon keresztül elektronikus eszközökkel történő teljesítését lehetővé tevő rendelkezések meghatározásáról (HL L 274., 2009.10.20., 36. o.).

- (53) Több tagállamban is bevett operatív gyakorlat a bizalmi szolgáltatók körében a minősített tanúsítványok felfüggesztése, amely különbözik a visszavonástól, és a tanúsítvány érvényességének ideiglenes elvesztésével jár. A jogbiztonság érdekében a tanúsítvány felfüggesztett státusát minden esetben egyértelműen fel kell tüntetni. E célból a bizalmi szolgáltatók számára elő kell írni, hogy egyértelműen tüntessék fel a tanúsítvány státusát, és amennyiben azt felfüggesztették, a tanúsítvány felfüggesztésének pontos időtartamát. Nem célszerű, hogy ez a rendelet előírja a bizalmi szolgáltatók vagy a tagállamok számára a felfüggesztés gyakorlatának alkalmazását, hanem átláthatósági szabályokról kell rendelkeznie arra az esetre, amennyiben alkalmazzák ezt a gyakorlatot.
- (54) A minősített tanúsítványok határokon átnyúló interoperabilitása és elismerése előfeltétele a minősített elektronikus aláírások tagállamközi elismerésének. Ezért nem célszerű, hogy a minősített tanúsítványokra az e rendeletben foglalt előírásokon túl kötelező követelmények vonatkozzanak. Nemzeti szinten azonban lehetővé kell tenni, hogy a minősített tanúsítványokhoz specifikus attribútumok – például egyedi azonosító – társuljon, feltéve, hogy e specifikus attribútumok nem gátolják a minősített tanúsítványok és az elektronikus aláírások határokon átnyúló interoperabilitását és elismerését.
- (55) A nemzetközi szabványokon (mint az ISO 15408 szabványon és a kapcsolódó értékelési módszereken és kölcsönös elismerési megállapodásokon) alapuló informatikai biztonsági tanúsítás fontos eszköze a minősített elektronikus aláírást létrehozó eszközök biztonságának ellenőrzésének, ezért alkalmazását ösztönözni kell. Egyes innovatív megoldások és szolgáltatások (mint például a mobil aláírás, a felhőalapú aláírás stb.) ugyanakkor a minősített elektronikus aláírást létrehozó eszközöket illetően olyan technikai és szervezési megoldásokon alapulnak, amelyekre vonatkozóan még esetleg nem állnak rendelkezésre biztonsági szabványok, illetve amelyek esetében az első informatikai biztonsági tanúsítás folyamatban van. Alternatív eljárásokkal csak akkor lehetne értékelni a minősített elektronikus aláírást létrehozó eszközök biztonsági szintjét, ha nem állnak rendelkezésre biztonsági szabványok, illetve ha az első informatikai biztonsági tanúsítás folyamatban van. Ezeknek az eljárásoknak a biztonsági szintek egyenértékűségét tekintve az informatikai biztonsági tanúsítás szabványaihoz hasonlóan kell lenniük. Az eljárások lebonyolítását kölcsönös felülvizsgálattal lehetne elősegíteni.
- (56) E rendeletnek a fokozott biztonságú elektronikus aláírások funkcionalitásának biztosítása érdekében követelményeket kell megállapítania a minősített elektronikus aláírást létrehozó eszközökre. Nem célszerű, hogy e rendelet kiterjedjen annak a rendszerkörnyezetre az egészére, amelyben az ilyen eszközök üzemelnek. Ezért a minősített aláírást létrehozó eszközök tanúsítását azon hardver-eszközökre és rendszerszoftverekre kell korlátozni, amelyek az aláírást létrehozó eszközzel létrehozott, tárolt, illetve feldolgozott, aláírás létrehozásához használatos adatok kezelésére és védelmére szolgálnak. A vonatkozó szabványokban részletesen meghatározottak szerint a tanúsítási kötelezettség köréből ki kell zárni az aláírást létrehozó alkalmazásokat.
- (57) Az aláírás érvényességével kapcsolatos jogbiztonság biztosítása érdekében elengedhetetlen annak meghatározása, hogy az érvényesítést végző igénybe vevő félnek a minősített elektronikus aláírás mely összetevőit kell megvizsgálnia. Ezenfelül azáltal, hogy a rendelet követelményeket határoz meg azon minősített bizalmi szolgáltatókra vonatkozóan, amelyek a minősített elektronikus aláírás érvényesítését önállóan elvégezni nem hajlandó vagy nem képes igénybe vevő felek számára minősített érvényesítési szolgáltatást tudnak nyújtani, ösztönzi a magánszektort és a közzsférát az ilyen szolgáltatásokba történő beruházásra. Mindkét rendelkezés azt a célt szolgálja, hogy uniós szinten valamennyi fél számára egyszerűvé és kényelmessé tegye a minősített elektronikus aláírás érvényesítését.
- (58) Amikor egy tranzakcióhoz jogi személy minősített elektronikus bélyegzője szükséges, a jogi személy képviselőre jogosult képviselőjének minősített elektronikus aláírását ugyanúgy el kell fogadni.
- (59) Az elektronikus bélyegző igazolja, hogy az elektronikus dokumentumot jogi személy bocsátotta ki, biztosítva a dokumentum eredetének és sértetlenségének bizonyosságát.
- (60) Az elektronikus bélyegzők minősített tanúsítványait kibocsátó bizalmi szolgáltatóknak megfelelő intézkedéseket kell bevezetniük annak érdekében, hogy képesek legyenek megállapítani az azon jogi személyt képviselő természetes személy kilétét, akinek az elektronikus bélyegzők minősített tanúsítványait nyújtották, amennyiben nemzeti szinten valamely igazságügyi, illetve közigazgatási eljárás keretében ilyen azonosítás szükséges.

- (61) E rendeletnek biztosítania kell az információk hosszú távú megőrzését annak érdekében, hogy hosszú távon biztosított legyen az elektronikus aláírás és az elektronikus bélyegzők jogi érvényessége, illetve hogy azok a jövőbeli technológiai változásoktól függetlenül érvényesíthetők legyenek.
- (62) A minősített elektronikus időbélyegzők biztonságának szavatolása érdekében e rendeletnek fokozott biztonságú elektronikus bélyegző, fokozott biztonságú elektronikus aláírás vagy más, ezekkel egyenértékű módszer használatát kell előírnia. Előreláthatólag az innováció más olyan új technológiákat is eredményezhet, amelyekkel biztosítható, hogy az időbélyegzők biztonsági szintje egyenértékű legyen az említett két technológia által lehetővé tett biztonsági szinttel. A fokozott biztonságú elektronikus bélyegzőtől és a fokozott biztonságú elektronikus aláírástól eltérő módszer igénybevétele esetén a minősített bizalmi szolgáltatóknak kell a megfelelőségértékelési jelentés keretében igazolniuk, hogy a módszer egyenértékű biztonsági szintet biztosít, és megfelel az e rendeletben foglalt követelményeknek.
- (63) Az elektronikus dokumentumok fontosak a belső piacon létrejövő, határon átnyúló elektronikus tranzakciók további javítása szempontjából. Annak biztosítása érdekében, hogy egy elektronikus tranzakciót ne lehessen kizárólag azzal az indokkal elutasítani, hogy az elektronikus formátumú, e rendeletnek be kell vezetnie az elvet, miszerint egy elektronikus dokumentum joghatása nem tagadható meg kizárólag annak elektronikus formátuma okán.
- (64) A fokozott biztonságú elektronikus aláírások és bélyegzők formátuma tekintetében a Bizottságnak a meglévő gyakorlatokból, szabványokból és jogszabályokból, különösen a 2011/130/EU bizottsági határozatból⁽¹⁾ kell ihletet merítenie.
- (65) A jogi személy által kibocsátott dokumentum hitelesítésén felül az elektronikus bélyegző a jogi személy digitális eszközei, például a szoftver kód vagy a szerverek hitelesítésére is használható.
- (66) Alapvetően fontos, hogy az ajánlott elektronikus kézbesítési szolgáltatások tekintetében jogi keret segítse elő a meglévő nemzeti jogrendszerek közötti elismerést. A kerettel új piaci lehetőségek is nyílnak arra, hogy az Unióban működő bizalmi szolgáltatók új páneurópai ajánlott elektronikus kézbesítési szolgáltatásokat nyújtsanak.
- (67) A weboldal-hitelesítési szolgáltatások révén a webhely látogatója biztos lehet abban, hogy a webhely mögött valódi és legitim szervezet áll. Ezek a szolgáltatások hozzájárulnak az online üzleti tevékenység iránti bizalom megerősítéséhez, mivel a felhasználók meg fogják bízni az olyan weboldalakban, amelyek hitelesítve vannak. A weboldal-hitelesítési szolgáltatások nyújtása és igénybevétele teljeséggel önkéntes. Ahhoz azonban, hogy a weboldal-hitelesítés a bizalom megerősítésének, a felhasználói élmény javításának és a belső piacon a növekedés fokozásának eszközévé válhasson, e rendeletben biztonsági és felelősségi minimumkövetelményeket kell megállapítani a szolgáltatókra és az általuk nyújtott szolgáltatásokra vonatkozóan. Ennek érdekében a jogalkotó figyelembe vette a már működő ágazati kezdeményezéseket (például a CA/B Forum, a hitelesítés-szolgáltatók és böngészőgyártók fóruma) eredményeit. A rendelet továbbá nem gátolhatja a más, a rendelet hatályán kívül eső weboldal-hitelesítési eszközök és módszerek használatát, és nem akadályozhatja meg, hogy harmadik országbeli weboldal-hitelesítési szolgáltatók szolgáltatást nyújtsanak ügyfeleknek az Unióban. A harmadik országbeli szolgáltató weboldal-hitelesítési szolgáltatása azonban csak akkor ismerhető el e rendelet szerint minősítettként, ha az Unió és a szolgáltató letelepedése szerinti ország között érvényben van erről szóló nemzetközi megállapodás.
- (68) A „jogi személy” fogalma – az Európai Unió működéséről szóló szerződésnek (EUMSZ) a letelepedésről szóló rendelkezései szerint – meghagyja a gazdasági szereplőknek a lehetőséget, hogy szabadon megválaszthassák a tevékenységük végzésére alkalmasnak ítélt jogi formát. Ennek megfelelően, az EUMSZ szerinti „jogi személynek” minősül jogi formájától függetlenül minden olyan szervezet, amelyet valamely tagállam jogszabályai alapján hoztak létre, vagy amelyek tekintetében valamely tagállam joga az irányadó.
- (69) Az Unió intézményei, szervei, hivatalai és ügynökségei számára követendő gyakorlat az e rendelet hatálya alá tartozó elektronikus azonosításnak és bizalmi szolgáltatásoknak az igazgatási együttműködés céljából történő elismerése, és e célból célszerű támaszkodniuk az e rendelet hatálya alá tartozó területeken zajló projektek eredményeire, illetve a már bevált gyakorlatra.

⁽¹⁾ A Bizottság 2011. február 25-i 2011/130/EU határozata az illetékes hatóságok által a belső piaci szolgáltatásokról szóló 2006/123/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv alapján elektronikusan aláírt dokumentumok országhatáron átnyúló feldolgozására vonatkozó minimumkövetelményekről (HL L 53., 2011.2.26., 66. o.)

- (70) E rendelet egyes részletes technikai vonatkozásainak rugalmas és gyors kiegészítése érdekében a Bizottságnak felhatalmazást kell kapnia arra, hogy az EUMSZ 290. cikkének megfelelően jogi aktusokat fogadjon el a minősített elektronikus aláírást létrehozó eszközök tanúsításáért felelős szervek által teljesítendő kritériumokkal kapcsolatban. Különösen fontos, hogy a Bizottság előkészítő munkája során megfelelő konzultációkat folytasson, többek között szakértői szinten is. A felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elkészítésekor és szövegezésekor a Bizottságnak gondoskodnia kell a vonatkozó dokumentumoknak az Európai Parlament és a Tanács részére történő egyidejű, időben történő és megfelelő továbbításáról.
- (71) E rendelet egységes feltételek mellett történő végrehajtásának biztosítása érdekében a Bizottságot végrehajtási hatáskörökkel kell felruházni különösen az olyan szabványok hivatkozási számainak meghatározása céljából, amelyek alkalmazása biztosítaná az e rendeletben foglalt egyes követelményeknek való megfelelés véelmét. E hatáskört a 182/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletben ⁽¹⁾ foglaltak szerint kell gyakorolni.
- (72) A felhatalmazáson alapuló jogi aktusok, illetve végrehajtási jogi aktusok elfogadása során a Bizottságnak az elektronikus azonosítási és a bizalmi szolgáltatások nagyfokú biztonsága és interoperabilitása érdekében megfelelő figyelembe kell vennie az európai és nemzetközi szabványügyi szervezetek és testületek, különösen az Európai Szabványügyi Bizottság (CEN), az Európai Távközlési Szabványügyi Intézet (ETSI), a Nemzetközi Szabványügyi Szervezet (ISO) és a Nemzetközi Távközlési Egyesület (ITU) által meghatározott szabványokat és technikai előírásokat.
- (73) A jogbiztonság és az egyértelműség érdekében az 1999/93/EK irányelvet hatályon kívül kell helyezni.
- (74) A jogbiztonság garantálása érdekében azon piaci szereplők számára, akik az 1999/93/EK irányelvvel összhangban természetes személyek számára kibocsátott, minősített tanúsítványokat már használják, az átmenetre megfelelő hosszúságú határidőt kell előírni. Hasonlóképpen átmeneti intézkedéseket kell megállapítani az 1999/93/EK irányelvvel összhangban megfelelőnek minősített biztonságos elektronikus aláírást létrehozó eszközök esetében, valamint a 2016. július 1. előtt minősített tanúsítványokat kiállító hitelesítésszolgáltatók viszonylatában. Végetetül ugyancsak biztosítani kell a Bizottság számára a végrehajtási jogi aktusok és a felhatalmazáson alapuló jogi aktusok e határidő előtt történő elfogadásához szükséges eszközöket.
- (75) Az e rendeletben meghatározott alkalmazási időpontok nem érintik a tagállamok uniós jog szerinti, már meglévő kötelezettségeit, különösen a 2006/123/EK irányelvből eredőket.
- (76) Mivel e rendelet céljait a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, az Unió szintjén azonban az intézkedés léptéke miatt e célok jobban megvalósíthatók, az Unió intézkedéseket hozhat az Európai Unióról szóló szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően. Az említett cikkben foglalt arányosság elvének megfelelően ez a rendelet nem lépi túl az e célok eléréséhez szükséges mértéket.
- (77) A 45/2011/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet ⁽²⁾ 28. cikke (2) bekezdésével összhangban konzultációt folytattak az európai adatvédelmi biztossal, aki 2012. szeptember 27-én véleményt ⁽³⁾ fogadott el,

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2011. február 16-i 182/2011/EU rendelete a Bizottság végrehajtási hatásköreinek gyakorlására vonatkozó tagállami ellenőrzési mechanizmusok szabályainak és általános elveinek megállapításáról (HL L 55., 2011.2.28., 13. o.).

⁽²⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2000. december 18-i 45/2001/EK rendelete a személyes adatok közösségi intézmények és szervek által történő feldolgozása tekintetében az egyének védelméről, valamint az ilyen adatok szabad áramlásáról (HL L 8., 2001.1.12., 1. o.).

⁽³⁾ HL C 28., 2013.1.30., 6. o.).

ELFOGADTA EZT A RENDELETET:

I. FEJEZET

ÁLTALÁNOS RENDELKEZÉSEK

1. cikk

Tárgy

A belső piac megfelelő működésének biztosítása, ugyanakkor az elektronikus azonosító eszközök és a bizalmi szolgáltatások megfelelő szintű biztonságának garantálása érdekében ez a rendelet:

- a) megállapítja azokat a feltételeket, amelyek mellett a tagállamok elismerik a természetes és jogi személyek más tagállamok bejelentett elektronikus azonosítási rendszerének keretébe tartozó elektronikus azonosító eszközeit;
- b) megállapítja különösen az elektronikus tranzakciókhoz kapcsolódó bizalmi szolgáltatásokra vonatkozó szabályokat; valamint
- c) létrehozza az elektronikus aláírások, az elektronikus bélyegzők, az elektronikus időbélyegzők, az elektronikus dokumentumok, az ajánlott elektronikus kézbesítési szolgáltatások és a weboldal-hitelesítési szolgáltatások jogi keretét.

2. cikk

Hatály

- (1) Ez a rendelet a tagállamok által bejelentett elektronikus azonosítási rendszerekre és az Unió területén letelepedett bizalmi szolgáltatókra alkalmazandó.
- (2) E rendelet nem alkalmazandó a nemzeti jogszabályokon vagy meghatározott résztvevők közötti megállapodásokon alapuló, kizárólag zárt rendszerekben alkalmazott bizalmi szolgáltatások nyújtására.
- (3) E rendelet nem érinti a szerződések megkötésére és érvényességére, sem más, alaki követelményekkel kapcsolatos jogi vagy eljárási kötelezettségekre vonatkozó nemzeti vagy uniós jogot.

3. cikk

Fogalommeghatározások

E rendelet alkalmazásában:

1. „elektronikus azonosítás”: a természetes vagy jogi személyt, illetve jogi személyt képviselő természetes személyt egyedileg azonosító, elektronikus személyazonosító adatok felhasználásának folyamata;
2. „elektronikus azonosító eszköz”: olyan hardver- és/vagy szoftvereszköz, amely a személyazonosító adatokat tartalmazza, és amelyet online szolgáltatások céljából történő azonosításra használnak;
3. „személyazonosító adat”: egy természetes vagy jogi személy vagy egy jogi személyt képviselő természetes személy személyazonosságának megállapítását lehetővé tevő adat;
4. „elektronikus azonosítási rendszer”: elektronikus azonosításra alkalmas rendszer, amelynek keretében természetes vagy jogi személy, illetve egy jogi személyt képviselő természetes személy számára elektronikus azonosító eszközöket bocsátanak ki;

5. „hitelesítés”: olyan elektronikus folyamat, amely lehetővé teszi a természetes vagy jogi személy elektronikus azonosításának vagy az elektronikus adatok eredetének és sértetlenségének az igazolását;
6. „igénybe vevő fél”: olyan természetes vagy jogi személy, aki vagy amely elektronikus azonosítási vagy bizalmi szolgáltatást vesz igénybe;
7. „közigazgatási szerv”: az állam, a regionális vagy helyi hatóság, közjogi intézmény és egy vagy több ilyen hatóságból, illetve közjogi intézményből álló társulások vagy az említett hatóságok, szervek vagy társulások közül legalább egy által közszolgáltatások nyújtásával megbízott és e megbízásuk keretében eljáró magánjogi szervezetek;
8. „közjogi intézmény”: a 2014/24/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽¹⁾ 2. cikke (1) bekezdésének 4. pontjában meghatározott intézmény;
9. „aláíró”: elektronikus aláírást létrehozó természetes személy;
10. „elektronikus aláírás”: olyan elektronikus adat, amelyet más elektronikus adatokhoz csatolnak, illetve logikailag hozzárendelnek, és amelyet az aláíró aláírásra használ;
11. „fokozott biztonságú elektronikus aláírás”: olyan elektronikus aláírás, amely megfelel az a 26. cikkben meghatározott követelményeknek;
12. „minősített elektronikus aláírás”: olyan, fokozott biztonságú elektronikus aláírás, amelyet minősített elektronikus aláírást létrehozó eszközzel állítottak elő, és amely elektronikus aláírás minősített tanúsítványán alapul;
13. „elektronikus aláírás létrehozásához használt adat”: olyan egyedi adat, amelyet az aláíró elektronikus aláírás létrehozásához használ;
14. „elektronikus aláírás tanúsítványa”: olyan elektronikus igazolás, amely az elektronikus aláírást érvényesítő adatokat egy természetes személyhez kapcsolja, és igazolja legalább az érintett személy nevét vagy álnevét;
15. „elektronikus aláírás minősített tanúsítványa”: olyan, elektronikus aláírás céljára használt tanúsítvány, amelyet minősített bizalmi szolgáltató bocsát ki; és amely megfelel az I. mellékletben megállapított követelményeknek;
16. „bizalmi szolgáltatás”: rendszerint díjazás ellenében nyújtott, az alábbiakból álló elektronikus szolgáltatások:
 - a) elektronikus aláírások, elektronikus bélyegzők vagy elektronikus időbélyegzők, ajánlott elektronikus kézbesítési szolgáltatások, valamint az ilyen szolgáltatásokhoz kapcsolódó tanúsítványok létrehozása, ellenőrzése és érvényesítése; vagy
 - b) weboldal-hitelesítő tanúsítványok létrehozása, ellenőrzése és érvényesítése; vagy
 - c) elektronikus aláírások, bélyegzők vagy az ilyen szolgáltatásokhoz kapcsolódó tanúsítványok megőrzése;
17. „minősített bizalmi szolgáltatás”: olyan bizalmi szolgáltatás, amely megfelel az e rendeletben foglalt alkalmazandó követelményeknek;

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2014. február 26-i 2014/24/EU irányelve a közbeszerzésről és a 2004/18/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 94., 2014.3.28., 65. o.).

18. „megfelelőségértékelő szervezet”: a 765/2008/EK rendelet 2. cikkének 13. pontjában meghatározott szervezet, amelyet az említett rendelettel összhangban illetékesnek ismernek el a minősített bizalmi szolgáltató és az általa nyújtott minősített bizalmi szolgáltatások megfelelőségének értékelésére;
19. „bizalmi szolgáltató”: egy vagy több bizalmi szolgáltatást nyújtó természetes vagy jogi személy; a bizalmi szolgáltató lehet minősített vagy nem minősített bizalmi szolgáltató;
20. „minősített bizalmi szolgáltató”: olyan bizalmi szolgáltató, amely egy vagy több minősített bizalmi szolgáltatást nyújt, és amelynek minősített státusát a felügyeleti szerv jóváhagyta;
21. „termék”: olyan hardver- vagy szoftvereszköz vagy ezek megfelelő része, amelyet bizalmi szolgáltatások nyújtásában való felhasználásra szántak;
22. „elektronikus aláírást létrehozó eszköz”: elektronikus aláírást létrehozására használt, konfigurált hardver- vagy szoftvereszköz;
23. „minősített elektronikus aláírást létrehozó eszköz”: olyan, elektronikus aláírást létrehozó eszköz, amely megfelel a II. mellékletben megállapított követelményeknek;
24. „bélyegző létrehozója”: elektronikus bélyegzőt létrehozó jogi személy;
25. „elektronikus bélyegző”: olyan elektronikus adatok, amelyeket más elektronikus adatokhoz csatolnak, illetve logikailag hozzárendelnek, hogy biztosítsák a kapcsolt adatok eredetét és sértetlenségét;
26. „fokozott biztonságú elektronikus bélyegző”: olyan elektronikus bélyegző, amely megfelel a 36. cikkben meghatározott követelményeknek;
27. „minősített elektronikus bélyegző”: olyan, fokozott biztonságú elektronikus bélyegző, amelyet minősített elektronikus bélyegzőt létrehozó eszközzel állítottak elő, és amely elektronikus bélyegző minősített tanúsítványán alapul;
28. „elektronikus bélyegző létrehozásához használt adatok”: olyan egyedi adatok, amelyeket az elektronikus bélyegző létrehozója elektronikus bélyegző létrehozásához használ;
29. „elektronikus bélyegző tanúsítványa”: olyan elektronikus tanúsítvány, amely az elektronikus bélyegzőt érvényesítő adatokat egy jogi személyhez kapcsolja, és igazolja az érintett jogi személy nevét;
30. „elektronikus bélyegző minősített tanúsítványa”: elektronikus bélyegző olyan tanúsítványa, amelyet minősített bizalmi szolgáltató bocsát ki; és amely megfelel a III. mellékletben megállapított követelményeknek;
31. „elektronikus bélyegzőt létrehozó eszköz”: elektronikus bélyegző létrehozására használt, konfigurált hardver- vagy szoftvereszköz;
32. „minősített elektronikus bélyegzőt létrehozó eszköz”: olyan, elektronikus bélyegzőt létrehozó eszköz, amely értelem-szerűen megfelel a II. mellékletben megállapított követelményeknek;
33. „elektronikus időbélyegző”: olyan elektronikus adatok, amelyek más elektronikus adatokat egy adott időponthoz kötnék, amivel igazolják, hogy utóbbi adatok léteztek az adott időpontban;
34. „minősített elektronikus időbélyegző”: olyan elektronikus időbélyegző, amely megfelel a 42. cikkben megállapított követelményeknek;

35. „elektronikus dokumentum”: elektronikus formában, különösen szöveg, hang-, képi vagy audiovizuális felvétel formájában tárolt bármilyen tartalom;
36. „ajánlott elektronikus kézbesítési szolgáltatás”: olyan szolgáltatás, amely lehetővé teszi az adatok harmadik felek közötti, elektronikus úton való továbbítását, és bizonyítékot szolgáltat a továbbított adatok kezelésére vonatkozóan, beleértve az adatok küldésének és fogadásának igazolását, valamint amely védi a továbbított adatokat az adatvesztés, az adatlopás, az adatkárosodás vagy a jogosulatlan adatmódosítás kockázata ellen;
37. „minősített ajánlott elektronikus kézbesítési szolgáltatás”: olyan ajánlott elektronikus kézbesítési szolgáltatás, amely megfelel a 44. cikkben megállapított követelményeknek;
38. „weboldal-hitelesítő tanúsítvány”: olyan igazolás, amely lehetővé teszi a weboldal hitelesítését és a weboldalt ahhoz a természetes vagy jogi személyhez kapcsolja, akinek vagy amelynek részére a tanúsítványt kiállították;
39. „minősített weboldal-hitelesítő tanúsítvány”: olyan weboldal-hitelesítő tanúsítvány, amelyet minősített bizalmi szolgáltató bocsát ki, és amely megfelel a IV. mellékletben megállapított követelményeknek;
40. „érvényesítési adatok”: elektronikus aláírás vagy elektronikus bélyegző érvényesítéséhez használt adatok;
41. „érvényesítés”: olyan folyamat, amelynek keretében ellenőrzik és igazolják, hogy az elektronikus aláírás vagy bélyegző érvényes.

4. cikk

A belső piac elve

- (1) Az e rendelet hatálya alá eső területekhez tartozó okokból nem korlátozható a bizalmi szolgáltatásoknak egy adott tagállam területén történő, más tagállamban letelepedett bizalmi szolgáltató általi nyújtása.
- (2) Biztosítani kell az e rendeletnek megfelelő termékek és bizalmi szolgáltatások belső piaci szabad forgalmát.

5. cikk

Az adatok feldolgozása és védelme

- (1) A személyes adatok feldolgozását a 95/46/EK irányelvvel összhangban kell végrehajtani.
- (2) Az álnevek nemzeti jog szerinti joghatásának sérelme nélkül, nem tilos az álnevek elektronikus tranzakciók során való használata.

II. FEJEZET

ELEKTRONIKUS AZONOSÍTÁS

6. cikk

Kölcsönös elismerés

- (1) Ha a nemzeti jogszabályok vagy a közigazgatási gyakorlat értelmében egy közigazgatási szerv által nyújtott szolgáltatás online elérését elektronikus azonosító eszközt és hitelesítést alkalmazó elektronikus azonosításhoz kötik egy tagállamban, a másik tagállamban kibocsátott elektronikus azonosító eszközt el kell ismerni az első tagállamban az említett online szolgáltatáshoz szükséges, határokon átnyúló hitelesítés céljából, feltéve, hogy teljesülnek az alábbi feltételek:

- a) az elektronikus azonosító eszközt a Bizottság által a 9. cikkkel összhangban közzétett listában szereplő valamelyik elektronikus azonosítási rendszer keretében bocsátották ki;

- b) az elektronikus azonosító eszköz biztonsági szintje azonos vagy magasabb, mint az érintett közigazgatási szerv által az első tagállamban nyújtott online szolgáltatáshoz való hozzáféréshez előírt biztonsági szint, feltéve, hogy az említett elektronikus azonosító eszköz biztonsági szintje „jelentős” vagy „magas”;
- c) az érintett közigazgatási szerv a „jelentős” vagy „magas” biztonsági szintet használja az adott online szolgáltatáshoz való hozzáféréssel kapcsolatban.

Az elismerésre sort kell keríteni legkésőbb 12 hónappal azután, hogy a Bizottság közzétette az első albekezdés a) pontjában említett listát.

(2) A közigazgatási szervek az általuk nyújtott online szolgáltatásokhoz szükséges határokon átnyúló hitelesítés céljából elismerhetik a Bizottság által a 9. cikkkel összhangban közzétett listában szereplő valamely rendszer keretében kibocsátott és az „alacsony” biztonsági szintnek megfelelő elektronikus azonosító eszközt.

7. cikk

Az elektronikus azonosítási rendszerek bejelentésének előfeltételei

A 9. cikk (1) bekezdésének értelmében az elektronikus azonosítási rendszerek bejelenthetők, feltéve, ha az alábbi feltételek mindegyike teljesül:

- a) az elektronikus azonosítási rendszer keretébe tartozó elektronikus azonosító eszközt:
 - i. a bejelentő tagállam bocsátotta ki;
 - ii. a bejelentő tagállam megbízásából bocsátották ki; vagy
 - iii. a bejelentő tagállamtól függetlenül bocsátották ki, de a bejelentő tagállam elismerte az említett eszközt;
- b) az elektronikus azonosítási rendszer keretébe tartozó elektronikus azonosító eszköz a bejelentő tagállamban legalább egy, közigazgatási szerv által nyújtott és elektronikus azonosítást előíró szolgáltatáshoz való hozzáféréshez használható;
- c) a rendszer és a keretében kibocsátott elektronikus azonosító eszköz megfelel a 8. cikk (3) bekezdésében említett végrehajtási jogi aktusban meghatározott biztonsági szintek közül legalább az egyikre vonatkozóan meghatározott követelményeknek;
- d) a bejelentő tagállam biztosítja, hogy az adott személyt kizárólagosan azonosító személyazonosító adatokat a 8. cikk (3) bekezdésében említett végrehajtási jogi aktusban előírt, vonatkozó biztonsági szinthez tartozó technikai specifikációknak, szabványoknak és eljárásoknak megfelelően hozzárendeljék a 3. cikk 1. pontjában említett természetes vagy jogi személyhez a szóban forgó rendszer keretébe tartozó — elektronikus azonosító eszköz kibocsátásakor;
- e) a szóban forgó rendszer keretébe tartozó elektronikus azonosító eszközt kibocsátó fél biztosítja, hogy az elektronikus azonosító eszközt a 8. cikk (3) bekezdésében említett végrehajtási jogi aktusban előírt, vonatkozó biztonsági szinthez tartozó technikai specifikációknak, szabványoknak és eljárásoknak megfelelően rendeljék hozzá az e cikk d) pontjában említett személyhez;
- f) a bejelentő tagállam hozzáférést biztosít az online hitelesítéshez annak érdekében, hogy egy másik tagállam területén letelepedett bármely igénybe vevő fél igazolni tudja az elektronikus formában kapott személyazonosító adatokat.

A közigazgatási szervektől eltérő igénybe vevő felek esetében a bejelentő tagállam előírhatja a hitelesítésekhez való hozzáférés feltételeit. Az ilyen határokon átnyúló hitelesítést ingyenesen kell biztosítani, amennyiben arra egy közigazgatási szerv által nyújtott online szolgáltatással kapcsolatban kerül sor.

A tagállamok semmilyen különleges, aránytalan technikai előírást nem tehetnek kötelezővé az ilyen hitelesítést végrehajtani kívánó igénybe vevő felek számára, amennyiben ezen előírások megakadályozzák vagy jelentősen megnehezítik a bejelentett elektronikus azonosítási rendszerek közötti átjárhatóságot;

- g) a 12. cikk (5) bekezdése szerinti kötelezettség teljesítése céljából a bejelentő tagállam a 9. cikk (1) bekezdése szerinti bejelentést megelőzően legalább hat hónappal, a 12. cikk (7) bekezdésében említett végrehajtási jogi aktusokban meghatározott eljárási szabályokkal összhangban eljuttatja a többi tagállamnak az említett rendszer leírását;
- h) az elektronikus azonosítási rendszer megfelel a 12. cikk (8) bekezdésében említett végrehajtási jogi aktus előírásainak.

8. cikk

Az elektronikus azonosítási rendszerek biztonsági szintjei

(1) A 9. cikk (1) bekezdése szerint bejelentett elektronikus azonosítási rendszernek meg kell határoznia az adott rendszer keretében kibocsátott elektronikus azonosító eszközöknek tulajdonított „alacsony”, „jelentős” és/vagy „magas” biztonsági szintet.

(2) Az „alacsony”, „jelentős” vagy „magas” biztonsági szintnek az alábbi követelményeket kell teljesítenie:

- a) az „alacsony” biztonsági szint egy elektronikus azonosítási rendszer keretében kibocsátott olyan elektronikus azonosító eszközre utal, amely korlátozott megbízhatósággal ellenőrzi egy személy általa megadott vagy állítólagos személyazonosságát, és amelyet a kapcsolódó technikai specifikációk, szabványok és eljárások, többek között technikai ellenőrzések alapján kell jellemezni, továbbá amelynek célja a személyazonossággal való visszaélés vagy a személyazonosság megváltoztatása kockázatának csökkentése;
- b) a „jelentős” biztonsági szint egy elektronikus azonosítási rendszer keretében kibocsátott olyan elektronikus azonosító eszközre utal, amely jelentős megbízhatósággal ellenőrzi egy személy általa megadott vagy állítólagos személyazonosságát, és amelyet a kapcsolódó technikai specifikációk, szabványok és eljárások, többek között technikai ellenőrzések alapján kell jellemezni, továbbá amelynek célja a személyazonossággal való visszaélés vagy a személyazonosság megváltoztatása kockázatának jelentős csökkentése;
- c) a „magas” biztonsági szint egy elektronikus azonosítási rendszer keretében kibocsátott olyan elektronikus azonosító eszközre utal, amely nagyobb megbízhatósággal ellenőrzi egy személy általa megadott vagy állítólagos személyazonosságát, mint egy „jelentős” biztonsági szintű elektronikus azonosító eszköz, és amelyet a kapcsolódó technikai specifikációk, szabványok és eljárások, többek között technikai ellenőrzések alapján kell jellemezni, továbbá amelynek célja a személyazonossággal való visszaélésnek vagy a személyazonosság megváltoztatásának a megakadályozása;

(3) A Bizottság 2015. szeptember 18-ig, figyelembe véve a vonatkozó nemzetközi szabványokat és a (2) bekezdés függvényében, végrehajtási jogi aktusok révén minimális technikai specifikációkat, szabványokat és eljárásokat állapít meg, amelyekre hivatkozva az (1) bekezdés alkalmazásának céljából meghatározható az elektronikus azonosító eszközök „alacsony”, „jelentős” vagy „magas” biztonsági szintje.

E minimális technikai specifikációkat, szabványokat és eljárásokat az alábbi elemek megbízhatósága és minősége alapján kell megállapítani:

- a) az elektronikus azonosító eszköz kibocsátását kérő természetes vagy jogi személyek személyazonosítására és személyazonosságának ellenőrzésére alkalmazott eljárás;

- b) az elektronikus azonosító eszköz kibocsátására alkalmazott eljárás;
- c) azon hitelesítési mechanizmus, amelynek keretében a természetes vagy jogi személy az elektronikus azonosító eszközt arra használja, hogy a személyazonosságát igazolja a szolgáltatást igénybe vevő fél számára;
- d) az elektronikus azonosító eszközt kibocsátó szervezet;
- e) az elektronikus azonosító eszközök kibocsátása iránti kérelmekkel foglalkozó más szervek; valamint
- f) a kibocsátott elektronikus azonosító eszközök technikai és biztonsági specifikációi.

Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 48. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

9. cikk

Bejelentés

(1) A bejelentő tagállam a következő információkat, valamint azok későbbi változásait indokolatlan késedelem nélkül bejelenti a Bizottságnak:

- a) az elektronikus azonosítási rendszer leírása, ezen belül a rendszer biztonsági szintjei, az adott rendszerbe tartozó elektronikus azonosító eszközök kibocsátója (kibocsátói);
- b) az alkalmazandó felügyeleti rendszer, valamint tájékoztatás a felelősségi szabályokról az alábbiak vonatkozásában:
 - i. az elektronikus azonosító eszközt kibocsátó fél; valamint
 - ii. a hitelesítési eljárást végrehajtó fél;
- c) az elektronikus azonosítási rendszerért felelős hatóság vagy hatóságok;
- d) tájékoztatás az egyedi személyazonosító adatok nyilvántartásba vételét kezelő szervezetről vagy szervezetekről;
- e) annak ismertetése, hogy a 12. cikk (8) bekezdésében említett végrehajtási jogi aktusokban foglalt előírások milyen módon teljesülnek;
- f) a 7. cikk f) pontjában említett hitelesítés leírása;
- g) a bejelentett elektronikus azonosítási rendszernek vagy hitelesítésnek vagy azok veszélyeztetett részeinek a felfüggesztésére vagy visszavonására vonatkozó szabályok.

(2) A 8. cikk (3) bekezdésében és a 12. cikk (8) bekezdésében említett végrehajtási jogi aktusok alkalmazásának időpontját követően egy évvel a Bizottság az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* közzéteszi az e cikk (1) bekezdése szerint bejelentett elektronikus azonosítási rendszerek listáját és az azokkal kapcsolatos alapinformációkat.

(3) Amennyiben a (2) bekezdésben említett határidő lejártá után érkezik bejelentés, a Bizottság a bejelentés kézhezvételétől számított két hónapon belül közzéteszi az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* a (2) bekezdésben említett lista változásait.

(4) Bármely tagállam kérelmezheti a Bizottságtól, hogy az általa bejelentett elektronikus azonosítási rendszert törölje a (2) bekezdésben említett listáról. A Bizottság a tagállam kérelmének kézhezvételétől számított egy hónapon belül közzéteszi az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* a lista módosításait.

(5) A Bizottság végrehajtási jogi aktusok útján meghatározhatja az (1) bekezdés szerinti bejelentés feltételeit, formáit és eljárásait. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 48. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

10. cikk

A biztonság megsértése

(1) Amennyiben a 9. cikk (1) bekezdésének megfelelően bejelentett elektronikus azonosítási rendszert vagy a 7. cikk f) pontjában említett hitelesítést oly módon megsértik vagy részben veszélyeztetik, hogy ez hátrányosan érinti a rendszer határokon átnyúló hitelesítésének megbízhatóságát, a bejelentő tagállam késedelem nélkül felfüggeszti vagy visszavonja a határokon átnyúló hitelesítést vagy az érintett veszélyeztetett részeket, és erről tájékoztatja a többi tagállamot és a Bizottságot.

(2) Az (1) bekezdésben említett biztonságsértés vagy veszély orvoslását követően a bejelentő tagállam visszaállítja a határokon átnyúló hitelesítést, és indokolatlan késedelem nélkül értesíti a többi tagállamot és a Bizottságot.

(3) Ha az (1) bekezdésben említett biztonságsértést vagy veszélyt nem orvosolják a felfüggesztést vagy a visszavonást követő három hónapon belül, a bejelentő tagállam értesíti a többi tagállamot és a Bizottságot az elektronikus azonosítási rendszer visszavonásáról.

A Bizottság indokolatlan késedelem nélkül közzéteszi az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* a 9. cikk (2) bekezdésében említett lista ennek megfelelő módosításait.

11. cikk

Felelősség

(1) A bejelentő tagállam felelős a bármely természetes vagy jogi személynek szándékosan vagy gondatlanul okozott kárért, amennyiben egy határon átnyúló tranzakcióban nem teljesíti a 7. cikk d) és f) pontja értelmében fennálló kötelezettségeit.

(2) Az elektronikus azonosító eszközöket kibocsátó fél felelős a bármely természetes vagy jogi személynek szándékosan vagy gondatlanul okozott kárért, amennyiben egy határon átnyúló tranzakcióban nem teljesíti a 7. cikk e) pontjában említett kötelezettségét.

(3) A hitelesítési eljárást működtető fél felelős a bármely természetes vagy jogi személynek szándékosan vagy gondatlanul okozott kárért, amennyiben egy határon átnyúló tranzakcióban nem biztosítja a 7. cikk f) pontjában említett hitelesítés hibátlan működését.

(4) Az (1), a (2) és a (3) bekezdést a felelősségre vonatkozó nemzeti szabályokkal összhangban kell alkalmazni.

(5) Az (1), a (2) és a (3) bekezdés nem érinti az olyan tranzakcióban részt vevő feleknek a nemzeti jog alapján fennálló felelősségét, amelyben a 9. cikk (1) bekezdése szerint bejelentett elektronikus azonosítási rendszer keretébe tartozó elektronikus azonosító eszközt alkalmaznak.

12. cikk

Együtműködés és átjárhatóság

(1) A 9. cikk (1) bekezdése szerint bejelentett nemzeti elektronikus azonosítási rendszereknek átjárhatónak kell lenniük.

(2) Az (1) bekezdésben megállapítottak teljesítése érdekében létre kell hozni egy átjárhatósági keretet.

- (3) Az átjárhatósági keretnek az alábbi kritériumoknak kell megfelelnie:
- a) technológiaseglegességre törekszik, és a tagállamon belül az elektronikus azonosításra szolgáló konkrét nemzeti technikai megoldások egyikével szemben sem alkalmaz hátrányos megkülönböztetést;
 - b) lehetőség szerint követi az európai és a nemzetközi normákat;
 - c) megkönnyíti a beépített adatvédelem elvének érvényesítését; és
 - d) biztosítja a személyes adatoknak a 95/46/EK irányelvnek megfelelő feldolgozását.
- (4) Az átjárhatósági keretnek az alábbiakat kell magában foglalnia:
- a) a 8. cikkben megállapított biztonsági szintekhez kapcsolódó minimális technikai követelményekre való hivatkozás;
 - b) a bejelentett elektronikus azonosítási rendszerek nemzeti biztonsági szintjeinek megfeleltetése a 8. cikkben megállapított biztonsági szinteknek;
 - c) a minimális átjárhatósági technikai követelményekre való hivatkozás;
 - d) egy természetes vagy jogi személyt kizárólagosan azonosító, az elektronikus azonosítási rendszerekből megszerezhető minimális személyazonosító adatokra való hivatkozás;
 - e) eljárási szabályzat;
 - f) vitarendezési eljárások;és
 - g) közös működési biztonsági normák.
- (5) A tagállamok együttműködnek az alábbiak tekintetében:
- a) átjárhatóság a 9. cikk (1) bekezdése alapján bejelentett elektronikus azonosítási rendszerek és azon elektronikus azonosítási rendszerek között, amelyeket a tagállamok bejelenteni szándékoznak; és
 - b) az elektronikus azonosítási rendszerek biztonsága.
- (6) A tagállamok közötti együttműködés a következőkre terjed ki:
- a) az elektronikus azonosítási rendszerekkel kapcsolatos információk, tapasztalatok és bevált gyakorlat cseréje, különös tekintettel az átjárhatósággal és a biztonsági szintekkel kapcsolatos technikai követelményekre;
 - b) az elektronikus azonosítási rendszerekre vonatkozóan a 8. cikkben megállapított biztonsági szintek alkalmazásával kapcsolatos információk, tapasztalatok és bevált gyakorlat cseréje,
 - c) az e rendelet hatálya alá tartozó elektronikus azonosítási rendszerek partneri felülvizsgálata; és
 - d) az elektronikus azonosítási ágazat lényeges fejleményeinek vizsgálata.

(7) A Bizottság 2015. március 18-ig végrehajtási jogi aktusokban megállapítja az (5) és a (6) bekezdésben említett, tagállamok közötti együttműködés megkönnyítéséhez szükséges eljárási szabályokat a kockázat mértékének megfelelő magas szintű bizalom és biztonság elősegítése céljából.

(8) Az (1) bekezdésben megállapított követelmény teljesítésére vonatkozó egységes feltételek előírása céljából a Bizottság 2015. szeptember 18-ig – a (3) bekezdésben foglalt kritériumoknak megfelelően és a tagállamok közötti együttműködés eredményeinek figyelembevételével – végrehajtási jogi aktusokat fogad el a (4) bekezdésben meghatározott átjárhatósági keretre vonatkozóan.

(9) Az e cikk (7) és (8) bekezdésében említett végrehajtási jogi aktusokat a 48. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

III. FEJEZET

BIZALMI SZOLGÁLTATÁSOK

1. SZAKASZ

Általános rendelkezések

13. cikk

Felelősség és bizonyítási teher

(1) A (2) bekezdés sérelme nélkül, a bizalmi szolgáltatók felelősek minden olyan kárért, amelyet szándékosan vagy gondatlanul bármely természetes vagy jogi személynek okoztak e rendelet szerinti kötelezettségeik megszegéséből eredően.

A nem minősített bizalmi szolgáltató szándékosságát vagy gondatlanságát annak a természetes vagy jogi személynek kell bizonyítania, aki/amely állítása szerint az első albekezdésben említett kár megtérítését követeli.

A minősített bizalmi szolgáltató szándékosságát vagy gondatlanságát vélelmezni kell, kivéve, ha a minősített bizalmi szolgáltató bizonyítja, hogy az első albekezdésben említett kár a szándékos vagy gondatlan közrehatása nélkül következett be.

(2) Amennyiben a bizalmi szolgáltatók előzetesen megfelelően tájékoztatják az ügyfeleiket az általuk nyújtott szolgáltatások igénybevételére vonatkozó korlátozásokról, és amennyiben ezek a korlátozások harmadik felek számára felismerhetők, a bizalmi szolgáltatók nem felelősek a szolgáltatások igénybevételéből eredő, a jelzett korlátozásokat meghaladó károkért.

(3) Az (1) és a (2) bekezdést a felelősségre vonatkozó nemzeti szabályokkal összhangban kell alkalmazni.

14. cikk

Nemzetközi vonatkozások

(1) A harmadik országban letelepedett bizalmi szolgáltatók által nyújtott bizalmi szolgáltatásokat abban az esetben kell jogilag egyenértékűnek elismerni az Unióban letelepedett minősített bizalmi szolgáltatók által nyújtott minősített bizalmi szolgáltatásokkal, ha a harmadik országból származó bizalmi szolgáltatásokat az Unió és a szóban forgó harmadik ország vagy valamely nemzetközi szervezet által az EUMSZ 218. cikkével összhangban megkötött megállapodásban elismerték.

- (2) Az (1) bekezdésben említett megállapodásokban különösen az alábbiakat kell biztosítani:
- a) a harmadik országok vagy nemzetközi szervezetek bizalmi szolgáltatói, amelyekkel megállapodás jött létre, valamint az általuk nyújtott bizalmi szolgáltatások megfeleljenek az Unióban letelepedett minősített bizalmi szolgáltatókra és az általuk nyújtott minősített bizalmi szolgáltatásokra alkalmazandó követelményeknek;
 - b) az Unióban letelepedett minősített bizalmi szolgáltatók által nyújtott minősített bizalmi szolgáltatásokat jogilag egyenértékűnek ismerték el azon harmadik ország vagy nemzetközi szervezet bizalmi szolgáltatói által nyújtott bizalmi szolgáltatásokkal, amelyekkel megállapodás jött létre.

15. cikk

Hozzáférhetőség a fogyasztóssággal élő személyek számára

Amennyiben lehetséges, a nyújtott bizalmi szolgáltatásokat és az ilyen szolgáltatásnyújtás során alkalmazott végfelhasználói termékeket hozzáférhetővé kell tenni a fogyasztóssággal élő személyek számára.

16. cikk

Szankciók

A tagállamok megállapítják az e rendelet megszegése esetén alkalmazandó szankciókra vonatkozó szabályokat. Az előírt szankcióknak hatékonynak, arányosnak és visszatartó erejűnek kell lenniük.

2. SZAKASZ

Felügyelet

17. cikk

Felügyeleti szerv

(1) A tagállamok a területükön, vagy másik tagállammal kötött kölcsönös megállapodás alapján e másik tagállamban letelepedett felügyeleti szervet jelölnek ki. E felügyeleti szerv felelős a felügyeleti feladatok elvégzéséért a kijelölt tagállamban.

A felügyeleti szervek számára biztosítani kell a feladataik ellátásához szükséges hatásköröket és megfelelő forrásokat.

- (2) A tagállamok bejelentik a Bizottságnak a kijelölt felügyeleti szerveik nevét és címét.
- (3) A felügyeleti szerv szerepe a következő:
- a) a kijelölt tagállam területén letelepedett minősített bizalmi szolgáltatók felügyelete, amelynek keretében előzetes és utólagos felügyeleti tevékenységek révén biztosítja, hogy e minősített bizalmi szolgáltatók és az általuk nyújtott minősített bizalmi szolgáltatások megfeleljenek az e rendeletben megállapított követelményeknek;
 - b) szükség esetén a kijelölt tagállam területén letelepedett nem minősített bizalmi szolgáltatókkal szembeni intézkedés, utólagos felügyeleti tevékenységek formájában, amennyiben arról értesül, hogy e nem minősített bizalmi szolgáltatók vagy az általuk nyújtott bizalmi szolgáltatások vélhetően nem felelnek meg az e rendeletben megállapított követelményeknek.

(4) A (3) bekezdés alkalmazásában és az ott megjelölt korlátozások figyelembevételével a felügyeleti szerv különösen az alábbi feladatokat végzi:

- a) együttműködik más felügyeleti szervekkel, és a 18. cikkel összhangban segítséget nyújt e szerveknek;
- b) elemzi a 20. cikk (1) bekezdésében és a 21. cikk (1) bekezdésében említett megfelelésértékelési jelentéseket;
- c) a 19. cikk (2) bekezdésének megfelelően tájékoztatja a többi felügyeleti szervet és a nyilvánosságot a biztonság megsértéséről vagy az adatok sértetlenségének megszűnéséről;
- d) e cikk (6) bekezdésével összhangban jelentést küld a Bizottságnak a főbb tevékenységeiről;
- e) a 20. cikk (2) bekezdésével összhangban ellenőrzéseket hajt végre, illetve megfelelésértékelő szervezetet kér fel a megfelelésértékelés elvégzésére a minősített bizalmi szolgáltatóknál;
- f) együttműködik az adatvédelmi hatóságokkal, és indokolatlan késedelem nélkül tájékoztatja őket a minősített bizalmi szolgáltatóknál végzett ellenőrzések eredményéről, amennyiben a személyes adatok védelmére vonatkozó szabályok megsértése merül fel;
- g) a 20. és a 21. cikkel összhangban megadja a minősített státust a bizalmi szolgáltatóknak és az általuk nyújtott szolgáltatásoknak, valamint visszavonja tőlük e státust;
- h) tájékoztatja a 22. cikk (3) bekezdésében említett, tagállami bizalmi listáért felelős szervet a minősített státus megadására és visszavonására vonatkozó határozatairól, amennyiben ez a szerv egyben nem maga a felügyeleti szerv;
- i) ellenőrzi a szolgáltatás megszüntetésére vonatkozó terv meglétét, valamint a tervre vonatkozó rendelkezések helyes alkalmazását olyan esetekben, amikor valamely minősített bizalmi szolgáltató meg kívánja szüntetni a tevékenységét, beleértve annak ellenőrzését is, hogy az információ milyen módon lesz továbbra is hozzáférhető a 24. cikk (2) bekezdésének h) pontjával összhangban;
- j) előírja, hogy a bizalmi szolgáltatók orvosolják a helyzetet, amennyiben nem felelnének meg az e rendeletben foglalt követelményeknek.

(5) A tagállamok előírhatják, hogy a felügyeleti szerv a tagállami jogban megállapított feltételek szerint hozzon létre egy bizalmi infrastruktúrát, az tartsa fenn és tegye naprakésszé.

(6) A felügyeleti szervek minden évben március 31-ig benyújtják a Bizottságnak az előző naptári évben végzett főbb tevékenységeikről szóló jelentést és a bizalmi szolgáltatóktól a 19. cikk (2) bekezdésével összhangban beérkezett, a biztonság megsértésére vonatkozó bejelentések összefoglalóját.

(7) A Bizottság a tagállamok rendelkezésére bocsátja a (6) bekezdésben említett éves jelentést.

(8) A Bizottság végrehajtási jogi aktusok útján meghatározhatja a (6) bekezdésben említett jelentés formátumát és a hozzá kapcsolódó eljárásokat. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 48. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

18. cikk

Kölcsönös segítségnyújtás

(1) A felügyeleti szervek együttműködnek a bevált gyakorlatok megosztása érdekében.

Ha egy felügyeleti szerv egy másik felügyeleti szervtől jogos megkeresést kap, ennek a szervnek segítséget nyújt annak érdekében, hogy a felügyeleti szervek tevékenységüket következetesen végezzék. A kölcsönös segítségnyújtás különösen a tájékoztatási kérelmekre és a felügyeleti intézkedésekre, például a 20. és 21. cikkben említett megfeleléstértékelési jelentésekkel kapcsolatos vizsgálatok elvégzésére irányuló megkeresésekre terjedhet ki.

(2) A segítségnyújtás iránti megkeresés teljesítését a megkeresett felügyeleti szerv bármely alábbi indokkal megtagadhatja:

a) a felügyeleti szerv nem illetékes a kért segítség megadására;

b) a kért segítség nem arányos a felügyeleti szervnek a 17. cikkel összhangban végzett felügyeleti tevékenységeivel;

c) a kért segítség megadása nem lenne összeegyeztethető e rendelettel.

(3) A tagállamok adott esetben fejosíthatják saját felügyeleti szerveiket, hogy közös vizsgálatokat végezzenek más tagállamok felügyeleti szervei munkatársainak bevonásával. Az érintett tagállamok saját nemzeti joguknak megfelelően egyeznek meg, illetve állapítják meg az ilyen közös fellépésekre vonatkozó részletes rendelkezéseket, illetve eljárásokat.

19. cikk

Bizalmi szolgáltatókra vonatkozó biztonsági előírások

(1) A minősített és nem minősített bizalmi szolgáltatók megfelelő technikai és szervezeti intézkedéseket hajtanak végre az általuk nyújtott bizalmi szolgáltatások biztonságát fenyegető kockázatok kezelése érdekében. Ezen intézkedésekkel – figyelembe véve a legújabb technológiai fejleményeket – biztosítani kell, hogy a biztonsági szint arányos legyen a kockázat mértékével. Intézkedéseket kell végrehajtani különösen a biztonsági események megelőzése és azok hatásának minimálisra csökkentése, valamint az érdekeltek bármely esemény káros hatásairól való tájékoztatása érdekében.

(2) A minősített és nem minősített bizalmi szolgáltatók indokolatlan késedelem nélkül, de minden esetben az esetről való értesüléstől számított 24 órán belül értesítik a felügyeleti szervet és adott esetben más érintett szerveket, például az információbiztonságért felelős nemzeti szervet vagy az adatvédelmi hatóságot a biztonság megsértéséről vagy az adatok sértetlenségének megszűnéséről, amennyiben az jelentős hatást gyakorol a bizalmi szolgáltatásra vagy az annak keretében tárolt személyes adatokra.

Amennyiben a biztonság megsértése vagy az adatok sértetlenségének megszűnése vélhetőleg hátrányosan érintheti azt a természetes vagy jogi személyt, aki bizalmi szolgáltatást vett igénybe, a bizalmi szolgáltató a természetes vagy jogi személyt is indokolatlan késedelem nélkül értesíti a biztonság megsértéséről vagy az adatok sértetlenségének megszűnéséről.

Adott esetben, különösen, ha a biztonság megsértése vagy az adatok sértetlenségének megszűnése két vagy több tagállamot érint, az értesítést kézhez vevő felügyeleti szerv tájékoztatja a többi érintett tagállam felügyeleti szerveit és az ENISA-t.

Az értesített felügyeleti szerv tájékoztatja a nyilvánosságot, vagy a bizalmi szolgáltatókat kötelezi erre, amennyiben megállapítja, hogy a biztonság megsértésének vagy az adatok sértetlensége megszűnésének a nyilvánosságra hozatala közérdekből szükséges.

(3) A felügyeleti szerv évente egyszer összefoglaló tájékoztatást nyújt az ENISA számára a bizalmi szolgáltatóktól beérkezett, a biztonság megsértésére és az adatok sértetlenségének megszűnésére vonatkozó bejelentésekről.

(4) A Bizottság végrehajtási jogi aktusok útján:

a) az (1) bekezdésben említett intézkedéseket tovább pontosíthatja, és

b) meghatározhatja a (2) bekezdés céljára alkalmazandó formátumokat és eljárásokat, beleértve a határidőket is.

Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 48. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

3. SZAKASZ

Minősített bizalmi szolgáltatások

20. cikk

Minősített bizalmi szolgáltatók felügyelete

(1) A minősített bizalmi szolgáltatókat legalább 24 havonta, a szolgáltató saját költségére ellenőriznie kell egy megfelelőségértékelő szervezetnek. Az ellenőrzés célja, annak igazolása, hogy a minősített bizalmi szolgáltatók és az általuk nyújtott minősített bizalmi szolgáltatások megfelelnek az e rendeletben megállapított követelményeknek. A minősített bizalmi szolgáltatók kötelesek az elkészült megfelelőségértékelési jelentést annak kézhezvételétől számított három munkanapon belül benyújtani a felügyeleti szervnek.

(2) Az (1) bekezdés sérelme nélkül, a felügyeleti szerv bármikor ellenőrizheti a minősített bizalmi szolgáltatókat, illetve felkérhet egy megfelelőségértékelő szervezetet a minősített bizalmi szolgáltatók megfelelőségértékelésének elvégzésére a bizalmi szolgáltatók költségére annak igazolása céljából, hogy e szolgáltatók és az általuk nyújtott minősített bizalmi szolgáltatások megfelelnek az e rendeletben megállapított követelményeknek. A személyes adatok védelmére vonatkozó szabályok vélhető megsértése esetén a felügyeleti szerv tájékoztatja az adatvédelmi hatóságokat az ellenőrzések eredményéről.

(3) Amennyiben a felügyeleti szerv előírja a minősített bizalmi szolgáltatónak, hogy orvosolja az e rendeletben foglaltak teljesítésének elmulasztását, de a szolgáltató – adott esetben a felügyeleti szerv által megszabott határidőn belül – nem tesz eleget a felszólításnak, a felügyeleti szerv a mulasztás mértékének, időtartamának és következményeinek figyelembevételével visszavonhatja a szolgáltató vagy az általa nyújtott érintett szolgáltatás minősített státusát, és tájékoztathatja a 22. cikk (3) bekezdésében említett szervet annak érdekében, hogy az aktualizálja a 22. cikk (1) bekezdésében említett bizalmi listákat. A felügyeleti szerv tájékoztatja a minősített bizalmi szolgáltatót a minősített státusának vagy az érintett szolgáltatás minősített státusának a visszavonásáról.

(4) A Bizottság végrehajtási jogi aktusok útján összeállíthatja az alábbi szabványok hivatkozási számainak listáját:

a) az (1) bekezdésben említett megfelelőségértékelő szervezet akkreditációjára és a megfelelőségértékelési jelentésre vonatkozó szabványok;

b) azon ellenőrzési szabványokra vonatkozó szabványok, amelyek alapján a megfelelőségértékelő szervezetek elvégzik a minősített bizalmi szolgáltatóknak az (1) bekezdésben említett megfelelőségértékelését.

Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 48. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

21. cikk

Minősített bizalmi szolgáltatás elindítása

(1) Amennyiben minősített státusszal nem rendelkező bizalmi szolgáltatók minősített bizalmi szolgáltatások elindítását tervezik, értesíteniük kell e szándékukról a felügyeleti szervet, az értesítéshez egy megfelelőségértékelő szervezet által kibocsátott megfelelőségértékelési jelentést is mellékelve.

(2) A felügyeleti szerv ellenőrzi, hogy a bizalmi szolgáltató és az általa nyújtott bizalmi szolgáltatások megfelelnek-e e rendelet előírásainak, különösen a minősített bizalmi szolgáltatókra és az általuk nyújtott minősített bizalmi szolgáltatásokra vonatkozó előírásoknak.

Amennyiben a felügyeleti szerv azt állapítja meg, hogy a bizalmi szolgáltató és az általa nyújtott bizalmi szolgáltatások megfelelnek az első albekezdésben említett követelményeknek, megadja a minősített státust a bizalmi szolgáltató és az általa nyújtott bizalmi szolgáltatások számára, valamint legkésőbb három hónappal az e cikk (1) bekezdése szerinti értesítést követően a 22. cikk (1) bekezdésében említett bizalmi listák frissítése céljából értesíti a 22. cikk (3) bekezdésében említett szervet.

Amennyiben az ellenőrzés az értesítést követő három hónapon belül nem zárul le, a felügyeleti szerv tájékoztatja erről a bizalmi szolgáltatót, megjelölve a késedelem okát és az ellenőrzés befejezésére kitűzött időpontot.

(3) A minősített bizalmi szolgáltatók azt követően indíthatják el a minősített bizalmi szolgáltatást, hogy a „minősített” státust feltüntették a 22. cikk (1) bekezdésében említett bizalmi listákon.

(4) A Bizottság végrehajtási jogi aktusok útján meghatározhatja az (1) és (2) bekezdés céljából alkalmazandó formátumokat és eljárásokat. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 48. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

22. cikk

Bizalmi listák

(1) Valamennyi tagállam bizalmi listákat állít össze, tart fenn és tesz közzé, amelyeken szerepelnek a felelőssége alá tartozó minősített bizalmi szolgáltatókra vonatkozó információk, valamint az e szolgáltatók által nyújtott minősített bizalmi szolgáltatásokra vonatkozó információk.

(2) A tagállamok biztonságos módon, automatizált feldolgozásra alkalmas formában állítják össze, tartják fenn és teszik közzé az (1) bekezdésben említett, elektronikus aláírással vagy bélyegzővel ellátott bizalmi listákat.

(3) A tagállamok indokolatlan késedelem nélkül bejelentik a Bizottságnak a tagállami bizalmi listák összeállításáért, fenntartásáért és közzétételéért felelős szervre vonatkozó adatokat, és az ilyen listák közzétételi helyével, a bizalmi listák aláírással és bélyegzővel való ellátásához használt tanúsítvánnyal, valamint a mindezeket érintő változtatásokkal kapcsolatos részleteket.

(4) A Bizottság biztonságos csatornán keresztül, automatizált feldolgozásra alkalmas, elektronikus aláírással vagy bélyegzővel ellátott formátumban a nyilvánosság számára elérhetővé teszi a (3) bekezdésben említett adatokat.

(5) A Bizottság 2015. szeptember 18-ig végrehajtási jogi aktusok útján pontosíthatja az (1) bekezdésben meghatározott információkat, és meghatározhatja a bizalmi listákra vonatkozó, az (1)–(4) bekezdés értelmében alkalmazandó műszaki leírást és formátumokat. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 48. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

23. cikk

Minősített bizalmi szolgáltatások uniós bizalmi jegye

(1) Azt követően, hogy a 21. cikk (2) bekezdése második albekezdésében említett minősített státust feltüntették a 22. cikk (1) bekezdésében említett bizalmi listán, a minősített bizalmi szolgáltatók az általuk nyújtott minősített bizalmi szolgáltatások egyszerű, felismerhető és egyértelmű módon való feltüntetése céljából használhatják az uniós bizalmi jegyet.

(2) A minősített bizalmi szolgáltatóknak gondoskodniuk kell arról, hogy amennyiben alkalmazzák az uniós bizalmi jegyet az (1) bekezdésben említett minősített bizalmi szolgáltatásokra, honlapjukon link mutasson a vonatkozó bizalmi listára.

(3) A Bizottság 2015. július 1-ig végrehajtási jogi aktusok útján meghatározza a minősített bizalmi szolgáltatások uniós bizalmi jegyének formájára és különösen a megjelenésére, a felépítésére, a méretére és a formatervére vonatkozó részletszabályokat. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 48. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

24. cikk

A minősített bizalmi szolgáltatókra vonatkozó követelmények

(1) Bizalmi szolgáltatásra vonatkozó minősített tanúsítvány kibocsátásakor a minősített bizalmi szolgáltató megfelelő eszközökkel és a nemzeti jogszabályokkal összhangban ellenőrzi annak a természetes vagy jogi személynek az azonosítását, és – adott esetben – egyedi jellemzőit, akinek vagy amelynek a részére a minősített tanúsítványt kibocsátották.

Az első albekezdésben említett adatokat a minősített bizalmi szolgáltató a nemzeti jogszabályokkal összhangban közvetlenül vagy harmadik fél révén ellenőrzi:

- a) a természetes személynek vagy a jogi személy képviselőre jogosult képviselőjének személyes jelenléte útján; vagy
- b) távolról, olyan elektronikus azonosító eszköz használatával, amely tekintetében a minősített tanúsítvány kibocsátása előtt biztosították a természetes személynek vagy a jogi személy képviselőre jogosult képviselőjének személyes jelenlétét, és amely megfelel a 8. cikkben a „jelentős”, illetve a „magas” biztonsági szintre vonatkozóan meghatározott követelményeknek, vagy
- c) minősített elektronikus aláírás vagy minősített elektronikus bélyegző a) vagy b) ponttal összhangban kibocsátott tanúsítványával; vagy
- d) a személyes jelenléttel egyenértékű biztosítékot nyújtó, nemzeti szinten elismert egyéb azonosítási módszerek alkalmazásával. A biztonság egyenértékűségét megfelelőségértékelő szervezetnek kell igazolnia.

(2) A minősített bizalmi szolgáltatást nyújtó minősített bizalmi szolgáltató köteles:

- a) értesíteni a felügyeleti szervet a minősített bizalmi szolgáltatásai nyújtásában bekövetkező változásokról, valamint e tevékenységek beszüntetésének szándékáról;
- b) olyan munkatársakat és adott esetben olyan alvállalkozókat alkalmazni, akik megbízhatóak, rendelkeznek a szükséges szakértelemmel, tapasztalattal és képzésekkel, valamint megfelelő képzésben részesültek a biztonságra és a személyes adatok védelmére vonatkozó szabályokkal kapcsolatban, továbbá köteles olyan igazgatási és ügyvezetési eljárásokat alkalmazni, amelyek megfelelnek az európai és nemzetközi szabványoknak;
- c) a 13. cikk szerinti kártérítési felelősség kockázata tekintetében megfelelő pénzügyi forrásokkal és/vagy megfelelő felelősségbiztosítással rendelkezni a nemzeti joggal összhangban;

- d) a szerződéskötést megelőzően közérthetően és teljes körűen tájékoztatni a minősített bizalmi szolgáltatást igénybe venni kívánó személyt a szolgáltatás igénybevételére vonatkozó pontos szerződési feltételekről, beleértve az igénybevételre vonatkozó bármely korlátozást is;
- e) olyan megbízható rendszereket és termékeket használni, amelyek védettek a változtatásokkal szemben, és biztosítják az általuk támogatott eljárások technikai biztonságát és megbízhatóságát;
- f) megbízható rendszereket használni a számára szolgáltatott adatok ellenőrizhető formában történő tárolására, olyan módon, hogy:
- i. az adatok kizárólag annak a személynek a hozzájárulásával legyenek nyilvánosan kereshetők, akire az adatok vonatkoznak;
 - ii. kizárólag arra feljogosított személyek végezhesenek bejegyzéseket és változtatásokat a tárolt adatokon;
 - iii. ellenőrizhető legyen az adatok hitelessége;
- g) megfelelő intézkedéseket hozni az adathamisítás és az adatlopás ellen;
- h) megfelelő – a minősített bizalmi szolgáltató tevékenységeinek beszüntetését követő időszakra is kiterjedő – időtartamra rögzíteni és hozzáférhetővé tenni az általa vagy számára kibocsátott adatokra vonatkozó összes lényeges információt, elsősorban bizonyítékok bírósági eljárások során történő bemutatása, valamint a szolgáltatás folytonosságának biztosítása céljából. Az ilyen adatrögzítés elektronikus úton is végezhető;
- i) a felügyeleti szerv által a 17. cikk (4) bekezdésének i) pontja szerint ellenőrzött rendelkezéseknek megfelelő naprakész tervvel rendelkezni a szolgáltatás megszüntetésére vonatkozóan, a szolgáltatás folytonosságának biztosítása érdekében;
- j) biztosítani a személyes adatoknak a 95/46/EK irányelvnek megfelelő jogszerű feldolgozását;
- k) minősített tanúsítványokat kibocsátó minősített bizalmi szolgáltatók esetében tanúsítvány-adatbázist létrehozni és naprakészen tartani.

(3) Amennyiben a minősített tanúsítványt kibocsátó minősített bizalmi szolgáltatók egy tanúsítvány visszavonása mellett döntenek, kellő időben, de minden esetben a kérelem kézhezvételét követő 24 órán belül rögzíteniük kell tanúsítvány-adatbázisukban a visszavonást, és közzé kell tenniük a tanúsítvány visszavont státusát. A visszavonás a közzétételét követően azonnal hatályossá válik.

(4) Tekintettel a (3) bekezdésre, a minősített tanúsítványt kibocsátó minősített bizalmi szolgáltatóknak tájékoztatnia kell a szolgáltatást igénybe vevő felet az általa kibocsátott minősített tanúsítványok érvényességéről vagy visszavont státusáról. Ennek az információnak – legalább tanúsítványonként – megbízható, ingyenes és hatékony automatizált formában bármikor, a tanúsítvány érvényességi idejének lejártát követően is elérhetőnek kell lennie.

(5) A Bizottság végrehajtási jogi aktusok útján összeállíthatja az e cikk (2) bekezdésének e) és f) pontjában foglalt követelményeknek megfelelő, megbízható rendszerekre és termékekre vonatkozó szabványok hivatkozási számainak listáját. Amennyiben a megbízható rendszerek és termékek megfelelnek ezeknek a szabványoknak, vélelmezni kell az e cikkben foglalt követelmények teljesülését. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 48. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

4. SZAKASZ

Elektronikus aláírás

25. cikk

Az elektronikus aláírás joghatása

- (1) Az elektronikus aláírás joghatása és bírósági eljárásokban bizonyítékként való elfogadhatósága nem tagadható meg kizárólag amiatt, hogy az elektronikus formátumú, illetve nem felel meg a minősített elektronikus aláírásra vonatkozó követelményeknek.
- (2) A minősített elektronikus aláírás a saját kezű aláírással azonos joghatású.
- (3) A valamely tagállamban kibocsátott minősített tanúsítványon alapuló minősített elektronikus aláírást az összes többi tagállamban el kell ismerni minősített elektronikus aláírásként.

26. cikk

A fokozott biztonságú elektronikus aláírásra vonatkozó követelmények

A fokozott biztonságú elektronikus aláírásnak az alábbi követelményeknek kell megfelelnie:

- a) kizárólag az aláíróhoz köthető;
- b) alkalmas az aláíró azonosítására;
- c) olyan, elektronikus aláírás létrehozásához használt adatok felhasználásával hozzák létre, amelyeket az aláíró nagy megbízhatósággal kizárólag saját maga használhat;
- d) olyan módon kapcsolódik azokhoz az adatokhoz, amelyeket aláírtak vele, hogy az adatok minden későbbi változása nyomon követhető.

27. cikk

Elektronikus aláírások használata a közigazgatásban

- (1) Ha egy tagállam egy közigazgatási szerv által vagy egy ilyen szerv nevében nyújtott online szolgáltatás használatához fokozott biztonságú elektronikus aláírás alkalmazását írja elő, akkor ennek a tagállamnak el kell ismernie azokat a fokozott biztonságú elektronikus aláírásokat, elektronikus aláírás minősített tanúsítványán alapuló, fokozott biztonságú elektronikus aláírásokat és minősített elektronikus aláírásokat, amelyeket legalább az (5) bekezdésben említett végrehajtási jogi aktusokban meghatározott formátumokban vagy módszerek alkalmazásával hoztak létre.
- (2) Ha egy tagállam egy közigazgatási szerv által vagy egy ilyen szerv nevében nyújtott online szolgáltatás használatához minősített tanúsítványon alapuló, fokozott biztonságú elektronikus aláírás alkalmazását írja elő, akkor ennek a tagállamnak el kell ismernie azokat a minősített tanúsítványon alapuló, fokozott biztonságú elektronikus aláírásokat és a minősített elektronikus aláírásokat, amelyeket legalább az (5) bekezdésben említett végrehajtási jogi aktusokban meghatározott formátumokban vagy módszerek alkalmazásával hoztak létre.
- (3) A közigazgatási szervek által nyújtott online szolgáltatások határon átnyúló igénybevétele tekintetében a tagállamok nem követelhetnek meg a minősített elektronikus aláírásnál magasabb biztonsági szintű elektronikus aláírást.
- (4) A Bizottság végrehajtási jogi aktusok útján összeállíthatja a fokozott biztonságú elektronikus aláírásokra vonatkozó szabványok hivatkozási számainak listáját. Ha egy fokozott biztonságú elektronikus aláírás megfelel ezeknek a szabványoknak, vélelmezni kell, hogy az aláírás az e cikk (1) és (2) bekezdése és a 26. cikk szerinti, a fokozott biztonságú elektronikus aláírásokra vonatkozó követelményeket is teljesíti. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 48. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

(5) 2015. szeptember 18-ig, és figyelembe véve a jelenlegi gyakorlatot, szabványokat és uniós jogi aktusokat, a Bizottság végrehajtási jogi aktusok útján meghatározza a fokozott biztonságú elektronikus aláírások referenciaformátumait, illetve az alternatív formátumok használata esetén alkalmazandó referencia-módszereket. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 48. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

28. cikk

Elektronikus aláírások minősített tanúsítványai

- (1) Az elektronikus aláírások minősített tanúsítványainak meg kell felelniük az I. mellékletben foglalt követelményeknek.
- (2) Az elektronikus aláírások minősített tanúsítványaira nem vonatkozhatnak olyan kötelező követelmények, amelyek az I. mellékletben foglalt előírásokat meghaladják.
- (3) Az elektronikus aláírások minősített tanúsítványain további, nem kötelező jellegű egyedi jellemzőket is fel lehet tüntetni. Ezek a jellemzők nem érinthetik a minősített elektronikus aláírások interoperabilitását és elismerését.
- (4) Ha az elektronikus aláírás minősített tanúsítványát a kezdeti aktiválást követően visszavonják, a tanúsítvány a visszavonás időpontjában érvényességét veszti, státusa pedig semmilyen körülmények között nem állítható vissza.
- (5) A tagállamok az alábbi feltételek mellett nemzeti szabályokat határozhatnak meg az elektronikus aláírás minősített tanúsítványának ideiglenes felfüggesztésére vonatkozóan:
- ha egy elektronikus aláírás minősített tanúsítványát ideiglenesen felfüggesztik, a tanúsítvány a felfüggesztés időtartamára érvényét veszti;
 - a felfüggesztés időtartamát egyértelműen fel kell tüntetni a tanúsítványok adatbázisában oly módon, hogy a felfüggesztett státus a felfüggesztés időtartama alatt látható legyen a tanúsítvány státusáról tájékoztatást nyújtó szolgáltatás igénybevétele során.
- (6) A Bizottság végrehajtási jogi aktusok útján összeállíthatja az elektronikus aláírások minősített tanúsítványaira vonatkozó szabványok hivatkozási számainak listáját. Amennyiben az elektronikus aláírás minősített tanúsítványa megfelel ezeknek a szabványoknak, vélelmezni kell az I. mellékletben foglalt követelmények teljesülését. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 48. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

29. cikk

A minősített elektronikus aláírást létrehozó eszközökre vonatkozó követelmények

- (1) A minősített elektronikus aláírást létrehozó eszközöknek meg kell felelniük a II. mellékletben foglalt követelményeknek.
- (2) A Bizottság végrehajtási jogi aktusok útján összeállíthatja a minősített elektronikus aláírást létrehozó eszközökre vonatkozó szabványok hivatkozási számainak listáját. Amennyiben a minősített elektronikus aláírást létrehozó eszköz megfelel ezeknek a szabványoknak, vélelmezni kell a II. mellékletben foglalt követelmények teljesülését. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 48. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

30. cikk

A minősített elektronikus aláírást létrehozó eszközök tanúsítása

- (1) A tagállamok által kijelölt megfelelő állami vagy magánszervek tanúsítják, hogy a minősített elektronikus aláírást létrehozó eszközök megfelelnek a II. mellékletben meghatározott követelményeknek.

(2) A tagállamok tájékoztatják a Bizottságot az (1) bekezdés alapján általuk kijelölt állami vagy magánszerv nevéről és címéről. A Bizottság ezt az információt a tagállamok rendelkezésére bocsátja.

(3) Az (1) bekezdésben említett tanúsításnak az alábbiak egyikén kell alapulnia:

- a) biztonságértékelési eljárás, amelyet a második albekezdéssel összhangban létrehozott listán szereplő, információtechnológiai termékek biztonságának értékelésére vonatkozó szabványok egyikének megfelelően hajtottak végre.; vagy
- b) az a) pontban említettől eltérő eljárás, feltéve, hogy összehasonlítható biztonsági szintet biztosít, és feltéve, hogy az (1) bekezdésben említett állami vagy magánszerv értesítette a Bizottságot erről az eljárásról. Ez az eljárás csak az a) pontban említett szabványok hiányában alkalmazható, vagy akkor, ha az a) pontban említett biztonságértékelési eljárás folyamatban van.

A Bizottság végrehajtási jogi aktusok útján létrehozza az a) pontban említett információtechnológiai termékek biztonságának értékelésére vonatkozó szabványok listáját. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 48. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárással összhangban kell elfogadni

(4) A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy a 47. cikkel összhangban felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el az e cikk (1) bekezdésében említett kijelölt szervek által teljesítendő részletes feltételek meghatározása céljából.

31. cikk

A minősített elektronikus aláírást létrehozó tanúsított eszközök listájának közzététele

(1) A tagállamok indokolatlan késedelem nélkül, de legkésőbb egy hónappal a tanúsítás lezárultát követően bejelentik a Bizottságnak a 30. cikk (1) bekezdésében említett szervek által tanúsított, minősített elektronikus aláírást létrehozó eszközökre vonatkozó adatokat. A tagállamok kötelesek továbbá indokolatlan késedelem nélkül, de legkésőbb egy hónappal a tanúsítás visszavonását követően bejelenteni a Bizottságnak a tanúsítvánnyal már nem rendelkező, elektronikus aláírást létrehozó eszközökre vonatkozó adatokat.

(2) A beérkezett adatok alapján a Bizottság összeállítja, közzéteszi és fenntartja a, minősített elektronikus aláírást létrehozó tanúsított eszközök listáját.

(3) A Bizottság végrehajtási jogi aktusok útján meghatározhatja az (1) bekezdés céljából alkalmazandó formátumokat és eljárásokat. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 48. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

32. cikk

A minősített elektronikus aláírás érvényesítésére vonatkozó követelmények

(1) A minősített elektronikus aláírás érvényesítésére szolgáló eljárás megállapítja a minősített elektronikus aláírás érvényességét, amennyiben:

- a) az aláírást igazoló tanúsítvány az aláírás időpontjában elektronikus aláírás olyan minősített tanúsítványa volt, amely megfelel az I. mellékletnek;
- b) a minősített tanúsítványt minősített bizalmi szolgáltató bocsátotta ki, és az az aláírás időpontjában érvényes volt;
- c) az aláírás-érvényesítési adatok megfelelnek a szolgáltatást igénybe vevő fél számára megadott adatoknak;

- d) a szolgáltatást igénybe vevő fél pontosan megkapja a tanúsítványban az aláíró azonosító egyedi adatokat;
- e) amennyiben az aláírás időpontjában álnév használatára került sor, az álnév használatának tényét egyértelműen feltüntették a szolgáltatást igénybe vevő fél számára;
- f) az elektronikus aláírást minősített elektronikus aláírást létrehozó eszközzel állították elő;
- g) az aláírt adatok sértetlensége nem került veszélybe;
- h) az aláírás időpontjában teljesültek a 26. cikkben foglalt követelmények;

(2) A minősített elektronikus aláírás érvényesítésére használt rendszernek biztosítania kell az érvényesítési eljárás pontos eredményét a szolgáltatást igénybe vevő fél számára, és lehetővé kell tennie, hogy a szolgáltatást igénybe vevő fél minden, a biztonságot érintő problémát észleljen.

(3) A Bizottság végrehajtási jogi aktusok útján összeállíthatja a minősített elektronikus aláírások érvényesítésére vonatkozó szabványok hivatkozási számainak listáját. Amennyiben a minősített elektronikus aláírás érvényesítése megfelel ezeknek a szabványoknak, vélemezni kell az (1) bekezdésben foglalt követelmények teljesülését. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 48. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

33. cikk

Minősített elektronikus aláírást érvényesítő minősített érvényesítési szolgáltatás

(1) Minősített elektronikus aláírást érvényesítő minősített érvényesítési szolgáltatást kizárólag olyan minősített bizalmi szolgáltató nyújthat, amely:

- a) a 32. cikk (1) bekezdésének megfelelő érvényesítést biztosít; és
- b) lehetővé teszi a szolgáltatást igénybe vevő felek részére, hogy olyan automatizált módon kapják meg az érvényesítési eljárás eredményét, amely megbízható és hatékony, és amelyet a minősített érvényesítési szolgáltatás biztosítójának fokozott biztonságú elektronikus aláírásával vagy fokozott biztonságú elektronikus bélyegzőjével láttak el.

(2) A Bizottság végrehajtási jogi aktusok útján összeállíthatja az (1) bekezdésben említett minősített érvényesítési szolgáltatásra vonatkozó szabványok hivatkozási számainak listáját. Amennyiben a minősített elektronikus aláírást érvényesítő szolgáltatás megfelel ezeknek a szabványoknak, vélemezni kell az (1) bekezdésben foglalt követelmények teljesülését. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 48. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

34. cikk

Minősített elektronikus aláírás megőrzésére vonatkozó minősített szolgáltatás

(1) Minősített elektronikus aláírás megőrzésére vonatkozó minősített szolgáltatást kizárólag olyan minősített bizalmi szolgáltató nyújthat, amely olyan eljárásokat és technológiákat alkalmaz, amelyek képesek a minősített elektronikus aláírás megbízhatóságát a technológiai érvényességi időn túlra is kiterjeszteni.

(2) A Bizottság végrehajtási jogi aktusok útján összeállíthatja a minősített elektronikus aláírások megőrzésére vonatkozó minősített szolgáltatásokról szóló szabványok hivatkozási számainak listáját. Amennyiben a minősített elektronikus aláírás megőrzésére vonatkozó minősített szolgáltatás megfelel ezeknek a szabványoknak, vélemezni kell az (1) bekezdésben foglalt követelmények teljesülését. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 486. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

5. SZAKASZ

Elektronikus bélyegzők

35. cikk

Az elektronikus bélyegző joghatása

(1) Az elektronikus bélyegző joghatása és bírósági eljárásokban bizonyítékként való elfogadhatósága nem tagadható meg kizárólag amiatt, hogy az elektronikus formában létezik, illetve nem felel meg a minősített elektronikus bélyegzőkre vonatkozó követelményeknek.

(2) A minősített elektronikus bélyegzők esetében vélelmezni kell a hozzájuk kapcsolódó adatok sértetlenségét és a bélyegzőnek megfelelő eredetét.

(3) A valamely tagállamban kibocsátott minősített tanúsítványon alapuló minősített elektronikus bélyegzőt valamennyi tagállamban el kell ismerni minősített elektronikus bélyegzőként.

36. cikk

Fokozott biztonságú elektronikus bélyegzőkre vonatkozó követelmények

A fokozott biztonságú elektronikus bélyegzőnek az alábbi követelményeknek kell megfelelnie:

- a) kizárólag a bélyegző létrehozójához kötött;
- b) alkalmas a bélyegző létrehozójának azonosítására;
- c) olyan, elektronikus bélyegző létrehozásához használt adatok felhasználásával hozzák létre, amelyeket a bélyegző létrehozója nagy megbízhatósággal kizárólag saját maga elektronikus bélyegző létrehozására használhat;
- d) olyan módon kapcsolódik azokhoz az adatokhoz, amelyekre vonatkozik, hogy az adatok minden későbbi változása nyomon követhető;

37. cikk

Elektronikus bélyegzők használata a közigazgatásban

(1) Ha egy tagállam egy közigazgatási szerv által vagy egy ilyen szerv nevében nyújtott online szolgáltatás használatahoz fokozott biztonságú elektronikus bélyegző alkalmazását írja elő, akkor ennek a tagállamnak el kell ismernie legalább az (5) bekezdésben említett végrehajtási jogi aktusokban meghatározott formátumokban vagy az ott említett módszerek alkalmazásával létrehozott fokozott biztonságú elektronikus bélyegzőket, elektronikus bélyegzők minősített tanúsítványain alapuló, fokozott biztonságú elektronikus bélyegzőket és minősített elektronikus bélyegzőket.

(2) Ha egy tagállam egy közigazgatási szerv által vagy egy ilyen szerv nevében nyújtott online szolgáltatás használatahoz elektronikus bélyegző minősített tanúsítványán alapuló, fokozott biztonságú elektronikus bélyegző alkalmazását írja elő, akkor ennek a tagállamnak el kell ismernie az elektronikus bélyegző minősített tanúsítványán alapuló, fokozott biztonságú elektronikus bélyegzőket és a minősített elektronikus bélyegzőket legalább az (5) bekezdésben említett végrehajtási jogi aktusokban meghatározott formátumokban vagy alkalmazási módszerekben.

(3) A közigazgatási szervek által nyújtott online szolgáltatások határokon átnyúló igénybevétele tekintetében a tagállamok nem követelhetnek meg a minősített elektronikus bélyegzőnél magasabb biztonsági szintű elektronikus bélyegzőt.

(4) A Bizottság végrehajtási jogi aktusok útján összeállíthatja a fokozott biztonságú elektronikus bélyegzőkre vonatkozó szabványok hivatkozási számainak listáját. Ha egy fokozott biztonságú elektronikus bélyegző megfelel ezeknek a szabványoknak, vélelmezni kell, hogy a bélyegző az e cikk (1) és (2) bekezdése és a 36. cikk szerinti, a fokozott biztonságú elektronikus bélyegzőkre vonatkozó követelményeket is teljesíti. Az említett végrehajtási jogi aktusokat a 48. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

(5) 2015. szeptember 18-ig, és figyelembe véve a jelenlegi gyakorlatot, szabványokat és az Unió jogi aktusait, a Bizottság végrehajtási jogi aktusok útján meghatározza a fokozott biztonságú elektronikus bélyegzők referenciaformátumait, illetve az alternatív formátumok használata esetén alkalmazandó referencia-módszereket. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 48. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

38. cikk

Elektronikus bélyegzők minősített tanúsítványai

(1) Az elektronikus bélyegzők minősített tanúsítványainak meg kell felelniük a III. mellékletben foglalt követelményeknek.

(2) Az elektronikus bélyegzők minősített tanúsítványaira nem vonatkozhatnak olyan kötelező követelmények, amelyek a III. mellékletben foglalt előírásokat meghaladják.

(3) Az elektronikus bélyegzők minősített tanúsítványain további, nem kötelező jellegű egyedi jellemzők is feltüntetettek. Ezek a jellemzők nem érinthetik a minősített elektronikus bélyegzők interoperabilitását és elismerését.

(4) Ha az elektronikus bélyegző minősített tanúsítványát a kezdeti aktiválást követően visszavonják, a tanúsítvány a visszavonás időpontjában érvényét veszti, státusa pedig semmilyen körülmények között nem állítható vissza.

(5) A tagállamok az alábbi feltételek mellett nemzeti szabályokat határozhatnak meg az elektronikus bélyegzők minősített tanúsítványai ideiglenes felfüggesztésére vonatkozóan:

a) ha egy elektronikus bélyegző minősített tanúsítványát ideiglenesen felfüggesztik, a tanúsítvány a felfüggesztés időtartamára érvényét veszti;

b) a felfüggesztés időtartamát egyértelműen fel kell tüntetni a tanúsítványok adatbázisában oly módon, hogy a felfüggesztett státus a felfüggesztés időtartama alatt látható legyen a tanúsítvány státusáról tájékoztatást nyújtó szolgáltatás igénybevétele során.

(6) A Bizottság végrehajtási jogi aktusok útján összeállíthatja az elektronikus bélyegzők minősített tanúsítványaira vonatkozó szabványok hivatkozási számainak listáját. Amennyiben az elektronikus bélyegző minősített tanúsítványa megfelel ezeknek a szabványoknak, vélelmezni kell a III. mellékletben foglalt követelmények teljesülését. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 48. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

39. cikk

Minősített elektronikus bélyegzőt létrehozó eszközök

(1) A 29. cikket értelemszerűen alkalmazni kell a minősített elektronikus bélyegzőt létrehozó eszközökre vonatkozó követelményekre.

(2) A 30. cikket értelemszerűen alkalmazni kell a minősített elektronikus bélyegzőt létrehozó eszközök tanúsítására.

(3) A 31. cikket értelemszerűen alkalmazni kell a tanúsított, minősített elektronikus bélyegzőt létrehozó eszközök listájának közzétételére.

40. cikk

A minősített elektronikus bélyegzők érvényesítése és megőrzése

A 32., 33. és 34. cikket értelemszerűen alkalmazni kell a minősített elektronikus bélyegzők érvényesítésére és megőrzésére.

6. SZAKASZ

Elektronikus időbélyegző

41. cikk

Az elektronikus időbélyegző joghatása

(1) Az elektronikus időbélyegző joghatása és bírósági eljárásokban bizonyítékként való elfogadhatósága nem tagadható meg kizárólag amiatt, hogy az elektronikus formátumú, illetve nem felel meg a minősített elektronikus időbélyegzőkre vonatkozó követelményeknek.

(2) A minősített elektronikus időbélyegző esetében vélelmezni kell az általa feltüntetett dátum és időpont pontosságát, valamint az adott dátumhoz és időponthoz kapcsolt adatok sértetlenségét.

(3) Valamely tagállamban kibocsátott minősített elektronikus időbélyegzőt valamennyi tagállamban el kell ismerni minősített elektronikus időbélyegzőként.

42. cikk

A minősített elektronikus időbélyegzőre vonatkozó követelmények

(1) A minősített elektronikus időbélyegzőnek az alábbi követelményeknek kell megfelelnie:

a) az adatokat oly módon kell a dátumhoz és az időponthoz kapcsolnia, hogy az ésszerű mértékben kizárja az adatok észrevétlen megváltoztatásának lehetőségét;

b) az egyezményes koordinált világidőhöz kötött pontos időforráson kell alapulnia; és

c) a minősített bizalmi szolgáltató fokozott biztonságú elektronikus aláírásával vagy fokozott biztonságú elektronikus bélyegzőjével, vagy más egyenértékű módszerrel kell ellenjegyezni.

(2) A Bizottság végrehajtási jogi aktusok útján összeállíthatja a dátumnak és az időpontnak az adatokhoz való hozzárendelésére, valamint a pontos időforrásokra vonatkozó szabványok hivatkozási számainak listáját. Amennyiben a dátumnak és az időpontnak az adatokhoz való hozzárendelése, valamint a pontos időforrás megfelel ezeknek a szabványoknak, vélelmezni kell az (1) bekezdésben foglalt követelmények teljesülését. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 48. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

7. SZAKASZ

Ajánlott elektronikus kézbesítési szolgáltatás

43. cikk

Az ajánlott elektronikus kézbesítési szolgáltatás joghatása

(1) Az ajánlott elektronikus kézbesítési szolgáltatás alkalmazásával küldött és fogadott adatok joghatása és bírósági eljárásokban bizonyítékként való elfogadhatósága nem tagadható meg kizárólag amiatt, hogy azok elektronikus formában állnak rendelkezésre, illetve nem felelnek meg a minősített ajánlott elektronikus kézbesítési szolgáltatásra vonatkozó követelményeknek.

(2) A minősített ajánlott elektronikus kézbesítési szolgáltatás alkalmazásával küldött és fogadott adatok esetében vélelmezni kell azok sértetlenségét, az adatok küldésének az azonosított küldő és az adatok fogadásának az azonosított fogadó általi végrehajtása tényét, valamint az adatküldésnek és -fogadásnak a minősített ajánlott elektronikus kézbesítési szolgáltatás által feltüntetett dátuma és időpontja pontosságát.

44. cikk

A minősített ajánlott elektronikus kézbesítési szolgáltatásokra vonatkozó követelmények

(1) A minősített ajánlott elektronikus kézbesítési szolgáltatásoknak az alábbi követelményeknek kell megfelelniük:

- a) egy vagy több minősített bizalmi szolgáltató nyújtja a szolgáltatásokat;
- b) lehetővé teszik azt, hogy nagy biztonsággal lehessen azonosítani a küldőt;
- c) az adat kézbesítése előtt biztosítaniuk kell a fogadó azonosítását;
- d) az adatküldést és az adatfogadást egy minősített bizalmi szolgáltató fokozott biztonságú elektronikus aláírásával vagy fokozott biztonságú elektronikus bélyegzőjével kell biztonságossá tenni olyan módon, hogy az kizárja az adatok észrevétlen megváltoztatásának lehetőségét;
- e) az adatküldéshez vagy -fogadáshoz szükséges minden adatmódosítást világosan fel kell tüntetni az adatok küldője és címzettje számára;
- f) az adatok küldésének, fogadásának és módosításának dátumát és időpontját minősített elektronikus időbélyegzővel fel kell tüntetni;

Két vagy több minősített bizalmi szolgáltató között történő adattovábbítás esetén az a)–f) pont követelményei valamennyi minősített bizalmi szolgáltatóra vonatkozóan alkalmazandók.

(2) A Bizottság végrehajtási jogi aktusok útján összeállíthatja az adatküldés és adatfogadás folyamatára vonatkozó szabványok hivatkozási számainak listáját. Amennyiben az adatküldés és az adatfogadás folyamata megfelel ezeknek a szabványoknak, vélemezni kell az (1) bekezdésben foglalt követelmények teljesülését. Az említett végrehajtási jogi aktusokat a 48. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

8. SZAKASZ

Weboldal-hitelesítés

45. cikk

Weboldal hitelesítésére szolgáló minősített tanúsítványokra vonatkozó követelmények

(1) A weboldal hitelesítésére szolgáló minősített tanúsítványoknak meg kell felelniük a IV. mellékletben foglalt követelményeknek.

(2) A Bizottság végrehajtási jogi aktusok útján összeállíthatja a weboldal hitelesítésére szolgáló minősített tanúsítványokra vonatkozó szabványok hivatkozási számainak listáját. Amennyiben a weboldal hitelesítésére szolgáló minősített tanúsítvány megfelel ezeknek a szabványoknak, vélemezni kell a IV. mellékletben foglalt követelmények teljesülését. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 48. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

IV. FEJEZET

ELEKTRONIKUS DOKUMENTUMOK

46. cikk

Az elektronikus dokumentum joghatása

Az elektronikus dokumentum joghatása és bírósági eljárásokban bizonyítékként való elfogadhatósága nem tagadható meg kizárólag amiatt, hogy az elektronikus formátumú.

V. FEJEZET

FELHATALMAZÁS ÉS VÉGREHAJTÁSI RENDELKEZÉSEK

47. cikk

A felhatalmazás gyakorlása

- (1) A Bizottság az e cikkben meghatározott feltételek mellett felhatalmazást kap felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadására.
- (2) A Bizottság a 30. cikk (4) bekezdésében említett, felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadására vonatkozó felhatalmazása határozatlan időre szól 2014. szeptember 17-től kezdődő hatállyal.
- (3) Az Európai Parlament vagy a Tanács bármikor visszavonhatja a 30. cikk (4) bekezdésében említett felhatalmazást. A visszavonásról szóló határozat megszünteti az abban megjelölt felhatalmazást. A határozat az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő napon, vagy a benne megjelölt későbbi időpontban lép hatályba. A határozat nem érinti a már hatályban lévő felhatalmazáson alapuló jogi aktusok érvényességét.
- (4) A Bizottság a felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadását követően haladéktalanul és egyidejűleg értesíti arról az Európai Parlamentet és a Tanácsot e jogi aktus elfogadásáról.
- (5) A 30. cikk (4) bekezdése értelmében elfogadott felhatalmazáson alapuló jogi aktus csak akkor lép hatályba, ha az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a jogi aktusról való értesítését követő két hónapon belül sem az Európai Parlament, sem a Tanács nem emelt ellene kifogást, illetve ha az említett időtartam lejártát megelőzően mind az Európai Parlament, mind a Tanács arról tájékoztatta a Bizottságot, hogy nem fog kifogást emelni. Az Európai Parlament vagy a Tanács kezdeményezésére ez az időtartam két hónappal meghosszabbodik.

48. cikk

A bizottsági eljárás

- (1) A Bizottságot egy bizottság segíti. Ez a bizottság a 182/2011/EU rendelet értelmében vett bizottságnak minősül.
- (2) Az e bekezdésre történő hivatkozáskor a 182/2011/EU rendelet 5. cikkét kell alkalmazni.

VI. FEJEZET

ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

49. cikk

Felülvizsgálat

A Bizottság legkésőbb 2020. július 1-jéig felülvizsgálja e rendelet alkalmazását, és jelentést tesz az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak. Ennek keretében a Bizottság különösen azt vizsgálja meg, hogy helyénvaló-e e rendelet hatályának, illetve bizonyos rendelkezéseinek, többek között a 6. cikknek, a 7. cikk f) pontjának, valamint a 34., 43., 44. és 45. cikknek a módosítása, figyelemmel a rendelet alkalmazása során szerzett tapasztalatokra és a technológiai, piaci és jogi fejleményekre.

Az első bekezdésben említett jelentéshez adott esetben jogalkotási javaslatokat kell mellékelni.

Ezenkívül a Bizottság az első bekezdésben említett jelentés benyújtását követően négyévente jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a rendelet céljainak megvalósítása terén elért eredményekről.

50. cikk

Hatályon kívül helyezés

- (1) Az 1999/93/EK irányelv 2016. július 1-jével hatályát veszti.
- (2) A hatályon kívül helyezett irányelvre történő hivatkozásokat az e rendeletre történő hivatkozásnak kell tekinteni.

51. cikk

Átmeneti intézkedések

- (1) Azokat a biztonságos elektronikus aláírást létrehozó eszközöket, amelyek megfelelőségét az 1999/93/EK irányelv 3. cikke (4) bekezdésével összhangban állapították meg, e rendelet értelmében minősített elektronikus aláírást létrehozó eszköznek kell tekinteni.
- (2) Az 1999/93/EK irányelv alapján természetes személyek számára kibocsátott minősített tanúsítványokat érvényességük időpontjáig e rendelet szerinti, elektronikus aláírások minősített tanúsítványának kell tekinteni.
- (3) Az 1999/93/EK irányelv alapján minősített tanúsítványokat kibocsátó tanúsítási szolgáltatóknak a lehető leghamarabb, de legkésőbb a 2017. július 1-ig megfelelőségértékelési jelentést kell benyújtaniuk a felügyeleti szervhez. A megfelelőségértékelési jelentés benyújtásáig és annak a felügyeleti szerv általi értékelése lezártaig a tanúsítási szolgáltatót e rendelet szerinti minősített bizalmi szolgáltatónak kell tekinteni.
- (4) Amennyiben az 1999/93/EK irányelv alapján minősített tanúsítványokat kibocsátó tanúsítási szolgáltató a (3) bekezdésben említett határidőn belül nem nyújt be megfelelőségértékelési jelentést a felügyeleti szervhez, 2017. július 2-től nem tekinthető e rendelet értelmében vett minősített bizalmi szolgáltatónak.

52. cikk

Hatálybalépés

- (1) Ez a rendelet az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.
- (2) Ezt a rendeletet 2016. július 1-jétől kell alkalmazni, kivéve a következő rendelkezéseket:
 - a) a 8. cikk (3) bekezdését, a 9. cikk (5) bekezdését, a 12. cikk (2)–(9) bekezdését, a 17. cikk (8) bekezdését, a 19. cikk (4) bekezdését, a 20. cikk (4) bekezdését, a 21. cikk (4) bekezdését, a 22. cikk (5) bekezdését, a 23. cikk (3) bekezdését, a 24. cikk (5) bekezdését, a 27. cikk (4) és (5) bekezdését, a 28. cikk (6) bekezdését, a 29. cikk (2) bekezdését, a 30. cikk (3) és (4) bekezdését, a 31. cikk (3) bekezdését, a 32. cikk (3) bekezdését, a 33. cikk (2) bekezdését, a 34. cikk (2) bekezdését, a 37. cikk (4) és (5) bekezdését, a 38. cikk (6) bekezdését, a 42. cikk (2) bekezdését, a 44. cikk (2) bekezdését, a 45. cikk (2) bekezdését, a 47. cikket és a 48. cikket 2014. szeptember 17-től kezdődően kell alkalmazni;
 - b) a 7. cikket, a 8. cikk (1) és (2) bekezdését, a 9., 10., és 11. cikket, valamint a 12. cikk (1) bekezdését a 8. cikk (3) bekezdésében és a 12. cikk (8) bekezdésében említett végrehajtási jogi aktusok alkalmazása időpontjától kezdve kell alkalmazni;
 - c) a 6. cikket a 8. cikk (3) bekezdésében és a 12. cikk (8) bekezdésében említett végrehajtási jogi aktusok alkalmazása időpontjától számított 3 év elteltével kell alkalmazni.
- (3) Amennyiben a bejelentett elektronikus azonosítási rendszer az e cikk (2) bekezdésének c) pontjában említett időpontot megelőzően már szerepel a Bizottság által a 9. cikk alapján közzétett listán, akkor az említett rendszer szerinti elektronikus azonosító eszköznek a 6. cikk alapján történő elismerésére legkésőbb a szóban forgó rendszer közzétételét követő 12 hónapon belül, de semmi esetre sem az e cikk (2) bekezdésének c) pontjában említett időpontot megelőzően kerül sor.

(4) Az e cikk (2) bekezdésének c) pontja ellenére egy tagállam határozhat úgy, hogy a valamely másik tagállam által a 9. cikk (1) bekezdése alapján bejelentett elektronikus azonosítási rendszer szerinti elektronikus azonosító eszközöket a saját tagállamában a 8. cikk (3) bekezdésében és a 12. cikk (8) bekezdésében említett végrehajtási jogi aktusok alkalmazása időpontjától kezdve ismeri el. Erről az érintett tagállamok tájékoztatják a Bizottságot. A Bizottság ezeket az információkat közzéteszi.

Ez a rendelet teljes egészében kötelező és közvetlenül alkalmazandó valamennyi tagállamban.

Kelt Brüsszelben, 2014. július 23-án.

a Parlament részéről

az elnök

M. SCHULZ

a Tanács részéről

az elnök

S. GOZI

I. MELLÉKLET

AZ ELEKTRONIKUS ALÁÍRÁSOK MINŐSÍTETT TANÚSÍTVÁNYAIRA VONATKOZÓ KÖVETELMÉNYEK

Az elektronikus aláírások minősített tanúsítványainak a következőket kell tartalmazniuk:

- a) legalább automatizált feldolgozásra alkalmas formában utalnia kell arra, hogy a tanúsítványt elektronikus aláírás minősített tanúsítványként bocsátották ki;
- b) a minősített tanúsítványt kibocsátó minősített bizalmi szolgáltatót egyértelműen azonosító adatok, beleértve legalább azt a tagállamot, amelyben az érintett szolgáltató letelepedett, valamint
 - jogi személy esetében a hivatalos nyilvántartásban szereplő megnevezést és adott esetben nyilvántartási számot,
 - természetes személy esetében a személy nevét;
- c) legalább az aláíró neve vagy pedig egy álnév; álnév használata esetén ezt egyértelműen jelezni kell;
- d) az elektronikus aláírás érvényesítéséhez használt adat, amely megfelel az elektronikus aláírás létrehozásához használt adatnak;
- e) a tanúsítvány érvényességi idejének kezdete és vége;
- f) a tanúsítvány azonosító kódja, amelynek a minősített bizalmi szolgáltatóhoz tartozó egyedi kódnak kell lennie;
- g) a minősített bizalmi szolgáltató fokozott biztonságú elektronikus aláírása vagy fokozott biztonságú elektronikus bélyegzője;
- h) az a helyszín, ahol a g) pontban említett, a fokozott biztonságú elektronikus aláírásra vagy fokozott biztonságú elektronikus bélyegzőre vonatkozó tanúsítvány ingyenesen hozzáférhető;
- i) azoknak a szolgáltatásoknak a helye, amelyek segítségével felvilágosítás kérhető a minősített tanúsítvány érvényességi állapotáról;
- j) amennyiben az elektronikus aláírás érvényesítéséhez használt adathoz kapcsolódó, elektronikus aláírás létrehozásához használt adat minősített elektronikus aláírást létrehozó eszközön található, ennek megfelelő feltüntetése, legalább automatizált feldolgozásra alkalmas formában.

II. MELLÉKLET

A MINŐSÍTETT ELEKTRONIKUS ALÁÍRÁST LÉTREHOZÓ ESZKÖZÖKRE VONATKOZÓ KÖVETELMÉNYEK

1. A minősített elektronikus aláírást létrehozó eszközöknek megfelelő technikai és eljárási megoldások segítségével garantálniuk kell legalább azt, hogy:
 - a) az elektronikus aláírás létrehozásához használt adat bizalmassága ésszerű mértékben biztosítva legyen;
 - b) az elektronikus aláírás létrehozásához használt adat gyakorlatilag csak egyszer jöhessen létre;
 - c) az elektronikus aláírás létrehozásához használt adatok kikövetkeztethetősége ésszerű mértékig kizárható legyen, az elektronikus aláírás pedig megbízhatóan védve legyen a jelenleg rendelkezésre álló technológiákkal elkövetett hamisítás ellen;
 - d) az elektronikus aláírás létrehozásához használt adatot a jogszerűen aláíró személy megbízható védelemmel tudja ellátni a mások általi felhasználás ellen.
 2. A minősített elektronikus aláírást létrehozó eszközök nem módosíthatják az aláírással ellátandó adatokat, és nem akadályozhatják meg, hogy az adatokat az aláíró az aláírás előtt megtekintse.
 3. Az elektronikus aláírás létrehozásához használt adatnak az aláíró nevében történő előállítását és kezelését csak minősített bizalmi szolgáltató végezheti.
 4. Az 1. pont d) alpontjának sérelme nélkül, az elektronikus aláírás létrehozásához használt adat kezelését az aláíró nevében végző minősített bizalmi szolgáltatók kizárólag adatmentési célból biztonsági másolatot készíthetnek az elektronikus aláírás létrehozásához használt adatról, amennyiben teljesülnek a következő követelmények:
 - a) a biztonsági adatállomány ugyanolyan biztonságos, mint az eredeti adatállomány;
 - b) a biztonsági adatállományok száma nem haladhatja meg a szolgáltatás folytonosságának biztosításához minimálisan szükséges mennyiséget.
-

III. MELLÉKLET

AZ ELEKTRONIKUS BÉLYEGZŐK MINŐSÍTETT TANÚSÍTVÁNYAIRA VONATKOZÓ KÖVETELMÉNYEK

Az elektronikus bélyegzők minősített tanúsítványainak a következőket kell tartalmazniuk:

- a) legalább automatizált feldolgozásra alkalmas formában utalnia kell arra, hogy a tanúsítványt elektronikus bélyegző minősített tanúsítványaként bocsátották ki;
- b) a minősített tanúsítványt kibocsátó minősített bizalmi szolgáltatót egyértelműen azonosító adatok, beleértve legalább azt a tagállamot, amelyben az érintett szolgáltató letelepedett és
 - jogi személy esetében a hivatalos nyilvántartásban szereplő megnevezést és adott esetben nyilvántartási számot,
 - természetes személy esetében a személy nevét;
- c) a bélyegző létrehozójának legalább a hivatalos nyilvántartásban szereplő neve és adott esetben nyilvántartási száma;
- d) az elektronikus bélyegző érvényesítéséhez használt adat, amelyek megfelel az elektronikus bélyegző létrehozásához használt adatnak;
- e) a tanúsítvány érvényességi idejének kezdete és vége;
- f) a tanúsítvány azonosító kódja, amelynek a minősített bizalmi szolgáltatóhoz tartozó egyedi kódnak kell lennie;
- g) a minősített bizalmi szolgáltató fokozott biztonságú elektronikus aláírása vagy fokozott biztonságú elektronikus bélyegzője;
- h) az a helyszín, ahol a g) pontban említett, a fokozott biztonságú elektronikus aláírásra vagy fokozott biztonságú elektronikus bélyegzőre vonatkozó tanúsítvány ingyenesen hozzáférhető;
- i) azoknak a szolgáltatásoknak a helye, amelyek segítségével felvilágosítás kérhető a minősített tanúsítvány érvényességi állapotáról;
- j) amennyiben az elektronikus bélyegző érvényesítéséhez használt adathoz kapcsolódó, elektronikus bélyegző létrehozásához használt adat minősített elektronikus bélyegzőt létrehozó eszközön található, ennek megfelelő feltüntetése, legalább automatizált feldolgozásra alkalmas formában.

IV. MELLÉKLET

WEBOLDAL HITELESÍTÉSÉRE SZOLGÁLÓ MINŐSÍTETT TANÚSÍTVÁNYOKRA VONATKOZÓ KÖVETELMÉNYEK

A weboldal hitelesítésére szolgáló minősített tanúsítványnak a következőket kell tartalmaznia:

- a) legalább automatizált feldolgozásra alkalmas formában utalnia kell arra, hogy a tanúsítványt weboldal hitelesítésére szolgáló minősített tanúsítványként bocsátották ki;
 - b) a minősített tanúsítványt kibocsátó minősített bizalmi szolgáltatót egyértelműen azonosító adatok, beleértve legalább azt a tagállamot, amelyben az érintett szolgáltató letelepedett és
 - jogi személy esetében a hivatalos nyilvántartásban szereplő megnevezést és adott esetben nyilvántartási számot,
 - természetes személy esetében a személy nevét;
 - c) természetes személyek esetében legalább annak a személynek a neve, aki számára a tanúsítványt kibocsátották, vagy egy álnév. Álnév használata esetén ezt egyértelműen jelezni kell;
 - jogi személyek esetében legalább annak a jogi személynek a neve, amely számára a tanúsítványt kibocsátották, és adott esetben a hivatalos nyilvántartásban szereplő nyilvántartási szám;
 - d) annak a természetes vagy jogi személynek a címéhez tartozó elemek, beleértve legalább a várost és a tagállamot, amelynek a számára a tanúsítványt kibocsátják, adott esetben a hivatalos nyilvántartásban szereplő formában;
 - e) a kibocsátott tanúsítvány jogosultjaként megnevezett természetes vagy jogi személy által működtetett doménnev (doménnevek).
 - f) a tanúsítvány érvényességi idejének kezdete és vége;
 - g) a tanúsítvány azonosító kódja, amelynek a minősített bizalmi szolgáltatóhoz tartozó egyedi kódnak kell lennie;
 - h) a minősített bizalmi szolgáltató fokozott biztonságú elektronikus aláírása vagy fokozott biztonságú elektronikus bélyegzője;
 - i) az a helyszín, ahol a h) pontban említett fokozott biztonságú elektronikus aláírásra vagy fokozott biztonságú elektronikus bélyegzőre vonatkozó tanúsítvány ingyenesen hozzáférhető;
 - j) azoknak a szolgáltatásoknak a helye, amelyek segítségével felvilágosítás kérhető a minősített tanúsítvány érvényességi állapotáról.
-

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 911/2014/EU RENDELETE

(2014. július 23.)

az Európai Tengerbiztonsági Ügynökségnek a hajók és az olaj- és gázipari létesítmények által okozott tengerszennyezés elhárításával kapcsolatos tevékenységeinek többéves finanszírozásáról

(EGT-vonatkozású szöveg)

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 100. cikke (2) bekezdésére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ⁽¹⁾,

a Régiók Bizottságával folytatott konzultációt követően,

rendes jogalkotási eljárás keretében ⁽²⁾,

mivel:

- (1) Az 1406/2002/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet ⁽³⁾ egy magas szintű tengeri biztonság biztosítása, valamint a hajók okozta szennyezés egységes és hatékony megelőzése céljából létrehozta az Európai Tengerbiztonsági Ügynökséget (a továbbiakban: ügynökség).
- (2) Az uniós vizeken bekövetkezett balesetek – különösen az „Erika” és a „Prestige” olajszállítók balesetei – nyomán az 1406/2002/EK rendeletet módosító 724/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet ⁽⁴⁾ az ügynökség számára feladatokat jelölt ki a hajók által okozott szennyezés megelőzésére és elhárítására.
- (3) Az 1406/2002/EK rendeletet módosító 100/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet ⁽⁵⁾ egyrészt az ügynökség hatáskörébe utalt az olaj- és gázipari létesítmények által okozott tengerszennyezés elhárításával összefüggő feladatokat, másrészt kiterjesztette az ügynökség szolgáltatásait az Unióhoz való csatlakozást kérelmező államokra és az európai szomszédságpolitika partnerországaira.
- (4) A hajók által okozott szennyezés elleni fellépés területén az ügynökség tevékenységeinek a 2038/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel ⁽⁶⁾ életre hívott többéves finanszírozása 2013. december 31-én lejárt.

⁽¹⁾ HL C 327., 2013.11.12., 108. o.

⁽²⁾ Az Európai Parlament 2014. április 15-i álláspontja (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé) és a Tanács 2014. július 23-i határozata.

⁽³⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2002. június 27-i 1406/2002/EK rendelete az Európai Tengerbiztonsági Ügynökség létrehozásáról (HL L 208., 2002.8.5., 1. o.).

⁽⁴⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2004. március 31-i 724/2004/EK rendelete az Európai Tengerbiztonsági Ügynökség létrehozásáról szóló 1406/2002/EK rendelet módosításáról (HL L 129., 2004.4.29., 1. o.).

⁽⁵⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2013. január 15-i 100/2013/EU rendelete az Európai Tengerbiztonsági Ügynökség létrehozásáról szóló 1406/2002/EK rendelet módosításáról (HL L 39., 2013.2.9., 30. o.).

⁽⁶⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2006. december 18-i 2038/2006/EK rendelete a hajók által okozott szennyezés elleni fellépés területén az Európai Tengerbiztonsági Ügynökség cselekvéseinek többéves finanszírozásáról (HL L 394., 2006.12.30., 1. o.).

- (5) Tekintettel a szennyezési események potenciálisan pusztító környezeti hatásaira és hatalmas gazdasági költségeire, valamint a más ágazatokra – például a turizmusra és a halászatra – gyakorolt lehetséges társadalmi-gazdasági hatásokra, az ügynökségnek a hajók, illetve az olaj- és gázipari létesítmények által okozott tengerszennyezés elhárítása vonatkozásában ráruházott feladatok elvégzéséhez megfelelő eszközökkel kell rendelkeznie. E feladatok fontosak a további monetáris és nem monetáris károk megelőzése tekintetében.
- (6) Az ügynökség igazgatási tanácsa a hajók által okozott szennyezés megelőzésével és elhárításával összefüggő feladatok végrehajtása érdekében 2004. október 22-én cselekvési tervet fogadott el az olajszennyezés elhárítását célzó készülségre és a szennyezéssel kapcsolatos válaszingtézkedésekre, amely terv meghatározza az ügynökségnek az olajszennyezés elhárításához kötődő tevékenységeit, és célja, hogy biztosítsa az ügynökség rendelkezésére álló pénzügyi eszközök optimális felhasználását. 2007. június 12-én az igazgatási tanács elfogadta a veszélyes és káros anyagok szennyezésének elhárítását célzó készülségre és a szennyezéssel kapcsolatos válaszingtézkedésekre vonatkozó cselekvési tervet. Az 1406/2002/EK rendelet 15. cikkével összhangban mindkét cselekvési tervet évente frissítik az ügynökség éves munkaprogramja keretében.
- (7) Tekintetbe kell venni a véletlen szennyezéssel kapcsolatos fennálló megállapodásokat, amelyek e területen elősegítik a tagállamok közötti kölcsönös segítségnyújtást és együttműködést, továbbá az európai tengeri területek szennyezési eseményekkel szembeni védelmével kapcsolatos vonatkozó nemzetközi egyezményeket és megállapodásokat, amelyek arra kötelezik a feleket, hogy tegyék meg az olajszennyezési eseményekre való felkészülést és az azok elhárítását célzó megfelelő intézkedéseket.
- (8) A cselekvési terveinek meghatározása szerint az ügynökség szennyezés elhárításával kapcsolatos intézkedései – többek között a veszélyes és káros anyagok által okozott tengerszennyezéssel kapcsolatos – információs, együttműködési és összehangolási tevékenységekre terjednek ki. Ezek a válaszingtézkedések elsősorban az érintett tagállamoknak, illetve az Unióval közös regionális tengermedencén osztozó harmadik országoknak (a továbbiakban: érintett országok) nyújtott műveleti segítségnyújtásra vonatkoznak, melynek keretében kérésre további szennyezés-elhárító hajókat bocsátanak rendelkezésre a hajók által okozott olajszennyezés, valamint az olaj- és gázipari létesítmények által okozott tengerszennyezés elleni küzdelem céljából. Az ügynökségnek különös figyelmet kell fordítania a legsérülékenyebbekként meghatározott területekre, a segítségre szoruló bármely más terület támogatásának sérelme nélkül.
- (9) Az ügynökségnek a szennyezéselhárítás területén kifejtett tevékenységei meg kell, hogy feleljenek a tengeri szennyezési esemény bekövetkezésekor kölcsönös segítségnyújtást biztosító, meglévő együttműködési megállapodásoknak. Az Unió már több regionális szervezethez csatlakozott és jelenleg további regionális szervezetekhez való csatlakozását készíti elő.
- (10) Az ügynökség intézkedéseit össze kell hangolni azoknak a kétoldalú és regionális megállapodásoknak a tevékenységeivel, amelyeknek az Unió részes fele. Tengeri szennyezési esemény bekövetkezése esetén az ügynökségnek segítséget kell nyújtania azon érintett ország(ok) számára, amelyek fennhatósága alatt a tisztítási műveleteket el fogják végezni.
- (11) Az ügynökségnek aktív szerepet kell vállalnia az európai műholdas olajszennyezés-figyelő szolgálat (CleanSeaNet) fenntartásában és továbbfejlesztésében, amely a felügyeletre, a szennyezés korai felismerésére és a szennyezésért felelős hajók, illetve olaj- és gázipari létesítmények azonosítására szolgál, például a hajók olajkibocsátása vagy a tengeri fúróplatformok működésből származó és véletlen kibocsátásai esetén. A szolgálatnak javítania kell az adatok elérhetőségét és a szennyezéssel kapcsolatos válaszingtézkedések eredményességét és időben való megtételét.
- (12) Az ügynökség által az érintett országoknak nyújtandó kiegészítő eszközöket a 1313/2013/EU európai parlamenti és tanácsi határozattal⁽¹⁾ kialakított uniós polgári védelmi mechanizmus révén kell rendelkezésre bocsátani.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2013. december 17-i 1313/2013/EU határozata az uniós polgári védelmi mechanizmusról (HL L 347., 2013.12.20., 924. o.).

- (13) A tagállamoknak a 2007/779/EK, Euratom tanácsi határozattal ⁽¹⁾ létrehozott, a vészhelyzetek kezelésére szolgáló közös kommunikációs és tájékoztatási rendszer (CECIS) keretén belül kell rendelkezésre bocsátaniuk az Unió különböző régióiban alkalmazott állami és kereskedelmi szennyezésselhárítási mechanizmusokra és a kapcsolódó válaszingyintézkedési kapacitásokra vonatkozó információkat, amennyiben rendelkezésre állnak ilyenek.
- (14) Az ügynökség műveleti segítségnyújtásának hatékonyabbá tétele érdekében – tekintettel az ügynökség szennyezéssel kapcsolatos válaszingyintézkedésekre vonatkozó megbízatásának az Unióval közös regionális tengermedencén osztozó harmadik országokra való kiterjesztésére – az ügynökségnek minden erőfeszítést meg kell tennie annak érdekében, hogy ösztönözze ezeket a harmadik országokat az információk megosztására, valamint a szennyezésselhárítási mechanizmusok és a kapcsolódó válaszingyintézkedési kapacitások listájának az ügynökség általi naprakészen tartásában való együttműködésre.
- (15) Az ügynökség szennyezésselhárítási tevékenységei hatékonyságának javítása céljából a tagállamoknak meg kell osztaniuk az ügynökséggel azokat az e tevékenységek tekintetében releváns tudományos tanulmányokat, amelyeket a diszpergálószerként használt vegyi anyagok hatásairól esetlegesen készítettek.
- (16) Az ügynökség cselekvési tervei teljes körű végrehajtásának biztosítása érdekében az ügynökség rendelkezésére kell bocsátani egy olyan megvalósítható és költséghatékony rendszert, amely révén az ügynökség különösen az érintett országok részére történő műveleti segítségnyújtást finanszírozza.
- (17) A szennyezésselhárítás és a járulékos intézkedések területén az ügynökségre bízott feladatok finanszírozása érdekében ezért egy többéves kötelezettségvállalás alapján gondoskodni kell a megfelelő pénzügyi biztonságról. E többéves kötelezettségvállalás mértékének tükröznie kell az ügynökség szennyezésselhárítással kapcsolatos hatáskörének bővülését, valamint azt, hogy az ügynökségnek a költségvetési korlátok keretében növelnie kell a számára előirányzott pénzeszközök felhasználásának hatékonyságát. Az Unió éves hozzájárulásának összegéről az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak kell döntenie az éves költségvetési eljárással összhangban. Különösen fontos, hogy a Bizottság féldőben értékelje, hogy az ügynökség hatékony és költséghatékony módon teljesíti-e a feladatait a hajók és az olaj- és gázipari létesítmények által okozott tengerszennyezés elhárítása területén.
- (18) A szennyezéssel kapcsolatos válaszingyintézkedésekre fordítandó összegeknek a 2014. január 1-jétől a 2020. december 31-ig tartó időszakot kell fedezniük, összhangban az 1311/2013/EU, Euratom tanácsi rendeletben ⁽²⁾ meghatározott többéves pénzügyi kerettel (a továbbiakban: többéves pénzügyi keret). Ennek megfelelően biztosítani kell az említett időszakra vonatkozó pénzügyi keretösszeget.
- (19) Az Unióhoz való csatlakozást kérelmező államoknak és az európai szomszédságpolitika partnerországainak biztosított ügynökségi támogatás finanszírozását az ezen országokra vonatkozó, már meglévő uniós programokból kell fedezni, ezért ez nem szerepelhet az ügynökség többéves finanszírozásában.
- (20) A kötelezettségvállalások legjobb felosztása és a hajók által okozott szennyezés elhárításával kapcsolatos tevékenységek tekintetében előforduló változások figyelembevétele érdekében biztosítani kell az intézkedések iránti különleges igények folyamatos figyelemmel kísérését az éves pénzügyi kötelezettségvállalások kiigazításának lehetővé tétele érdekében.
- (21) Az 1406/2002/EK rendeletnek megfelelően az ügynökség éves jelentésében ismerteti a többéves finanszírozásának végrehajtását.
- (22) Helyénvaló biztosítani a hajók és az olaj- és gázipari létesítmények által okozott tengerszennyezés elhárítása területén az ügynökség intézkedéseire nyújtott finanszírozás folytonosságát, valamint összehangolni e rendelet és az 1311/2013/EU, Euratom rendelet alkalmazásának időszakát. Ezért ezt a rendeletet 2014. január 1-jétől kell alkalmazni.

⁽¹⁾ A Tanács 2007. november 8-i 2007/779/EK, Euratom határozata a közösségi Polgári Védelmi Mechanizmus kialakításáról (HL L 314., 2007.12.1., 9. o.).

⁽²⁾ A Tanács 2013. december 2-i 1311/2013/EU, Euratom rendelete a 2014–2020-as időszakra vonatkozó többéves pénzügyi keretről (HL L 347., 2013.12.20., 884. o.).

ELFOGADTA EZT A RENDELETET:

1. cikk

Tárgy

(1) E rendelet meghatározza az Európai Tengerbiztonsági Ügynökségnek (a továbbiakban: ügynökség) a hajók és az olaj- és gázipari létesítmények által okozott tengerszennyezés elhárítása területén az 1406/2002/EK rendelet 1. és 2. cikke értelmében kijelölt feladatok végrehajtását szolgáló költségvetéséhez történő uniós pénzügyi hozzájárulás részletes szabályait.

(2) Az ügynökség által a szennyezés elhárítás terén végzett tevékenységek nem mentesítik a part menti államokat azon kötelezettségük alól, hogy megfelelő szennyezéselhárítási mechanizmusokkal rendelkezzenek.

2. cikk

Fogalommeghatározások

E rendelet alkalmazásában:

- a) „olaj”: kőolaj bármely formájában, ideértve a nyersolajat, a fűtőolajat, az olajüledéket, a kőolajmaradékot és a finomított termékeket, a Nemzetközi Tengerészeti Szervezetnek az olajszennyezés elhárítását célzó készülségről, ellenintézkedésről és együttműködésről szóló 1990. évi nemzetközi egyezménye értelmében;
- b) „veszélyes és káros anyagok”: az olaj kivételével minden olyan anyag, amely tengeri környezetbe kerülve valószínűleg veszélyezteti az emberi egészséget, árt az élő erőforrásoknak és a tengeri élővilágnak, kárt okoz a tengeri környezet üdülési vagy egyéb jogszerű felhasználásában, a Nemzetközi Tengerészeti Szervezetnek a veszélyes és káros anyagok okozta szennyezés elhárítását célzó készülségről, ellenintézkedésről és együttműködésről szóló 2000. évi jegyzőkönyve értelmében;
- c) „olaj- és gázipari létesítmény”: olyan rögzített vagy mobil létesítmény, illetve hidakkal vagy egyéb szerkezetekkel tartósan összekapcsolt létesítményegyüttes, amelyet tengeri olaj- és gázipari tevékenységek végzésére vagy azokkal összefüggésben használnak; az olaj- és gázipari létesítmények közé tartoznak a tengeri mobil fúrótoronyok, ha azok nyílt tengeren fúrást, termelést vagy egyéb, tengeri olaj- és gázipari tevékenységekhez kötődő műveleteket végeznek, valamint az olajnak és a gáznak a szárazföldre és a szárazföldi tárolókba történő szállítására szolgáló infrastruktúrák és berendezések is.

3. cikk

Hatály

Az ügynökség számára rendelkezésre bocsátott, az 1. cikkben meghatározott uniós pénzügyi hozzájárulás célja a hajók és az olaj- és gázipari létesítmények által okozott tengerszennyezés elhárításával kapcsolatos, az 1406/2002/EK rendelet 10. cikke (2) bekezdésének k) pontja értelmében kidolgozott részletes tervben említett intézkedésekhez kötődő tevékenységek finanszírozása, különös tekintettel az alábbiakra:

- a) a hajók, valamint az olaj- és gázipari létesítmények által véletlenül vagy szándékosan okozott tengerszennyezés esetén az érintett államok kérésére a szennyezéselhárító intézkedések műveleti segítségnyújtás révén és kiegészítő eszközökkel – például készenléti szennyezéselhárító hajókkal, műholdfelvételekkel és felszerelésekkel – történő támogatása, az 1406/2002/EK rendelet 2. cikke (3) bekezdése d) pontjának és 2. cikke (5) bekezdésének megfelelően;
- b) együttműködés és összehangolás, valamint a tagállamoknak és a Bizottságnak nyújtott technikai és tudományos segítségnyújtás az uniós polgári védelmi mechanizmus, a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet és az érintett regionális szervezetek kapcsolódó tevékenységeinek keretében;

- c) információk nyújtása, különös tekintettel a hajók, illetve az olaj- és gázipari létesítmények által okozott tengerszennyezés elhárításának terén a legjobb gyakorlatok, a szakértelem, a technológiák és innováció gyűjtésére, elemzésére és terjesztésére.

4. cikk

Uniós finanszírozás

(1) A többéves pénzügyi keret korlátain belül az ügynökség számára biztosítani kell a hajók és az olaj- és gázipari létesítmények által okozott tengerszennyezés elhárításával kapcsolatos feladatai hatékony és költséghatékony ellátásához szükséges előirányzatokat.

(2) A 3. cikkben említett feladatok végrehajtására szolgáló, folyó áron kifejezett pénzügyi keretösszeg a 2014. január 1-jétől 2020. december 31-ig tartó időszakra 160 500 000 EUR.

(3) Az éves előirányzatokat a többéves pénzügyi keret határain belül az Európai Parlament és a Tanács határozza meg. Ezzel kapcsolatban garantálni kell a tagállamok részére a 3. cikk a) pontja szerint járó művelési segítségnyújtás finanszírozását.

5. cikk

A meglévő kapacitások figyelemmel kísérése

(1) Az ügynökség által biztosított művelési segítségnyújtás követelményeinek meghatározása és hatékonyságának – például a tagállamok kapacitásait kiegészítő további szennyezéselhárító hajók által történő – növelése érdekében az ügynökség a tagállamokkal együttműködve listát vezet az Unió különböző régióiban rendelkezésre álló állami és adott esetben kereskedelmi szennyezéselhárítási mechanizmusokról és a kapcsolódó válaszingyázási kapacitásokról.

(2) Az ügynökség ezt a listát a tagállamok által szolgáltatott információk alapján naprakészen tartja. Az említett lista naprakészen tartása során az ügynökség törekszik arra, hogy a szennyezéselhárítási mechanizmusokról és a kapcsolódó válaszingyázási kapacitásokról információt szerezzen az Unióval közös regionális tengermedencén osztozó harmadik országoktól.

(3) Az ügynökség igazgatási tanácsa figyelembe veszi a szóban forgó listát és az 1406/2002/EK rendelet 1. cikkében meghatározott szennyezéselhárítási célkitűzésekkel kapcsolatos egyéb megfelelő – például a diszpergálószerrel használt vegyi anyagok hatásairól szóló kockázatelemzésekben és tudományos tanulmányokban szereplő – információkat, mielőtt döntést hozna arról, hogy az ügynökség milyen szennyezéselhárítási tevékenységeket fog végezni éves munkaprogramjai keretében. Ebben az összefüggésben az ügynökség különös figyelmet fordít a legsérülékenyebbként meghatározott területekre, a segítségre szoruló bármely más terület támogatásának sérelme nélkül.

6. cikk

Az Unió pénzügyi érdekeinek védelme

(1) A Bizottság a 2988/95/EK, Euratom⁽¹⁾ és a 2185/96/Euratom, EK⁽²⁾ tanácsi rendelettel, valamint a 883/2013/EU/Euratom európai parlamenti és tanácsi rendelettel⁽³⁾ összhangban megfelelő intézkedésekkel – csalás, korrupció és egyéb jogellenes cselekmények elleni megelőző intézkedésekkel, hatékony ellenőrzésekkel és vizsgálatokkal, szabálytalanságok feltárása esetén a jogosulatlanul kifizetett pénzügyi összegek visszafizetésével, valamint szükség esetén hatékony, arányos és visszatartó erejű adminisztratív és pénzügyi szankciókkal – biztosítja, hogy az Unió pénzügyi érdekei az e rendelet alapján finanszírozott intézkedések végrehajtása során ne sérüljenek.

⁽¹⁾ A Tanács 1995. december 18-i 2988/95/EK, Euratom rendelete az Európai Közösségek pénzügyi érdekeinek védelméről (HL L 312., 1995.12.23., 1. o.).

⁽²⁾ A Tanács 1996. november 11-i 2185/96/Euratom, EK rendelete az Európai Közösségek pénzügyi érdekeinek csalással és egyéb szabálytalanságokkal szembeni védelmében a Bizottság által végzett helyszíni ellenőrzésekről és vizsgálatokról (HL L 292., 1996.11.15., 2. o.).

⁽³⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2013. szeptember 11-i 883/2013/EU, Euratom rendelete az Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF) által lefolytatott vizsgálatokról, valamint az 1073/1999/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet és az 1074/1999/Euratom tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről (HL L 248., 2013.9.18., 1. o.).

(2) Az e rendelet alapján finanszírozott uniós intézkedések tekintetében a 2988/95/EK, Euratom rendelet 1. cikkének (2) bekezdésében említett szabálytalanság az uniós jog valamely rendelkezésének megsértése vagy egy szerződéses kötelezettségnek egy gazdasági szereplő által cselekmény vagy mulasztás útján történő megszegése, amelynek eredményeként az Unió általános költségvetése vagy az általa kezelt költségvetések kárt szenvednek vagy szenvednének az indokolatlan kiadási tételek miatt.

(3) A Bizottság és az ügynökség saját feladatkörén belül biztosítja az uniós intézkedések e rendelet szerinti finanszírozása során a pénzeszközök optimális felhasználását.

7. cikk

Félidejű értékelés

(1) A Bizottság legkésőbb 2017. december 31-ig – az ügynökség által szolgáltatott információk alapján – e rendelet végrehajtásáról szóló jelentést nyújt be az Európai Parlament és a Tanács részére. A jelentés – amelyet az ügynökség igazgatási tanácsa hatáskörének sérelme nélkül kell elkészíteni – a 2014. január 1-jétől 2016. december 31-ig tartó időszakra vonatkozó kötelezettségvállalások és kiadások tekintetében tartalmazza a 4. cikkben említett uniós hozzájárulások felhasználásának eredményeit.

(2) A jelentésben a Bizottság értékeli, hogy az ügynökség hatékony és költséghatékony módon teljesíti-e feladatait. A 2018–2020 közötti időszakra – az értékelés alapján és figyelembe véve, hogy az ügynökségnek el kell végeznie a rábízott feladatokat – a Bizottság szükség esetén az ügynökségnek a 3. cikkben említett feladatai végrehajtásához előirányzott többéves pénzügyi keretösszeg legfeljebb 8 %-os megfelelő kiigazítását javasolja. Ez az esetleges kiigazítás a többéves pénzügyi keret korlátain belül marad, és nem érinti az éves költségvetési eljárásokat, illetve a többéves pénzügyi keret következő felülvizsgálatát.

(3) A jelentés a rendelkezésre álló információk függvényében tájékoztatást nyújt arról, hogy milyen gazdasági-társadalmi, ökológiai és pénzügyi vonatkozásai vannak a hajók és olaj- és gázipari létesítmények által okozott tengerszennyezés elhárításával kapcsolatos ügynökségi felkészültségnek.

(4) Továbbá, a jelentés alapján a Bizottság, amennyiben szükséges, javaslatot tehet e rendelet módosítására elsősorban a hajók és az olaj- és gázipari létesítmények által okozott tengerszennyezés – ideértve a veszélyes vagy káros anyagok által okozott szennyezést is – elleni küzdelem terén elért tudományos eredmények, valamint a szennyezés tekintetében az ügynökség tevékenységei által lefedett tevékenységet végző regionális szervezeteket – amely szervezetekhez az Unió csatlakozott – létrehozó eszközökben bekövetkezett releváns változások figyelembevétele érdekében.

8. cikk

Hatálybalépés és az alkalmazás kezdetének időpontja

Ez a rendelet az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő napon lép hatályba.

Ezt a rendeletet 2014. január 1-jétől 2020. december 31-ig kell alkalmazni.

Ez a rendelet teljes egészében kötelező és közvetlenül alkalmazandó valamennyi tagállamban.

Kelt Brüsszelben, 2014. július 23-án.

az Európai Parlament részéről

az elnök

M. SCHULZ

a Tanács részéről

az elnök

S. GOZI

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 912/2014/EU RENDELETE

(2014. július 23.)

az Európai Unió által megkötött nemzetközi megállapodások által létrehozott, a beruházók és az államok közötti vitarendezést végző választott bíróságokkal kapcsolatos pénzügyi felelősség meghatározására vonatkozó keret létrehozásáról

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 207. cikke (2) bekezdésére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

rendes jogalkotási eljárás keretében ⁽¹⁾,

mivel:

- (1) A Lisszaboni Szerződés hatálybalépése óta a közvetlen külföldi befektetések a közös kereskedelempolitika hatálya alá tartozó területek között szerepelnek. Az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 3. cikke (1) bekezdésének e) pontjával összhangban az Unió kizárólagos hatáskörrel rendelkezik a közös kereskedelempolitika tekintetében, és a külföldi közvetlen befektetésekre vonatkozó rendelkezéseket tartalmazó nemzetközi megállapodások szerződő fele lehet.
- (2) A beruházásvédelmi rendelkezéseket tartalmazó megállapodások magukban foglalhatnak egy olyan, a beruházók és az államok közötti vitarendezési mechanizmust, amely lehetővé teszi, hogy a harmadik országbeli beruházó keresetet terjesszen elő azon állammal szemben, amelynek a területén beruházást hajtott végre. A beruházók és az államok közötti vitarendezés pénzügyi kártérítést előíró ítéleteket eredményezhet. Továbbá minden ilyen ügyben szükségszerűen jelentős költségek fognak felmerülni a választott bírósági eljárás lebonyolításával, valamint az ügy védelmével kapcsolatban.
- (3) A vitarendezési eljárás tárgyát képező elbánásért viselt nemzetközi felelősség az Unió és a tagállamok közötti hatáskörmegosztásnak megfelelően oszlik meg. Következésképpen az Unió elvben minden olyan kereset megválaszolásáért felel, amely valamely megállapodásnak az Unió kizárólagos hatáskörébe tartozó rendelkezései állítólagos megsértésére vonatkozik, függetlenül attól, hogy az adott elbánást az Unió vagy egy tagállam alkalmazta.
- (4) Kívánatos, hogy az uniós megállapodások a külföldi beruházók számára ugyanolyan magas szintű védelmet biztosítsanak, mint amelyet az Unión belüli beruházók számára az uniós jog és a tagállami jogrendszerek közös általános elvei biztosítanak, de annál nem magasabbat. Az uniós megállapodásoknak biztosítaniuk kell az Unió jogalkotási és szabályozási hatásköreinek tiszteletben tartását és védelmét.
- (5) Amennyiben az Unió jogi személyiséggel rendelkező jogalanyként az adott elbánás tekintetében nemzetközi felelősséggel rendelkezik, a nemzetközi jog értelmében köteles kifizetni az ellene hozott ítéletekkel megállapított kártérítéseket, valamint viselni a viták költségeit. Az Unió ellen azonban nem csak olyan elbánás következményeként hozhatnak ilyen ítéletet, amelyet maga az Unió alkalmazott, hanem olyan elbánás következményeként is, amelyet egy tagállam alkalmazott. Következésképpen méltánytalan lenne, ha az ítéletekből következő és a választott bírósági eljárással összefüggő költségeket az Unió költségvetéséből kellene kifizetni, amikor az elbánást tagállam alkalmazta, kivéve, ha az adott elbánást az uniós jog írta elő. Ezért az uniós jog értelmében maga az Unió és az alkalmazott elbánásért felelős tagállam között az e rendeletben meghatározott kritériumok alapján meg kell osztani a pénzügyi felelősséget.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament 2014. április 16-i álláspontja (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé) és a Tanács 2014. július 23-i határozata.

- (6) A jövőbeli európai nemzetközi beruházási politikáról szóló, 2011. április 6-i állásfoglalásában az Európai Parlament kifejezetten kérte az e rendeletben meghatározott mechanizmus felállítását. Emellett a Tanács az átfogó európai nemzetközi beruházási politikáról szóló, 2010. október 25-i következtetéseiben felkérte a Bizottságot, hogy tanulmányozza a kérdést.
- (7) Helyénvaló, hogy a pénzügyi felelősség azt a jogalanyt terhelje, amelyik a megállapodás vonatkozó rendelkezéseivel összeegyeztethetetlennek bizonyult elbánásért felelős. Ennek megfelelően a pénzügyi felelősség magára az Unióra hárul, amennyiben az érintett elbánást uniós intézmény, szerv vagy hivatal alkalmazta. Amennyiben viszont az érintett elbánást tagállam alkalmazta, a pénzügyi felelősség az adott tagállamra hárul. Ha azonban a tagállam az uniós jog előírásai szerint jár el, például egy, az Unió által elfogadott irányelvet ültet át, a pénzügyi felelősséget magának az Uniónak kell viselnie, amennyiben az érintett elbánást az uniós jog írja elő. E rendeletnek arról a lehetőségről is rendelkeznie kell, amikor egyedi ügyek egyszerre érintenek tagállam által alkalmazott és az uniós jog által előírt elbánást, és a tagállamok és az Unió által hozott valamennyi intézkedésre ki kell terjednie. Ilyen esetekben a tagállamoknak és az Uniónak kell a pénzügyi felelősséget viselniük az általuk alkalmazott konkrét elbánásért.
- (8) Az Uniónak minden olyan esetben alperesi minőségben kell eljárnia, amikor a vita kizárólag az Unió intézményei, szervei vagy hivatalai által alkalmazott elbánással kapcsolatos, és így a vitából eredő esetleges pénzügyi felelősség a fent említett kritériumok szerint az Unióra hárul.
- (9) Amennyiben a vitából eredő esetleges pénzügyi felelősség valamelyik tagállamot terhelné, az a méltányos és helyénvaló, hogy az említett tagállam járjon el alperesként annak érdekében, hogy megvédje azt az elbánást, amelyet a beruházóval szemben alkalmazott. Az e rendeletben megállapított rendelkezések annak biztosítására szolgálnak, hogy a vita költségei, illetve az érintett tagállam ellen hozott ítélet ne terhelje – még ideiglenesen sem – az uniós költségvetést és az Unió nem pénzügyi erőforrásait.
- (10) Mindazonáltal a tagállamok előnyben részesíthetik azt a megoldást, hogy az ilyen jellegű viták során az Unió járjon el alperesi minőségben, például műszaki szakértelemmel kapcsolatos okokból. A tagállamoknak ezért lehetőséget kell adni arra, hogy – pénzügyi felelősségük sérelme nélkül – visszautasítsák az alperesi minőségben való eljárást.
- (11) Kivételes körülmények között, az uniós érdekek megfelelő védelme érdekében kiemelten fontos, hogy maga az Unió járjon el alperesi minőségben olyan vitákban, amelyek egy tagállam által alkalmazott elbánással kapcsolatosak. E körülmények azokra az esetekre korlátozódnak, amelyekben a vita az Unió által alkalmazott elbánással is kapcsolatos, illetve úgy tűnik, hogy a tagállam által alkalmazott elbánást az uniós jog írja elő, továbbá amelyekben hasonló elbánás miatt a Kereskedelmi Világszervezet (WTO) keretében eljárás folyik az Unió ellen, feltéve, hogy a WTO-n belül bizottságot hoztak létre, valamint hogy a kereset ugyanarra a konkrét jogi problémára vonatkozik, és a WTO keretében folytatott eljárásban való következetes érvelés érdekében az Uniónak kell eljárnia.
- (12) Amennyiben az Unió tagállami intézkedéseket érintő ügyekben alperesi minőségben jár el, a Bizottságnak oly módon kell védekeznie, hogy megóvja az érintett tagállam pénzügyi érdekeit.
- (13) Az arra vonatkozó határozatot, hogy az Unió vagy a tagállam járjon-e el alperesi minőségben, az e rendeletben meghatározott keretek között kell meghozni. Helyénvaló, hogy a Bizottság haladéktalanul tájékoztassa az Európai Parlamentet és a Tanácsot e keretek alkalmazásának módjáról.

- (14) E rendeletnek gyakorlati rendelkezéseket kell lefektetnie az olyan viták keretében folytatott választott bírósági eljárásokra vonatkozóan, amelyek valamely tagállam által alkalmazott elbánással kapcsolatosak. E rendelkezéseknek a vita legeredményesebb lefolytatását kell elősegíteniük, biztosítva emellett a lojális együttműködésnek az Európai Unióról szóló szerződés (EUSZ) 4. cikkének (3) bekezdésében említett elvének való megfelelést, valamint az érintett tagállam érdekeinek megóvását és védelmét.
- (15) Amennyiben az Unió jár el alperesi minőségben, e rendelkezéseknek biztosítaniuk kell a szoros együttműködést, beleértve az eljárás fontosabb szakaszairól történő haladéktalan értesítést, a vonatkozó dokumentumok megküldését, a gyakori konzultációt és az eljárás során az Uniót képviselő küldöttségben való részvételt is.
- (16) Amennyiben egy tagállam jár el alperesi minőségben, helyénvaló, hogy az EUSZ 4. cikkének (3) bekezdésében említett lojális együttműködés elvével összhangban tájékoztassa a Bizottságot az ügy fejleményeiről, és kiváltképpen gondoskodjon valamennyi jelentős eljárási eseményről időben történő értesítésről, a vonatkozó dokumentumok megküldéséről, a gyakori konzultációról, és az eljárás során a tagállamot képviselő küldöttségben való részvételtől. Helyénvaló emellett megfelelő lehetőséget biztosítani a Bizottság számára arra vonatkozóan, hogy nyilatkozhasson a vita során felmerült, uniós érdeket érintő jogkérdésekben vagy egyéb kérdésben.
- (17) A tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy a választott bírósági eljárás eredményének sérelme nélkül bármikor vállalják a pénzügyi felelősséget arra az esetre, ha kártérítést kell fizetni. Ebben az esetben a tagállam és a Bizottság számára lehetővé kell tenni, hogy megegyezzenek a költségek időszakos megtérítéséről, valamint a kártérítés kifizetéséről. Ez a vállalás azonban nem jelenti azt, hogy a tagállam egyúttal elfogadja a vita tárgyát képező igény megalapozottságát. A Bizottság számára lehetővé kell tenni, hogy ilyen esetben olyan határozatot fogadjon el, amely a tagállamot a költségek fedezésére kötelezi. Amennyiben a választott bíróság költségeket ítél meg az Unió javára, a Bizottságnak gondoskodnia kell arról, hogy a költségekre kifizetett előleget az érintett tagállamnak haladéktalanul visszatérítse.
- (18) Bizonyos esetekben tanácsos egyezsége jutni a költséges és szükségtelen választott bírósági eljárás elkerülése érdekében. Az egyezségekre vonatkozó eljárást meg kell határozni. Ennek az eljárásnak lehetővé kell tennie a Bizottság számára, hogy az Unió pénzügyi felelősségét érintő ügyekben a vizsgálóbizottsági eljárással összhangban egyezséget kössön, ha az az uniós érdekeket szolgálja. Amennyiben az ügy tagállam által alkalmazott elbánást is érint, helyénvaló, hogy az Unió csak abban az esetben rendezhesse egyezséggel a vitát, ha az egyezésnek az érintett tagállamra nézve nincsenek pénzügyi vagy költségvetési vonatkozásai. Ilyen esetben a Bizottság és az érintett tagállam között szoros együttműködésre és konzultációra van szükség. Szükséges, hogy a tagállamok továbbra is bármikor szabadon választhassák az ügy egyezséggel történő rendezését, ha vállalják a teljes körű pénzügyi felelősséget, és ha az egyezés összhangban áll az uniós joggal.
- (19) Amennyiben a választott bíróság az Unió ellen hozott ítéletet, a megítélt összegeket haladéktalanul ki kell fizetni. A Bizottságnak gondoskodnia kell a megítélt összegek kifizetéséről, kivéve, ha valamelyik tagállam már vállalta a pénzügyi felelősséget.
- (20) A Bizottságnak az érintett tagállammal szoros konzultációt kell folytatnia annak érdekében, hogy megegyezésre jussanak a pénzügyi felelősség megosztását illetően. Amennyiben a Bizottság megállapítja, hogy a tagállamot terheli a felelősség, és a tagállam ezt vitatja, a Bizottságnak kell az ítéletben meghatározott összeget kifizetnie, azonban határozatot is kell intéznie a tagállamhoz, amelyben felkéri, hogy az érintett összegeket az alkalmazandó kamattal együtt fizesse be az uniós költségvetésbe. A fizetendő kamatnak a 966/2012/EU, Euratom európai parlamenti és tanácsi rendelet⁽¹⁾ 78. cikkének (4) bekezdése alapján meghatározott kamatnak kell lennie. Az EUMSZ 263. cikke alkalmazható azokban az esetekben, amikor egy tagállam úgy véli, hogy a határozat nem teljesíti az e rendeletben foglalt feltételeket.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2012. október 25-i 966/2012/EU, Euratom rendelete az Unió általános költségvetésére alkalmazandó pénzügyi szabályokról és az 1605/2002/EK, Euratom tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről (HL L 298., 2012.10.26., 1. o.).

- (21) Az uniós költségvetésben fedezetet kell biztosítani az olyan megállapodások nyomán felmerülő kiadásokra, amelyek külföldi közvetlen befektetésekre vonatkozó rendelkezéseket tartalmaznak, és amelyeknek szerződő fele az Unió, továbbá amelyek a beruházók és az államok közötti vitarendezést írják elő. Amennyiben e rendelet értelmében a pénzügyi felelősség a tagállamokat terheli, az Uniónak lehetőséget kell biztosítani arra, hogy vagy összegyűjtse az érintett tagállam hozzájárulásait még a vonatkozó kiadások teljesítése előtt, vagy pedig előbb teljesítse a vonatkozó kiadásokat, majd ezeket az érintett tagállammal visszatérítse. Lehetőséget kell biztosítani mindkét költségvetés-kezelési mechanizmus alkalmazására, attól függően, hogy melyik valószínűsíthető, különösen az ütemezés szempontjából. Mindkét mechanizmus esetében az érintett tagállam által fizetett hozzájárulásokat vagy visszatérítéseket az uniós költségvetés belső címzett bevételeként kell kezelni. Az ebből a belső címzett bevételből származó előirányzatoknak nemcsak a vonatkozó kiadásokat kell fedezniük, hanem az uniós költségvetés olyan más tételeinek feltöltésére is szolgálnak, amelyeknek az eredeti előirányzatai biztosították a vonatkozó kiadásoknak a második mechanizmus szerinti teljesítését.
- (22) E rendelet végrehajtása egységes feltételeinek biztosítása érdekében a Bizottságra végrehajtási hatásköröket kell ruházni.
- (23) A 9. cikk (2) és (3) bekezdéséhez, a 13. cikk (1) bekezdéséhez, a 14. cikk (8) bekezdéséhez, a 15. cikk (3) bekezdéséhez, valamint a 16. cikk (3) bekezdéséhez kapcsolódó végrehajtási hatásköröket a 182/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel⁽¹⁾ összhangban kell gyakorolni.
- (24) A tanácsadó bizottsági eljárást kell alkalmazni az olyan határozatok elfogadásakor, amelyek értelmében a 9. cikk (2) bekezdése alapján az Unió jár el alperesi minőségben, mivel az érintett esetekben az Uniónak szükséges átvennie a védelmet, amire azonban továbbra is vonatkoznia kell a tagállami ellenőrzésnek. A tanácsadó bizottsági eljárást kell alkalmazni a viták egyezséggel történő, a 15. cikk (3) bekezdése szerinti rendezésére vonatkozó határozatok elfogadásakor, mivel az említett határozatok legfeljebb csak ideiglenes hatással lesznek az uniós költségvetésre egyrészt amiatt, hogy az érintett tagállamokat kötelezni fogják a vitából eredő teljes körű pénzügyi felelősség vállalására, másrészt pedig az említett egyezségek elfogadhatóságára vonatkozó, e rendeletben meghatározott részletes kritériumok miatt,

ELFOGADTA EZT A RENDELETET:

I. FEJEZET

ÁLTALÁNOS RENDELKEZÉSEK

1. cikk

Hatály

(1) Az EUMSZ-ben megállapított hatáskörmegosztás sérelme nélkül, ez a rendelet a beruházók és az államok közötti, harmadik országbeli felperes által kezdeményezett olyan vitarendezésre vonatkozik, amelyre olyan megállapodás alapján kerül sor, amelynek szerződő fele az Unió, vagy az Unió és annak tagállamai. Különösen, e rendelet elfogadása és alkalmazása nem érinti a hatásköröknek a Szerződésekben megállapított elhatárolását, többek között a tagállamok vagy az Unió által alkalmazott olyan elbánást illetően sem, amelyet a felperes a valamely megállapodás alapján a beruházó és az állam közötti vitarendezés keretében támadott meg.

(2) Tájékoztatás céljából a Bizottság az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* közzéteszi és naprakészen tartja az e rendelet hatálya alá tartozó megállapodások jegyzékét.

2. cikk

Fogalom meghatározások

E rendelet alkalmazásában:

- a) „megállapodás”: olyan nemzetközi megállapodás, amely külföldi közvetlen befektetésekre vonatkozó rendelkezéseket tartalmaz, és amelynek szerződő fele az Unió, vagy az Unió és annak tagállamai, és amely a beruházók és az államok közötti vitarendezést ír elő;

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2011. február 16-i 182/2011/EU rendelete a Bizottság végrehajtási hatásköreinek gyakorlására vonatkozó tagállami ellenőrzési mechanizmusok szabályainak és általános elveinek megállapításáról (HL L 55., 2011.2.28., 13. o.).

- b) „a választott bírósági eljárás költségei”: a választott bíróság és a választott bírósági intézmény díjai és költségei, a képvisellel kapcsolatos költségek, valamint a felperes javára a választott bíróság által megítélt költségek, többek között a választott bírósági eljárással kapcsolatban felmerülő fordítási költségek, jogi és gazdasági elemzési és egyéb releváns költségek;
- c) „vita”: a felperesnek az Unióval vagy valamely tagállammal szemben benyújtott, megállapodáson alapuló keresete, amelyet választott bíróság bírál el;
- d) „beruházó és állam közötti vitarendezés”: megállapodásban előírt olyan mechanizmus, amely szerint a felperes keresetét nyújthat be az Unió vagy valamely tagállam ellen;
- e) „tagállam”: az Európai Unió egy vagy több tagállama;
- f) „érintett tagállam”: az a tagállam, amely a megállapodással állítólagosan összeegyeztethetetlen elbánást alkalmazta;
- g) „pénzügyi felelősség”: a választott bíróság által megítélt vagy egyezség keretében elfogadott – a választott bírósági eljárás költségeit is tartalmazó – pénzügyi megfizetésére irányuló kötelezettség;
- h) „egyezség”: egyfelől az Unió, illetve valamely tagállam, vagy mindkettő, másfelől a felperes közötti megállapodás – beleértve a választott bírósági ítéletbe foglalt egyezséget is –, amelynek értelmében a felperes beleegyezik, hogy valamely pénzügyi megfizetése vagy pénzfizetéstől eltérő intézkedés ellenében eláll a keresettől;
- i) „választott bíróság”: beruházó és állam közötti viták eldöntésére megállapodás keretében kijelölt személy vagy testület;
- j) „felperes”: olyan természetes vagy jogi személy, aki vagy amely valamely megállapodás alapján beruházó és állam közötti vitarendezésre irányuló keresetet nyújthat be, illetve olyan természetes vagy jogi személy, akire vagy amelyre a felperesnek a megállapodáson alapuló igényeit jogszerűen átruházták;
- k) „uniós jog”: az EUMSZ és az EUSZ, valamint az EUMSZ 288. cikkének második, harmadik és negyedik bekezdésében említett uniós jogi aktusok, továbbá azok a nemzetközi megállapodások, amelyeknek szerződő fele az Unió, vagy az Unió és annak tagállamai; kizárólag e rendelet alkalmazásában nem minősülnek „uniós jognak” a megállapodásban foglalt beruházásvédelmi rendelkezések;
- l) „az uniós jog által előírt” kifejezés olyan elbánásra utal, amelynek esetében az érintett tagállam csak úgy tudta volna elkerülni a megállapodás állítólagos megsértését, ha az uniós jogból eredő kötelezettséget figyelmen kívül hagyja; például, ha az elérendő eredményt illetően nem rendelkezik mérlegelési joggal.

II. FEJEZET

A PÉNZÜGYI FELELŐSSÉG MEGOSZTÁSA

3. cikk

Megosztási kritériumok

(1) A megállapodáson alapuló vitából eredő pénzügyi felelősség a következő kritériumok szerint oszlik meg:

- a) az Unió intézményei, szervei vagy hivatalai által alkalmazott elbánásból eredő pénzügyi felelősség az Uniót terheli;

- b) a valamely tagállam által alkalmazott elbánásból eredő pénzügyi felelősség az érintett tagállamot terheli;
- c) a b) pont alóli kivételként, a valamely tagállam által alkalmazott elbánásból eredő pénzügyi felelősség az Uniót terheli, amennyiben az említett elbánást az uniós jog írta elő.

Az első albekezdés c) pontjától eltérve, amennyiben az érintett tagállam annak érdekében köteles az uniós jog alapján intézkedni, hogy egy korábbi intézkedés uniós joggal való összeegyeztethetlenségét orvosolja, a pénzügyi felelősség erre a tagállamra hárul, kivéve, ha az említett korábbi intézkedést az uniós jog írta elő.

(2) Az e rendeletben meghatározott esetekben a Bizottság az érintett tagállam pénzügyi felelősségét megállapító határozatot fogad el az (1) bekezdésben foglalt kritériumoknak megfelelően. Az Európai Parlamentet és a Tanácsot tájékoztatni kell erről a határozatról.

(3) E cikk (1) bekezdésétől eltérve az érintett tagállamot terheli a pénzügyi felelősség, amennyiben:

a) a 12. cikk alapján esetleges pénzügyi felelősséget vállalt; vagy

b) a 15. cikk alapján egyezséget köt.

(4) E cikk (1) bekezdésétől eltérve az Uniót terheli a pénzügyi felelősség, amennyiben a 4. cikk alapján az Unió jár el alperesi minőségben.

III. FEJEZET

A VITÁK LEFOLYTATÁSA

1. SZAKASZ

Az Unió által alkalmazott elbánással kapcsolatos viták lefolytatása

4. cikk

Az Unió által alkalmazott elbánás

(1) Amennyiben a vita az Unió intézményei, szervei vagy hivatalai által alkalmazott elbánással kapcsolatos, az Unió jár el alperesi minőségben.

(2) Amennyiben a Bizottsághoz konzultációra irányuló kérelem érkezik egy felperes részéről, vagy a Bizottság olyan értesítést kap, amelyben egy felperes jelzi, hogy valamely megállapodással összhangban választott bírósági eljárást kíván kezdeményezni, a Bizottság haladéktalanul tájékoztatja arról az Európai Parlamentet és a Tanácsot.

2. SZAKASZ

A tagállamok által alkalmazott elbánással kapcsolatos viták lefolytatása

5. cikk

A tagállamok által alkalmazott elbánás

E szakasz a részben vagy egészben egy tagállam által alkalmazott elbánással kapcsolatos viták esetén alkalmazandó.

6. cikk

A Bizottság és az érintett tagállam közötti együttműködés és konzultáció

- (1) Az EUSZ 4. cikkének (3) bekezdésében említett lojális együttműködés elvével összhangban a Bizottság és az érintett tagállam megtesz minden ahhoz szükséges lépést, hogy megvédje és megóvja az Unió és az érintett tagállam érdekeit.
- (2) A Bizottság és az érintett tagállam konzultációt kezd az ezen a rendeleten alapuló viták lefolytatásáról, szem előtt tartva az ezen rendeletben és az érintett megállapodásban meghatározott határidőket, valamint megosztják egymással mindazokat az információkat, amelyek a viták lefolytatása szempontjából relevánsak.

7. cikk

Konzultációra irányuló kérelem

- (1) Amennyiben a Bizottsághoz egy felperes részéről konzultációra irányuló kérelem érkezik egy megállapodással összhangban, a Bizottság haladéktalanul tájékoztatja arról az érintett tagállamot. Amennyiben valamely tagállam konzultációra irányuló kérelemről szerez tudomást, vagy ilyen kérelmet kap, erről haladéktalanul tájékoztatja a Bizottságot.
- (2) A konzultáció során az Uniót képviselő küldöttségben az érintett tagállam és a Bizottság képviselői is részt vesznek.
- (3) Az érintett tagállam és a Bizottság haladéktalanul egymás rendelkezésére bocsátja az üggyel kapcsolatos releváns információkat.
- (4) A Bizottság a konzultációra irányuló kérelmekről tájékoztatja az Európai Parlamentet és a Tanácsot.

8. cikk

Értesítés a választott bírósági eljárás kezdeményezésére vonatkozó szándékról

- (1) Amennyiben a Bizottság olyan értesítést kap, amelyben egy felperes jelzi, hogy valamely megállapodással összhangban választott bírósági eljárást kíván kezdeményezni, a Bizottság haladéktalanul tájékoztatja arról az érintett tagállamot. Amennyiben egy felperes jelzi, hogy választott bírósági eljárást kíván kezdeményezni az Unióval vagy egy tagállammal szemben, a Bizottság az értesítés kézhezvételétől számított 15 munkanapon belül tájékoztatja az Európai Parlamentet és a Tanácsot a felperes nevééről, a megállapodás állítólagosan megsértett rendelkezéseiről, az érintett gazdasági ágazatról, a megállapodást állítólagosan sértő elbánásról, valamint a kártérítési igény összegéről.
- (2) Amennyiben egy tagállam olyan értesítést kap, amelyben egy felperes jelzi, hogy választott bírósági eljárást kíván kezdeményezni, haladéktalanul tájékoztatja arról a Bizottságot.
- (3) A Bizottság a választott bírósági eljárás kezdeményezésére vonatkozó szándékról szóló értesítésekről tájékoztatja az Európai Parlamentet és a Tanácsot.

9. cikk

Alperesi státus

- (1) Az érintett tagállam jár el alperesi minőségben, kivéve, ha a következő helyzetek bármelyike fennáll:
 - a) a Bizottság a 6. cikk szerinti konzultációt követően, e cikk (2) vagy (3) bekezdése alapján határozatot fogadott el a 8. cikkben említett értesítés vagy tájékoztatás kézhezvételétől számított 45 napon belül; vagy
 - b) a tagállam a 6. cikk szerinti konzultációt követően, a 8. cikkben említett értesítés vagy tájékoztatás kézhezvételétől számított 45 napon belül írásban megerősítette a Bizottság számára, hogy nem kíván alperesi minőségben eljárni.

Amennyiben az a) vagy b) pontban említett helyzetek bármelyike fennáll, az Unió jár el alperesi minőségben.

(2) A Bizottság végrehajtási jogi aktusok révén, a tagállamok rendelkezésére bocsátott teljes körű és kiegyensúlyozott, tényeken alapuló elemzés, valamint jogi indokolás alapján a 22. cikk (2) bekezdésében említett tanácsadó bizottsági eljárásnak megfelelően úgy dönthet, hogy az Unió járjon el alperesi minőségben, amennyiben a következő egy vagy több körülmény fennáll:

a) a 3. cikkben foglalt kritériumoknak megfelelően egészében vagy legalább részben az Uniót terhelné a vitából eredő esetleges pénzügyi felelősség; vagy

b) a vita az Unió intézményei, szervei vagy hivatalai által alkalmazott elbánással is kapcsolatos.

(3) A Bizottság végrehajtási jogi aktusok révén, a tagállamok rendelkezésére bocsátott teljes körű és kiegyensúlyozott, tényeken alapuló elemzés, valamint jogi indokolás alapján a 22. cikk (3) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárásnak megfelelően úgy dönthet, hogy az Unió járjon el alperesi minőségben, amennyiben hasonló elbánás miatt egy kapcsolódó kereset alapján a WTO keretében eljárás folyik az Unió ellen, feltéve, hogy létrehozta egy bizottságot, a kereset ugyanarra a konkrét jogi problémára vonatkozik, és a WTO keretében folytatott eljárásban való következetes érvelés érdekében ez szükséges.

(4) Amikor ezen cikk alapján jár el, a Bizottság gondoskodik arról, hogy az Unió védelme az érintett tagállam pénzügyi érdekeinek védelmére is kiterjedjen.

(5) A Bizottság és az érintett tagállam a 8. cikkben említett értesítés vagy tájékoztatás kézhezvételét követően a 6. cikk szerint haladéktalanul konzultációt kezd az ügy e cikknek megfelelő lefolytatásával kapcsolatban. A Bizottság és az érintett tagállam gondoskodik arról, hogy a megállapodásban előírt határidőket betartsák.

(6) Amennyiben a (2) és az (5) bekezdéssel összhangban az Unió jár el alperesi minőségben, a Bizottság konzultál az érintett tagállammal minden perbeli megnyilvánulásról vagy nyilatkozatról, még azok véglegesítését és benyújtását megelőzően. Az érintett tagállam képviselői – a tagállam kérelmére és költségén – részt vesznek a meghallgatások során az Uniót képviselő küldöttségben, és a Bizottság kellőképpen figyelembe veszi a tagállam érdekeit.

(7) A Bizottság haladéktalanul tájékoztatja az Európai Parlamentet és a Tanácsot valamennyi olyan vitáról, amelynek során e cikket alkalmazzák, és az alkalmazás módjáról.

10. cikk

A választott bírósági eljárások tagállam általi lefolytatása

(1) Amennyiben egy tagállam jár el alperesi minőségben, a vita valamennyi szakaszában – így az esetleges érvénytelenítés, fellebbezés vagy felülvizsgálat során is –, a tagállam a 6. cikknek megfelelően:

a) időben eljuttatja a Bizottságnak az eljárással kapcsolatos releváns dokumentumokat;

b) időben tájékoztatja a Bizottságot valamennyi jelentős eljárási eseményről, és kérésre konzultációkat kezd a Bizottsággal azon jogi kérdések, vagy bármely más, az uniós érdeket érintő kérdés megfelelő figyelembevétele érdekében, amelyeket a vita felvetett, és amelyeket a Bizottság nem kötelező erejű, írásbeli, az érintett tagállam rendelkezésére bocsátott elemzésben megállapított; és

c) a Bizottság kérésére és költségén lehetővé teszi a Bizottság képviselői számára, hogy részt vegyenek a tagállamot képviselő küldöttségben.

(2) A Bizottság a lehető leghatékonyabb védelem biztosítása érdekében eljuttatja a tagállamnak az eljárással kapcsolatos releváns dokumentumokat.

(3) Amint ítélet születik, a tagállam tájékoztatja a Bizottságot. A Bizottság tájékoztatja az Európai Parlamentet és a Tanácsot.

11. cikk

A választott bírósági eljárások Unió általi lefolytatása

(1) Azokra a választott bírósági eljárásokra, amelyek során az Unió jár el alperesi minőségben, a 6. cikknek megfelelően a következő rendelkezések alkalmazandók minden olyan vita esetében, amelyben az esetleges pénzügyi felelősség egészében vagy részben a tagállamot terhelne:

- a) a Bizottság minden szükséges intézkedést megtesz annak érdekében, hogy megvédje és megóvja az érintett tagállam érdekeit;
- b) az érintett tagállam minden szükséges segítséget megad a Bizottság számára;
- c) a Bizottság a lehető leghatékonyabb védelem biztosítása érdekében eljuttatja az érintett tagállamnak az eljárással kapcsolatos releváns dokumentumokat, tájékoztatja a tagállamot valamennyi jelentős eljárási eseményről, és az érintett tagállam kérésére konzultációt kezd vele;
- d) a Bizottság és az érintett tagállam a védekezés előkészítése során szorosan együttműködik egymással; és
- e) az eljárás során az Uniót képviselő küldöttség tagjait a Bizottság, továbbá az érintett tagállam képviselői alkotják, kivéve, ha az érintett tagállam arról tájékoztatja a Bizottságot, hogy nem kíván részt venni az eljárás során az Uniót képviselő küldöttségben.

(2) A Bizottság rendszeresen tájékoztatja az Európai Parlamentet és a Tanácsot az (1) bekezdésben említett választott bírósági eljárások alakulásáról.

12. cikk

Az esetleges pénzügyi felelősség érintett tagállam általi vállalása az Unió alperesi minősége esetén

Amennyiben az Unió jár el alperesi minőségben az olyan vitában, amelyben az esetleges pénzügyi felelősség egészében vagy részben valamely tagállamot terhelne, az érintett tagállam bármikor vállalhatja a választott bírósági eljárásból eredő esetleges pénzügyi felelősséget. E célból az érintett tagállam és a Bizottság megegyezésre juthat, amelynek tárgya többek között:

- a) a választott bírósági eljárás költségeinek időszakos megtérítésére vonatkozó mechanizmus;
- b) az Unió ellen megítélt összegek kifizetésére vonatkozó mechanizmus.

IV. FEJEZET

A VITÁK EGYEZSÉGGEL TÖRTÉNŐ RENDEZÉSE AZ UNIÓ ALPERESI MINŐSÉGE ESETÉN

13. cikk

Az Unió által alkalmazott elbánással kapcsolatos egyezség

(1) Amennyiben a Bizottság úgy véli, hogy az uniós érdekeket szolgálná, ha egy kizárólag az Unió által alkalmazott elbánással kapcsolatos vitát egyezség útján rendeznék, az egyezség jóváhagyásáról szóló végrehajtási jogi aktust fogadhat el. E végrehajtási jogi aktust a 22. cikk (3) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

(2) Amennyiben az egyezség esetlegesen pénzüsszeg megfizetésétől eltérő intézkedést írna elő, az adott intézkedésre vonatkozó eljárások alkalmazandók.

14. cikk

Egészében vagy részben tagállam által alkalmazott elbánással kapcsolatos egyezség olyan esetben, amikor az Unió egyezségre törekszik

(1) Amennyiben az Unió jár el alperesi minőségben egy olyan vitában, amely egy egészében vagy részben valamely tagállam által alkalmazott elbánással kapcsolatos, és a Bizottság úgy véli, hogy a vita egyezség útján történő rendezése az Unió pénzügyi érdekeit szolgálná, a Bizottság először konzultál az érintett tagállammal a 6. cikknek megfelelően. A Bizottsággal folytatott konzultációt a tagállam is kezdeményezheti.

(2) Amennyiben a Bizottság és az érintett tagállam megállapodik a vita egyezség útján történő rendezéséről, az érintett tagállamnak törekednie kell arra, hogy megegyezzen a Bizottsággal az egyezség tárgyalásához és végrehajtásához szükséges elemekről.

(3) Amennyiben az Unió jár el alperesi minőségben egy olyan vitában, amely valamely tagállam pénzügyi felelősségét érinti, és amely esetében az Unió pénzügyi felelőssége nem merül fel, kizárólag az érintett tagállam rendezheti a vitát egyezség útján a 15. cikknek megfelelően.

(4) Amennyiben a 9. cikk (1) bekezdése b) pontjának megfelelően az Unió jár el alperesi minőségben, a Bizottság – a 6. cikk (1) bekezdése szerinti konzultációt követően – dönthet a vita egyezség útján történő rendezéséről, amennyiben az egyezség az Unió pénzügyi érdekeit szolgálja. E döntés meghozatalakor a Bizottság teljes körű és kiegyensúlyozott, tényeken alapuló elemzésben, valamint jogi indokolásban mutatja be az Unió pénzügyi érdekeit.

(5) Amennyiben a 9. cikk (2) bekezdésének megfelelően az Unió jár el alperesi minőségben egy olyan vitában, amelyben kizárólag az Unió pénzügyi felelőssége merül fel, és amely esetében tagállami pénzügyi felelősség nem merül fel, a Bizottság dönthet a vita egyezség útján történő rendezéséről.

(6) Amennyiben a 9. cikk (2) bekezdésének megfelelően az Unió jár el alperesi minőségben egy olyan vitában, amelyben mind az Unió, mind valamely tagállam pénzügyi felelőssége felmerül, a Bizottság nem rendezheti egyezség útján a vitát az érintett tagállam hozzájárulása nélkül. Az érintett tagállam teljes körű elemzést nyújthat be arra vonatkozóan, hogy a javasolt egyezség milyen hatással lenne a pénzügyi érdekeire. Amennyiben a tagállam nem járul hozzá a vita egyezség útján történő rendezéséhez, a Bizottság ennek ellenére – teljes körű és kiegyensúlyozott, tényeken alapuló elemzés, valamint jogi indokolás alapján, amely figyelembe veszi a tagállam elemzését, és bemutatja az Unió és az érintett tagállam pénzügyi érdekeit – az egyezség mellett dönthet, feltéve, hogy az egyezség az érintett tagállamra nézve nem jár pénzügyi vagy költségvetési következményekkel. Ebben az esetben a 19. cikk nem alkalmazandó.

(7) Az egyezség (4), (5) és (6) bekezdés szerinti feltételei nem terjednek ki az érintett tagállam részéről hozott intézkedésekre, a pénzüsszeg-kifizetés kivételével.

(8) Az ezen cikk szerinti egyezségeket végrehajtási jogi aktusok révén kell jóváhagyni. E végrehajtási jogi aktusokat a 22. cikk (3) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárásnak megfelelően kell elfogadni.

15. cikk

Kizárólag tagállam által alkalmazott elbánással kapcsolatos egyezség olyan esetben, amikor a tagállam egyezségre törekszik

(1) Amennyiben az Unió jár el alperesi minőségben egy olyan vitában, amely kizárólag valamely tagállam által alkalmazott elbánással kapcsolatos, az érintett tagállam javasolhatja a vita egyezség útján történő rendezését, amennyiben:

a) az érintett tagállam vállalja az egyezségből eredő esetleges pénzügyi felelősséget;

- b) az egyezség kizárólag az érintett tagállammal szemben hajtható végre; és
- c) az egyezség feltételei összhangban vannak az uniós joggal.

(2) A Bizottság és az érintett tagállam konzultációt kezd, hogy felmérjék a tagállamnak a vita egyezség útján történő rendezésére irányuló szándékát.

(3) Az érintett tagállam tájékoztatja a Bizottságot az egyezség tervezetéről. Az egyezség tervezete a Bizottság által elfogadottnak tekintendő, kivéve, ha a Bizottság, a tagállam által benyújtott, az egyezség tervezetéről szóló tájékoztatástól számított 90 napon belül a 22. cikk (2) bekezdésében említett tanácsadó bizottsági eljárással összhangban elfogadott végrehajtási jogi aktus révén másképp határoz, azzal az indokkal, hogy az egyezség tervezete nem felel meg az e cikk (1) bekezdésében foglalt összes feltételnek. Az egyezség tervezetének elfogadása esetén a Bizottság megteszi az ahhoz szükséges lépéseket, hogy az egyezségben foglalt rendelkezéseket érvényre juttassa.

16. cikk

Részben tagállam által alkalmazott elbánással kapcsolatos egyezség olyan esetben, amikor az érintett tagállam egyezsége törekszik

(1) Amennyiben az Unió jár el alperesi minőségben egy olyan vitában, amely egy részben valamely tagállam által alkalmazott elbánással kapcsolatos, és a tagállam úgy véli, hogy a vita egyezség útján történő rendezése saját pénzügyi érdekeit szolgálná, először konzultál a Bizottsággal a 6. cikknek megfelelően.

(2) Amennyiben a Bizottság és az érintett tagállam megállapodik a vita egyezség útján történő rendezéséről, az érintett tagállamnak törekednie kell arra, hogy megegyezzen a Bizottsággal az egyezség tárgyalásához és végrehajtásához szükséges elemekről.

(3) Amennyiben a Bizottság nem járul hozzá a vita egyezség útján történő rendezéséhez, a Bizottság a tagállamok rendelkezésére bocsátott teljes körű és kiegyensúlyozott, tényeken alapuló elemzés, valamint jogi indokolás alapján, végrehajtási jogi aktus révén, az egyezség elutasításáról dönthet. E végrehajtási jogi aktust a 22. cikk (3) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

V. FEJEZET

A JOGERŐS ÍTÉLETEK, ILLETVE EGYEZSÉGEK ALAPJÁN TÖRTÉNŐ KIFIZETÉSEK

17. cikk

Hatály

E fejezet abban az esetben alkalmazandó, ha egy vitában az Unió jár el alperesi minőségben.

18. cikk

Az ítéletek, illetve egyezségek alapján történő kifizetésekre vonatkozó eljárás

(1) A felperes, amennyiben javára egy megállapodás alapján jogerős ítéletet hoztak, az ítélet alapján történő kifizetésre irányuló kérelmet nyújthat be a Bizottsághoz. A Bizottság az ítélet alapján teljesíti a kifizetést, kivéve, ha a 12. cikk értelmében az érintett tagállam vállalt pénzügyi felelősséget, amely esetben az ítéleten alapuló kifizetést a tagállam teljesíti.

(2) Amennyiben egy – a 13. vagy a 14. cikk szerinti – egyezséget nem foglaltak ítéletbe, a felperes kérelmet nyújthat be a Bizottsághoz az egyezség alapján történő kifizetésre. A Bizottság az egyezség alapján történő minden kifizetést az egyezségben foglalt határidőkön belül teljesít.

19. cikk

A pénzügyi felelősségről való megegyezés hiánya esetén alkalmazandó eljárás

(1) Amennyiben a 9. cikk értelmében az Unió jár el alperesi minőségben, és a Bizottság úgy ítéli meg, hogy az adott ítéletben vagy egyezségben megállapított összeg, illetve az adott választott bírósági eljárás költségeinek egy részét vagy egészét – a 3. cikk (1) bekezdésében foglalt kritériumok alapján – az érintett tagállamnak kell megtérítenie, az e cikk (2)–(5) bekezdésében előírt eljárást kell alkalmazni.

(2) A Bizottság és az érintett tagállam haladéktalanul konzultációt kezd annak érdekében, hogy megegyezés szülessen az érintett tagállam, és adott esetben az Unió pénzügyi felelősségéről.

(3) Az ítéletben vagy az egyezségben megállapított összeg, illetve a választott bírósági eljárás költségeinek megtérítésére irányuló kérelem Bizottság általi kézhezvételétől számított három hónapon belül a Bizottság határozatát fogad el, amelynek címettje az érintett tagállam, és amely megállapítja az e tagállam által fizetendő összeget. A Bizottság erről a határozatáról tájékoztatja az Európai Parlamentet és a Tanácsot, és ahhoz pénzügyi indokolást is ad.

(4) Az érintett tagállam – kivéve, ha e tagállam a (3) bekezdésben említett határozat hatálybalépésétől számított két hónapon belül kifogást emel a Bizottság által megállapított összeg ellen – legkésőbb a Bizottság határozatától számított hat hónapon belül befizeti az uniós költségvetésbe az ítéletben vagy az egyezségben megállapított összeget, illetve a választott bírósági eljárás költségeit. Az érintett tagállam köteles megfizetni az uniós költségvetésbe befizetendő egyéb összegekre alkalmazandó kamattal megegyező kamatot.

(5) Ha az érintett tagállam kifogást emel, és a Bizottság nem fogadja el a tagállam kifogását, a Bizottság a tagállam kifogásának benyújtásától számított hat hónapon belül határozatot hoz, amelyben felkéri az érintett tagállamot a Bizottság által kifizetett pénzügyi összegek visszatérítésére, az uniós költségvetésbe befizetendő egyéb összegekre alkalmazandó kamattal megegyező kamattal együtt.

(6) A Bizottság (3) és (5) bekezdés szerinti határozatait az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* közzé kell tenni.

20. cikk

A választott bírósági eljárás költségeinek előzetes kifizetése

(1) A Bizottság határozatot fogadhat el, amelyben a választott bírósági eljárás előrelátható vagy felmerült költségeinek fedezésére az érintett tagállamot az uniós költségvetéshez történő előzetes pénzügyi hozzájárulásra kötelezheti. A pénzügyi hozzájárulásra vonatkozó határozatnak arányosnak kell lennie, figyelembe véve a 3. cikkben megállapított feltételeket.

(2) Amennyiben a választott bíróság az Unió javára ítéli meg a választott bírósági eljárás költségeit, és az érintett tagállam időszakos megtérítéseket teljesített a választott bírósági eljárás költségei tekintetében, a Bizottság biztosítja a költségeknek az uniós költségvetésbe befizetendő egyéb összegekre alkalmazandó kamatokkal megegyező kamatokkal együtt való megtérítését azon tagállam részére, amely azokat előzetesen befizette.

21. cikk

A tagállamok által teljesített kifizetések

Egy tagállam által az uniós költségvetésbe – az ítéletben vagy az egyezségben megállapított összeg, illetve a választott bírósági eljárás költségeinek, többek között az e rendelet 20. cikkének (1) bekezdésében említett költségek kifizetése céljából – eszközölt visszatérítés, illetve befizetés a 966/2012/EU, Euratom rendelet 21. cikkének (4) bekezdése értelmében belső címzett bevételnek minősül. Ez a visszatérítés, illetve befizetés az EUMSZ 218. cikke alapján megkötött, beruházók és államok közötti vitarendezést biztosító megállapodásokból eredő kiadások fedezésére, illetve azon, eredetileg biztosított előirányzatok kiegyenlítésére használható fel, amelyek az ítéletben vagy az egyezségben megállapított összegek vagy a választott bírósági eljárás költségeinek fedezését szolgálják.

VI. FEJEZET

ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

22. cikk

Bizottsági eljárás

- (1) A Bizottságot az 1219/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel ⁽¹⁾ létrehozott beruházási megállapodások bizottsága segíti. Ez a bizottság a 182/2011/EU rendelet értelmében vett bizottságnak minősül.
- (2) Az e bekezdésre történő hivatkozáskor a 182/2011/EU rendelet 4. cikkét kell alkalmazni.
- (3) Az e bekezdésre történő hivatkozáskor a 182/2011/EU rendelet 5. cikkét kell alkalmazni.

23. cikk

Jelentés és felülvizsgálat

- (1) A Bizottság rendszeres időközönként részletes jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak e rendelet végrehajtásáról. E jelentésnek tartalmaznia kell az összes lényeges információt, ideértve az Unióval vagy a tagállamokkal szemben benyújtott keresetek felsorolását, a kapcsolódó eljárásokat és ítéleteket, valamint az uniós költségvetésre gyakorolt pénzügyi hatásokat. Az első jelentést 2019. szeptember 18-ig kell benyújtani. A további jelentéseket háromévente kell benyújtani.
- (2) A Bizottság évente benyújtja az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a felperesek konzultációra irányuló kérelmeiről, a keresetekről és a választott bírósági ítéletekről készült jegyzéket.
- (3) A Bizottság az (1) bekezdésben említett jelentéssel együtt, megállapításai alapján javaslatot nyújthat be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak e rendelet módosítására vonatkozóan.

24. cikk

Az e rendelet hatálybalépését megelőzően megkötött megállapodásokon alapuló viták

Az 1. cikk szerinti és 2014. szeptember 17-ét megelőzően megkötött megállapodásokon alapuló viták vonatkozásában e rendelet csak azon viták tekintetében alkalmazandó, amelyek esetében a választott bírósági keresetet 2014. szeptember 17-ét követően nyújtották be, és amelyek a 2014. szeptember 17-ét követően alkalmazott elbánással kapcsolatosak.

25. cikk

Hatálybalépés

Ez a rendelet az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

Ez a rendelet teljes egészében kötelező és közvetlenül alkalmazandó valamennyi tagállamban.

Kelt Brüsszelben, 2014. július 23-án.

az Európai Parlament részéről

az elnök

M. SCHULZ

a Tanács részéről

az elnök

S. GOZI

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2012. december 12-i 1219/2012/EU rendelete a tagállamok és harmadik országok közötti kétoldalú beruházási megállapodások tekintetében átmeneti rendelkezések megállapításáról (HL L 351., 2012.12.20., 40. o.).

Az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság együttes nyilatkozata

E rendelet elfogadása és alkalmazása nem érinti a Szerződésekben megállapított hatáskörmegosztást, és nem értelmezhető úgy, hogy ezáltal az Unió megosztott hatáskört gyakorol olyan területeken, amelyeken korábban nem gyakorolt hatáskört.

IRÁNYELVEK

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2014/89/EU IRÁNYELVE

(2014. július 23.)

a tengeri területrendezés keretének létrehozásáról

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 43. cikke (2) bekezdésére, 100. cikke (2) bekezdésére, 192. cikkének (1) bekezdésére és 194. cikkének (2) bekezdésére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ⁽¹⁾,

tekintettel a Régiók Bizottságának véleményére ⁽²⁾,

rendes jogalkotási eljárás keretében ⁽³⁾,

mivel:

- (1) A fokozott és gyorsan növekvő igény, mely a tengeri térségek különféle célú hasznosítására irányul – ideértve a megújuló forrásokból származó energiát alkalmazó létesítmények telepítését, az olaj- és gázfeltárást és -kiaknázást, a tengeri hajózást és halászati tevékenységeket, az ökoszisztémák és a biológiai sokféleség megőrzését, a nyersanyagok kitermelését, az idegenforgalmat, az akvakultúra-létesítmények üzemeltetését és a tenger alatti kulturális örökséget –, akárcsak a tengerparti erőforrásokra nehezedő többféle nyomás, integrált tervezési és irányítási megközelítést igényel.
- (2) Ilyen óceángazdálkodási és tengeri irányítási megközelítés kidolgozására került sor az Európai Unió integrált tengerpolitikája (integrált tengerpolitika) keretében, melynek környezetvédelmi pillérét a 2008/56/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽⁴⁾ jelenti. Az integrált tengerpolitika célja – a 2008/56/EK irányelvben meghatározottaknak megfelelően a jó környezeti állapot elérésével párhuzamosan – a tengerek és óceánok fenntartható fejlődésének elősegítése, valamint koordinált, koherens és átlátható döntéshozatali rendszer kialakítása az Unió azon ágazati politikái tekintetében, amelyek – többek között a tengermedencékre vonatkozó stratégiák vagy makroregionális stratégiák révén – hatással vannak az óceánokra, tengerekre, szigetekre, a tengerparti és a legkülső régiókra, valamint a tengeri ágazatokra.
- (3) Az integrált tengerpolitika a tengeri területrendezést horizontális szakpolitikai eszközként határozza meg, melynek segítségével a hatóságok és az érdekeltet koordinált, integrált és határokon átnyúló megközelítési módot alkalmazhatnak. Az ökoszisztéma-alapú megközelítés hozzá fog járulni a tengeri és partiövezet-gazdaság fenntartható fejlődésének és növekedésének, valamint a tengeri és tengerparti erőforrások fenntartható használatának előmozdításához.

⁽¹⁾ HL L 341., 2013.11.21., 67. o.

⁽²⁾ HL L 356., 2013.12.5., 124. o.

⁽³⁾ Az Európai Parlament 2014. április 17-i állásfoglalása (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé) és a Tanács 2014. július 23-i határozata.

⁽⁴⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2008. június 17-i 2008/56/EK irányelve a tengeri környezetvédelmi politika területén a közösségi fellépés kereteinek meghatározásáról (tengervédelmi stratégiáról szóló keretirányelv) (HL L 164., 2008.6.25., 19. o.).

- (4) A tengeri területrendezés támogatja és elősegíti az Európai Tanács 2010. június 17-i következtetéseiben jóváhagyott „Európa 2020: A foglalkoztatást és növekedést célzó új európai stratégia” (Európa 2020 stratégia) megvalósítását, amelynek célja a foglalkoztatás, a termelékenység és társadalmi kohézió magas szintjének elérése, ideértve a versenyképesebb, erőforrás-hatékonyabb és zöldebb gazdaság felé tett lépéseket is. Az Európa 2020 stratégia végrehajtásában kulcsszerepet játszó tengerparti és tengeri ágazatokban jelentős lehetőségek rejlenek a fenntartható növekedés tekintetében.
- (5) A Bizottság „Kék növekedés: A fenntartható tengergazdálkodási és tengergazdasági növekedés lehetőségei” című közleményében számba veszi azokat a folyamatban lévő uniós kezdeményezéseket, amelyek az Európa 2020 stratégia végrehajtását szolgálják, számba vesz továbbá egy sor olyan tevékenységet, amelyekre a jövőben a kék növekedéssel kapcsolatos kezdeményezések összpontosíthatnak, és amelyeket tengeri területrendezésen keresztül nyújtott nagyobb fokú befektetői bizalom és kiszámíthatóság révén megfelelőképpen támogathatnak.
- (6) Az 1255/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet ⁽¹⁾ támogatta és előmozdította a tengeri területrendezés és az integrált partiövezet-gazdálkodás végrehajtását. Az európai strukturális és beruházási alapok, többek között az Európai Tengerügyi és Halászati Alap ⁽²⁾ lehetőséget nyújt ezen irányelv 2014 és 2020 közötti végrehajtásának támogatására.
- (7) Az Egyesült Nemzetek 1982. évi Tengerjogi Egyezménye (UNCLOS) preambulumban rámutat arra, hogy az óceáni térségek használatával összefüggő ügyek szorosan összefonódnak egymással, ezért egységes egészként kell tekinteni őket. Az óceáni térségekkel kapcsolatos tervezés a Tengerjogi Egyezményben foglalt kötelezettségek és az abban biztosított jogok alkalmazásának logikus továbbvitele és szerkezetbe foglalása, egyszersmind a tagállamok segítségének gyakorlati eszköze is kötelezettségeik teljesítése terén.
- (8) A felhasználási módok fenntartható összehangoltságának, valamint adott esetben a tengeri térségek releváns felhasználási módok közötti arányos felosztásának előmozdítása érdekében ki kell alakítani egy olyan keretet, amely magában foglalja legalább a tagállamok által kidolgozott és végrehajtott tengeri területrendezést és az ennek eredményeként létrejött terveket.
- (9) A tengeri területrendezés hozzájárul a tengeri tevékenységek hatékony irányításához, valamint a tengeri és tengerparti erőforrások fenntartható használatához egy következetes, átlátható, fenntartható és igazolt tényeken alapuló döntéshozatali keret kialakítása révén. E célok elérése érdekében ennek az irányelvnek a tengeri területrendezési folyamat és az ennek eredményeként létrejött tengeri területrendezési terv vagy tervek kialakítására irányuló kötelezettségeket kell megállapítania; e területrendezési folyamatnak figyelembe kell vennie a szárazföld-tenger kölcsönhatásokat, és elő kell mozdítania a tagállamok közötti együttműködést. Az energia, a közlekedés, a halászat és a környezetvédelem területén meglévő uniós vívmányok sérelme nélkül ez az irányelv nem támaszt új kötelezettségeket, nevezetesen a tagállamok azzal kapcsolatos konkrét választásait illetően, hogy hogyan folytatják az ágazati politikákat ezeken a területeken, ezzel szemben inkább arra irányul, hogy a tervezési folyamaton keresztül hozzájáruljon e szakpolitikákhoz.
- (10) A következetesség és jogi egyértelműség érdekében a tengeri területrendezés földrajzi hatályát a meglévő uniós jogi eszközökkel és a nemzetközi tengerjoggal, különösen az UNCLOS-szal összhangban kell meghatározni. A tagállamok tengeri határokkal és joghatósággal kapcsolatos hatásköreit ez az irányelv nem befolyásolja.
- (11) Miközben helyénvaló, hogy az Unió meghatározza a tengeri területrendezés kereteit, a tagállamok továbbra is felelősek és illetékesek tengervizeik tekintetében az ilyen tervek formátumának és tartalmának kialakításáért és meghatározásáért, ideértve az intézményi rendelkezéseket és adott esetben a tengeri térség különböző ágazati tevékenységek és felhasználási módok közötti arányos elosztását is.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2011. november 30-i 1255/2011/EU rendelete az integrált tengerpolitika továbbfejlesztését támogató program létrehozásáról (HL L 321., 2011.12.5., 1. o.).

⁽²⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2014. május 15-i 508/2014/EU rendelete az Európai Tengerügyi és Halászati Alapról, valamint a 2328/2003/EK, a 861/2006/EK, az 1198/2006/EK és a 791/2007/EK tanácsi rendelet, valamint az 1255/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről (HL L 149., 2014.5.20., 1. o.).

- (12) Az arányosság és a szubszidiaritás elvének való megfelelés, valamint a járulékos adminisztratív terhek minimalizálása érdekében ezen irányelv átültetésének és végrehajtásának a lehető legnagyobb mértékben a meglévő nemzeti, regionális és helyi szabályokon és mechanizmusokon, többek között a 2002/413/EK európai parlamenti és tanácsi ajánlásban ⁽¹⁾ és a 2010/631/EU tanácsi határozatban ⁽²⁾ meghatározottakon kell alapulnia.
- (13) A tengervizek ökoszisztémái és erőforrásai jelentős terhelésnek vannak kitéve. Az emberi tevékenység, de az éghajlatváltozás hatásai, a természeti veszélyek, a partvonalra ható erők, mint például az erózió és feltöltődés is komoly hatással járhatnak mind a tengerpart gazdasági fejlődésére és növekedésére, mind a tengeri ökoszisztémákra nézve, és a környezeti állapot romlásához, a biodiverzitás csökkenéséhez, valamint az ökoszisztéma-szolgáltatások minőségének romlásához vezethetnek. A tengeri területrendezési tervek megalkotása során kellő figyelmet kell szentelni e különféle terheléseknek. Ha az egészséges tengeri ökoszisztémákat és a hozzájuk kapcsolódó számos szolgáltatást a tervezési döntések tartalmazzák, az jelentős előnyöket fog kínálni az élelmiszertermelésben, a rekreációs és idegenforgalmi ágazatban, az éghajlatváltozás hatásainak csökkentésében és az azokhoz való alkalmazkodásban, a partvonalra ható erők megfékezésében és a katasztrófa megelőzésben.
- (14) A tengeri gazdaság fenntartható növekedésének, a tengeri területek fenntartható fejlődésének és a tengeri erőforrások fenntartható használatának előmozdítása érdekében a tengeri területrendezésnek a 2008/56/EK irányelv 1. cikkének (3) bekezdésében említett ökoszisztéma-alapú szemléletet kell alkalmaznia annak érdekében, hogy biztosítsa a különféle tevékenységek által okozott kollektív terhelésnek a jó környezeti állapot elérésével összeegyeztethető szintjét és azt, hogy a tengeri ökoszisztémáknak az emberi tevékenység által előidézett változásokra való reagálóképessége ne sérüljön, egyszersmind hozzájárulva a tengeri javak és szolgáltatások a jelen és a jövő nemzedékek általi fenntartható használatához. Az ökoszisztéma-alapú megközelítést továbbá oly módon kell alkalmazni, hogy az igazodjon a különleges ökoszisztémákhoz és a különböző tengeri régiók egyéb sajátosságaihoz és figyelembe vegye a regionális tengeri egyezmények keretében zajló munkát a meglévő ismeretekre és tapasztalatokra alapozva. A megközelítés lehetővé teszi az alkalmazkodó irányítás alkalmazását is, ami a felgyülemlett tapasztalatok és ismeretek fényében biztosítja a finomhangolást és a továbbfejlesztést, figyelembe véve a tengermedence szintjén rendelkezésre álló adatok és információk hozzáférhetőségét a megközelítés alkalmazása érdekében. A tagállamoknak az Európai Unió működéséről szóló szerződés 191. cikke (2) bekezdésének megfelelően figyelembe kell venniük az elővigyázatosság és a megelőzés elvét.
- (15) A tengeri területrendezés hozzá fog járulni többek között a 2009/28/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben ⁽³⁾, a 2371/2002/EK tanácsi rendeletben ⁽⁴⁾, a 2009/147/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben ⁽⁵⁾, a 92/43/EGK tanácsi irányelvben ⁽⁶⁾, a 884/2004/EK európai parlamenti és tanácsi határozatban ⁽⁷⁾, a 2000/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben ⁽⁸⁾, a 2008/56/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben foglalt célok megvalósításához, emlékeztetve az „Életbiztosításunk, természeti tőkénk: a biológiai sokféleséggel kapcsolatos, 2020-ig teljesítendő uniós stratégia” című, 2011. május 3-i, „Az erőforrás-hatékonny Európa megteremtésének ütemterve” című, 2011. szeptember 20-i, „Az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásról szóló uniós stratégia” című, 2013. április 16-i és „A 2018-ig terjedő időszakra az Európai Unió tengeri szállítási politikájára vonatkozó javaslatok és stratégiai célkitűzések” című, 2009. január 21-i bizottsági közleményre, továbbá adott esetben hozzá fog járulni az Unió regionális politikája – köztük a tengermedencékre vonatkozó és a makroregionális stratégia – céljainak megvalósításához is.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2002. május 30-i 2002/413/EK ajánlása az európai integrált partiövezet-irányítás végrehajtásáról (HL L 148., 2002.6.6., 24. o.).

⁽²⁾ A Tanács 2010. szeptember 13-i 2010/631/EU határozata a Földközi-tenger tengeri környezetének és partvidékének védelméről szóló egyezményhez csatolt, a mediterrán térség tengerparti övezetének integrált kezeléséről szóló jegyzőkönyvnek az Európai Unió nevében történő megkötéséről (HL L 279., 2010.10.23., 1. o.).

⁽³⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2009. április 23-i 2009/28/EK irányelve a megújuló energiaforrásból előállított energia támogatásáról, valamint a 2001/77/EK és a 2003/30/EK irányelv módosításáról és azt követő hatályon kívül helyezéséről (HL L 140., 2009.6.5., 16. o.).

⁽⁴⁾ A Tanács 2002. december 20-i 2371/2002/EK rendelete a halászati erőforrások közös halászati politika alapján történő védelméről és fenntartható kiaknázásáról (HL L 358., 2002.12.31., 59. o.).

⁽⁵⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2009. november 30-i 2009/147/EK irányelve a vadon élő madarak védelméről (HL L 20., 2010.1.26., 7. o.).

⁽⁶⁾ A Tanács 1992. május 21-i 92/43/EGK irányelve a természetes élőhelyek, valamint a vadon élő állatok és növények védelméről (HL L 206., 1992.7.22., 7. o.).

⁽⁷⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2004. április 29-i 884/2004/EK határozata a transzeurópai közlekedési hálózat fejlesztésére vonatkozó közösségi iránymutatásokról szóló, 1692/96/EK határozat módosításáról (HL L 167., 2004.4.30., 1. o.).

⁽⁸⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2000. október 23-i 2000/60/EK irányelve a vízpolitika terén a közösségi fellépés kereteinek meghatározásáról (HL L 327., 2000.12.22., 1. o.).

- (16) A tengeri és tengerparti tevékenységek gyakran szorosan összefonódnak egymással. A tengeri térség fenntartható használatának előmozdítása érdekében a tengeri területrendezésnek figyelembe kell vennie a szárazföld-tenger kölcsönhatásokat. Éppen ezért a tengeri területrendezés rendkívül hasznos szerepet játszhat a tengeren végzett emberi tevékenységek fenntartható és integrált gazdálkodásával, az élővilág megóvásával, a tengerparti ökoszisztémák sérülékenységével, az erózióval, valamint a társadalmi és gazdasági tényezőkkel kapcsolatos irányvonal meghatározásában. A tengeri területrendezésnek törekednie kell néhány tengerparti felhasználási mód vagy tevékenység, illetve az ezekből eredő hatások tengeri dimenziójának integrálására, és végül lehetővé kell tennie egy integrált és stratégiai szemlélet létrejöttét.
- (17) E keretirányelv nem sérti a tagállamok város- és területrendezésre vonatkozó hatáskörét, ideértve a szárazföldi és tengerparti övezetek használatának tervezésére alkalmazott területrendezési és szárazföldi területrendezési rendszereket. Ha a tagállamok a szárazföldi területrendezést kiterjesztik a parti tengervizekre vagy azok egy részére, ezen irányelvet azokra nem kell alkalmazni.
- (18) A tengeri területrendezésnek magában kell foglalnia a probléma- és lehetőséghatározás, információgyűjtés, tervezés, döntéshozatal, végrehajtás, felülvizsgálat vagy frissítés és a végrehajtásra vonatkozó nyomon követés teljes folyamatát, kellőképpen figyelembe véve a szárazföld-tenger kölcsönhatásokat, továbbá a rendelkezésre álló legjobb ismereteket. Hasznosítani kell továbbá a meglévő és leendő jogszabályokban, köztük a 2010/477/EU bizottsági határozatban ⁽¹⁾ és „A tengerrel kapcsolatos tudás 2020” elnevezésű bizottsági kezdeményezésben – meghatározott mechanizmusokat.
- (19) A tengeri területrendezés legfőbb célja a fenntartható fejlődés előmozdítása, a tengeri térség különböző tengeri célokra történő felhasználásának beazonosítása, valamint a tengeri területek területhasználatának és az ezekkel kapcsolatos konfliktusoknak a kezelése. Célja továbbá a többcélú felhasználási módok beazonosítása és ösztönzése a vonatkozó nemzeti szakpolitikákkal és jogszabályokkal összhangban. E cél eléréséhez a tagállamoknak legalább azt kell biztosítaniuk, hogy a tervezési folyamat vagy folyamatok átfogó tervezést eredményeznek, amely azonosítja a tengeri térség felhasználásának módjait és figyelembe veszi az éghajlatváltozással összefüggő hosszú távú változásokat.
- (20) A tagállamok feladata, hogy egyeztessék és összehangolják terveiket a többi érintett tagállammal és együttműködjenek az érintett tengeri régióban a harmadik országok hatóságaival, összhangban a szóban forgó tagállamok és a harmadik országok uniós vagy nemzetközi jogból fakadó jogaival és kötelezettségeivel. A tagállamok közötti és a szomszédos harmadik országokkal folytatott határokon átnyúló hatékony együttműködéshez szükséges, hogy minden tagállamban azonosítsák az illetékes hatóságokat. A tagállamoknak ezért ki kell jelölniük az ezen irányelv végrehajtásáért felelős illetékes hatóságot vagy hatóságokat. Tekintettel a tengeri régiók, alrégiók és tengerparti övezetek közötti különbségekre, ezen irányelv keretein belül nem helyénvaló részletesen előírni az együttműködési mechanizmus formáját.
- (21) A tengeri területek irányítása komplex feladat, amelyben részt vesznek a különféle szintű hatóságok, a gazdasági szereplők és egyéb érdekelték. A vonatkozó uniós jogszabályokkal összhangban és a fenntartható fejlődés hatékony előmozdítása érdekében elengedhetetlenül fontos az érdekelttekkel, a hatóságokkal és a nyilvánossággal való konzultáció az ezen irányelv szerinti tengeri területrendezési tervek előkészítésének megfelelő fázisában. A nyilvános konzultációval kapcsolatos rendelkezéseke jó példát kínál a 2003/35/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽²⁾ 2. cikkének (2) bekezdése.

⁽¹⁾ A Bizottság 2010. szeptember 1-jei 2010/477/EU határozata a tengervizek jó környezeti állapotára vonatkozó kritériumokról és módszertani előírásokról (HL L 232., 2010.9.2., 14. o.).

⁽²⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2003. május 26-i 2003/35/EK irányelve a környezettel kapcsolatos egyes tervek és programok kidolgozásánál a nyilvánosság részvételéről, valamint a nyilvánosság részvétele és az igazságszolgáltatáshoz való jog tekintetében a 85/337/EGK és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról (HL L 156., 2003.6.25., 17. o.).

- (22) Összefüggésben más vonatkozó uniós jogszabályok végrehajtására irányuló fellépéseikkel, a tagállamok a tengeri területrendezési tervek révén csökkenthetik adminisztratív terheiket és költségeiket. A tengeri területrendezési tervekben foglalt határidőket ezért, ahol lehet, össze kell hangolni a többi vonatkozó jogszabály menetrendjeivel, különös tekintettel: a 2009/28/EK irányelvre, amely előírja azt a célt, hogy a megújuló energia részaránya a teljes bruttó energiafogyasztásban 2020-ra legalább 20 % legyen, továbbá meghatározza az engedélyezés, a tanúsítás és a tervezési folyamatok koordinációját, ideértve a területrendezést is, mint az Unió megújuló forrásokból származó energiával kapcsolatos célkitűzései eléréséhez valófontos hozzájárulást; a 2008/56/EK irányelvre és a 2010/477/EU határozat melléklete A. részének 6. pontjára, amelyek a tagállamokat a tengeri környezet jó állapotának 2020-ig történő eléréséhez vagy fenntartásához szükséges intézkedések megtételére kötelezik, és a tengeri területrendezést olyan eszköznek tekintik, amely támogatja a jó környezeti állapot eléréséhez szükséges emberi tevékenységek irányításának ökoszisztéma-alapú megközelítését; a 884/2004/EK határozatra, amely a transzeurópai közlekedési hálózat 2020-ig való megvalósítását írja elő az európai szárazföldi, tengeri és légi közlekedési infrastruktúra-hálózat integrációja révén.
- (23) A 2001/42/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽¹⁾ a környezeti megfontolások tervek és programok kidolgozása és elfogadása során történő figyelembevételének fontos eszközeként környezeti vizsgálatot vezet be. Ahol a tengeri területrendezési tervek valószínűleg jelentős hatással vannak a környezetre, ott alkalmazásra kerül a 2001/42/EK irányelv. Amennyiben a tengeri területrendezési tervek a Natura 2000 területekre is kiterjednek, a szóban forgó környezeti vizsgálatot – a párhuzamosságok elkerülése érdekében – össze lehet kapcsolni a 92/43/EKG irányelv 6. cikkének előírásaival.
- (24) Annak biztosítására, hogy a tengeri területrendezési tervek megbízható adatokon alapulnak, továbbá hogy a járulékos adminisztratív terhek csökkenjenek, fontos, hogy a tagállamok a rendelkezésre álló legjobb minőségű adatokat és információkat használják azáltal, hogy ösztönzik az érdekelt feleket az információk megosztására, és azáltal, hogy az adatgyűjtésre meglévő, például „A tengerrel kapcsolatos tudás 2020” kezdeményezés és a 2007/2/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽²⁾ keretében kifejlesztett eszközöket alkalmazzák.
- (25) A tagállamoknak a tengeri területrendezési terveknek és azok minden frissített változatának a másolatát meg kell küldeniük a Bizottság számára, hogy az irányelv végrehajtását nyomon követhesse. A Bizottságnak a tagállamok által rendelkezésre bocsátott információk, valamint az uniós jogszabályok alapján rendelkezésre álló meglévő információk figyelembevételével tájékoztatnia kell az Európai Parlamentet és a Tanácsot az ezen irányelv végrehajtása terén elért eredményekről.
- (26) Ezen irányelv időben történő átültetése rendkívül fontos, mivel az Unió számos olyan, 2020-ig végrehajtandó szakpolitikai kezdeményezést fogadott el, amelyek támogatására és kiegészítésére ez az irányelv hivatott.
- (27) A tengerparttal nem rendelkező tagállamok számára aránytalan és szükségtelen kötelezettség lenne az, ha nekik is át kellene ültetniük és végre kellene hajtaniuk ezen irányelvet. Ezért ezeket a tagállamokat mentesíteni kell az ezen irányelv átültetésére és végrehajtására vonatkozó kötelezettség alól,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. FEJEZET

ÁLTALÁNOS RENDELKEZÉSEK

1. cikk

Tárgy

- (1) Ez az irányelv létrehozza a tengeri gazdaságok fenntartható növekedésének, a tengeri területek fenntartható fejlődésének és a tengeri erőforrások fenntartható használatának előmozdítását célzó tengeri területrendezés keretét.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2001. június 27-i 2001/42/EK irányelve bizonyos tervek és programok környezetre gyakorolt hatásainak vizsgálatáról (HL L 197., 2001.7.21., 30. o.).

⁽²⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2007. március 14-i 2007/2/EK irányelve az Európai Közösségen belüli térinformációs infrastruktúra (INSPIRE) kialakításáról (HL L 108., 2007.4.25., 1. o.).

(2) Az Unió integrált tengerpolitikáján belül ez a keret lehetővé teszi a tengeri területrendezés tagállamok általi – a szárazföld-tenger kölcsönhatásokra és a határokon átnyúló fokozott együttműködésre figyelemmel történő – kialakítását és végrehajtását az 5. cikkben meghatározott célokhoz való hozzájárulás érdekében, az UNCLOS megfelelő rendelkezéseivel összhangban.

2. cikk

Hatály

(1) Ezen irányelv a tagállamok tengervizeire alkalmazandó, egyéb uniós jogszabályok sérelme nélkül. Nem alkalmazandó a tagállamok város- és területrendezési terveinek hatálya alá tartozó parti tengervizekre vagy azok részeire, amennyiben ez szerepel a tengeri területrendezési tervekben.

(2) Ez az irányelv nem alkalmazandó a kizárólag védelmi és nemzetbiztonsági célú tevékenységekre.

(3) Ez az irányelv nem sérti a tagállamok arra vonatkozó hatáskörét, hogy tengervizeik tekintetében kialakítsák és meghatározzák tengeri területrendezési terveik hatályát és tartalmát. Az irányelv nem alkalmazandó a város- és területrendezésre.

(4) Ez az irányelv nem érinti a tagállamoknak a tengervizekkel kapcsolatos azon szuverén jogait és joghatóságát, amelyek a vonatkozó nemzetközi jogból, különösen az UNCLOS-ból erednek. Ezen irányelv alkalmazása nem befolyásolja különösen a tengeri határok tagállamok általi, az UNCLOS megfelelő rendelkezései szerinti kijelölését és körülhatárolását.

3. cikk

Fogalommeghatározások

Ezen irányelv alkalmazásában:

1. „integrált tengerpolitika”: olyan uniós politika, amelynek célja – koherens tengerügyi vonatkozású szakpolitikák és ez irányú nemzetközi együttműködés révén – a tagállamok, nevezetesen az Unió szigetei, part menti és legkülső régiói, valamint a tengeri ágazat fenntartható fejlődésének, gazdasági növekedésének és társadalmi kohéziójának maximalizálására irányuló, összehangolt és koherens döntéshozatal előmozdítása;
2. „tengeri területrendezés”: az a folyamat, amelynek során az érintett tagállami hatóságok – ökológiai, gazdasági és társadalmi célkitűzések elérése érdekében – elemzik és megszervezik a tengeri területeken folytatott emberi tevékenységeket.
3. „tengeri régió”: a 2008/56/EK irányelv 4. cikkében említett tengeri régió;
4. „tengervizek”: a 2008/56/EK irányelv 3. cikke 1. pontjának a) alpontjában meghatározott vízterület, tengerfenék és altalaj, valamint a 2000/60/EK irányelv 2. cikke (7) bekezdésében meghatározott parti tengervizek és az azokhoz tartozó tengerfenék és altalaj.

II. FEJEZET

TENGERI TERÜLETRENDEZÉS

4. cikk

A tengeri területrendezés kialakítása és végrehajtása

(1) Minden egyes tagállam kialakítja és végrehajtja a tengeri területrendezést.

(2) Ennek során a tagállamok figyelembe veszik a szárazföld-tenger kölcsönhatásokat.

(3) Az ennek alapján létrejövő tervet vagy terveket a tagállamok által meghatározott intézményi és kormányzati szinteknek megfelelően kell dolgozzák ki és készítik el. Ez az irányelv nem sérti a tagállamok arra vonatkozó hatáskörét, hogy kialakítsák és meghatározzák ez említett terv vagy tervek formáját és tartalmát.

(4) A tengeri területrendezés arra irányul, hogy elősegítse az 5. cikkben felsorolt célokat, és megfelel a 6. és 8. cikkben meghatározott követelményeknek.

(5) A tengeri területrendezés kidolgozásakor a tagállamok kellő figyelmet fordítanak a tengeri régiókra, az érintett aktuális és jövőbeli tevékenységekre és felhasználási módokra és ezek környezetre gyakorolt hatásaira, továbbá a természeti erőforrásokra, és figyelembe veszik a szárazföld-tenger kölcsönhatásokat is.

(6) A tagállamok beépíthetik azokat a meglévő nemzeti szakpolitikákat, rendelkezéseket és mechanizmusokat, illetve építhetnek azokra, amelyeket ezen irányelv hatálybalépése előtt hoztak létre, amennyiben azok megfelelnek ezen irányelv követelményeinek.

5. cikk

A tengeri területrendezés célkitűzései

(1) A tengeri területrendezés kidolgozása és végrehajtása során a tagállamok mérlegelik a gazdasági, társadalmi és környezeti aspektusokat, a tengeri ágazat fenntartható fejlődésének és növekedésének ökoszisztéma alapú megközelítés alkalmazása általi előmozdítása és a kapcsolódó tevékenységek és felhasználási módok együttélésének megkönnyítése érdekében.

(2) Tengeri területrendezési terveik révén a tagállamok a tengeri energiaágazatok, a tengeri közlekedés és a halászati és akvakultúra-ágazatok fenntartható fejlődéséhez való hozzájárulásra, valamint a környezeti állagmegóvás, a környezetvédelem és a környezeti állapotjavulás előmozdítására törekednek, ideértve a környezet éghajlatváltozás hatásaival szembeni ellenálló képességének javítását is. A tagállamok kitűzhetnek ezek mellett egyéb célokat, például a fenntartható idegenforgalom és a fenntartható nyersanyag-kitermelés előmozdítását is.

(3) Ezen irányelv nem sérti a tagállamok annak meghatározására vonatkozó hatáskörét, hogy a különböző célok hogyan és milyen súllyal tükröződjenek tengeri területrendezési tervükben vagy terveikben.

6. cikk

A tengeri területrendezésre vonatkozó minimumkövetelmények

(1) A tagállamok eljárási lépéseket dolgoznak ki az 5. cikkben felsorolt célok előmozdítása érdekében, figyelembe véve a tengervizekben végzett érintett tevékenységeket és a tengervizek felhasználási módjait.

(2) Ennek során a tagállamok:

a) figyelembe veszik a szárazföld-tenger kölcsönhatásokat;

b) figyelembe vesznek környezeti, gazdasági és társadalmi, valamint biztonsági szempontokat;

c) törekszenek a tengeri területrendezés és az ennek nyomán létrejövő terv vagy tervek más folyamatokkal – például a integrált partiövezet-gazdálkodással vagy más, ezzel egyenértékű formális vagy informális gyakorlatokkal – való koherenciájának az előmozdítására;

d) a 9. cikkel összhangban biztosítják az érdekelt felek bevonását;

e) a 10. cikkel összhangban megszervezik a legjobb elérhető adatok felhasználását;

f) a 11. cikkel összhangban biztosítják a határokon átnyúló együttműködést a tagállamok között;

g) a 12. cikkel összhangban előmozdítják a harmadik országokkal való együttműködést.

- (3) A tengeri területrendezési terveket a tagállamok az általuk meghatározott módon legalább tízévente felülvizsgálják.

7. cikk

A szárazföld-tenger kölcsönhatások

- (1) A szárazföld-tenger kölcsönhatásoknak a 4. cikk (2) bekezdése szerinti figyelembevétele érdekében – amennyiben ez nem történik meg a tengeri területrendezési folyamat részeként – a tagállamok egyéb formális vagy informális folyamatokat is igénybe vehetnek, köztük például az integrált partiövezet-gazdálkodást. Ennek eredményét a tagállamok beépítik tengeri területrendezési terveikbe.
- (2) A 2. cikk (3) bekezdésének sérelme nélkül a tengeri területrendezés keretében a tagállamok az ennek nyomán létrejövő tengeri területrendezési terv vagy tervek más kapcsolódó folyamatokkal való összhangjára törekednek.

8. cikk

A tengeri területrendezési tervek kidolgozása

- (1) A tengeri területrendezés létrehozásakor és végrehajtásakor a tagállamok tengeri területrendezési terveket dolgoznak ki, amelyek meghatározzák a tengervizeiket érintő már folyamatban lévő vagy tervezett tevékenységek és felhasználási módok területi és időbeli eloszlását, az 5. cikkben foglalt célok előmozdítása érdekében.
- (2) Ennek során, továbbá a 2. cikk (3) bekezdésének megfelelően a tagállamok figyelembe veszik a tevékenységek és felhasználási módok közötti, releváns kölcsönhatásokat. A tagállami hatáskörök sérelme nélkül, a lehetséges tevékenységek, felhasználási módok és érdekek magukban foglalhatják a következőket:

- akvakultúra-területek;
- halászati területek;
- az olaj, gáz és egyéb energiaforrások, ásványi anyagok és aggregátumok, feltáráshoz, kiaknázáshoz és kitermeléséhez, valamint megújuló forrásokból származó energia termeléséhez használt létesítmények és infrastruktúrák;
- tengeri közlekedési útvonalak és forgalom-áramlások;
- katonai kiképzési területek;
- természetvédelmi és a fajok védelmére szolgáló területek, valamint védett területek;
- nyersanyag-kitermelési területek;
- a tudományos kutatás;
- tengeralatti kábel- és csővezeték útvonalak;
- idegenforgalom;
- víz alatti kulturális örökség.

9. cikk

Nyilvános részvétel

- (1) A tagállamok az összes érintett fél tájékoztatása, valamint a megfelelő érdekeltekkel, hatóságokkal és az érintett lakossággal folytatott konzultáció révén megteremtik a nyilvános részvétel lehetőségét a tengeri területrendezési tervek kidolgozásának korai szakaszában, az uniós jogszabályok vonatkozó rendelkezéseivel összhangban.

(2) A tagállamok azt is biztosítják, hogy a megfelelő érdekelt felek és hatóságok, valamint az érintett lakosság hozzáférjenek a véglegesített tervekhez.

10. cikk

Az adatok felhasználása és megosztása

(1) A tagállamok gondoskodnak róla, hogy a tengeri területrendezési tervek elkészítéséhez a legjobb rendelkezésre álló adatokat használják fel, és meghatározzák az információmegosztás módját.

(2) Az (1) bekezdésben említett adatok magukban foglalhatják többek között a következőket:

a) környezeti, társadalmi és gazdasági adatok, melyeket a 8. cikkben említett tevékenységekre vonatkozó uniós jogszabályokkal összhangban gyűjtöttek;

b) a tengervizekre vonatkozó tengeri fizikai adatok.

(3) Az (1) bekezdés végrehajtása során a tagállamok alkalmazzák a megfelelő eszközöket, ideértve az Unió integrált tengerpolitikája és a más kapcsolódó – például a 2007/2/EK irányelvben említett – uniós szakpolitikák keretében már rendelkezésre álló eszközöket is.

11. cikk

A tagállamok közötti együttműködés

(1) A tervezési és irányítási folyamat részeként a tengervizekkel határos tagállamok együttműködnek egymással annak érdekében, hogy a tengeri területrendezési tervek az érintett tengeri régió egészében koherensek és összehangoltak legyenek. Az ilyen együttműködés során figyelembe veszik különösen a transznacionális jellegű kérdéseket.

(2) Az (1) bekezdés szerinti együttműködést a következők keretében kell megvalósítani:

a) meglévő regionális intézményi együttműködési struktúrák, mint például a regionális tengeri egyezmények; és/vagy

b) a tagállamok illetékes hatóságainak hálózatai vagy struktúrái; és/vagy

c) bármely más módszer, amely eleget tesz az (1) bekezdésben foglalt követelményeknek, például a tengermedencékre vonatkozó stratégiák keretében.

12. cikk

Együttműködés harmadik országokkal

A tagállamok lehetőség szerint törekednek arra, hogy a nemzetközi joggal és egyezményekkel összhangban együttműködjenek az adott tengeri régióban lévő harmadik országokkal a tengeri területrendezéssel kapcsolatos tevékenységeik során, például a meglévő nemzetközi fórumok igénybevételével vagy regionális intézményi együttműködés révén.

III. FEJEZET

VÉGREHAJTÁS

13. cikk

Az illetékes hatóságok

(1) Minden tagállam kijelöli az ezen irányelv végrehajtásáért felelős illetékes hatóságot vagy illetékes hatóságokat.

(2) A tagállamok megküldik a Bizottságnak a kijelölt illetékes hatóságok listáját és az ezen irányelv mellékletében felsorolt adatokat.

(3) A tagállamok értesítik a Bizottságot az (1) bekezdésnek megfelelően megküldött adatokban bekövetkezett bármilyen változásról, a változás érvénybelépésétől számított hat hónapon belül.

14. cikk

Nyomon követés és jelentéstétel

(1) A tagállamok a tengeri területrendezési terveket és azok minden későbbi frissített változatát – ideértve a jelen irányelv végrehajtására vonatkozó magyarázatot tartalmazó, már meglévő anyagokat is – a közzétételt követő három hónapon belül megküldik a Bizottságnak és a többi érintett tagállamnak.

(2) A Bizottság legkésőbb a tengeri területrendezési tervek kidolgozására előírt határidőtől számított egy éven belül – és ezt követően négyévente – jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak az elért eredményekről, amelyben ismerteti az ezen irányelv végrehajtása terén tett előrehaladást.

IV. FEJEZET

ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

15. cikk

Átültetés a nemzeti jogba

(1) A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek 2016. szeptember 18-ig megfeleljenek. E rendelkezések szövegét haladéktalanul megküldik a Bizottság számára.

Amikor a tagállamok elfogadják az említett rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) A 13. cikk (1) bekezdésében említett hatóságot 2016. szeptember 18-ig kell kijelölni.

(3) A 4. cikkben említett tengeri területrendezési terveket minél előbb, de legkésőbb 2021. március 31-ig ki kell dolgozni.

(4) Ezen irányelv átültetésére és végrehajtására vonatkozó kötelezettség nem vonatkozik a tengerparttal nem rendelkező tagállamokra.

16. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

17. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Brüsszelben, 2014. július 23-án.

az Európai Parlament részéről

az elnök

M. SCHULZ

a Tanács részéről

az elnök

S. GOZI

MELLÉKLET

AZ ILLETÉKES HATÓSÁGOK

- (1) Az illetékes hatóság vagy hatóságok neve és címe – a meghatározott illetékes hatóság vagy hatóságok hivatalos megnevezése és címe.
 - (2) Az illetékes hatóság vagy hatóságok jogállása – az illetékes hatóság vagy hatóságok jogállásának rövid ismertetése.
 - (3) Feladatok – az illetékes hatóság vagy hatóságok jogi és közigazgatási feladatainak rövid leírása, valamint a hatóság vagy hatóságok szerepe az érintett tengervizek vonatkozásában.
 - (4) Tagság – ahol az illetékes hatóság vagy hatóságok felelősek más illetékes hatóságok munkájának összehangolásáért, ezek felsorolása az összehangolást biztosító intézményi kapcsolatok összefoglalásával.
 - (5) Regionális szintű koordináció – azon tagállamok közötti koordinációt biztosító mechanizmusok összegzése, amelyek tengervizei ezen irányelv hatálya alá tartoznak és ugyanazon tengeri régió vagy alrégió részét képezik.
-

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2014/90/EU IRÁNYELVE**(2014. július 23.)****a tengerészeti felszerelésekről és a 96/98/EK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről****(EGT-vonatkozású szöveg)**

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 100. cikke (2) bekezdésére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ⁽¹⁾,

a Régiók Bizottságával folytatott konzultációt követően,

rendes jogalkotási eljárás keretében ⁽²⁾,

mivel:

- (1) A hajózás globális természetéből adódóan az Unió feladatának érzi a tengerbiztonság nemzetközi szabályozási keretének alkalmazását és támogatását. A tengerbiztonságról szóló nemzetközi egyezmények megkövetelik a lobogó szerinti államoktól egyfelől annak biztosítását, hogy a hajók fedélzetén elhelyezett felszerelések megfeleljenek bizonyos, a tervezést, az előállítását és a teljesítményt érintő biztonsági követelményeknek, másfelől rendelkeznek a vonatkozó tanúsítványok kibocsátásáról is. E célból egyes tengerészeti felszereléstípusokhoz a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet (IMO), valamint a nemzetközi és európai szabványügyi testületek részletes teljesítménykövetelményeket és vizsgálati előírásokat dolgoztak ki.
- (2) A nemzetközi jogi eszközök jelentős mérlegelési jogkört biztosítanak a lobogó szerinti államok hatóságainak. Harmonizáció hiányában az illetékes nemzeti hatóságok által az említett egyezményeknek és előírásoknak való megfelelést igazoló tanúsítvánnyal ellátott termékek biztonsági szintje különbözni fog egymástól; ennek következtében sérül a belső piac zavartalan működése, mivel a tagállamok további ellenőrzés nélkül nehezen tudják elfogadni egy másik tagállamban tanúsítvánnyal ellátott, a lobogóik alatt közlekedő hajók fedélzetén elhelyezendő felszereléseket.
- (3) Az említett problémákat az uniós harmonizáció kiküszöböli. A 96/98/EK tanácsi irányelv ⁽³⁾ közös szabályokat állapított meg a nemzetközi előírások végrehajtása terén mutatkozó különbségek felszámolása érdekében: egyértelműen meghatározta a követelményeket és a tanúsítványok kiadásának egységes eljárásait.
- (4) Az uniós jognak több olyan más eszköze is van, amely követelményeket és feltételeket határoz meg többek között az áruk belső piacon belüli szabad mozgásának biztosítása vagy környezetvédelmi célok érdekében egyes olyan termékek vonatkozásában, amelyek bár hasonló jellegűek, mint a hajók fedélzetén használt felszerelések, azonban

⁽¹⁾ HL C 161., 2013.6.6., 93. o.

⁽²⁾ Az Európai Parlament 2014. április 15-i álláspontja (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé) és a Tanács 2014. július 23-i határozata.

⁽³⁾ A Tanács 96/98/EK irányelve (1996. december 20.) a tengerészeti felszerelésekről (HL L 46., 1997.2.17., 25. o.).

nem felelnek meg az Unió belső szabályozásától helyenként lényegesen eltérő és folyamatosan változó nemzetközi előírásoknak. Ezért a vonatkozó nemzetközi tengerbiztonsági egyezményekkel összhangban e termékek részére a tagállamok nem adhatnak ki tanúsítványt. Az uniós hajók fedélzetén a nemzetközi biztonsági előírásoknak megfelelően elhelyezendő felszerelések kizárólag ezen irányelv keretében szabályozandók, amely minden esetben *lex specialis*-nak tekintendő; továbbá ki kell alakítani egy külön jelölési módot annak jelzésére, hogy a felszerelés megfelel a már hatályba lépett vonatkozó nemzetközi egyezményekben és jogi eszközökben meghatározott követelményeknek.

- (5) Amellett, hogy a tengerészeti felszerelésekre vonatkozóan részletes teljesítménykövetelményeket és vizsgálati előírásokat határoznak meg, a nemzetközi jogi eszközök időnként lehetővé teszik olyan intézkedések bevezetését, amelyek eltérnek az előírt követelményektől, de bizonyos feltételek mellett alkalmasak az említett követelmények mögött meghúzódó szándék megvalósítására. Az 1974. évi „Életbiztonság a tengeren” tárgyú nemzetközi egyezmény (SOLAS-egyezmény) lehetővé teszi az alternatív tervezést és olyan alternatív szabályok bevezetését, amelyeket az egyes tagállamok a saját felelősségi körükben alkalmazhatnak.
- (6) A 96/98/EK irányelv végrehajtásának tapasztalatai azt mutatják, hogy további intézkedések megtételére van szükség az említett irányelv végrehajtásának és végrehajtási mechanizmusainak előmozdítása, valamint a szabályozási környezet egyszerűsítése érdekében, miközben Unió-szerte biztosítani kell az IMO-követelmények összehangolt alkalmazását és végrehajtását.
- (7) Ezért a tengerészeti felszerelésekre nézve követelményeket kell meghatározni az alkalmazandó nemzetközi jogi eszközökben, többek között a vonatkozó vizsgálati előírásokban meghatározott biztonsági előírások teljesítésére vonatkozóan, biztosítva ezzel, hogy az ilyen követelményeket teljesítő felszerelések akadálytalanul kerülhessenek forgalmazásra a belső piacon, illetve elhelyezhetők legyenek bármely tagállam lobogója alatt közlekedő hajók fedélzetén.
- (8) Annak érdekében, hogy a tengerészeti felszerelések fejlesztése terén tisztességes verseny alakulhasson ki, minden erőfeszítést meg kell tenni a nyílt szabványok használatának előmozdítása érdekében, hogy azok díjmentesen vagy jelképes díj fejében mindenki számára hozzáférhetők, másolhatók, terjeszthetők és használhatók legyenek.
- (9) A 768/2008/EK európai parlamenti és tanácsi határozat⁽¹⁾ közös elveket és referenciarendelkezéseket ír elő, amelyeket az ágazati jogszabályok mindegyikében alkalmazni kell annak érdekében, hogy egységes alapot biztosítsanak e jogszabályok felülvizsgálatához és átdolgozásához. A határozat horizontális jellegű általános keretrendszert alkot a termékek forgalmazására vonatkozó feltételeket harmonizáló jövőbeli jogszabályok számára, a hatályos jogszabályok tekintetében pedig referenciaszöveggként szolgál. Ez az általános keretrendszer megfelelő megoldásokat nyújt a 96/98/EK irányelv végrehajtása során azonosított problémákra. Szükséges tehát a 768/2008/EK határozat fogalom meghatározásainak és referenciarendelkezéseinek beépítése ebbe az irányelvbe, egyszersmind hozzáigazítva azokat a tengerészeti felszerelések ágazatának speciális jellegéhez.
- (10) A piacfelügyeleti hatóságok feladatának megkönnyítését célzó további konkrét eszközként a megfelelő időben elektronikus címke egészítheti ki vagy válthatja fel a hajókormány-embléma használatát.
- (11) Arányos és az Unióban letelepedett gazdasági szereplőkkel szemben megkülönböztetésmentes módon meg kell határozni a gazdasági szereplők kötelezettségeit, figyelembe véve, hogy az ezen irányelv hatálya alá tartozó tengerészeti felszerelések jelentős részét esetleg soha nem importálják és forgalmazzák a tagállamok területén.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 768/2008/EK határozata (2008. július 9.) a termékek forgalomba hozatalának közös keretrendszeréről, valamint a 93/465/EGK tanácsi határozat hatályon kívül helyezéséről (HL L 218., 2008.8.13., 82. o.).

- (12) Tekintettel arra, hogy a tengerészeti felszerelések a hajóknak a világ bármely részén történő gyártásakor vagy javításakor kerülnek a fedélzetre, a piacfelügyelet különösen nehezen kivitelezhető, ráadásul a határellenőrzéstől sem kaphat hatékony támogatást. Ezért világosan meg kell határozni a tagállamok és az Unión belüli gazdasági szereplők vonatkozó kötelezettségeit. A tagállamoknak gondoskodniuk kell arról, hogy a lobogójuk alatt közlekedő hajókon csak az előírásoknak megfelelő felszerelést helyezzenek el; ennek érdekében a lobogó szerinti állam hatóságainak a nemzetközi egyezmények értelmében kell kibocsátaniuk, engedélyezniük vagy megújítaniuk a hajók megfelelőségi tanúsítványát, és a tagállamoknak a 765/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet⁽¹⁾ III. fejezetében meghatározott uniós piacfelügyeleti kerettel összhangban nemzeti piacfelügyeleti intézkedésekről kell rendelkezniük. A tagállamokat támogatni kell e kötelezettségeik teljesítésében, mégpedig a Bizottság által rendelkezésre bocsátott olyan tájékoztatási rendszerek útján, amelyek a megfelelőségértékelések elvégzésével megbízott szervezetek értékelésére, bejelentésére és nyomon követésére, valamint az engedélyezett tengerészeti felszerelésekkel, a visszavont vagy elutasított kérelmekkel, és a felszerelés nem-megfelelőségével kapcsolatos információk megosztására hivatottak.
- (13) Elsőként, az ezen irányelv szerinti kötelezettségeinek megfelelően a gyártó vagy adott esetben az importőr által tengerészeti felszerelésen feltüntetett hajókormány-emblémának kell garanciát jelentenie arra vonatkozóan, hogy a felszerelés megfelel az előírásoknak, és forgalomba hozható azzal a céllal, hogy uniós hajó fedélzetén helyezték el. Ezen túlmenően bizonyos rendelkezésekre van szükség egyrészt ahhoz, hogy a hajókormány-embléma a feltüntetést követően se veszítse el érvényét, másrészt pedig ahhoz, hogy a nemzeti piacfelügyeleti hatóságok hatékonyan tudják ellátni feladataikat. A gyártónak vagy adott esetben az importőrnek vagy forgalmazónak a tengerészeti felszerelés biztonságos voltának fenntartása érdekében teljes és a valóságnak megfelelő információkat kell szolgáltatnia az illetékes hatóságok számára a hajókormány-emblémával ellátott felszerelésekről. A gyártónak együtt kell működnie a piacfelügyeleti hatóságokkal többek között azon előírások vonatkozásában is, amelyek alapján gyártotta és tanúsította a termékeket, ezen kívül pedig kellő körültekintéssel kell eljárnia az általa a piacon forgalomba hozott tengerészeti felszerelések vonatkozásában. E tekintetben az Unión kívüli gyártóknak az illetékes nemzeti hatóságokkal való együttműködés céljára meghatalmazott képviselőt kell kijelölniük.
- (14) A nemzetközi vizsgálati előírásoknak való megfelelés olyan megfelelőségértékelési eljárásokkal igazolható a legjobban, mint amilyeneket a 768/2008/EK határozat állapít meg. A gyártók számára ugyanakkor csak a nemzetközi jogi eszközök szerinti követelményeket kielégítő megfelelőségértékelési eljárásokat kell hozzáférhetővé tenni.
- (15) A feltételezett meg nem felelés vizsgálatok a tagállamokat a tisztességes és hatékony eljárás biztosítása érdekében bátorítani kell minden olyan intézkedés megtételére, amely a kockázatok átfogó és objektív értékelését segíti elő; ha a Bizottság megbizonyosodott arról, hogy e feltétel teljesült, nem köteles megismételni az értékelést a tagállamok által a nem megfelelő felszerelések tekintetében elfogadott korlátozó intézkedések felülvizsgálatakor.
- (16) A bejelentett szervezetekkel kapcsolatos vizsgálati feladatainak ellátása során a Bizottságnak – kellő figyelemmel saját független szerepére – a lehető legnagyobb mértékben tájékoztatnia kell a tagállamokat és együtt kell működnie velük.
- (17) Ha egy tagállam felügyeleti hatóságai úgy vélik, hogy az ezen irányelv hatálya alá tartozó tengerészeti felszerelés veszélyeztetheti a tengerbiztonságot, az egészséget vagy a környezetet, akkor elvégzik az érintett tengerészeti felszerelés értékelését és vizsgálatát. Ha beigazolódik, hogy a felszerelés veszélyt jelent, a tagállamnak fel kell szólítania az érintett gazdasági szereplőt, hogy tegye meg a megfelelő korrekciós intézkedéseket, vagy akár hogy vonja ki a forgalomból vagy hívja vissza az érintett felszerelést.
- (18) Rendkívüli körülmények esetén engedélyezni kell a hajókormány-emblémát nem viselő tengerészeti felszerelések használatát, különösen, ha egy hajó számára nem lehetséges a hajókormány-emblémával ellátott felszerelés beszerzése valamely, az Unión kívüli kikötőben vagy létesítményben, vagy ha hajókormány-emblémát viselő tengerészeti felszerelés nem áll rendelkezésre a piacon.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 765/2008/EK rendelete (2008. július 9.) a termékek forgalmazása tekintetében az akkreditálás és piacfelügyelet előírásainak megállapításáról (HL L 218., 2008.8.13., 30. o.).

- (19) Gondoskodni kell arról, hogy az ezen irányelv hatálya alá tartozó tengerészeti felszerelések adott tételére vonatkozóan a nemzetközi előírások hiánya, illetve a meglévő előírások – a vizsgálati előírásokat is beleértve – súlyos hiányosságai vagy anomáliái ne akadályozzák ezen irányelv célkitűzéseinek a megvalósítását. Azonosítani kell továbbá a tengerészeti felszerelések azon tételeit, amelyek esetében előnyös lehet az elektronikus címke alkalmazása. Ezen túlmenően, amennyiben új szabványok kerülnek bevezetésre, ezen irányelv egyik nem alapvető elemét, nevezetesen a III. mellékletben említett szabványok hivatkozásait naprakésszé kell tenni. Ezért a Bizottságnak felhatalmazást kell kapnia arra, hogy az Európai Unió működéséről szóló szerződés 290. cikkének megfelelően jogi aktusokat fogadjon el a harmonizált műszaki és vizsgálati előírások – bizonyos feltételek mellett, ideiglenes jelleggel történő – elfogadása tekintetében, továbbá az említett hivatkozások módosítása érdekében. Különösen fontos, hogy a Bizottság az előkészítő munka során megfelelő konzultációkat folytasson, többek között szakértői szinten is. A felhatalmazáson alapuló jogi aktusok előkészítésekor és szövegezésekor a Bizottságnak gondoskodnia kell a vonatkozó dokumentumoknak az Európai Parlament és a Tanács részére történő egyidejű, időben történő és megfelelő továbbításáról.
- (20) Ezen irányelv célkitűzéseinek elérése érdekében a nemzetközi jogi eszközöket a belső piacon egységesen kell végrehajtani. Ezért szükséges, hogy a tengerészeti felszerelések minden olyan tétele tekintetében, amelyekhez a nemzetközi egyezmények szerint szükség van a lobogó szerinti állam jóváhagyására, egyértelműen és időben meghatározzák a nemzetközi jogi eszközökben az adott felszerelésre előírt tervezési, gyártási és teljesítménykövetelményeket és kapcsolódó vizsgálati előírásokat, valamint elfogadják ezen követelmények és előírások bejelentett szervezetek, tagállami hatóságok és gazdasági szereplők – többek között a felszerelések uniós hajó fedélzetén való elhelyezéseért felelős minden szereplő – általi végrehajtásának közös kritériumait, eljárásait és időkereteit. Biztosítani kell továbbá, hogy ezen irányelv célkitűzéseinek megvalósítását ne veszélyeztesse az a tény, hogy az alkalmazandó műszaki és vizsgálati előírások hiányosak, vagy hogy az IMO elmulaszt megfelelő szabványokat kidolgozni az ezen irányelv hatálya alá tartozó tengerészeti felszerelések vonatkozásában.
- (21) A nemzetközi jogi eszközöknek – a vizsgálati előírások kivételével – automatikusan a naprakész változatát kell alkalmazni. Az új vizsgálati előírások uniós jogba való beemelése azzal a veszéllyel járhat, hogy a jogi egyértelműség és jogbiztonság tekintetében aránytalanul nagy nehézségeket okoz az uniós flotta és a gazdasági szereplők számára, ezért e kockázat csökkentése érdekében helyénvaló, hogy az új vizsgálati előírások ne automatikusan, hanem a Bizottság által megjelölt időpontban lépjenek hatályba.
- (22) Ezen irányelv végrehajtása egységes feltételeinek biztosítása érdekében a Bizottságra végrehajtási hatásköröket kell ruházni. Ezeket a 182/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletnek ⁽¹⁾ megfelelően kell gyakorolni.
- (23) Ezen irányelv összehangolt, gyors és egyszerű végrehajtásának elősegítése érdekében az ezen irányelv értelmében elfogadott végrehajtási jogi aktusoknak bizottsági rendeletek formáját kell ölteniük.
- (24) A kialakult gyakorlatnak megfelelően az ebben az irányelvben említett bizottság hasznos szerepet tölthet be az ezen irányelv alkalmazásával kapcsolatos olyan ügyeknek a kivizsgálásában, amelyeket vagy a bizottság elnöke, vagy egy tagállam képviselője vet fel, az eljárási szabályzatával összhangban.
- (25) Amennyiben például a Bizottság valamely szakértői csoportja keretében vizsgálat tárgyát képezik egyes, ezen irányelvhez kapcsolódó kérdések – az irányelv végrehajtását és annak megsértését kivéve –, a jelenlegi gyakorlatnak megfelelően az Európai Parlamentnek erről teljes körű tájékoztatást kell kapnia és valamennyi dokumentumot továbbítani kell a részére, valamint adott esetben meg is kell hívni az ülésekre.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 182/2011/EU rendelete (2011. február 16.) a Bizottság végrehajtási hatásköreinek gyakorlására vonatkozó tagállami ellenőrzési mechanizmusok szabályainak és általános elveinek megállapításáról (HL L 55., 2011.2.28., 13. o.).

- (26) A Bizottság munkáját – az 1406/2002/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletnek ⁽¹⁾ megfelelően – az Európai Tengerbiztonsági Ügynökség segíti az idevágó, kötelező erejű uniós jogi aktusok eredményes végrehajtásában és az azokban a Bizottságra bízott feladatok teljesítésében.
- (27) A közös kommunikációs eszközök megtalálása érdekében az illetékes hatóságoknak és a gazdasági szereplőknek minden tőlük telhetőt meg kell tenniük a nemzetközi gyakorlatnak megfelelő írásbeli kommunikáció elősegítésére.
- (28) Mivel ezen irányelv céljait, nevezetesen a tengeri biztonság növelését és a tengerszennyezés megelőzését a hajók fedélzetén elhelyezendő tengerészeti felszerelésekre vonatkozó releváns nemzetközi jogi eszközök egységes alkalmazása révén, illetve az ilyen felszerelések szabad mozgásának biztosítását az Unión belül, a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, az Unió szintjén azonban az intézkedés léptéke miatt e célok jobban megvalósíthatók, az Unió intézkedéseket hozhat az Európai Unióról szóló szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően. Az említett cikkben foglalt arányosság elvének megfelelően ez az irányelv nem lépi túl az e célok eléréséhez szükséges mértéket.
- (29) Az elfogadandó intézkedések a 96/98/EK irányelv rendelkezéseinek jelentősebb módosítását jelentik, ezért az áttekinthetőség kedvéért az említett irányelvet hatályon kívül kell helyezni és helyébe ennek az irányelvnek kell lépnie,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. FEJEZET

ÁLTALÁNOS RENDELKEZÉSEK

1. cikk

Cél

Ezen irányelv célja a tengeri biztonság növelése és a tengerszennyezés megelőzése az uniós hajók fedélzetén elhelyezendő tengerészeti felszerelésekkel kapcsolatos vonatkozó nemzetközi jogi eszközök egységes alkalmazása révén, valamint az ilyen felszerelések Unión belüli szabad mozgásának biztosítása.

2. cikk

Fogalommeghatározások

Ezen irányelv alkalmazásában:

1. „tengerészeti felszerelés”: a 3. cikknek megfelelően ezen irányelv hatálya alá tartozó felszerelés;
2. „uniós hajó”: valamely tagállam lobogója alatt közlekedő, a nemzetközi egyezmények hatálya alá tartozó hajó;
3. „nemzetközi egyezmények”: a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet (IMO) égisze alatt elfogadott, már hatályba lépett alábbi nemzetközi egyezmények, azok kötelezően alkalmazandó jegyzőkönyveivel és kódexeivel együtt, amelyek követelményeket határoznak meg a hajók fedélzetén elhelyezendő tengerészeti felszerelések lobogó szerinti államok általi engedélyezésére vonatkozóan:

— a tengeren történő összeütközések megelőzésére vonatkozó nemzetközi szabályokról szóló 1972. évi egyezmény (COLREG),

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 1406/2002/EK rendelete (2002. június 27.) az Európai Tengerbiztonsági Ügynökség létrehozásáról (HL L 208., 2002.8.5., 1. o.).

- a hajókról történő szennyezés megelőzéséről szóló 1973. évi nemzetközi egyezmény (MARPOL),
 - az „Életbiztonság a tengeren” tárgyú 1974. évi nemzetközi egyezmény (SOLAS);
4. „vizsgálati előírások”: a tengerészeti felszerelések vizsgálatára vonatkozóan az alábbi szervezetek által meghatározott előírások:
- a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet (IMO),
 - a Nemzetközi Szabványügyi Szervezet (ISO),
 - a Nemzetközi Elektrotechnikai Bizottság (IEC),
 - az Európai Szabványügyi Bizottság (CEN),
 - az Európai Elektrotechnikai Szabványügyi Bizottság (CENELEC),
 - a Nemzetközi Távközlési Egyesület (ITU),
 - az Európai Távközlési Szabványügyi Intézet (ETSI),
 - a Bizottság, ezen irányelv 8. cikkével és 27. cikkének (6) bekezdésével összhangban,
 - az azon kölcsönös elismerési megállapodásokban elismert szabályozó hatóságok, amelyekben az Unió részes fél;
5. „nemzetközi jogi eszközök”: a nemzetközi egyezményeknek, valamint az IMO azokat hatályba léptető határozatainak és körleveleinek a naprakész változata, továbbá a vizsgálati előírások;
6. „hajókormány-embléma”: a 9. cikkben említett és az I. mellékletben meghatározott jelölés vagy – adott esetben – a 11. cikkben említett elektronikus címke;
7. „bejelentett szervezet”: egy tagállam illetékes nemzeti hatósága által a 17. cikknek megfelelően kijelölt szervezet;
8. „forgalmazás”: tengerészeti felszerelések kereskedelmi tevékenység keretében történő rendelkezésre bocsátása az uniós piacon, ellenérték fejében vagy ingyenesen;
9. „forgalomba hozatal”: tengerészeti felszerelések első alkalommal történő forgalmazása az uniós piacon;
10. „gyártó”: olyan természetes vagy jogi személy, aki tengerészeti felszerelést gyárt, illetve azt terveztet vagy legyártat, és saját neve vagy védjegye alatt értékesít;
11. „meghatalmazott képviselő”: az Unióban letelepedett természetes vagy jogi személy, aki valamely gyártótól írásbeli meghatalmazást kap, hogy nevében meghatározott feladatok elvégzése céljából eljárjon;

12. „importőr”: az Unióban letelepedett természetes vagy jogi személy, aki harmadik országból származó tengerészeti felszereléseket hoz forgalomba az uniós piacon;
13. „forgalmazó”: a gyártótól és az importőrtől eltérő természetes vagy jogi személy az értékesítési láncban, aki tengerészeti felszereléseket forgalmaz;
14. „gazdasági szereplők”: a gyártó, a meghatalmazott képviselő, az importőr és a forgalmazó;
15. „akkreditálás”: a 765/2008/EK rendelet 2. cikkének 10. pontjában meghatározott akkreditálás;
16. „nemzeti akkreditáló testület”: a 765/2008/EK rendelet 2. cikke 11. pontjában meghatározott nemzeti akkreditáló testület;
17. „megfelelőségértékelés”: a bejelentett szervezetek által a tengerészeti felszerelések ezen irányelvben meghatározott követelményeknek való megfelelését bizonyító, a 15. cikkel összhangban folytatott eljárás;
18. „megfelelőségértékelő szervezet”: megfelelőségértékelési tevékenységeket – köztük kalibrálást, vizsgálatot, tanúsítást és ellenőrzést – végző szervezet;
19. „visszahívás”: minden olyan intézkedés, amelynek célja az uniós hajó fedélzetén már elhelyezett vagy uniós hajó fedélzetén való elhelyezés szándékával már beszerzett tengerészeti felszerelés visszavétele;
20. „kivonás a forgalomból”: minden olyan intézkedés, amelynek célja a tengerészeti felszerelés forgalmazásának megakadályozása az értékesítési láncban;
21. „EU-megfelelőségi nyilatkozat”: a gyártó által a 16. cikknek megfelelően kibocsátott nyilatkozat;
22. „termék”: tengerészeti felszerelések egy tétele.

3. cikk

Hatály

- (1) Ezt az irányelvet az uniós hajók fedélzetén elhelyezett vagy elhelyezendő azon felszerelésekre kell alkalmazni, amelyek esetében a nemzetközi jogi eszközök előírják a lobogó szerinti állam hatóságának jóváhagyását, függetlenül attól, hogy a hajó a felszerelés elhelyezésének időpontjában az Unióban tartózkodik-e.
- (2) Noha az (1) bekezdésben említett felszerelések az uniós jog ezen irányelvtől eltérő eszközeinek hatálya alá is tartozhatnak, az 1. cikk szerinti cél megvalósítása tekintetében a szóban forgó felszerelések kizárólag ezen irányelv hatálya alá tartoznak.

4. cikk

A tengerészeti felszerelésekre vonatkozó követelmények

- (1) Egy uniós hajó fedélzetén a 39. cikk (1) bekezdésének második albekezdésében említett időpontban vagy azt követően elhelyezett tengerészeti felszerelésnek meg kell felelnie a nemzetközi jogi eszközök azon tervezési, gyártási és teljesítménykövetelményeinek, amelyek a szóban forgó felszerelés fedélzetén való elhelyezésének időpontjában alkalmazandók.

(2) A tengerészeti felszerelésnek az (1) bekezdésben említett követelményeknek való megfelelése kizárólag a vonatkozó vizsgálati előírásokkal összhangban és a 15. cikkben említett megfelelésértékelési eljárások révén bizonyítható.

(3) A 2099/2002/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet⁽¹⁾ 5. cikkében meghatározott megfelelés-ellenőrzési eljárás sérelme nélkül, a nemzetközi jogi eszközök alkalmazandók.

(4) Az (1) és (2) bekezdésben említett követelményeket és előírásokat a 35. cikk (2) bekezdésének megfelelően, egységes módon kell végrehajtani.

5. cikk

Alkalmazás

(1) A tagállamok a lobogójuk alatt közlekedő hajók tanúsítványainak a nemzetközi egyezményekkel összhangban való kiadása, megerősítése és megújítása során biztosítják, hogy az adott hajók fedélzetén elhelyezett tengerészeti felszerelések megfeleljenek az ezen irányelvben meghatározott követelményeknek.

(2) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy a lobogójuk alatt közlekedő hajók fedélzetén elhelyezett tengerészeti felszerelések megfeleljenek azon nemzetközi jogi eszközöknek, amelyek a fedélzetén már elhelyezett felszerelések esetében alkalmazandók. Az említett intézkedések egységes alkalmazásának biztosítása érdekében a Bizottságra a 35. cikk (3) bekezdésének megfelelően végrehajtási hatásköröket kell ruházni.

6. cikk

A belső piac működése

A tagállamok nem tilthatják meg az ezen irányelvnek megfelelő tengerészeti felszerelések forgalomba hozatalát vagy uniós hajó fedélzetén való elhelyezését, és nem tagadhatják meg sem az erre vonatkozó tanúsítvány kiadását a lobogójuk alatt közlekedő hajók részére, sem pedig az ilyen tanúsítvány megújítását.

7. cikk

Hajók átlajstromozása egy tagállam lobogója alá

(1) Azt a nem uniós hajót, amelyet át kívánnak lajstromozni egy tagállam lobogója alá, az átlajstromozás során a befogadó tagállam ellenőrzi annak tekintetében, hogy a fedélzetén lévő tengerészeti felszerelések tényleges állapota megfelel-e a biztonsági tanúsítványokban foglaltaknak, és hogy a felszerelések megfelelnek-e ezen irányelvnek és el vannak látva a hajókormány-emblémával, vagy pedig az adott tagállam hatóságai számára kielégítő mértékben egyenértékűek-e az ezen irányelv szerint. -től/-től kiállított tanúsítvánnyal rendelkező tengerészeti felszereléssel.

(2) Amennyiben a tengerészeti felszerelések fedélzetén való elhelyezésének időpontja nem állapítható meg, a tagállamok a vonatkozó nemzetközi jogi eszközök figyelembevételével meghatározhatják az egyenértékűség tekintetében kielégítőnek tekinthető követelményeket.

(3) A felszerelést ki kell cserélni, ha nincs ellátva a hajókormány-emblémával vagy a hatóság megállapítása szerint nem egyenértékű a tanúsítvánnyal rendelkező felszereléssel.

(4) Az e cikk értelmében egyenértékűnek tekintett tengerészeti felszerelés számára a tagállam tanúsítványt ad ki, amelyet mindenkor a felszereléssel együtt kell tartani. A tanúsítvány a lobogó szerinti tagállam nevében engedélyezi a felszerelésnek a hajó fedélzetén tartását és korlátozásokat vagy rendelkezéseket ír elő a felszerelés használatával kapcsolatban.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2099/2002/EK rendelete (2002. november 5.) a tengeri közlekedés biztonságával és a hajókról történő szennyezés megelőzésével foglalkozó bizottság (COSS) létrehozásáról (HL L 324., 2002.11.29., 1. o.).

8. cikk

A tengerészeti felszerelésekre vonatkozó előírások

(1) Az 1025/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel ⁽¹⁾ módosított 98/34/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽²⁾ sérelme nélkül az Unió szorgalmazza az azon tengerészeti felszerelésekre vonatkozó megfelelő nemzetközi szabványoknak, többek között részletes műszaki és vizsgálati előírásoknak az IMO és a szabványügyi testületek általi kidolgozását, amelyeknek a hajók fedélzetén való használata vagy telepítése szükségesnek tűnik a tengerbiztonság növelése és a tengerszennyezés megelőzése szempontjából. A Bizottság rendszeresen nyomon követi az említett szabványok kidolgozását.

(2) A tengerészeti felszerelések adott tételére vonatkozó nemzetközi szabvány hiányában – rendkívüli körülmények között, ha egy megfelelő elemzés alapján ez kellően indokolt, továbbá amennyiben erre a tengerbiztonságot, az egészséget vagy a környezetet súlyos és elfogadhatatlan mértékben veszélyeztető fenyegetés elhárítása érdekében szükség van, valamint figyelembe véve az IMO keretében esetlegesen folyamatban lévő munkát – a Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy a 37. cikknek megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el a harmonizált műszaki és vizsgálati előírások tekintetében a tengerészeti felszerelések szóban forgó tételére vonatkozóan.

Különösen fontos, hogy a Bizottság a felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elkészítése során konzultációt folytasson szakértőkkel, a tagállamok szakértőit is beleértve.

Az említett műszaki és vizsgálati előírások alkalmazandók ideiglenes jelleggel mindaddig, amíg az IMO a tengerészeti felszerelések adott tételére vonatkozó szabványt nem fogad el.

(3) Rendkívüli körülmények között, ha egy megfelelő elemzés alapján ez kellően indokolt, továbbá amennyiben erre a tengerbiztonságot, az egészséget vagy a környezetet – a Bizottság által a tengerészeti felszerelések adott tételére vonatkozóan a 35. cikk (2) vagy (3) bekezdése alapján megjelölt meglévő előírás súlyos hiányossága vagy anomáliája miatt – elfogadhatatlan mértékben veszélyeztető azonosított fenyegetés elhárítása érdekében szükség van, valamint figyelembe véve az IMO keretében esetlegesen folyamatban lévő munkát, a Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy – kizárólag a súlyos hiányosság vagy anomália orvosolásához szükséges mértékben – a 37. cikknek megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el a harmonizált műszaki és vizsgálati előírások tekintetében a tengerészeti felszerelések szóban forgó tételére vonatkozóan.

Különösen fontos, hogy a Bizottság a felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elkészítése során konzultációt folytasson szakértőkkel, a tagállamok szakértőit is beleértve.

Az említett műszaki és vizsgálati előírások ideiglenes jelleggel alkalmazandók mindaddig, amíg az IMO a tengerészeti felszerelések adott tételére alkalmazandó szabványt felül nem vizsgálja.

(4) A Bizottság a (2) és (3) bekezdésnek megfelelően elfogadott műszaki és vizsgálati előírásokat díjmentesen hozzáférhetővé teszi.

2. FEJEZET

A HAJÓKORMÁNY-EMBLÉMA

9. cikk

A hajókormány-embléma

(1) Azon tengerészeti felszereléseket, amelyek ezen irányelvben meghatározott követelményeknek való megfelelése a vonatkozó megfelelőségértékelési eljárások keretében bizonyításra került, hajókormány-emblémával kell ellátni.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 1025/2012/EU rendelete (2012. október 25.) az európai szabványosításról, a 89/686/EGK és a 93/15/EGK tanácsi irányelv, a 94/9/EGK, a 94/25/EGK, a 95/16/EGK, a 97/23/EGK, a 98/34/EGK, a 2004/22/EGK, a 2007/23/EGK, a 2009/23/EGK és a 2009/105/EGK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 87/95/EGK tanácsi határozat és az 1673/2006/EGK európai parlamenti és tanácsi határozat hatályon kívül helyezéséről (HL L 316., 2012.11.14., 12. o.).

⁽²⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 98/34/EGK irányelve (1998. június 22.) a műszaki szabványok és szabályok terén történő információszolgáltatási eljárás megállapításáról (HL L 204., 1998.7.21., 37. o.).

- (2) A hajókormány-embléma semmilyen más terméken nem tüntethető fel.
- (3) Az alkalmazandó hajókormány-embléma formáját az I. melléklet határozza meg.
- (4) A hajókormány-embléma alkalmazása a 765/2008/EK rendelet 30. cikkének (1) és (3)–(6) bekezdésében foglalt általános elvek hatálya alá tartozik; e tekintetben a CE-jelölésre vonatkozó valamennyi hivatkozás a hajókormány-emblémára való hivatkozásként értendő.

10. cikk

A hajókormány-embléma feltüntetésére vonatkozó szabályok és feltételek

- (1) A hajókormány-emblémát a terméken vagy annak adattábláján jól láthatóan, olvashatóan és letörölhetetlenül kell feltüntetni, és adott esetben azt a termék szoftverének is tartalmaznia kell. Amennyiben a termék jellege miatt ez nem lehetséges vagy nem indokolt, a jelölést a csomagoláson és a kísérő dokumentumokban kell feltüntetni.
- (2) A hajókormány-embléma feltüntetését a gyártási szakasz végén kell elvégezni.
- (3) A hajókormány-embléma mellett fel kell tüntetni a bejelentett szervezet azonosító számát, amennyiben a szervezet részt vesz a gyártásellenőrzési szakaszban, valamint azt az évszámot, amelyben a felszerelést a jelöléssel ellátják.
- (4) A bejelentett szervezet azonosító számát vagy maga a szervezet vagy annak utasításai alapján a gyártó, illetve a gyártó meghatalmazott képviselője tünteti fel.

11. cikk

Elektronikus címke

- (1) A piacfelügyelet elősegítése és a tengerészeti felszerelések (3) bekezdésben említett egyes tételei hamisításának megakadályozása érdekében a gyártók a hajókormány-embléma helyett vagy mellett megfelelő és megbízható kivitelű elektronikus címkét alkalmazhatnak. Ekkor a 9. és a 10. cikket az esettől függően értelemszerűen alkalmazni kell.
- (2) A Bizottság költség-haszon elemzést végez az elektronikus címkének a hajókormány-embléma kiegészítéseként vagy annak helyettesítéseként történő alkalmazásáról.
- (3) A Bizottság a 37. cikknek megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadhat el a tengerészeti felszerelések azon tételeinek beazonosítása érdekében, amelyek esetében előnyös lehet az elektronikus címke alkalmazása. Különösen fontos, hogy a Bizottság a felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elkészítése során konzultációt folytasson szakértőkkel, a tagállamok szakértőit is beleértve.
- (4) A Bizottságra végrehajtási hatásköröket kell ruházni abból a célból, hogy a tervezés, a teljesítmény, valamint az elektronikus címke rögzítése és használata tekintetében – bizottsági rendeletek formájában, a 38. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárás keretében – meghatározza a megfelelő műszaki kritériumokat.
- (5) A (3) bekezdésnek megfelelően azonosított felszerelések esetében a hajókormány-embléma a (4) bekezdésben említett megfelelő műszaki kritériumok elfogadását követő három éven belül kiegészíthető megfelelő és megbízható kivitelű elektronikus címkével.
- (6) A (3) bekezdésnek megfelelően azonosított felszerelések esetében a hajókormány-embléma a (4) bekezdésben említett megfelelő műszaki kritériumok elfogadásától számított öt év elteltével helyettesíthető megfelelő és megbízható kivitelű elektronikus címkével.

3. FEJEZET

A GAZDASÁGI SZEREPLŐK KÖTELEZETTSÉGEI

12. cikk

A gyártók kötelezettségei

(1) A hajókormány-emblémának a terméken való feltüntetésével a gyártó garanciát vállal arra, hogy a tengerészeti felszerelést, amelyre a szóban forgó jelölés került, a 35. cikk (2) bekezdésének megfelelően végrehajtott műszaki előírásoknak és szabványoknak megfelelően tervezték és gyártották, valamint vállalja, hogy betartja az e cikk (2)–(9) bekezdésében meghatározott kötelezettségeket.

(2) A gyártó elkészíti a szükséges műszaki dokumentációt, és elvégzetteti az alkalmazandó megfelelőségértékelési eljárásokat.

(3) Ha a megfelelőségértékelési eljárások azt bizonyítják, hogy a tengerészeti felszerelés megfelel az alkalmazandó követelményeknek, a gyártó a 16. cikknek megfelelően EU-megfelelőségi nyilatkozatot állít ki, és a 9. és 10. cikkel összhangban feltünteti a terméken a hajókormány-emblémát.

(4) A gyártó a műszaki dokumentációt és a 16. cikkben említett EU-megfelelőségi nyilatkozatot a hajókormány-embléma elhelyezését követően legalább 10 éven keresztül megőrzi, de mindenképpen legalább az érintett tengerészeti felszerelés várható élettartamának végéig.

(5) A gyártó gondoskodik olyan eljárásokról, amelyek révén sorozatgyártás esetén is biztosított a megfelelőség fenntartása. A tengerészeti felszerelés kialakításában vagy tulajdonságaiban, és a 4. cikkben említett, a felszerelésre vonatkozó és a megfelelőségi nyilatkozat alapjául szolgáló nemzetközi jogi eszközökben bekövetkező változásokat figyelembe kell venni. Amennyiben a II. melléklet értelmében ez szükséges, a gyártó újra elvégzetteti a megfelelőségértékelést.

(6) A gyártó biztosítja, hogy a terméken fel legyen tüntetve a termék azonosítását lehetővé tevő típus-, tétel- vagy sorozatszám vagy egyéb ilyen elem, illetve ha a termék mérete vagy jellege ezt nem teszi lehetővé, akkor az, hogy a termék csomagolása vagy a kísérő dokumentáció, vagy adott esetben mindkettő tartalmazza az előírt információkat.

(7) A gyártó a terméken, vagy ha ez nem lehetséges, a termék csomagolásán vagy a termék kísérő dokumentációján, vagy adott esetben mindkettőn feltünteti nevét, bejegyzett kereskedelmi nevét vagy bejegyzett védjegyét, valamint kapcsolattartási címét. Címként a gyártó fő kapcsolattartási címét kell megadni.

(8) A gyártó gondoskodik arról, hogy a felhasználók által könnyen érthető formában rendelkezésre álljanak a következők: a terméket kísérő útmutató, a termék fedélzeten való biztonságos telepítéséhez és használatához szükséges valamennyi információ, ideértve adott esetben a használat korlátozásaira vonatkozó információkat is, továbbá minden egyéb, a nemzetközi jogi eszközök vagy vizsgálati előírások által megkívánt dokumentum.

(9) Ha a gyártó úgy ítéli meg, illetve oka van azt feltételezni, hogy az a termék, amelyen a hajókormány-emblémát feltüntette, nem felel meg az alkalmazandó tervezési, gyártási és teljesítménykövetelményeknek és a 35. cikk (2) és (3) bekezdésének megfelelően végrehajtott vizsgálati előírásoknak, haladéktalanul meghozza a szükséges korrekciós intézkedéseket a szóban forgó termék megfelelőségének biztosítása, adott esetben forgalomból való kivonása vagy visszahívása érdekében. Ezenkívül ha a termék kockázatot jelent, a gyártó haladéktalanul tájékoztatja erről a tagállamok illetékes nemzeti hatóságait, részletesen ismertetve különösen a meg nem felelés mibenlétét és a meghozott korrekciós intézkedéseket.

(10) Valamely illetékes hatóság indokolt kérésére a gyártó az adott hatóság által ismert vagy számára elfogadható nyelven azonnal rendelkezésre bocsátja a termék megfelelőségének igazolásához szükséges összes információt és dokumentációt, valamint a szóban forgó hatóságnak hozzáférést biztosít telephelyéhez a 765/2008/EK rendelet 19. cikke szerinti piacfelügyeleti intézkedések céljára, továbbá ezen irányelv 25. cikke (4) bekezdésének megfelelően mintákat bocsát a hatóság rendelkezésére, illetve biztosítja számára a mintákhoz való hozzáférést. A hatóság kérésére a gyártó együttműködik a hatósággal az általa forgalomba hozott termékek által képviselt kockázatok kiküszöbölésére hozott intézkedések terén.

13. cikk

Meghatalmazott képviselők

(1) A tagállamok területén kívüli gyártó írásbeli megbízással meghatalmazott uniós képviselőt nevez ki, és a megbízásban megjelöli a meghatalmazott képviselő nevét és kapcsolattartási címét.

(2) A 12. cikk (1) bekezdésében meghatározott kötelezettségek teljesítése és a műszaki dokumentáció elkészítése nem képezik a meghatalmazott képviselő megbízatásának részét.

(3) A meghatalmazott képviselő a gyártótól kapott megbízásban meghatározott feladatokat látja el. A meghatalmazott képviselő megbízatása legalább az alábbiakra terjed ki:

- a) az EU-megfelelőségi nyilatkozatot és a műszaki dokumentációt a hajókormány-embléma elhelyezését követően legalább 10 éven keresztül megőrzi, de mindenképpen legalább az érintett tengerészeti felszerelés várható élettartamának végéig, hogy azokat a nemzeti felügyeleti hatóságok rendelkezésére tudja bocsátani;
- b) valamely illetékes hatóság indokolt kérésére annak rendelkezésére bocsátja a termék megfelelőségének igazolásához szükséges összes információt és dokumentációt;
- c) kérésükre együttműködik az illetékes hatóságokkal a megbízása körébe tartozó termékek által képviselt kockázatok kiküszöbölésére hozott intézkedések terén.

14. cikk

Egyéb gazdasági szereplők

(1) Az importőr a terméken, vagy ha ez nem lehetséges, a termék csomagolásán vagy a termék kísérő dokumentációján, vagy adott esetben mindkettőn feltünteti nevét, bejegyzett kereskedelmi nevét vagy bejegyzett védjegyét, valamint kapcsolattartási címét.

(2) Valamely illetékes hatóság indokolt kérésére az importőr és a forgalmazó az adott hatóság által ismert vagy számára elfogadható nyelven annak rendelkezésére bocsátja a termék megfelelőségének igazolásához szükséges összes információt és dokumentációt. A hatóság kérésére az importőr és a forgalmazó együttműködik a hatósággal az általa forgalomba hozott termékek által képviselt kockázatok kiküszöbölésére hozott intézkedések terén.

(3) Az importőr vagy forgalmazó, amennyiben egy tengerészeti felszerelést saját neve vagy védjegye alatt hoz forgalomba vagy helyez el egy uniós hajó fedélzetén, illetve egy már forgalomba hozott tengerészeti felszerelést úgy módosít, hogy az befolyásolhatja a felszerelésnek a vonatkozó követelményeknek való megfelelését, ezen irányelv alkalmazásában gyártónak tekintendő, és rá mint gyártóra vonatkoznak a 12. cikkben rögzített kötelezettségek.

(4) A hajókormány-embléma elhelyezését követően legalább 10 évig, de mindenképpen legalább az adott tengerészeti felszerelés várható élettartamáig tartó időszakon keresztül a gazdasági szereplőknek a piacfelügyeleti hatóságok kérésére meg kell nevezniük:

- a) azokat a gazdasági szereplőket, amelyek nekik terméket szállítottak;
- b) azokat a gazdasági szereplőket, amelyeknek terméket szállítottak.

4. FEJEZET

MEGFELELŐSÉGÉRTÉKELÉS ÉS A MEGFELELŐSÉGÉRTÉKELŐ SZERVEZETEK BEJELENTÉSE

15. cikk

Megfelelőségértékelési eljárások

- (1) A megfelelőségértékelési eljárásokat a II. melléklet határozza meg.
- (2) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a tengerészeti felszerelések adott tételére vonatkozóan a gyártó vagy a gyártó meghatalmazott képviselője végeztesse el a megfelelőségértékelést egy bejelentett szervezeten keresztül, a Bizottság által a 38. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárás keretében elfogadott végrehajtási jogi aktusok által kínált alábbi eljárási opciók egyikének alkalmazásával:
- a) ha EK-típusvizsgálat (B. modul) alkalmazandó, minden tengerészeti felszerelést a forgalomba hozatalát megelőzően a következő eljárások alá kell vonni:
 - a gyártási folyamatra vonatkozó minőségbiztosítás (D. modul); vagy
 - a termékre vonatkozó minőségbiztosítás (E. modul); vagy
 - termékellenőrzés (F. modul);
 - b) ha a tengerészeti felszereléseket egyedileg vagy kis mennyiségben gyártják, nem pedig sorozatgyártási vagy tömeggyártási eljárással, megfelelőségértékelési eljárásként az egyedi EK-ellenőrzés (G. modul) alkalmazható.
- (3) A Bizottság az e célból rendelkezésre bocsátott információs rendszer útján naprakész nyilvántartást vezet a jóváhagyott tengerészeti felszerelésekről és a visszavont vagy elutasított kérelmekről, és ezt a nyilvántartást az érdekelt felek rendelkezésére bocsátja.

16. cikk

EU-megfelelőségi nyilatkozat

- (1) Az EU-megfelelőségi nyilatkozat igazolja, hogy a 4. cikknek megfelelően meghatározott követelmények teljesültek.
- (2) Az EU-megfelelőségi nyilatkozatnak a 768/2008/EK határozat III. mellékletében meghatározott minta felépítését kell követnie. Tartalmaznia kell az ezen irányelv II. mellékletében meghatározott vonatkozó modulokban előírt elemeket, és a nyilatkozatot naprakészen kell tartani.
- (3) Az EU-megfelelőségi nyilatkozat kiállításával a gyártó vállalja a 12. cikk (1) bekezdésében foglalt felelősség viselését és az abban foglalt kötelezettségek teljesítését.

(4) A tengerészeti felszerelés valamely uniós hajó fedélzetén való elhelyezésekor az érintett felszerelésre vonatkozó EU-megfelelőségi nyilatkozat egy példányát a hajó rendelkezésére kell bocsátani, és mindaddig a fedélzeten kell tartani, amíg a szóban forgó felszerelést el nem távolítják a hajóról. A nyilatkozatot a gyártónak le kell fordítania a lobogó szerinti tagállam által kívánt nyelv(ek)re, ideértve legalább egy, a tengeri szállítási ágazatban általánosságban használt nyelvet is.

(5) Az EU-megfelelőségi nyilatkozat egy példányát a bejelentett szervezet vagy a vonatkozó megfelelésértékelési eljárásokat végző szervezetek rendelkezésére kell bocsátani.

17. cikk

Megfelelőségértékelő szervezetek bejelentése

(1) A tagállamok a Bizottság által e célból rendelkezésre bocsátott információs rendszer útján bejelentik a Bizottságnak és a többi tagállamnak azokat a szervezeteket, amelyeket felhatalmaztak az ezen irányelv szerinti megfelelésértékelési feladatok ellátására.

(2) A bejelentett szervezeteknek meg kell felelniük a III. mellékletben meghatározott követelményeknek.

18. cikk

Bejelentő hatóságok

(1) A tagállamok kijelölnek egy bejelentő hatóságot, amely felel a megfelelésértékelő szervezetek értékeléséhez és bejelentéséhez szükséges eljárások kialakításáért és végrehajtásáért, valamint a bejelentett szervezetek ellenőrzéséért, ideértve a 20. cikknek való megfelelést is.

(2) A bejelentett szervezeteket legalább két évente ellenőrizni kell. A Bizottság dönthet úgy, hogy megfigyelőként részt vesz az ellenőrzés végrehajtásában.

(3) A tagállamok dönthetnek úgy, hogy az (1) bekezdésben említett értékelést és ellenőrzést nemzeti akkreditáló testületnek kell elvégeznie.

(4) Amennyiben a bejelentő hatóság az (1) bekezdés szerinti értékelést, bejelentést vagy ellenőrzést olyan szervezet hatáskörébe utalja vagy azzal olyan szervet bíz meg, amely nem kormányzati szerv, akkor ezen szervnek jogi személynek kell lennie, és értelemszerűen meg kell felelnie az V. mellékletben foglalt követelményeknek. Emellett ennek a szervnek olyan intézkedéseket kell hoznia, amelyek révén biztosított a tevékenységeiből eredő felelősségének fedezése.

(5) A bejelentő hatóság teljes felelősséget vállal a (4) bekezdésben említett szerv által elvégzett feladatokért.

(6) A bejelentő hatóságnak meg kell felelnie az V. mellékletben meghatározott követelményeknek.

19. cikk

A bejelentő hatóságok tájékoztatási kötelezettsége

(1) A tagállamok tájékoztatják a Bizottságot azokról az eljárásokról, amelyeket a megfelelésértékelő szervezetek értékelése és bejelentése, valamint e szervezetek ellenőrzése érdekében hoztak létre, továbbá ezek bármilyen változásairól.

(2) Ezeket az információkat a Bizottság az e célból rendelkezésre bocsátott információs rendszer útján nyilvánosan hozzáférhetővé teszi.

20. cikk

A bejelentett szervezetek leányvállalatai és alvállalkozói

- (1) Amennyiben a bejelentett szervezet a megfelelőség értékelésével kapcsolatos bizonyos feladatokat alvállalkozásba ad vagy egy leányvállalattal végeztet el, biztosítania kell, hogy az alvállalkozó vagy a leányvállalat megfeleljen a III. mellékletben meghatározott követelményeknek, továbbá tájékoztatnia kell ennek megfelelően a bejelentő hatóságot.
- (2) A bejelentett szervezetek teljes felelősséget vállalnak az alvállalkozók vagy leányvállalatok által elvégzett feladatokért, függetlenül azok letelepedési helyétől.
- (3) Csak az ügyfél beleegyezésével lehet a tevékenységeket alvállalkozásba adni vagy leányvállalattal elvégeztetni.
- (4) A bejelentett szervezetek a bejelentő hatóság számára elérhetővé teszik az alvállalkozó vagy a leányvállalat szakmai képzését értékelő és az általuk ezen irányelv alapján elvégzett munkára vonatkozó dokumentumokat.

21. cikk

A bejelentés változásai

- (1) Amennyiben a bejelentő hatóság megállapítja vagy tájékoztatást kap arról, hogy a bejelentett szervezet már nem felel meg a III. mellékletben meghatározott követelményeknek vagy elmulasztja teljesíteni ezen irányelv szerinti kötelezettségeit, akkor a bejelentő hatóság adott esetben korlátozhatja, felfüggesztheti vagy visszavonhatja a bejelentést attól függően, hogy milyen mértékű a szóban forgó követelmények vagy kötelezettségek teljesítésének elmulasztása. Erről a bejelentő hatóság a Bizottság által e célból rendelkezésre bocsátott információs rendszer útján haladéktalanul tájékoztatja a Bizottságot és a többi tagállamot.
- (2) Amennyiben a bejelentést korlátozzák, felfüggesztik vagy visszavonják, illetve ha a bejelentett szervezet megszüntette tevékenységét, a bejelentő tagállam megteszi a szükséges lépéseket annak biztosítására, hogy az említett szervezet dokumentációját vagy egy másik bejelentett szervezet dolgozza fel, vagy pedig kérésre az illetékes bejelentő vagy piacfelügyeleti hatóságok számára elérhetővé tegye.

22. cikk

A bejelentett szervezetek szakmai alkalmasságának vitatása

- (1) A Bizottság kivizsgál minden olyan esetet, amikor – a rendelkezésére álló információk alapján, illetve ha erre felhívják a figyelmét – kétsége merül fel a bejelentett szervezet szakmai alkalmasságával vagy azzal kapcsolatban, hogy a bejelentett szervezet folyamatosan teljesíti-e a rá vonatkozó követelményeket és kötelezettségeket.
- (2) A bejelentő tagállam kérésre a Bizottság rendelkezésére bocsátja az érintett szervezet bejelentésének vagy szakmai alkalmassága folyamatos meglétének alapjául szolgáló összes információt.
- (3) A Bizottság gondoskodik a vizsgálati során tudomására jutó érzékeny információk bizalmas kezeléséről.
- (4) Amennyiben a Bizottság megállapítja, hogy a bejelentett szervezet nem, illetve már nem teljesíti a rá vonatkozó bejelentés követelményeit, akkor erről haladéktalanul tájékoztatja a bejelentő tagállamot, és felkéri azt a szükséges korrekciós intézkedések haladéktalan megtételére, beleértve szükség esetén a bejelentés visszavonását is.

23. cikk

A bejelentett szervezetek működési kötelezettségei

- (1) A bejelentett szervezetek a 15. cikkben előírt eljárásoknak megfelelően végzik vagy végeztetik el a megfelelő ségértékeléseket.

(2) Amennyiben a bejelentett szervezet megállapítja, hogy a gyártó nem teljesítette a 12. cikkben meghatározott kötelezettségeket, felszólítja a gyártót a megfelelő korrekciós intézkedések haladéktalan megtételére, és nem ad ki megfelelőségi tanúsítványt.

(3) Amennyiben a megfelelőségi tanúsítvány kiadása után a megfelelőség ellenőrzése során a bejelentett szervezet megállapítja, hogy egy termék már nem megfelelő, felszólítja a gyártót a megfelelő korrekciós intézkedések haladéktalan megtételére, és szükség esetén felfüggeszti vagy visszavonja a tanúsítványt. Amennyiben nem foganatosítanak korrekciós intézkedéseket, vagy azok nem érik el a kívánt hatást, a bejelentett szervezet adott esetben korlátozhatja, felfüggesztheti vagy visszavonhatja a tanúsítványt.

24. cikk

A bejelentett szervezetek tájékoztatási kötelezettsége

(1) A bejelentett szervezetek tájékoztatják a bejelentő hatóságot a következőkről:

- a) a megfelelőségi tanúsítványok bárminemű elutasítása, korlátozása, felfüggesztése vagy visszavonása;
- b) a bejelentés hatályát és feltételeit érintő körülmények;
- c) a piacfelügyeleti hatóságoktól kapott, a megfelelőségértékelési tevékenységekre vonatkozó tájékoztatás iránti megkeresések;
- d) kérésre a bejelentésükkel összefüggő megfelelőségértékelési tevékenységek, valamint minden más elvégzett tevékenység, többek között a határokon átnyúló tevékenységek, illetve az alvállalkozók megbízása.

(2) A bejelentett szervezetek kérésre a Bizottság és a tagállamok rendelkezésére bocsátják a megfelelőségértékelés kedvezőtlen vagy kedvező eredményeivel kapcsolatos releváns információkat. A bejelentett szervezetek megfelelően tájékoztatják az ugyanazon termékek megfelelőségértékelésével foglalkozó más bejelentett szervezeteket a kedvezőtlen és – kérésre – a kedvező megfelelőségértékelési eredményekről.

5. FEJEZET

UNIÓS PIACFELÜGYELET, TERMÉKELLENŐRZÉS, VÉDINTÉZKEDÉSEK

25. cikk

Az uniós piacfelügyeleti keret

(1) A tengerészeti felszerelések vonatkozásában a tagállamok a 765/2008/EK rendelet III. fejezetében meghatározott uniós piacfelügyeleti kerettel összhangban lévő piacfelügyeleti tevékenységet végeznek e cikk (2) és (3) bekezdése szerint.

(2) A nemzeti piacfelügyeleti intézményeknek és programoknak figyelembe kell venniük a tengerészeti felszereléseket gyártó ágazat különleges jellemzőit – a megfelelőségértékelés részeként végrehajtott különböző eljárásokat is beleértve –, és mindenekelőtt a nemzetközi egyezmények által a lobogó szerinti állam hatóságaira ruházott felelősségeket.

(3) A piacfelügyelet magában foglalhatja a dokumentumok átvizsgálását vagy a hajókormány-emblémával ellátott tengerészeti felszerelések ellenőrzését függetlenül attól, hogy azokat elhelyezték-e valamely hajó fedélzetén vagy sem. A valamely hajó fedélzetén már elhelyezett tengerészeti felszerelések ellenőrzését olyan vizsgálatokra kell korlátozni, amelyek elvégezhetőek az érintett felszerelés fedélzeten való zavartalan működése közben is.

(4) Ha egy tagállamnak a 765/2008/EK rendeletben meghatározott piacfelügyeleti hatóságai mintán alapuló ellenőrzéseket kívánnak végezni, – amennyiben ez ésszerű és megvalósítható – felkérhetik a gyártót, hogy – saját költségén – bocsássa rendelkezésre a szükséges mintákat, vagy biztosítson hozzáférést a helyszínen a mintákhoz.

26. cikk

A kockázatot jelentő tengerészeti felszerelések kezelésére vonatkozó tagállami szintű eljárások

(1) Ha valamely tagállam piacfelügyeleti hatóságainak elégséges indokuk van azt feltételezni, hogy az ezen irányelv hatálya alá tartozó tengerészeti felszerelés kockázatot jelent a tengerbiztonság, az egészség vagy a környezet szempontjából, akkor elvégzik az érintett tengerészeti felszerelés értékelését, amely kiterjed az ebben az irányelvben meghatározott összes követelményre. Az érintett gazdasági szereplők a szükséges mértékben együttműködnek a piacfelügyeleti hatóságokkal.

Amennyiben az értékelés során a piacfelügyeleti hatóságok megállapítják, hogy a tengerészeti felszerelés nem felel meg az ebben az irányelvben megállapított követelményeknek, akkor haladéktalanul felszólítják az érintett gazdasági szereplőt az ahhoz szükséges korrekciós intézkedések megtételére, hogy a tengerészeti felszerelés megfeleljen az említett követelményeknek, vagy – az előírásuktól függően és a kockázat jellegével arányos ésszerű időn belül – kivonják a forgalomból vagy visszahívják a tengerészeti felszerelést.

A piacfelügyeleti hatóságok ennek megfelelően tájékoztatják az illetékes bejelentett szervezetet.

Az e bekezdés második albekezdésében említett intézkedésekre a 765/2008/EK rendelet 21. cikke alkalmazandó.

(2) Ha a piacfelügyeleti hatóságok úgy ítélik meg, hogy a meg nem felelés nem korlátozódik országuk területére vagy az országuk lobogója alatt közlekedő hajókra, akkor a Bizottság által piacfelügyeleti célból rendelkezésre bocsátott információs rendszer útján tájékoztatják a Bizottságot és a többi tagállamot az (1) bekezdés értelmében elvégzett értékelés eredményeiről és azokról az intézkedésekről, amelyek meghozatalára a gazdasági szereplőt felszólították.

(3) A gazdasági szereplők biztosítják, hogy minden megfelelő korrekciós intézkedést meghoznak az összes olyan érintett termék tekintetében, amelyeket az uniós piacon forgalmaztak vagy adott esetben uniós hajók fedélzetén helyeztek el vagy ilyen célból szállítottak.

(4) Amennyiben az érintett gazdasági szereplő nem teszi meg a megfelelő korrekciós intézkedéseket a piacfelügyeleti hatóságok által az (1) bekezdés második albekezdésének megfelelően meghatározott időszakon belül, vagy egyéb módon mulasztja el teljesíteni ezen irányelv szerinti kötelezettségeit, a piacfelügyeleti hatóságok meghozzák az összes olyan megfelelő átmeneti intézkedést, amely az adott tengerészeti felszerelés országuk piacán történő forgalmazását vagy az országuk lobogója alatt közlekedő hajók fedélzetén történő elhelyezésének megtiltását vagy korlátozását, illetve a forgalomból való kivonását vagy visszahívását célozza.

Ezekről az intézkedésekről a piacfelügyeleti hatóságok haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot és a többi tagállamot.

(5) A (4) bekezdésben említett, a piacfelügyeleti hatóságok által foganatosított intézkedésekre vonatkozó tájékoztatásban megadják az összes rendelkezésre álló adatot, különösen a nem megfelelő tengerészeti felszerelés azonosításához szükséges adatokat, a termék származási helyét, a megfelelés állítólagos hiányának és a felmerülő kockázatnak a jellegét, a meghozott tagállami intézkedések jellegét és időtartamát, valamint az érintett gazdasági szereplő által felhozott érveket. A piacfelügyeleti hatóságok külön jelzik, ha az előírások megsértése a következők valamelyike miatt következett be:

a) a tengerészeti felszerelés nem felelt meg a 4. cikk értelmében meghatározott alkalmazandó tervezési, gyártási és teljesítménykövetelményeknek;

- b) a megfelelőségértékelési eljárások során nem teljesültek a 4. cikkben említett vizsgálati előírások;
- c) hiányosságok mutatkoztak a szóban forgó vizsgálati előírásokban.

(6) Az eljárást kezdeményező tagállamtól eltérő tagállamok haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot és a többi tagállamot az elfogadott intézkedésekről és azokról a birtokukban lévő további információkról, amelyek az érintett tengerészeti felszerelés megfelelésének hiányáról tanúskodnak, valamint – amennyiben nem értenek egyet a bejelentett tagállami intézkedéssel – a kifogásaikról.

(7) Egy tagállam átmeneti intézkedését megalapozottnak kell tekinteni, ha azzal szemben valamely tagállam vagy a Bizottság a (4) bekezdésben említett, a piacfelügyeleti hatóságok által foganatosított intézkedésekre vonatkozó tájékoztatás kézhezvételétől számított négy hónapon belül nem emel kifogást.

(8) A tagállamok az érintett tengerészeti felszereléssel kapcsolatban biztosítják a megfelelő korlátozó intézkedések haladéktalan megtételét, ideértve akár a termék forgalomból való kivonását is.

27. cikk

Uniós védintézkedési eljárás

(1) Amennyiben a 26. cikk (3) és (4) bekezdésében rögzített eljárás befejezését követően kifogást emelnek egy tagállam valamelyik intézkedésével szemben, vagy ha a Bizottság úgy ítéli meg, hogy a tagállami intézkedés ellentétes lehet az uniós jogszabályokkal, a Bizottság haladéktalanul konzultációt kezd a tagállamokkal és az érintett gazdasági szereplővel vagy szereplőkkel, és értékeli az adott tagállami intézkedést. Az értékelés eredményei alapján a Bizottság határozatot hoz arról, hogy a tagállami intézkedés megalapozott-e vagy sem.

(2) Az (1) bekezdés alkalmazásában, ha a Bizottság meggyőződött arról, hogy a tagállami intézkedés elfogadása során követett eljárás alkalmas a kockázatok kimerítő és objektív értékelésére, és a tagállami intézkedés megfelel a 765/2008/EK rendelet 21. cikkének, akkor az említett kockázat tekintetében a szóban forgó tagállami intézkedés alkalmasságának és arányosságának vizsgálatára szorítkozhat.

(3) A Bizottság valamennyi tagállamnak címezi határozatát, és haladéktalanul megküldi azt számukra, valamint a megfelelő gazdasági szereplőnek vagy szereplőknek.

(4) Amennyiben az adott tagállami intézkedés megalapozottnak minősül, valamennyi tagállam meghozza a szükséges intézkedéseket annak biztosítása érdekében, hogy a nem megfelelő tengerészeti felszerelést kivonja piacáról, vagy szükség esetén visszahívja azt. A tagállamok tájékoztatják erről a Bizottságot.

(5) Ha a szóban forgó tagállami intézkedés megalapozatlannak minősül, az érintett tagállam visszavonja azt.

(6) Ha a tengerészeti felszerelés meg nem felelése a 4. cikkben említett vizsgálati előírásokban mutatkozó hiányosságoknak tulajdonítható, a Bizottság ezen irányelv céljának teljesítése érdekében végrehajtási jogi aktusok útján megerősítheti, módosíthatja vagy visszavonhatja a tagállami védintézkedést, a 38. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárás keretében.

A Bizottság emellett felhatalmazást kap arra, hogy a 37. cikk szerinti eljárás keretében hozott, felhatalmazáson alapuló jogi aktusok révén átmeneti harmonizált követelményeket és vizsgálati előírásokat fogadjon el a tengerészeti felszerelés adott tételére vonatkozóan. A 8. cikk (3) bekezdésében foglalt kritériumok értelemszerűen alkalmazandók. A Bizottság ingyenes hozzáférést biztosít az említett követelményekhez és vizsgálati előírásokhoz.

(7) Amennyiben az érintett vizsgálati előírás európai szabvány, a Bizottság tájékoztatja az illetékes európai szabványügyi testületet vagy testületeket, és az ügyet a 98/34/EK irányelv 5. cikkével felállított bizottság elé terjeszti. Az említett bizottság konzultál az illetékes európai szabványügyi testülettel vagy testületekkel, majd haladéktalanul véleményt nyilvánít.

28. cikk

A tengerbiztonság, az egészség vagy a környezet szempontjából kockázatot jelentő, megfelelő termékek

(1) Amennyiben egy tagállam a 26. cikk (1) bekezdése szerinti értékelés elvégzését követően megállapítja, hogy az ezen irányelvnek megfelelő tengerészeti felszerelés kockázatot jelent a tengerbiztonság, az egészség vagy a környezet szempontjából, akkor felszólítja az érintett gazdasági szereplőt a megfelelő intézkedések meghozatalára annak biztosítása érdekében, hogy az érintett tengerészeti felszerelés a forgalomba hozatalkor többé ne jelentsen kockázatot, illetve hogy a tengerészeti felszerelést – a kockázat jellegéhez igazodó mértékben – az általa meghatározott ésszerű határidőn belül kivonják a forgalomból vagy visszahívják.

(2) A gazdasági szereplő korrekciós intézkedést hoz az összes olyan érintett termék tekintetében, amelyeket Unió-szerte forgalmazott vagy uniós hajók fedélzetén elhelyezett.

(3) A tagállam erről haladéktalanul tájékoztatja a Bizottságot és a többi tagállamot. A tájékoztatásban meg kell adni az összes rendelkezésre álló adatot, különösen az érintett tengerészeti felszerelés azonosításához szükséges adatokat, a tengerészeti felszerelés származási helyét és értékesítési láncát, a felmerülő kockázat jellegét, valamint a meghozott tagállami intézkedések jellegét és időtartamát.

(4) A Bizottság haladéktalanul konzultációt kezd a tagállamokkal és az érintett gazdasági szereplővel vagy szereplőkkel, és értékeli a meghozott tagállami intézkedéseket. Az értékelés eredményei alapján a Bizottság határozatot hoz arra vonatkozóan, hogy az intézkedés megalapozott-e, és szükség esetén megfelelő intézkedésekre tesz javaslatot. E célból a 27. cikk (2) bekezdését értelemszerűen kell alkalmazni.

(5) A Bizottság valamennyi tagállamnak címezi határozatát, és haladéktalanul közli azt velük, valamint a megfelelő gazdasági szereplőnek vagy szereplőknek.

29. cikk

Az előírások formai megsértése

(1) A 26. cikk sérelme nélkül, ha valamely tagállam a következő megállapítások egyikére jut, felszólítja az érintett gazdasági szereplőt, hogy szüntesse meg az előírások említett megsértését:

a) a hajókormány-emblémát a 9. vagy a 10. cikket megsértve tüntették fel a terméken;

b) a hajókormány-emblémát nem tüntették fel a terméken;

c) az EU-megfelelőségi nyilatkozatot nem készítették el;

d) az EU-megfelelőségi nyilatkozatot helytelenül készítették el;

e) a műszaki dokumentáció nem áll rendelkezésre vagy hiányos;

f) az EU-megfelelőségi nyilatkozatot nem küldték meg a hajó számára.

(2) Amennyiben a megfelelés (1) bekezdésben említett hiánya továbbra is fennáll, az érintett tagállam minden megfelelő intézkedést megtesz a forgalmazott tengerészeti felszerelés betiltására vagy korlátozására, vagy gondoskodik annak visszahívásáról vagy piaci forgalomból történő kivonásáról.

30. cikk

Műszaki innováción alapuló mentességek

(1) A műszaki innováció különleges eseteiben a lobogó szerinti állam hatósága engedélyezheti olyan tengerészeti felszerelések uniós hajók fedélzetén történő elhelyezését, amelyek nem felelnek meg a megfelelőségértékelési eljárások követelményeinek, ha a lobogó szerinti állam hatósága bevizsgálással vagy egyéb módon meggyőződött arról, hogy ezek a felszerelések összhangban vannak ezen irányelv célkitűzéseivel.

(2) Az ilyen bevizsgálási eljárások semmiképpen sem idézhetnek elő hátrányos megkülönböztetést a lobogó szerinti tagállamban gyártott és a más államokban gyártott tengerészeti felszerelések viszonylatában.

(3) Az ebben a cikkben említett tengerészeti felszereléseket a lobogó szerinti tagállam tanúsítványával kell ellátni, amelyet mindig a felszereléssel együtt kell tartani, és amely igazolja, hogy a felszerelés hajón történő elhelyezésére a lobogó szerinti tagállam engedélyt adott, valamint meghatározza az érintett felszerelés használatával kapcsolatos szükséges korlátozásokat, illetve előírásokat.

(4) Ha egy tagállam engedélyezi az e cikk hatálya alá tartozó tengerészeti felszereléseknek egy uniós hajó fedélzetén történő elhelyezését, az engedélyező tagállam értesíti a Bizottságot és a többi tagállamot ennek részleteiről, és megküldi nekik a vonatkozó bevizsgálásokra, értékelésekre és megfelelőségértékelési eljárásokra vonatkozó jelentéseket.

(5) Amennyiben a Bizottság úgy ítéli, hogy az (1) bekezdés szerinti feltételek nem teljesültek, a (4) bekezdésben említett értesítés kézhezvételét követő 12 hónapon belül felszólíthatja az érintett tagállamokat a megadott engedély meghatározott határidőn belül történő visszavonására. E célból a Bizottság végrehajtási jogi aktusok útján lép fel. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 38. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárás keretében kell elfogadni.

(6) Ha egy, az (1) bekezdés hatálya alá tartozó tengerészeti felszerelésekkel ellátott hajó átvezetésre kerül egy másik tagállam lajstromába, a befogadó, lobogó szerinti tagállam annak biztosítása céljából, hogy a felszerelések legalább annyira hatékonyak legyenek, mint a megfelelőségértékelési eljárások követelményeit teljesítő felszerelések, megteheti a szükséges intézkedéseket, amelyek magukban foglalhatnak vizsgálatokat és a megfelelés gyakorlatban történő igazolását is.

31. cikk

Vizsgálati és értékelési mentességek

Egy lobogó szerinti állam hatósága vizsgálat vagy értékelés céljából engedélyezheti olyan tengerészeti felszerelések uniós hajók fedélzetén történő elhelyezését, amelyek nem teljesítik a megfelelőségértékelési eljárásokkal kapcsolatos követelményeket, vagy amelyekre a 30. cikk nem vonatkozik, amennyiben teljesülnek az alábbi feltételek:

- a) a tengerészeti felszerelések rendelkeznek a lobogó szerinti tagállam tanúsítványával, amelyet mindig a felszereléssel együtt kell tartani, és amely igazolja, hogy a felszerelés uniós hajók fedélzetén történő elhelyezésére a szóban forgó tagállam engedélyt adott, valamint meghatározza az érintett felszerelés használatával kapcsolatos szükséges korlátozásokat, illetve egyéb különleges előírásokat;
- b) az engedély érvényességét a vizsgálat elvégzéséhez a lobogó szerinti állam megítélése szerint szükséges lehető legrövidebb időtartamra kell korlátozni;
- c) a szóban forgó tengerészeti felszerelések nem alkalmazhatók az ezen irányelv követelményeit teljesítő felszerelések helyett, azokat nem helyettesíthetik, és utóbbiakat az uniós hajó fedélzetén üzemképes és azonnali használatra kész állapotban meg kell tartani.

32. cikk

Mentességek rendkívüli körülmények esetén

(1) Abban az esetben, ha a tengerészeti felszereléseket egy Unión kívüli kikötőben és olyan, a lobogó szerinti állam hatósága számára kellőképpen megindokolt rendkívüli körülmények között ki kell cserélni, és amikor az idő, késedelem és költség figyelembevételével a hajókormány-emblémával rendelkező felszereléseknek a hajó fedélzetén történő elhelyezése nem valósítható meg, a (2)–(4) bekezdéssel összhangban másféle felszerelés is elhelyezhető a fedélzeten.

(2) A fedélzeten elhelyezett tengerészeti felszereléseket a releváns IMO-követelményeknek való megfelelést bizonyító dokumentációnak kell kísérnie, amelyet a vonatkozó egyezmények részes feleként egy IMO-tagállam állított ki.

(3) Az ilyen másféle tengerészeti felszerelések természetéről és jellemzőiről haladéktalanul tájékoztatni kell a lobogó szerinti állam hatóságát.

(4) A lobogó szerinti állam hatósága a lehető legrövidebb időn belül köteles gondoskodni arról, hogy az (1) bekezdésben említett tengerészeti felszerelés a vizsgálati dokumentációval együtt megfeleljen a nemzetközi jogi eszközökben és az ezen irányelvben előírt vonatkozó követelményeknek.

(5) Ha bebizonyosodott, hogy valamely, hajókormány-emblémát viselő tengerészeti felszerelés nem érhető el a piacon, a lobogó szerinti tagállam a (6)–(8) bekezdéssel összhangban engedélyezheti másféle tengerészeti felszerelések fedélzeten való elhelyezését.

(6) Az engedélyezett tengerészeti felszerelésnek – amennyire lehetséges – meg kell felelnie a 4. cikkben említett követelményeknek és vizsgálati előírásoknak.

(7) A fedélzeten elhelyezett tengerészeti felszereléseket egy ideiglenes jóváhagyási tanúsítványnak kell kísérnie, amelyet a lobogó szerinti tagállam vagy valamely másik tagállam állított ki, és amely megadja a következőket:

- a) hajókormány-emblémát viselő azon felszerelés, amelyet a tanúsítvánnyal ellátott felszerelés helyettesít;
- b) azon körülmények pontos leírása, amelyek között a jóváhagyási tanúsítvány kiállításra került, különös tekintettel a hajókormány-emblémát viselő felszerelés piacon való elérhetetlenségére;
- c) azon tervezési, gyártási és teljesítménykövetelmények, amelyek alapján a tanúsítványt kiállító tagállam jóváhagyta a felszerelést;
- d) az adott jóváhagyási eljárásban alkalmazott vizsgálati előírások, ha voltak ilyenek.

(8) Az ideiglenes jóváhagyási tanúsítványt kiállító tagállam haladéktalanul értesíti erről a Bizottságot. Amennyiben úgy ítéli meg, hogy a (6) és (7) bekezdés szerinti feltételek nem teljesülnek, a Bizottság végrehajtási jogi aktusok keretében felszólíthatja a tagállamot az említett tanúsítvány visszavonására vagy más megfelelő intézkedések megtételére. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 38. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárás keretében kell elfogadni.

6. FEJEZET

ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

33. cikk

Tapasztalatcsere

A Bizottság gondoskodik a tagállamok bejelentéssel kapcsolatos szakpolitikai intézkedésekért felelős nemzeti hatóságai közötti tapasztalatcsere megszervezéséről, különös tekintettel a piacfelügyeletre.

34. cikk

A bejelentett szervezetek koordinálása

- (1) A Bizottság biztosítja, hogy megfelelő koordináció és együttműködés jöjjön létre a bejelentett szervezetek között, és ez az együttműködés a bejelentett szervezetek ágazati csoportja formájában megfelelően működjön.
- (2) A tagállamok biztosítják, hogy az általuk bejelentett szervezetek közvetlenül vagy kijelölt képviselőkön keresztül részt vegyenek az ágazati csoport munkájában.

35. cikk

Végrehajtási intézkedések

- (1) A tagállamok a Bizottság által e célból rendelkezésre bocsátott információs rendszer útján közlik a Bizottsággal az ezen irányelv végrehajtásáért felelős hatóságok nevét és kapcsolattartási adatait. A Bizottság az említett hatóságokról jegyzéket készít, és azt rendszeresen frissíti, illetve közzéteszi.
- (2) A tengerészeti felszerelések minden olyan tétele tekintetében, amelyekhez a nemzetközi egyezmények szerint szükség van a lobogó szerinti állam hatóságának jóváhagyására, a Bizottság végrehajtási jogi aktusok útján meghatározza a nemzetközi jogi eszközökben az adott tétel vonatkozásában előírt tervezési, gyártási és teljesítménykövetelményeket, valamint vizsgálati előírásokat. Az említett aktusok elfogadásakor a Bizottság – a nemzetközi jogi eszközöknek megfelelően és a hajóépítésre vonatkozó időkeretek figyelembevételével – azt is egyértelműen meghatározza, hogy mely időponttól kezdődően kell alkalmazni ezeket a követelményeket és vizsgálati előírásokat, továbbá meghatározza a forgalomba hozatalra és a fedélzeten való elhelyezésre vonatkozó időpontokat. A Bizottság az alkalmazásukra vonatkozó közös kritériumokat és részletes eljárásokat is meghatározhatja.
- (3) A Bizottság végrehajtási jogi aktusok útján meghatározza a nemzetközi jogi eszközökben újonnan előírt tervezési, gyártási és teljesítménykövetelményeket, amelyek a fedélzeten már elhelyezett felszerelésre alkalmazandók annak érdekében, hogy az uniós hajók fedélzetén elhelyezett felszerelések megfeleljenek a nemzetközi jogi eszközöknek.
- (4) A Bizottság adatbázist hoz létre és tart fenn, amely legalább a következő információkat tartalmazza:
- a) az ezen irányelv szerint kiállított megfelelőségi tanúsítványok bejelentett szervezetek által rendelkezésre bocsátott jegyzéke és főbb adatai;
 - b) az ezen irányelv szerint kiállított megfelelőségi nyilatkozatok gyártók által rendelkezésre bocsátott jegyzéke és főbb adatai;
 - c) az alkalmazandó nemzetközi jogi eszközök, valamint a 4. cikk (4) bekezdése értelmében alkalmazandó követelmények és vizsgálati előírások naprakész jegyzéke;
 - d) a (2) bekezdésben említett kritériumok és eljárások jegyzéke és teljes szövege;
 - e) adott esetben a 11. cikkben említett elektronikus címkére vonatkozó követelmények és feltételek;
 - f) minden egyéb olyan hasznos információ, amely elősegíti ezen irányelv tagállamok, bejelentett szervezetek és gazdasági szereplők általi megfelelő végrehajtását.

Az adatbázist elérhetővé kell tenni a tagállamok számára. Kizárólag tájékoztatási célból elérhetővé kell tenni a nyilvánosság számára is.

(5) Az ebben a cikkben említett végrehajtási jogi aktusokat a 38. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárás keretében kell elfogadni, bizottsági rendeletek formájában.

36. cikk

Módosítások

A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy a 37. cikkel összhangban felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el új szabványok megjelenése esetén a III. mellékletben említett szabványok hivatkozásainak naprakésszé tétele céljából.

37. cikk

A felhatalmazás gyakorlása

(1) A Bizottság az e cikkben meghatározott feltételek mellett felhatalmazást kap felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadására.

(2) A Bizottságnak a 8., 11., 27., és 36. cikkben említett, felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadására vonatkozó felhatalmazása ötéves időszakra szól ...-tól kezdődő hatállyal. A Bizottság legkésőbb kilenc hónappal az ötéves időtartam vége előtt jelentést készít a felhatalmazásról. Amennyiben az Európai Parlament vagy a Tanács nem ellenzi a meghosszabbítást legkésőbb három hónappal az egyes időtartamok letelte előtt, akkor a felhatalmazás hallgatólagosan meghosszabbodik a korábbival megegyező időtartamra.

(3) Az Európai Parlament vagy a Tanács bármikor visszavonhatja a 8., 11., 27. és 36. cikkben említett felhatalmazást. A visszavonásról szóló határozat megszünteti az abban megjelölt felhatalmazást. A határozat az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő napon, vagy a benne megjelölt későbbi időpontban lép hatályba. A határozat nem érinti a már hatályban lévő felhatalmazáson alapuló jogi aktusok érvényességét.

(4) A Bizottság a felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadását követően haladéktalanul és egyidejűleg értesíti az Európai Parlamentet és a Tanácsot e jogi aktus elfogadásáról.

(5) A 8., 11., 27. és 36. cikkek értelmében elfogadott, felhatalmazáson alapuló jogi aktus csak akkor lép hatályba, ha az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a jogi aktusról való értesítését követő két hónapon belül sem az Európai Parlament, sem a Tanács nem emelt ellene kifogást, illetve ha az említett időtartam lejártát megelőzően mind az Európai Parlament, mind a Tanács arról tájékoztatta a Bizottságot, hogy nem fog kifogást emelni. Az Európai Parlament vagy a Tanács kezdeményezésére ez az időtartam két hónappal meghosszabbodik.

38. cikk

A bizottság

(1) A Bizottságot a 2099/2002/EK rendelettel létrehozott, a tengeri közlekedés biztonságával és a hajókról történő szennyezés megelőzésével foglalkozó bizottság (COSS) segíti. Ez a bizottság a 182/2011/EU rendelet értelmében vett bizottságnak minősül.

(2) Az e bekezdésre történő hivatkozáskor a 182/2011/EU rendelet 5. cikkét kell alkalmazni. Ha a bizottság nem nyilvánít véleményt, a Bizottság nem fogadhatja el a végrehajtási jogi aktus tervezetét, és a 182/2011/EU rendelet 5. cikke (4) bekezdésének harmadik albekezdése alkalmazandó.

39. cikk

Átültetés

(1) A tagállamok legkésőbb ...-ig elfogadják és kihirdetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek megfeleljenek. E rendelkezések szövegét haladéktalanul közlik a Bizottsággal.

A tagállamok ezeket a rendelkezéseket ...-tól/-től* alkalmazzák.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguk azon főbb rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

40. cikk

Hatályon kívül helyezés

(1) A 96/98/EK irányelv ...-ével/-ával hatályát veszti.

(2) A tengerészeti felszerelésekre vonatkozó, a tagállamok által a 96/98/EK irányelvnek való megfelelés érdekében elfogadott nemzeti jogi rendelkezések értelmében ...-án/én* alkalmazandó követelményeket és vizsgálati előírásokat a 35. cikk (2) bekezdésében említett végrehajtási jogi aktusok hatálybalépéséig továbbra is alkalmazni kell.

(3) A hatályon kívül helyezett irányelvre történő hivatkozásokat ezen irányelvre történő hivatkozásként kell értelmezni.

41. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

42. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Brüsszelben, 2014. július 23-án.

az Európai Parlament részéről

az elnök

M. SCHULZ

a Tanács részéről

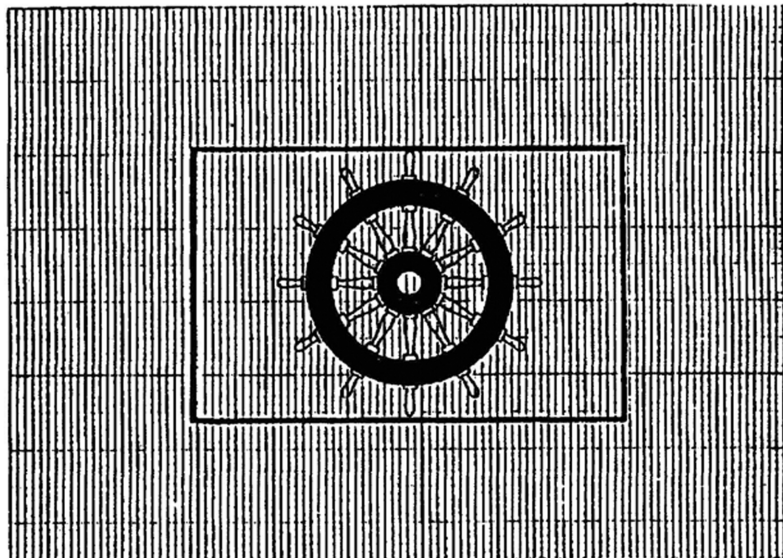
az elnök

S. GOZI

I. MELLÉKLET

A HAJÓKORMÁNY-EMBLÉMA

A megfelelőségi jelölésnek az alábbi formát kell öltenie:

A hajókormány-embléma kicsinyítésekor vagy nagyításakor meg kell tartani a fenti rácsháló szerinti arányokat.

A hajókormány-embléma különböző alkotórészeinek kb. egyenlő magasnak kell lennie, a legkisebb magasság 5 mm.

Kisméretű felszerelések esetében a minimális méretkorlátozástól el lehet tekinteni.

II. MELLÉKLET

MEGFELELŐSÉGÉRTÉKELÉSI ELJÁRÁSOK

I. B. MODUL: EK-TÍPUSVIZSGÁLAT

1. Az EK-típusvizsgálat a megfelelőségértékelési eljárás azon része, amely során a bejelentett szervezet megvizsgálja a tengerészeti felszerelés műszaki tervezését, valamint ellenőrzi és tanúsítja, hogy a tengerészeti felszerelés műszaki tervezése megfelel a vonatkozó követelményeknek.

2. Az EK-típusvizsgálatot a következő módok egyike szerint lehet elvégezni.

— a teljes termék (gyártási típus) vizsgálata a tervezett gyártás szempontjából reprezentatív mintadarabon;

— a tengerészeti felszerelés megfelelő műszaki tervezésének értékelése a 3. pontban említett műszaki dokumentáció és alátámasztó bizonyíték vizsgálata révén, továbbá a termék egy vagy több kritikus részének vizsgálata a tervezett gyártás szempontjából reprezentatív mintadarabokon (a gyártási típus és a tervezési típus kombinációja).

3. A gyártó az EK-típusvizsgálat iránti kérelmet az általa választott bejelentett szervezetnek nyújtja be.

A kérelemnek a következőket kell tartalmaznia:

— a gyártó neve és címe, illetve ha a kérelmet a meghatalmazott képviselő nyújtja be, akkor annak neve és címe is;

— írásos nyilatkozat arról, hogy a kérelmet más bejelentett szervezethez nem nyújtották be;

— műszaki dokumentáció. A műszaki dokumentációnak lehetővé kell tennie annak értékelését, hogy a tengerészeti felszerelés megfelel-e a nemzetközi jogi eszközök 4. cikkben említett, alkalmazandó követelményeinek, és tartalmaznia kell a kockázat(ok) megfelelő elemzését és értékelését. A műszaki dokumentáció meghatározza az alkalmazandó követelményeket, és – az értékelés szempontjából szükséges mértékben – ismerteti a tengerészeti felszerelés tervezését, gyártását és működését. A műszaki dokumentációnak – a helyzettől függően – legalább az alábbiakat kell tartalmaznia:

a) a tengerészeti felszerelés általános leírása;

b) alkatrészek, részegységek, áramkörök stb. tervezési és gyártási rajzai és vázlatai;

c) a tengerészeti felszerelés ezen rajzainak és vázlatainak, valamint működésmódjának megértéséhez szükséges leírások és magyarázatok;

d) az érintett tengerészeti felszerelésre ezen irányelvvel összhangban alkalmazandó követelmények és vizsgálati előírások jegyzéke, a szóban forgó követelmények teljesítése céljából alkalmazott megoldások leírásával;

e) az elvégzett tervezési számítások, vizsgálatok eredményei stb.; valamint

f) a vizsgálati jelentések;

— a tervezett gyártás szempontjából reprezentatív mintadarabok. A bejelentett szervezet további mintadarabokat is kérhet a vizsgálati program végrehajtásához;

— a műszaki tervezésnél alkalmazott megoldás megfelelőségét alátámasztó bizonyíték. A bizonyíték hivatkozást tartalmaz minden felhasznált dokumentumra. A bizonyítéknak, amennyiben szükséges, tartalmaznia kell a gyártó megfelelő laboratóriumában vagy a gyártó nevében és felelősségére egy másik vizsgálati laboratóriumban elvégzett vizsgálatok eredményeit.

4. A bejelentett szervezet:

a tengerészeti felszerelésekre vonatkozóan:

4.1. megvizsgálja a műszaki dokumentációt és a bizonyítékot a tengerészeti felszerelés megfelelő műszaki tervezésének értékelése céljából;

a mintadarab(ok)ra vonatkozóan:

4.2. ellenőrzi, hogy a mintadarabo(ka)t a műszaki dokumentációnak megfelelően gyártották-e, és azonosítja a vonatkozó követelmények és vizsgálati előírások alkalmazandó rendelkezéseinek megfelelően tervezett elemeket, továbbá azokat az elemeket, amelyeket ezen előírások vonatkozó rendelkezéseinek alkalmazása nélkül terveztek;

4.3. megfelelő vizsgálatokat és teszteleket végez vagy végeztet ezen irányelvnek megfelelően;

4.4. megállapodik a gyártóval a vizsgálatok és tesztelek elvégzésének helyszínéről.

5. A bejelentett szervezet elkészíti a 4. ponttal összhangban elvégzett tevékenységeket és azok eredményeit rögzítő értékelő jelentést. A bejelentő hatóságokkal szembeni kötelezettségeinek sérelme nélkül a bejelentett szervezet a jelentés – akár részleges, akár teljes – tartalmát kizárólag a gyártó hozzájárulásával teszi közzé.

6. Amennyiben a típus megfelel az érintett tengerészeti felszerelésre alkalmazandó nemzetközi jogi eszközök követelményeinek, a bejelentett szervezet EK-típusvizsgálati tanúsítványt állít ki a gyártó számára. A tanúsítvány tartalmazza a gyártó nevét és címét, a vizsgálat eredményeit, érvényességének (esetleges) feltételeit és a jóváhagyott típus azonosításához szükséges adatokat. A tanúsítványnak egy vagy több melléklete is lehet.

A tanúsítvány és mellékletei tartalmazzák az összes olyan lényeges információt, amelyek lehetővé teszik annak értékelését, hogy a gyártott termék megfelel-e a vizsgált típusnak, továbbá amelyek lehetővé teszik az üzemelés közbeni ellenőrzést.

Amennyiben a típus nem felel meg a nemzetközi jogi eszközök alkalmazandó követelményeinek, a bejelentett szervezet visszautasítja az EK-típusvizsgálati tanúsítvány kiállítását, és a visszautasítás részletes indoklása mellett tájékoztatja erről a kérelmezőt.

7. Amennyiben a jóváhagyott típus már nem felel meg az alkalmazandó követelményeknek, a bejelentett szervezet dönt arról, hogy szükség van-e további tesztelekre vagy új megfelelőségértékelési eljárásra.

A gyártó értesíti az EK-típusvizsgálati tanúsítvánnyal kapcsolatos műszaki dokumentációt őrző bejelentett szervezetet a jóváhagyott típus minden olyan módosításáról, amely befolyásolhatja a tengerészeti felszerelésnek a vonatkozó nemzetközi jogi eszközök követelményeinek való megfelelését vagy a tanúsítvány érvényességének feltételeit. Az ilyen módosítások az eredeti EK-típusvizsgálati tanúsítvány kiegészítésének formájában további jóváhagyást igényelnek.

8. Mindegyik bejelentett szervezet tájékoztatja bejelentő hatóságait az általa kibocsátott vagy visszavont EK-típusvizsgálati tanúsítványokról és/vagy ezek kiegészítéseiről, továbbá – rendszeres időközönként vagy kérésre – bejelentő hatóságai rendelkezésére bocsátja a visszautasított, felfüggesztett vagy más módon korlátozott tanúsítványok és/vagy kiegészítéseik jegyzékét.

Minden bejelentett szervezet tájékoztatja a többi bejelentett szervezetet az általa visszautasított, visszavont, felfüggesztett vagy más módon korlátozott EK-típusvizsgálati tanúsítványokról és/vagy kiegészítéseikről, továbbá kérésre az általa kibocsátott tanúsítványokról és/vagy kiegészítéseikről.

Kérésre a Bizottság, a tagállamok és a többi bejelentett szervezet rendelkezésére bocsátható az EK-típusvizsgálati tanúsítványok és/vagy kiegészítéseik egy-egy példánya. Szintén kérésre, a Bizottság és a tagállamok megkaphatják a műszaki dokumentáció és a bejelentett szervezet által végzett vizsgálatok eredményeinek egy-egy példányát. A bejelentett szervezet a tanúsítvány érvényességének végéig megőrzi az EK-típusvizsgálati tanúsítványnak, illetve a tanúsítvány mellékleteinek és kiegészítéseinek egy példányát, valamint a gyártó által benyújtott dokumentumokat tartalmazó műszaki dokumentációt.

9. A gyártó az EK-típusvizsgálati tanúsítványnak, a tanúsítvány mellékleteinek és kiegészítéseinek egy-egy példányát a műszaki dokumentációval együtt elérhetővé teszi a nemzeti hatóságok számára legalább az azt követő 10 éven át, hogy a hajókormány-emblémát feltüntették az utolsóként legyártott terméken, de mindenképpen legalább az érintett tengerészeti felszerelés várható élettartamának végéig.
10. A gyártó meghatalmazott képviselője is benyújthatja a 3. pontban említett kérelmet, és teljesítheti a 7. és a 9. pontban meghatározott kötelezettségeket, amennyiben ez szerepel a meghatalmazásban.

II. D. MODUL: A GYÁRTÁSI FOLYAMAT MINŐSÉGBIZTOSÍTÁSÁN ALAPULÓ TÍPUSMEGFELELŐSÉG

1. A gyártás minőségbiztosításán alapuló típusmegfelelőség a megfeleléseértékelési eljárásnak az a része, amellyel a gyártó eleget tesz a 2. és az 5. pontban megállapított kötelezettségeknek, továbbá biztosítja és saját kizárólagos felelőssége mellett nyilatkozik arról, hogy az érintett tengerészeti felszerelések megfelelnek az EK-típusvizsgálati tanúsítványban leírt típusnak, és eleget tesznek az esetükben alkalmazandó nemzetközi jogi eszközök követelményeinek.
2. Gyártás
A gyártó a 3. pontban meghatározott módon jóváhagyott minőségbiztosítási rendszert működtet az érintett termékek gyártása, végső ellenőrzése és tesztelése céljából; a gyártót a 4. pontban meghatározott módon kell felügyelet alá vonni.
3. Minőségbiztosítási rendszer
 - 3.1. A gyártó kérelmet nyújt be az általa választott bejelentett szervezethez az érintett tengerészeti felszerelés tekintetében alkalmazott minőségbiztosítási rendszerének értékelése végett.

A kérelemnek a következőket kell tartalmaznia:

- a gyártó neve és címe, illetve ha a kérelmet a meghatalmazott képviselő nyújtja be, akkor annak neve és címe is;
- írásos nyilatkozat arról, hogy a kérelmet más bejelentett szervezethez nem nyújtották be;
- a megvizsgálandó tengerészeti felszerelés-kategóriával kapcsolatos minden lényeges információ;
- a minőségbiztosítási rendszerrel kapcsolatos dokumentáció;
- a jóváhagyott típus műszaki dokumentációja és az EK-típusvizsgálati tanúsítvány egy példánya.

- 3.2. A minőségbiztosítási rendszer biztosítja, hogy a termékek megfeleljenek az EK-típusvizsgálati tanúsítványban leírt típusnak és az esetükben alkalmazandó nemzetközi jogi eszközök követelményeinek.

A gyártó által alkalmazott összes elemet, követelményt és rendelkezést rendszerezett és áttekinthető módon írásbeli intézkedések, eljárások és utasítások formájában kell dokumentálni. A minőségbiztosítási rendszer dokumentációjának lehetővé kell tennie a minőségi programok, tervek, kézikönyvek és nyilvántartások következetes értelmezését.

Különösen a következők megfelelő leírását kell tartalmaznia:

- minőségi célkitűzések és szervezeti felépítés, a vezetőségnek a termék minőségével kapcsolatos felelőssége és hatásköre;
- az ezeknek megfelelő gyártási, minőség-ellenőrzési és minőségbiztosítási módszerek, eljárások és módszeres intézkedések, amelyeket használni kívánnak;
- a gyártás előtt, közben és után végrehajtandó vizsgálatok és tesztek, valamint a végrehajtás gyakorisága;
- minőségbiztosítási adatok nyilvántartása, így például ellenőrzési jelentések és tesztelési adatok, kalibrálási adatok, az érintett személyzet képzéséről szóló jelentések stb.; továbbá
- a kívánt termékminőség elérésének és a minőségbiztosítási rendszer hatékony működésének megfigyelését szolgáló eszközök.

- 3.3. A bejelentett szervezet értékeli a minőségbiztosítási rendszert annak megállapítása érdekében, hogy az megfelel-e a 3.2. pontban említett követelményeknek.

Az ellenőrzést végző csoportban legalább egy olyan tagnak kell lennie, aki a minőségirányítási rendszerekkel kapcsolatos tapasztalatok mellett tapasztalattal rendelkezik a releváns tengerészeti felszerelés-terület és -technológia értékelésének területén, és ismeri a nemzetközi jogi eszközök alkalmazandó követelményeit. Az ellenőrzés kiterjed a gyártó telephelyén tett értékelő látogatásra is. Az ellenőrzést végző csoport felülvizsgálja a 3.1. pont ötödik francia bekezdésében említett műszaki dokumentációt annak ellenőrzése érdekében, hogy a gyártó képes-e beazonosítani a nemzetközi jogi eszközök alkalmazandó követelményeit, és hogy el tudja-e végezni a szükséges vizsgálatokat a termék e követelményeknek való megfelelésének biztosítása tekintetében.

A határozatról értesíteni kell a gyártót. Az értesítésnek tartalmaznia kell az ellenőrzés alapján levont következtetéseket és az indokolással ellátott értékelési döntést.

- 3.4. A gyártó vállalja, hogy teljesíti a minőségbiztosítási rendszer jóváhagyott formájából eredő kötelezettségeit, továbbá hogy azt úgy tartja fenn, hogy megfelelő és hatékony maradjon.
- 3.5. A gyártó folyamatosan tájékoztatja a minőségbiztosítási rendszert jóváhagyó bejelentett szervezetet a minőségbiztosítási rendszer bármilyen tervezett módosításáról.

A bejelentett szervezet értékeli a javasolt módosításokat, és eldönti, hogy a módosított minőségbiztosítási rendszer megfelel-e a 3.2. pontban említett követelményeknek, vagy újabb értékelés szükséges.

A bejelentett szervezet a döntéséről értesíti a gyártót. Az értesítésnek tartalmaznia kell a vizsgálat eredményeit és az értékelésről szóló, indokolással ellátott értékelési döntést.

4. A bejelentett szervezet feladatkörébe tartozó felügyelet
- 4.1. A felügyelet célja megbizonyosodni arról, hogy a gyártó megfelelően teljesíti-e a jóváhagyott minőségbiztosítási rendszerből eredő kötelezettségeit.

4.2. A gyártó lehetővé teszi, hogy a bejelentett szervezet értékelés céljából bejusson a gyártás, a vizsgálat, az ellenőrzés és a raktározás helyszíneire, és rendelkezésére bocsátja az összes szükséges információt, különösen a következőket:

— a minőségbiztosítási rendszer dokumentációja;

— a minőségbiztosítási adatok nyilvántartása, így például ellenőrzési jelentések és tesztelési adatok, kalibrálási adatok, az érintett személyzet képesítéséről szóló jelentések stb.

4.3. A bejelentett szervezet rendszeres időközönként ellenőrzéseket végez, hogy megbizonyosodjon arról, hogy a gyártó fenntartja-e és alkalmazza-e a minőségbiztosítási rendszert, továbbá jelentést tesz a gyártónak az ellenőrzésről.

4.4. Emellett a bejelentett szervezet előre be nem jelentett látogatást is tehet a gyártónál, kivéve abban az esetben, ha a nemzeti jog alapján, illetve védelmi vagy biztonsági okokból bizonyos korlátozások vonatkoznak az ilyen látogatásokra. E látogatások alkalmával a bejelentett szervezet szükség esetén termékvizsgálatokat végezhet – vagy végeztethet – a minőségbiztosítási rendszer megfelelő működésének ellenőrzése céljából. A bejelentett szervezet a gyártó rendelkezésére bocsátja a látogatási jelentést, valamint vizsgálat végzése esetén a vizsgálati jelentést.

5. Megfelelőségi jelölés és megfelelési nyilatkozat

5.1. A gyártó minden olyan terméken feltünteti a 9. cikkben említett hajókormány-emblémát és – a 3.1. pontban említett bejelentett szervezet felelősségére – a bejelentett szervezet azonosító számát, amely megfelel az EK-típusvizsgálati tanúsítványban leírt típusnak, és amely eleget tesz a nemzetközi jogi eszközök alkalmazandó követelményeinek.

5.2. A gyártó a termék mindegyik modelljére vonatkozóan írásos megfelelési nyilatkozatot készít, és elérhetővé teszi azt a nemzeti hatóságok számára legalább az azt követő 10 éven át, hogy a hajókormány-emblémát feltüntették az utolsóként legyártott terméken, de mindenképpen legalább az érintett tengerészeti felszerelés várható élettartamának végéig. A megfelelési nyilatkozatban meg kell nevezni a tengerészeti felszerelésnek azt a modelljét, amely tekintetében a nyilatkozatot kiállították.

A megfelelési nyilatkozat egy példányát az érintett hatóság kérésére hozzáférhetővé kell tenni.

6. A gyártó elérhetővé teszi a következőket az illetékes hatóságok számára legalább az azt követő 10 éven át, hogy a hajókormány-emblémát feltüntették az utolsóként legyártott terméken, de mindenképpen legalább az érintett tengerészeti felszerelés várható élettartamának végéig:

— a 3.1. pontban említett dokumentáció;

— a 3.5. pontban említett jóváhagyott módosítás;

— a bejelentett szervezetnek a 3.5., 4.3. és 4.4. pontban említett határozatait és jelentéseit.

7. Mindegyik bejelentett szervezet tájékoztatja bejelentő hatóságait az általa minőségbiztosítási rendszerekre megadott vagy visszavont jóváhagyásokról, továbbá – rendszeres időközönként vagy kérésre – bejelentő hatóságai rendelkezésére bocsátja az elutasított, felfüggesztett vagy más módon korlátozott jóváhagyások jegyzékét.

Mindegyik bejelentett szervezet tájékoztatja a többi bejelentett szervezetet a minőségbiztosítási rendszerek általa visszautasított, felfüggesztett, visszavont vagy más módon korlátozott jóváhagyásáról, valamint – kérésre – a minőségbiztosítási rendszerek általa kiadott jóváhagyásáról.

8. Meghatalmazott képviselő

A gyártónak a 3.1., 3.5., 5. és 6. pontban meghatározott kötelezettségei a gyártó nevében és felelősségére eljáró meghatalmazott képviselője révén is teljesíthetők, amennyiben ez szerepel a meghatalmazásban.

III. E. MODUL: A TERMÉK MINŐSÉGBIZTOSÍTÁSÁN ALAPULÓ TÍPUSMEGFELELŐSÉG

1. A termék minőségbiztosításán alapuló típusmegfelelőség a megfelelőségértékelési eljárásnak az a része, amellyel a gyártó eleget tesz a 2. és az 5. pontban megállapított kötelezettségeknek, továbbá biztosítja és saját kizárólagos felelőssége mellett nyilatkozik arról, hogy az érintett tengerészeti felszerelések megfelelnek az EK-típusvizsgálati tanúsítványban leírt típusnak, és eleget tesznek a rájuk alkalmazandó nemzetközi jogi eszközök követelményeinek.

2. Gyártás

A gyártó a 3. pontban meghatározott, jóváhagyott minőségbiztosítási rendszert működtet az érintett termékek végső ellenőrzésének és tesztelésének minőségbiztosítása céljából. A gyártót a 4. pontban meghatározott módon kell felügyelet alá vonni.

3. Minőségbiztosítási rendszer

3.1. A gyártó kérelmet nyújt be az általa választott bejelentett szervezethez az érintett tengerészeti felszerelés tekintetében alkalmazott minőségbiztosítási rendszerének értékelése végett.

A kérelemnek a következőket kell tartalmaznia:

- a gyártó neve és címe, illetve ha a kérelmet a meghatalmazott képviselő nyújtja be, akkor annak neve és címe is;
- írásos nyilatkozat arról, hogy a kérelmet más bejelentett szervezethez nem nyújtották be;
- a megvizsgálandó tengerészeti felszerelés-kategóriával kapcsolatos minden lényeges információ;
- a minőségbiztosítási rendszerrel kapcsolatos dokumentáció; és
- a jóváhagyott típus műszaki dokumentációja és az EK-típusvizsgálati tanúsítvány egy példánya.

3.2. A minőségbiztosítási rendszer biztosítja, hogy a termékek megfeleljenek az EK-típusvizsgálati tanúsítványban leírt típusnak és a nemzetközi jogi eszközök alkalmazandó követelményeinek.

A gyártó által alkalmazott összes elemet, követelményt és rendelkezést rendszerezett és áttekinthető módon írásbeli intézkedések, eljárások és utasítások formájában kell dokumentálni. A minőségbiztosítási rendszer dokumentációjának lehetővé kell tennie a minőségi programok, tervek, kézikönyvek és nyilvántartások következetes értelmezését.

Különösen a következők megfelelő leírását kell tartalmaznia:

- minőségi célkitűzések és szervezeti felépítés, a vezetőségnek a termék minőségével kapcsolatos felelőssége és hatásköre;
- a gyártás után elvégzendő vizsgálatok és tesztelések;
- a minőségbiztosítási adatok nyilvántartása, így például ellenőrzési jelentések és tesztelési adatok, kalibrálási adatok, az érintett személyzet képzéséről szóló jelentések stb.;
- a minőségbiztosítási rendszer hatékony működésének felügyeletét szolgáló eszközök.

- 3.3. A bejelentett szervezet értékeli a minőségbiztosítási rendszert annak megállapítása érdekében, hogy az megfelel-e a 3.2. pontban említett követelményeknek.

Az ellenőrzést végző csoportban legalább egy olyan tagnak kell lennie, aki a minőségirányítási rendszerekkel kapcsolatos tapasztalatok mellett tapasztalattal rendelkezik a releváns tengerészeti felszerelés-terület és -technológia értékelésének területén, és ismeri a nemzetközi jogi eszközök alkalmazandó követelményeit. Az ellenőrzés kiterjed a gyártó telephelyén tett értékelő látogatásra is. Az ellenőrzést végző csoport felülvizsgálja a 3.1. pont ötödik francia bekezdésében említett műszaki dokumentációt annak ellenőrzése érdekében, hogy a gyártó képes-e beazonosítani a nemzetközi jogi eszközök alkalmazandó követelményeit, és hogy el tudja-e végezni a szükséges vizsgálatokat a termék e követelményeknek való megfelelésének biztosítása tekintetében.

A határozatról értesíteni kell a gyártót. Az értesítésnek tartalmaznia kell az ellenőrzés alapján levont következtetéseket és az indokolással ellátott értékelési döntést.

- 3.4. A gyártó vállalja, hogy teljesíti a minőségbiztosítási rendszer jóváhagyott formájából eredő kötelezettségeit, továbbá hogy azt úgy tartja fenn, hogy megfelelő és hatékony maradjon.

- 3.5. A gyártó folyamatosan tájékoztatja a minőségbiztosítási rendszert jóváhagyó bejelentett szervezetet a minőségbiztosítási rendszer bármilyen tervezett módosításáról.

A bejelentett szervezet értékeli a javasolt módosításokat, és eldönti, hogy a módosított minőségbiztosítási rendszer megfelel-e a 3.2. pontban említett követelményeknek, vagy újabb értékelés szükséges.

A bejelentett szervezet a döntéséről értesíti a gyártót. Az értesítésnek tartalmaznia kell a vizsgálat eredményeit és az értékelésről szóló, indokolással ellátott értékelési döntést.

4. A bejelentett szervezet feladatkörébe tartozó felügyelet

- 4.1. A felügyelet célja megbizonyosodni arról, hogy a gyártó megfelelően teljesíti-e a jóváhagyott minőségbiztosítási rendszerből eredő kötelezettségeit.

- 4.2. A gyártó lehetővé teszi, hogy a bejelentett szervezet értékelés céljából bejusson a gyártás, a vizsgálat, az ellenőrzés és a raktározás helyszíneire, és rendelkezésére bocsátja az összes szükséges információt, különösen a következőket:

— a minőségbiztosítási rendszer dokumentációja;

— a minőségbiztosítási adatok nyilvántartása, így például ellenőrzési jelentések és tesztelési adatok, kalibrálási adatok, az érintett személyzet képzéséről szóló jelentések stb.

- 4.3. A bejelentett szervezet rendszeres időközönként ellenőrzéseket végez, hogy megbizonyosodjon arról, hogy a gyártó fenntartja-e és alkalmazza-e a minőségbiztosítási rendszert, továbbá jelentést tesz a gyártónak az ellenőrzésről.

- 4.4. Emellett a bejelentett szervezet előre be nem jelentett látogatást is tehet a gyártónál, kivéve abban az esetben, ha a nemzeti jog alapján, illetve védelmi vagy biztonsági okokból bizonyos korlátozások vonatkoznak az ilyen látogatásokra. E látogatások alkalmával a bejelentett szervezet szükség esetén termékvizsgálatokat végezhet – vagy végeztethet – a minőségbiztosítási rendszer megfelelő működésének ellenőrzése céljából. A bejelentett szervezet a gyártó rendelkezésére bocsátja a látogatási jelentést, valamint vizsgálat végzése esetén a vizsgálati jelentést.

5. Megfelelőségi jelölés és megfelelőségi nyilatkozat

- 5.1. A gyártó minden olyan terméken feltünteti a 9. cikkben említett hajókormány-emblémát és – a 3.1. pontban említett bejelentett szervezet felelősségére – a bejelentett szervezet azonosító számát, amely megfelel az EK-típusvizsgálati tanúsítványban leírt típusnak, és amely eleget tesz a nemzetközi jogi eszközök alkalmazandó követelményeinek.

- 5.2. A gyártó a termék mindegyik modelljére vonatkozóan írásos megfelelési nyilatkozatot készít, és elérhetővé teszi azt a nemzeti hatóságok számára legalább az azt követő 10 éven át, hogy a hajókormány-emblémát feltüntették az utolsóként legyártott terméken, de mindenképpen legalább az érintett tengerészeti felszerelés várható élettartamának végéig. A megfelelési nyilatkozatban meg kell nevezni a tengerészeti felszerelésnek azt a modelljét, amely tekintetében a nyilatkozatot kiállították.

A megfelelési nyilatkozat egy példányát az érintett hatóság kérésére hozzáférhetővé kell tenni.

6. A gyártó elérhetővé teszi a következőket az illetékes hatóságok számára legalább az azt követő 10 éven át, hogy a hajókormány-emblémát feltüntették az utolsóként legyártott terméken, de mindenképpen legalább az érintett tengerészeti felszerelés várható élettartamának végéig:

— a 3.1. pontban említett dokumentáció;

— a 3.5. pontban említett jóváhagyott módosítás;

— a bejelentett szervezetnek a 3.5., 4.3. és 4.4. pontban említett határozatai és jelentései.

7. Mindegyik bejelentett szervezet tájékoztatja bejelentő hatóságait az általa minőségbiztosítási rendszerekre megadott vagy visszavont jóváhagyásokról, továbbá – rendszeres időközönként vagy kérésre – bejelentő hatóságai rendelkezésére bocsátja az elutasított, felfüggesztett vagy más módon korlátozott jóváhagyások jegyzékét.

Mindegyik bejelentett szervezet tájékoztatja a többi bejelentett szervezetet a minőségbiztosítási rendszerek általa visszautasított, felfüggesztett vagy visszavont jóváhagyásáról, valamint – kérésre – a minőségbiztosítási rendszerek általa kiadott jóváhagyásáról.

8. Meghatalmazott képviselő

A gyártónak a 3.1., 3.5., 5. és 6. pontban meghatározott kötelezettségei a gyártó nevében és felelősségére eljáró meghatalmazott képviselője révén is teljesíthetők, amennyiben ez szerepel a meghatalmazásban.

IV. F. MODUL: TERMÉKELLENŐRZÉSEN ALAPULÓ TÍPUSMEGFELELŐSÉG

1. A termékellenőrzésen alapuló típusmegfelelés a megfelelőségértékelési eljárásnak az a része, amellyel a gyártó eleget tesz a 2., az 5.1. és a 6. pontban megállapított kötelezettségeknek, továbbá biztosítja és saját kizárólagos felelőssége mellett nyilatkozik arról, hogy az érintett – a 3. pont rendelkezéseinek hatálya alá tartozó – termékek megfelelnek az EK-típusvizsgálati tanúsítványban leírt típusnak, és eleget tesznek az esetükben alkalmazandó nemzetközi jogi eszközök követelményeinek.

2. Gyártás

A gyártónak minden szükséges intézkedést meg kell tennie annak érdekében, hogy a gyártási eljárás és ennek figyelemmel kísérése biztosítsa, hogy az előállított termékek megfeleljenek az EK-típusvizsgálati tanúsítványban leírt jóváhagyott típusnak, továbbá az esetükben alkalmazandó nemzetközi jogi eszközök követelményeinek.

3. Ellenőrzés

A gyártó által választott bejelentett szervezet elvégzi a megfelelő vizsgálatokat és teszteléseket annak ellenőrzése érdekében, hogy a termékek megfelelnek-e az EK-típusvizsgálati tanúsítványban leírt jóváhagyott típusnak, továbbá a nemzetközi jogi eszközök megfelelő követelményeinek.

A termékek vonatkozó követelményeknek való megfelelőségét ellenőrző vizsgálatokat és teszteléseket a gyártó választása szerint vagy úgy végzik el, hogy a 4. pontban meghatározott módon minden terméket megvizsgálják és tesztelnek, vagy úgy, hogy az 5. pontban meghatározott módon statisztikai alapon vizsgálják és tesztelik a termékeket.

4. A megfelelőség ellenőrzése minden egyes termék vizsgálatával és tesztelésével
- 4.1. Valamennyi terméket egyenként kell megvizsgálni és tesztelni ezen irányelvvel összhangban annak ellenőrzése céljából, hogy megfelel-e az EK-típusvizsgálati tanúsítványban leírt jóváhagyott típusnak és a nemzetközi jogi eszközök vonatkozó követelményeinek.
- 4.2. A bejelentett szervezet megfelelőségi tanúsítványt ad ki az elvégzett vizsgálatokra és tesztekre vonatkozóan, és valamennyi jóváhagyott terméken feltünteti, illetve saját felelősségére feltünteteti azonosító számát.

A gyártó a megfelelőségi tanúsítványokat ellenőrzés céljából elérhetővé teszi a nemzeti hatóságok számára legalább az azt követő 10 éven át, hogy a hajókormány-emblémát feltüntették az utolsóként legyártott terméken, de mindenképpen legalább az érintett tengerészeti felszerelés várható élettartamának végéig.

5. A megfelelőség statisztikai ellenőrzése
- 5.1. A gyártó minden szükséges intézkedést meghoz annak érdekében, hogy a gyártási eljárás és ennek figyelemmel kísérése biztosítsa az egyes gyártott termékcsomagok homogenitását, továbbá termékeit homogén termékcsomagok formájában nyújtja be ellenőrzésre.
- 5.2. Minden egyes termékcsomagból véletlenszerűen ki kell választani egy mintát. A mintában lévő összes terméket egyenként kell megvizsgálni és tesztelni ezen irányelvvel összhangban annak ellenőrzése céljából, hogy megfelel-e az alkalmazandó nemzetközi jogi eszközök követelményeinek, valamint annak megállapítása céljából, hogy a termékcsomagelfogadásra vagy elvetésre kerüljön-e.
- 5.3. Ha a termékcsomagot elfogadják, a termékcsomagba tartozó valamennyi terméket jóváhagyottnak kell tekinteni, kivéve azokat a mintába tartozó termékeket, amelyekről megállapították, hogy nem feleltek meg a vizsgálatokon.

A bejelentett szervezet megfelelőségi tanúsítványt ad ki az elvégzett vizsgálatokra és tesztekre vonatkozóan, és valamennyi jóváhagyott terméken feltünteti, illetve saját felelősségére feltünteteti azonosító számát.

A gyártó a megfelelőségi tanúsítványokat elérhetővé teszi a nemzeti hatóságok számára legalább az azt követő 10 éven át, hogy a hajókormány-emblémát feltüntették az utolsóként legyártott terméken, de mindenképpen legalább az érintett tengerészeti felszerelés várható élettartamának végéig.

- 5.4. Ha a termékcsomagot elutasítják, a bejelentett szervezet vagy az illetékes hatóság megfelelő intézkedéseket hoz a termékcsomag forgalomba hozatalának megakadályozására. Abban az esetben, ha a termékcsomagokat gyakran visszautasítják, a bejelentett szervezet felfüggesztheti a statisztikai ellenőrzést, és megfelelő intézkedéseket hozhat.
6. Megfelelőségi jelölés és megfelelőségi nyilatkozat
- 6.1. A gyártó minden olyan terméken feltünteti a 9. cikkben említett hajókormány-emblémát és – a 3. pontban említett bejelentett szervezet felelősségére – a bejelentett szervezet azonosító számát, amely megfelel az EK-típusvizsgálati tanúsítványban leírt jóváhagyott típusnak, és amely eleget tesz a nemzetközi jogi eszközök alkalmazandó követelményeinek.
- 6.2. A gyártó a termék mindegyik modelljére vonatkozóan írásos megfelelőségi nyilatkozatot készít, és elérhetővé teszi azt a nemzeti hatóságok számára legalább az azt követő 10 éven át, hogy a hajókormány-emblémát feltüntették az utolsóként legyártott terméken, de mindenképpen legalább az érintett tengerészeti felszerelés várható élettartamának végéig. A megfelelőségi nyilatkozatban meg kell nevezni a tengerészeti felszerelésnek azt a modelljét, amely tekintetében a nyilatkozatot kiállították.

A megfelelőségi nyilatkozat egy példányát az érintett hatóság kérésére hozzáférhetővé kell tenni.

7. A gyártó – a bejelentett szervezet beleegyezésével és felelősségére – a gyártási eljárás során feltüntetheti a bejelentett szervezet azonosító számát a terméken.

8. Meghatalmazott képviselő

A gyártó kötelezettségei a gyártó nevében és felelősségére eljáró meghatalmazott képviselője révén is teljesíthetők, amennyiben ez szerepel a meghatalmazásban. A meghatalmazott képviselő nem teljesítheti a gyártók 2. és 5.1. pontban említett kötelezettségeit.

V. G. MODUL: AZ EGYEDI TERMÉKELLENŐRZÉSEN ALAPULÓ MEGFELELŐSÉG

1. Az egyedi termékellenőrzésen alapuló megfelelés az a megfelelésértékelési eljárás, amellyel a gyártó eleget tesz a 2., 3. és 5. pontban megállapított kötelezettségeknek, továbbá biztosítja és saját kizárólagos felelőssége mellett nyilatkozik arról, hogy az érintett – a 4. pont rendelkezéseinek hatálya alá tartozó – termék megfelel az esetében alkalmazandó nemzetközi jogi eszközök követelményeinek.

2. Műszaki dokumentáció

A gyártó elkészíti és a 4. pontban említett bejelentett szervezet rendelkezésére bocsátja a műszaki dokumentációt. A dokumentáció lehetővé teszi annak értékelését, hogy a termék megfelel-e a vonatkozó követelményeknek, és tartalmazza a kockázat(ok) megfelelő elemzését és értékelését. A műszaki dokumentáció meghatározza az alkalmazandó követelményeket, és – az értékelés szempontjából szükséges mértékben – ismerteti a termék tervét, gyártását és működését. A műszaki dokumentációnak – a helyzettől függően – legalább az alábbiakat kell tartalmaznia:

— a termék általános leírása;

— alkatrészek, részegységek, áramkörök stb. tervezési és gyártási rajzai és vázlatai;

— a rajzok és vázlatok megértéséhez szükséges magyarázatok, beleértve a termék működésének ismertetését;

— az érintett tengerészeti felszerelésre ezen irányelvvel összhangban alkalmazandó követelmények és vizsgálati előírások jegyzéke, a szóban forgó követelmények teljesítése céljából alkalmazott megoldások leírásával;

— az elvégzett tervezési számítások, vizsgálatok eredményei stb.; továbbá

— vizsgálati jelentések.

A gyártó a műszaki dokumentációt elérhetővé teszi az illetékes nemzeti hatóságok számára legalább az azt követő 10 éven át, hogy a hajókormány-emblémát feltüntették az utolsóként legyártott terméken, de mindenképpen legalább az érintett tengerészeti felszerelés várható élettartamának végéig.

3. Gyártás

A gyártó minden szükséges intézkedést megtesz annak érdekében, hogy a gyártási eljárás és ennek figyelemmel kísérése biztosítsa a gyártott termékeknek a nemzetközi jogi eszközök alkalmazandó követelményeinek való megfelelését.

4. Ellenőrzés

A gyártó által választott bejelentett szervezet elvégzi a megfelelő vizsgálatokat és teszteleket ezen irányelvvel összhangban annak ellenőrzése érdekében, hogy a termék megfelel-e a nemzetközi jogi eszközök alkalmazandó követelményeinek.

A bejelentett szervezet megfelelőségi tanúsítványt állít ki az elvégzett vizsgálatokra és tesztekre vonatkozóan, és a jóváhagyott terméken feltünteti, illetve saját felelősségére feltünteteti azonosító számát.

A gyártó a megfelelőségi tanúsítványokat elérhetővé teszi a nemzeti hatóságok számára legalább az azt követő 10 éven át, hogy a hajókormány-emblémát feltüntették az utolsóként legyártott terméken, de mindenképpen legalább az érintett tengerészeti felszerelés várható élettartamának végéig.

5. Megfelelőségi jelölés és megfelelőségi nyilatkozat

5.1. A gyártó minden olyan terméken feltünteti a 9. cikkben említett hajókormány-emblémát és – a 4. pontban említett bejelentett szervezet felelősségére – a bejelentett szervezet azonosító számát, amely eleget tesz a nemzetközi jogi eszközök alkalmazandó követelményeinek.

5.2. A gyártó írásos megfelelőségi nyilatkozatot készít, és elérhetővé teszi azt a nemzeti hatóságok számára legalább az azt követő 10 éven át, hogy a hajókormány-emblémát feltüntették az utolsóként legyártott terméken, de mindenképpen legalább az érintett tengerészeti felszerelés várható élettartamának végéig. A megfelelőségi nyilatkozat megnevezi azt a terméket, amelyre vonatkozóan elkészítették.

A megfelelőségi nyilatkozat egy példányát az érintett hatóság kérésére hozzáférhetővé kell tenni.

6. Meghatalmazott képviselő

A gyártónak a 2. és 5. pontban meghatározott kötelezettségei a gyártó nevében és felelősségére eljáró meghatalmazott képviselője révén is teljesíthetők, amennyiben ez szerepel a meghatalmazásban.

III. MELLÉKLET

A MEGFELELŐSÉGÉRTÉKELŐ SZERVEZETEK ÁLTAL ANNAK ÉRDEKÉBEN TELJESÍTENDŐ KÖVETELMÉNYEK, HOGY BEJELENTETT SZERVEZETEKKÉ VÁLHASSANAK

1. Bejelentése érdekében a megfelelőségértékelő szervezetnek meg kell felelnie a 2–11. pontban foglalt követelményeknek.
2. A megfelelőségértékelő szervezet a nemzeti jogszabályok szerint jön létre, és jogi személyiséggel rendelkezik.
3. A megfelelőségértékelő szervezet olyan harmadik fél, amely független az általa értékelt szervezettől vagy tengerészeti felszereléstől.
4. Megfelelőségértékelő szervezetnek tekinthető az a szervezet is, amely az általa értékelt tengerészeti felszerelés tervezésében, gyártásában, szállításában, összeszerelésében, használatában vagy karbantartásában részt vevő vállalkozásokat képviselő üzleti szerveződésekhez vagy szakmai szövetségekhez tartozik, feltéve, hogy bizonyítottan független és összeférhetlenségektől mentes.
5. A megfelelőségértékelő szervezet, valamint annak felső szintű vezetése és a megfelelőségértékelések elvégzéséért felelős személyzet nem lehet tervezője, gyártója, szállítója, üzembe helyezője, vásárlója, tulajdonosa, felhasználója vagy karbantartója annak a tengerészeti felszerelésnek, amelyet értékkel, valamint nem lehet a felsorolt felek meghatalmazott képviselője sem. Ez nem zárja ki olyan értékelt termékek felhasználását, amelyek a megfelelőségértékelő szervezet működéséhez szükségesek, illetve a termékek személyes célra történő használatát.
6. A megfelelőségértékelő szervezet, valamint annak felső szintű vezetése és a megfelelőségértékelések elvégzéséért felelős személyzet nem vehet részt közvetlenül e tengerészeti felszerelések tervezésében, gyártásában vagy kialakításában, forgalomba hozatalában, üzembe helyezésében, használatában vagy karbantartásában, és nem képviselhet ilyen tevékenységben részt vevő feleket sem. Nem vehet részt továbbá olyan tevékenységben, amely veszélyeztetné a bejelentett megfelelőségértékelési tevékenységekkel kapcsolatos döntéshozói függetlenségét vagy feddhetlenségét. Különösen érvényes ez a szaktanácsadási szolgáltatásokra.
7. A megfelelőségértékelő szervezet biztosítja, hogy leányvállalatainak és alvállalkozóinak a tevékenysége ne befolyásolja a megfelelőségértékelési tevékenységek bizalmas jellegét, objektivitását és pártatlanságát.
8. A megfelelőségértékelő szervezet és személyzete a megfelelőségértékelési tevékenységeket az adott területtel kapcsolatos legmagasabb szintű szakmai feddhetlenséggel és a szükséges műszaki szaktudással végzi el, és független minden olyan, különösen az ilyen tevékenységek eredményeiben érdekelt személyektől vagy személyek csoportjaitól eredő – főként pénzügyi jellegű – nyomásgyakorlástól és ösztönzéstől, amely befolyásolhatná döntését vagy a megfelelőségértékelési tevékenységek eredményeit.
9. A megfelelőségértékelő szervezetnek alkalmasnak kell lennie a számára az ezen irányelv keretében kijelölt valamennyi olyan megfelelőségértékelési feladat elvégzésére, amelynek ellátására bejelentették, függetlenül attól, hogy ezeket a feladatokat a megfelelőségértékelő szervezet maga látja-e el, vagy nevében és felelősségi körében más felek látják el.
10. A megfelelőségértékelő szervezetnek – mindig, minden egyes megfelelőségértékelési eljárás, valamint a tengerészeti felszerelések minden olyan fajtája, -kategóriája vagy -alkategóriája tekintetében, amelyre bejelentették – rendelkeznie kell:
 - a) olyan személyzettel, amely műszaki ismeretek, valamint elegendő és megfelelő tapasztalat birtokában van a megfelelőségértékelési feladatok elvégzéséhez;
 - b) azon eljárások leírásával, amelyekkel összhangban a megfelelőségértékelés zajlik, biztosítva ezen eljárások átláthatóságát és megismételhetőségét. Rendelkeznie kell megfelelő stratégiákkal és eljárásokkal a bejelentett szervezetként végzett feladatok és az egyéb tevékenységek elkülönítésére;
 - c) olyan eljárásokkal, amelyek segítségével tevékenységének végzése során képes megfelelően figyelembe venni az adott vállalkozás méretét, az ágazatot, amelyben a vállalkozás a tevékenységét folytatja, a vállalkozás szerkezetét, a tengerészeti felszerelés technológiája összetettségének fokát és a gyártási folyamat tömegtermelési vagy sorozatjellegét.

11. A megfelelőségértékelő szervezetnek rendelkeznie kell a megfelelőségértékelési tevékenységekkel kapcsolatos műszaki és adminisztrációs feladatok megfelelő ellátásához szükséges eszközökkel is, továbbá valamennyi szükséges felszereléssel és létesítménnyel.
 12. A megfelelőségértékelési tevékenységek elvégzéséért felelős személyzetnek rendelkeznie kell:
 - a) alapos műszaki és szakmai képzettséggel, amely kiterjed mindazon megfelelőségértékelési tevékenységekre, amelyekre a megfelelőségértékelő szervezetet bejelentették;
 - b) megfelelő ismeretekkel az általa végzett értékelések követelményeit érintően és megfelelő szakértelemmel az ilyen értékelések elvégzésére vonatkozóan,
 - c) a vonatkozó követelmények és vizsgálati előírások, valamint az uniós harmonizációs jogszabályok és azok végrehajtási szabályai alkalmazandó rendelkezéseinek megfelelő ismeretével, és értenie kell azokat;
 - d) szükséges alkalmassággal az értékelés elvégzését bizonyító tanúsítványok, nyilvántartások és jelentések elkészítéséhez.
 13. Biztosítani kell a megfelelőségértékelő szervezetnek, valamint felső szintű vezetésének és értékelő személyzetének a pártatlanságát.
 14. A megfelelőségértékelő szervezet felső szintű vezetésének és értékelő személyzetének javadalmazása nem függhet az elvégzett értékelések számától vagy azok eredményétől.
 15. A megfelelőségértékelő szervezetnek felelősségbiztosítást kell kötnie, kivéve, ha a felelősséget a nemzeti joggal összhangban az állam vállalja át, vagy ha közvetlenül maga a tagállam felel a megfelelőségértékelésért.
 16. A megfelelőségértékelő szervezet személyzetének be kell tartania a szakmai titoktartás követelményeit minden olyan információ tekintetében, amely ezen irányelv vagy az azt átültető nemzeti jogszabály rendelkezései alapján ellátott feladatainak végrehajtása során jutott birtokába, kivéve azon tagállamok illetékes hatóságaival szemben, ahol a szervezet a tevékenységét gyakorolja. Biztosítani kell a tulajdonjogok védelmét.
 17. A megfelelőségértékelő szervezet részt vesz a vonatkozó szabványosítási tevékenységekben, valamint az ezen irányelv alapján létrehozott, a bejelentett szervezeteket koordináló csoport tevékenységeiben, illetve gondoskodik arról, hogy az értékelő személyzet tájékoztatást kapjon ezekről, továbbá általános útmutatóként alkalmazza az említett csoport munkája eredményeként létrejött adminisztratív döntéseket és dokumentumokat.
 18. A megfelelőségértékelő szervezetnek teljesítenie kell az EN ISO/IEC 17065:2012 szabvány követelményeit.
 19. A megfelelőségértékelő szervezetnek biztosítania kell, hogy a megfelelőségértékelések céljára használt vizsgálati laboratóriumok megfeleljenek az EN ISO/IEC 17025:2005 szabvány követelményeinek.
-

IV. MELLÉKLET

BEJELENTÉSI ELJÁRÁS

1. Bejelentés iránti kérelem
 - 1.1. A megfelelőségértékelő szervezet bejelentés iránti kérelmet nyújt be a székhelye szerinti tagállam bejelentő hatóságához.
 - 1.2. A kérelemhez mellékelni kell a megfelelőségértékelési tevékenység, a megfelelőségértékelési modul vagy modulok, valamint azon tengerészeti felszerelések leírását, amelyek tekintetében a szervezet szakmailag alkalmasnak tekinti magát, továbbá a nemzeti akkreditáló testület által kiállított akkreditációs tanúsítványt – amennyiben van ilyen –, amely tanúsítja, hogy a megfelelőségértékelő szervezet teljesíti a III. mellékletben meghatározott követelményeket.
 - 1.3. Amennyiben az érintett megfelelőségértékelő szervezet nem tud akkreditációs tanúsítványt benyújtani a bejelentő hatóságnak, be kell nyújtania a III. mellékletben rögzített követelményeknek való megfelelésének ellenőrzéséhez, elismeréséhez és rendszeres figyelemmel kíséréséhez szükséges valamennyi igazoló okmányt.
2. Bejelentési eljárás
 - 2.1. A bejelentő hatóságok csak olyan megfelelőségértékelő szervezeteket jelenthetnek be, amelyek megfelelnek a III. mellékletben meghatározott követelményeknek.
 - 2.2. A szóban forgó hatóságok a Bizottság által kifejlesztett és kezelt elektronikus bejelentési eszközön keresztül értesítik a Bizottságot és a többi tagállamot.
 - 2.3. A bejelentésnek tartalmaznia kell a megfelelőségértékelési tevékenységekre, a megfelelőségértékelési modulra vagy modulokra és az érintett tengerészeti felszerelésekre vonatkozó összes információt, valamint a megfelelő szakmai alkalmasság igazolását.
 - 2.4. Amennyiben a bejelentés nem az 1. szakaszban említett akkreditációs tanúsítványon alapul, a bejelentő hatóság benyújtja a Bizottságnak és a többi tagállamnak a megfelelőségértékelő szervezet szakmai alkalmasságát igazoló dokumentumokat, valamint gondoskodik azokról az intézkedésekről, amelyek biztosítják a szervezet rendszeres ellenőrzését és azt, hogy az továbbra is megfeleljen a III. mellékletben megállapított követelményeknek.
 - 2.5. Az érintett szervezet csak akkor láthatja el egy bejelentett szervezet tevékenységeit, ha a Bizottság vagy a többi tagállam – akkreditációs tanúsítvány megléte esetén a bejelentést követő két héten belül, akkreditálás hiányában a bejelentést követő két hónapon belül – nem emel kifogást.
 - 2.6. Ezen irányelv alkalmazásában csak a 2.5. pontban említett szervezet tekinthető bejelentett szervezetnek.
 - 2.7. A Bizottságot és a többi tagállamot értesíteni kell a bejelentést érintő bármely későbbi, releváns változásról.
3. Azonosító számok és a bejelentett szervezetek jegyzéke
 - 3.1. A Bizottság a bejelentett szervezetet azonosító számmal látja el.
 - 3.2. A Bizottság csak egyetlen azonosító számot ad ki, akkor is, ha a bejelentett szervezet több uniós jogalkotási aktus szerint is bejelentettnek minősül.
 - 3.3. A Bizottság nyilvánosan hozzáférhetővé teszi az ezen irányelv szerint bejelentett szervezetek jegyzékét, beleértve a hozzájuk rendelt azonosító számokat és azokat a tevékenységeket is, amelyek tekintetében bejelentették őket.
 - 3.4. A Bizottság gondoskodik a jegyzék naprakészen tartásáról.

V. MELLÉKLET

A BEJELENTŐ HATÓSÁGOKRA VONATKOZÓ KÖVETELMÉNYEK

1. A bejelentő hatóságot úgy kell létrehozni, hogy ne alakuljon ki összeférhetetlenség a megfelelőségértékelő szervezetekkel.
 2. A bejelentő hatóságot úgy kell megszervezni és működtetni, hogy biztosítva legyen tevékenységeinek objektivitása és pártatlansága.
 3. A bejelentő hatóságot úgy kell megszervezni, hogy a megfelelőségértékelő szervezet bejelentésével kapcsolatban minden egyes döntést az értékelést végzőktől eltérő illetékes személy hozzon meg.
 4. A bejelentő hatóság nem kínálhat vagy végezhet kereskedelmi vagy piaci alapon olyan tevékenységet, amelyet a megfelelőségértékelő szervezetek végeznek, illetve tanácsadási szolgáltatást.
 5. A bejelentő hatóság védi a hozzá beérkező információk bizalmas jellegét.
 6. A bejelentő hatóság kellő létszámú hozzáértő személyzettel rendelkezik feladatai megfelelő ellátásához.
-

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2014/91/EU IRÁNYELVE

(2014. július 23.)

az átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozásokra (ÁÉKBV) vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló 2009/65/EK irányelvnek a letétkezelői funkciók, a javadalmazási politikák és a szankciók tekintetében történő módosításáról

(EGT-vonatkozású szöveg)

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 53. cikke (1) bekezdésére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Központi Bank véleményére ⁽¹⁾,rendes jogalkotási eljárás keretében ⁽²⁾,

mivel:

- (1) A 2009/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet ⁽³⁾ módosítani kell a piaci fejlemények, valamint a piaci szereplők és a felügyeltek eddigi tapasztalatainak figyelembevétele érdekében, különösen a letétkezelők kötelezettségeire és felelősségére, a javadalmazási politikákra és a szankciókra vonatkozó nemzeti rendelkezések közötti eltérések kezelése céljából.
- (2) Annak elkerülése érdekében, hogy a rosszul kidolgozott javadalmazási rendszerek esetleg káros hatást gyakoroljanak az eredményes kockázatkezelésre és az egyes személyek kockázatvállalási magatartásának ellenőrzésére, egyértelmű kötelezettséget kell előírni az átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozások (ÁÉKBV-k) alapkezelő társaságai számára arra vonatkozóan, hogy az általuk kezelt ÁÉKBV-k kockázati profiljára szakmai tevékenységük révén lényeges hatást gyakorló alkalmazotti kategóriák tekintetében az eredményes és hatékony kockázatkezeléssel összhangban álló javadalmazási politikákat és gyakorlatokat alakítsanak ki és tartsanak fenn. Ezen alkalmazotti kategóriákba kell tartozniuk az alapok és a részalapok szintjén döntéshozatali pozícióban levő munkavállalóknak és egyéb alkalmazottaknak, továbbá az alapkezelőknek és valódi befektetési döntéseket hozó személyeknek, azon személyeknek, akiknek hatalmukban áll befolyásolni ezeket a munkavállalókat és alkalmazottakat, beleértve a befektetési tanácsadókat és elemzőket, a felső vezetést, valamint a teljes javadalmazásuk mértéke tekintetében a felső vezetéssel és a döntéshozókkal azonos javadalmazási kategóriába tartozó munkavállalókat. Ugyanezeket a szabályokat kell alkalmazni azokra a befektetési társaságokra is, amelyek nem jelöltek ki a 2009/65/EK irányelv szerint engedélyezett alapkezelő társaságot. E javadalmazási politikákat és gyakorlatokat arányosan alkalmazni kell minden olyan harmadik félre is, amely olyan befektetési döntéseket hoz, amelyek a 2009/65/EK irányelv 13. cikke szerint átruházott funkciók következtében érintik az ÁÉKBV kockázati profilját.
- (3) Amennyiben az ÁÉKBV alapkezelő társaságai és a befektetési társaságok a javadalmazási politikákra vonatkozó összes elvet alkalmazzák, lehetővé kell tenni számukra, hogy a méretüknek, az általuk kezelt ÁÉKBV méretének, belső szervezeti felépítésüknek, valamint tevékenységeik jellegének, körének és összetettségének megfelelően eltérően alkalmazzák ezen politikákat.

⁽¹⁾ HL C 96., 2013.4.4., 18. o.

⁽²⁾ Az Európai Parlament 2014. április 15-i állásfoglalása (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé) és a Tanács 2014. július 23-i határozata.

⁽³⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2009. július 13-i 2009/65/EK irányelve az átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozásokra (ÁÉKBV) vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról (HL L 302., 2009.11.17., 32. o.).

- (4) Noha bizonyos intézkedéseket az ügyvezető testületnek kell meghoznia, biztosítani kell, hogy amennyiben az alapkezelő társaság vagy a befektetési társaság – a nemzeti jog szerint – több, különböző feladatokat ellátó testülettel rendelkezik, az „ügyvezető testületre” vagy „a felügyeleti feladatokat ellátó ügyvezető testületre” vonatkozó követelmények ezekre a testületekre – például a közgyűlésre – is, vagy az ügyvezető testület helyett ezekre vonatkozzanak.
- (5) Az ebben az irányelvben megállapított megalapozott javadalmazási politikákra és gyakorlatokra vonatkozó elvek alkalmazásakor a tagállamoknak figyelembe kell venniük a 2009/384/EK bizottsági ajánlásban ⁽¹⁾ meghatározott elveket, a Pénzügyi Stabilitási Tanács munkáját és a G20-aknak a pénzügyi szolgáltatási ágazatbeli kockázatmérésre vonatkozó kötelezettségvállalásait.
- (6) A garantált változó javadalmazásnak kivételesnek kell lennie, mivel nincs összhangban sem az eredményes kockázatkezeléssel, sem a teljesítményarányos fizetés elvével, és csak az alkalmazás első évében adható.
- (7) A megalapozott javadalmazási politikákra vonatkozó elveket az ÁÉKBV által az alapkezelő társaságoknak vagy befektetési társaságoknak teljesített fizetésekre is alkalmazni kell.
- (8) A Bizottság felkérést kap, hogy elemezze, melyek a lakossági befektetési termékek általános költségei és kiadásai a tagállamokban, és hogy szükség van-e e költségek és kiadások további harmonizálására, a megállapításait pedig nyújtsa be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak.
- (9) A javadalmazási politikák és gyakorlatok értékelésével kapcsolatos felügyeleti konvergencia előmozdítása érdekében az 1095/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel ⁽²⁾ létrehozott európai felügyeleti hatóságnak (Európai Értékpapírpiazi Hatóság) (ESMA) gondoskodnia kell arról, hogy rendelkezésre álljanak bizonyos, a vagyonkezelési ágazatbeli megalapozott javadalmazási politikákra és gyakorlatokra vonatkozó iránymutatások. Az 1093/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel ⁽³⁾ létrehozott európai felügyeleti hatóságnak (Európai Bankhatóság) (EBH) segítséget kell nyújtania az ESMA számára az iránymutatások kidolgozásához. A javadalmazásról szóló rendelkezések megkerülésének kivédése érdekében ezeknek az iránymutatásoknak további útmutatást kell tartalmazniuk egyrészt arra vonatkozóan, hogy kikre alkalmazandók a javadalmazási politikák és gyakorlatok, másrészt pedig a javadalmazási elveknek az alapkezelő társaságok vagy a befektetési társaságok méretéhez, az általuk kezelt ÁÉKBV méretéhez, a belső szervezeti felépítésükhöz, valamint tevékenységeik jellegéhez, köréhez és összetettségéhez való igazítására vonatkozóan. A javadalmazási politikákra és gyakorlatokra vonatkozó ESMA-iránymutatásokat adott esetben, amennyire lehetséges, össze kell hangolni a 2011/61/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvben ⁽⁴⁾ szabályozott alapokra vonatkozó iránymutatásokkal.
- (10) A javadalmazásra vonatkozó rendelkezések nem sérthetik az Európai Unióról szóló szerződés (EUSZ), az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) és az Európai Unió Alapjogi Chartája (a Charta) által garantált alapvető jogok maradéktalan gyakorlását, a nemzeti szerződési jog és munkajog általános elveit, a részvényesek jogaira és részvételére, valamint az érintett társaságok ügyvivő és felügyeleti testületének általános kötelezettségeire vonatkozó alkalmazandó jogszabályokat, valamint adott esetben a szociális partnerek jogát kollektív szerződés kötésére és érvényesítésére a nemzeti jognak és gyakorlatnak megfelelően.
- (11) Annak érdekében, hogy biztosítani lehessen a különböző tagállamokban a vonatkozó szabályozási előírások harmonizációjának szükséges szintjét, további szabályokat kell elfogadni, amelyek meghatározzák a letétkezelők feladatait és kötelezettségeit, kijelölik azokat a jogi személyeket, amelyeket letétkezelőnek lehet kinevezni, és tisztázzák a letétkezelők felelősségét abban az esetben, ha az ÁÉKBV eszközei elvesznek a letéti elhelyezés során, vagy amikor a letétkezelők nem megfelelően teljesítik a felügyeleti kötelezettségeiket. E kötelezettségek nem megfelelő teljesítése eszközvesztést eredményezhet, de eredményezheti az eszközök értékének csökkenését is, ha például egy letétkezelő nem intézkedik az olyan befektetésekkel kapcsolatban, amelyek nem felelnek meg az alap szabályzatának.

⁽¹⁾ A Bizottság 2009. április 30-i 2009/384/EK ajánlása a pénzügyi szolgáltatási ágazat javadalmazási politikájáról (HL L 120., 2009.5.15., 22. o.).

⁽²⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2010. november 24-i 1095/2010/EU rendelete az európai felügyeleti hatóság (Európai Értékpapírpiazi Hatóság) létrehozásáról, a 716/2009/EK határozat módosításáról és a 2009/77/EK bizottsági határozat hatályon kívül helyezéséről (HL L 331., 2010.12.15., 84. o.).

⁽³⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2010. november 24-i 1093/2010/EU rendelete az európai felügyeleti hatóság (Európai Bankhatóság) létrehozásáról, a 716/2009/EK határozat módosításáról és a 2009/78/EK bizottsági határozat hatályon kívül helyezéséről (HL L 331., 2010.12.15., 12. o.).

⁽⁴⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2011. június 8-i 2011/61/EU irányelve az alternatív befektetésialap-kezelőkről, valamint a 2003/41/EK és a 2009/65/EK irányelv, továbbá az 1060/2009/EK és az 1095/2010/EU rendelet módosításáról (HL L 174., 2011.7.1., 1. o.).

- (12) Szükséges annak tisztázása, hogy az ÁÉKBV-nek egyetlen letétkezelőt kell kijelölnie az ÁÉKBV eszközeinek általános felügyeletére. Egyetlen letétkezelő kinevezésének előírásával a cél azt biztosítani, hogy a letétkezelő áttekinthetőséggel rendelkezzen az ÁÉKBV valamennyi eszköze felett, és mind az alap vezetői, mind a befektetők egy helyre fordulhassanak az eszközök letéti őrzésével vagy a felügyeleti funkció ellátásával kapcsolatos probléma esetén. Az eszközök letéti őrzése magában foglalja az eszközök letétben tartását, vagy ahol az eszközök jellege miatt a tényleges letétben tartás nem lehetséges, az eszközök tulajdonjogának ellenőrzését és nyilvántartás vezetését az eszközökről.
- (13) Feladatai ellátása során a letétkezelőnek becsületesen, tisztességesen, magas szakmai színvonalon, függetlenül és az ÁÉKBV, valamint az ÁÉKBV befektetőinek érdekeit szem előtt tartva kell eljárnia.
- (14) Annak érdekében, hogy valamennyi tagállamban, az ÁÉKBV jogi formájától függetlenül biztosítani lehessen a letétkezelői kötelezettségek teljesítésének harmonizálását, szükséges a letétkezelőket a társasági típusú ÁÉKBV-k (befektetési társaság) és a kötelmi jog szerinti ÁÉKBV-k vonatkozásában terhelő felügyeleti kötelezettségek egységes felsorolásának a bevezetése.
- (15) A letétkezelőnek felelnie kell az ÁÉKBV pénzforgalmának megfelelő nyomon követéséért és különösen annak biztosításáért, hogy a befektetők pénzét és az ÁÉKBV-hoz tartozó készpénzt helyesen könyveljék el a 2006/73/EK bizottsági irányelv⁽¹⁾ 18. cikke (1) bekezdésének a), b) vagy c) pontjában említett szervezetnél az ÁÉKBV nevében, az ÁÉKBV képviselőjében eljáró alapkezelő társaság nevében vagy az ÁÉKBV képviselőjében eljáró letétkezelő nevében nyitott számlákon. Ezért részletes rendelkezéseket kell elfogadni a pénzforgalom nyomon követésére vonatkozóan a hatékony és egységes szintű befektetővédelem biztosítása érdekében. A letétkezelőnek a befektető pénzének készpénzszámlákon történő könyvelésekor figyelembe kell vennie az említett irányelv 16. cikkében meghatározott elveket.
- (16) A csalárd készpénzátutalások megelőzése érdekében indokolt, hogy a letétkezelő tudomása nélkül ne lehessen az ÁÉKBV ügyleteihez kapcsolódó készpénzszámlát nyitni.
- (17) Az ÁÉKBV számára végzett letéti őrzésben lévő eszközöket el kell különíteni a letétkezelő saját eszközeitől, és minden esetben az ÁÉKBV-hez tartozó eszközként kell nyilván tartani. Ennek az előírásnak a célja további biztonsági háló nyújtása a befektetők számára a letétkezelő általi nemteljesítés esetére.
- (18) Az ÁÉKBV-hoz tartozó eszközök letéti őrzésének jelenlegi kötelezettségén túlmenően, meg kell különböztetni azokat az eszközöket, amelyek letéti őrzése lehetséges, azoktól az eszközöktől, amelyeké nem, és amelyekre ehelyett a nyilvántartási és tulajdonjog-ellenőrzési követelmény vonatkozik. A letétben őrizhető eszközök csoportját világosan el kell különíteni, mivel az elveszett eszközök megtérítése kötelezettségének csak erre a konkrét eszközkategoriára kell vonatkoznia.
- (19) A letétkezelő letéti őrzésében lévő eszközöket nem használhatja fel újra saját számlájára sem a letétkezelő, sem az a harmadik fél, amelyre a letéti őrzési funkciót átruházták. Az eszközöknek az ÁÉKBV számlájára történő újrafelhasználását meghatározott feltételekhez kell kötni.
- (20) Meg kell határozni azokat a feltételeket, amelyekkel a letétkezelő a letéti őrzési feladatait harmadik félre ruházhatja át. Az átruházást és a továbbruházást objektíven meg kell indokolni, és azokra szigorú követelményeket kell előírni az átruházott funkcióval megbízott harmadik fél megfelelőségét, valamint azt illetően, hogy a letétkezelő kellő szakértelemmel, körültekintéssel és gondossággal járjon el a harmadik fél kiválasztása, kinevezése és ellenőrzése során. Az egységes piaci feltételek és a hasonlóan magas szintű befektetővédelem megvalósítása céljából ezeket a feltételeket össze kell hangolni a 2011/61/EU irányelv szerint alkalmazandó feltételekkel. Rendelkezéseket kell elfogadni annak biztosítása érdekében, hogy azon harmadik felek, amelyekre letéti őrzési funkciókat ruháztak, rendelkezzenek a kötelezettségeik teljesítéséhez szükséges eszközökkel, és elkülönítsék az ÁÉKBV-k eszközeit.

⁽¹⁾ A Bizottság 2006. augusztus 10-i 2006/73/EK irányelve a 2004/39/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek a befektetési vállalkozások szervezeti követelményei és működési feltételei, valamint az irányelv alkalmazásában meghatározott kifejezések tekintetében történő végrehajtásáról (HL L 241., 2006.9.2., 26. o.).

- (21) Amennyiben a 909/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet⁽¹⁾ 2. cikke (1) bekezdésének 1. pontjában meghatározott valamely központi értéktár (CSD) vagy valamely harmadik országbeli központi értéktár értékpapír-kielégítési rendszer működtetése; továbbá legalább vagy értékpapírok könyvelési rendszerbe való kezdeti bevezetése az értékpapírszámlákon végzett kezdeti jóváírás révén, vagy felső szintű értékpapírszámlák nyitása és vezetése szolgáltatásokat nyújt az említett rendelet mellékletének A. szakaszában meghatározottak szerint, akkor nem kell a letéti őrzési funkció átruházásának tekinteni ezen szolgáltatásoknak az érintett központi értéktár által az ÁÉKBV azon értékpapírai tekintetében történő nyújtását, amelyeknek sor került a könyvelési rendszerbe történő bevezetésére az érintett központi értéktár által az értékpapírszámlákon végzett kezdeti jóváírás révén. Ha azonban az ÁÉKBV értékpapírjainak letéti őrzését központi értéktárra vagy harmadik országbeli központi értéktárra bízzák, azt a letéti őrzési funkciók átruházásának kell tekinteni.
- (22) Lehetővé kell tenni, hogy azon harmadik fél, amelyre az eszközök letéti őrzését átruházták, gyűjtőszámlát tartson fenn elkülönített közös számlaként egyszerre több ÁÉKBV részére.
- (23) A letéti őrzés harmadik félre történő átruházása esetében annak biztosítására is szükség van, hogy a harmadik félre vonatkozzanak a hatékony prudenciális szabályozás és felügyelet konkrét előírásai. Ezenkívül rendszeres külső ellenőrzést kell végrehajtani annak biztosítása érdekében, hogy a pénzügyi eszközök annak a harmadik félnek a birtokában legyenek, amelyre a letéti őrzést átruházták.
- (24) A befektetővédelem egységesen magas szintjének biztosítása érdekében a működésre és az összeférhetetlenség kezelésére vonatkozó rendelkezéseket kell elfogadni, és minden helyzetben alkalmazni kell, beleértve a letéti őrzési feladatok átruházásának esetét is. Ezen szabályoknak különösen biztosítaniuk kell a letétkezelő, az ÁÉKBV és az alapkezelő társaság vagy a befektetési társaság feladatainak és funkcióinak egyértelmű elhatárolását.
- (25) A befektetővédelem magas szintjének biztosítása és a prudenciális szabályozás és folyamatos felügyelet megfelelő szintjének garantálása érdekében teljes körű listát kell készíteni azokról a jogi személyekről, amelyek jogosultak letétkezelői tevékenység folytatására. Ezen jogi személyek körét a nemzeti központi bankokra, a hitelintézetekre és a tagállamok joga értelmében az ezen irányelv szerinti letétkezelői tevékenységek folytatására engedéllyel rendelkező egyéb olyan jogi személyekre kell korlátozni, amelyek prudenciális felügyelet és – legalább az 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet⁽²⁾ 315. vagy 317. cikke szerinti, választott módszer alapján számított követelményeknek megfelelő – tőkeegfelelőségi követelmények hatálya alá tartoznak, legalább a 2013/36/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽³⁾ 28. cikkének (2) bekezdése szerinti indulótőkével megegyező összegű szavatoló tőkével rendelkeznek, és a létesítő okirat szerinti székhelyük vagy fióktelepük az ÁÉKBV székhelye szerinti tagállamban van.
- (26) Szükséges meghatározni és tisztázni az ÁÉKBV-letétkezelő felelősségét a letéti őrzésben lévő pénzügyi eszköz elvesztése esetén. A letétkezelőt kötelezni kell arra, hogy a letéti őrzésben lévő pénzügyi eszközök elvesztése esetén ugyanolyan típusú pénzügyi eszközöket vagy az eszközöknek megfelelő pénzüsszeget bocsásson az ÁÉKBV rendelkezésére. Az eszközök elvesztésére vonatkozóan a kötelezettség alóli további mentesítés előírása nem indokolt, kivéve, ha a letétkezelő bizonyítani tudja, hogy az eszközök elvesztése olyan érdemleges befolyásán túlmenő külső esemény miatt következett be, amely minden ésszerű erőfeszítés ellenére is elkerülhetetlen lett volna. Ebben az összefüggésben a letétkezelő nem mentesülhet a felelősség alól belső körülményekre, például egy munkavállaló által elkövetett csalásra hivatkozva.
- (27) Ha a letétkezelő letéti őrzési feladatokat ruház át, és a harmadik fél letéti őrzésében lévő pénzügyi eszközök elvesznek, a felelősséget a letétkezelőnek kell viselnie. A letéti őrzésben lévő eszközök elvesztése esetén a letétkezelőnek ugyanolyan típusú pénzügyi eszközöket vagy az eszközöknek megfelelő pénzüsszeget kell rendelkezésre bocsátania, még akkor is, ha az eszközök elvesztése olyan harmadik félnél történt, amelyre a letéti őrzést átruházták. A letétkezelő csak akkor mentesíthető ez alól a felelősség alól, ha bizonyítani tudja, hogy az eszközök elvesztése az érdemleges befolyásán túlmenő külső esemény miatt következett be, és minden ellenkező erőfeszítés ellenére is elkerülhetetlen következményekkel járt. Ebben az összefüggésben a letétkezelő nem mentesülhet a felelősség alól belső körülményekre, például egy munkavállaló által elkövetett csalásra hivatkozva. Nem tehető lehetővé sem a jogszabályban, sem a szerződésben előírt felelősség alóli mentesítés azokban az esetekben, amikor egy letétkezelő vagy olyan harmadik fél veszíti el az eszközöket, amelyre a letéti őrzést átruházták.

(1) Az Európai Parlament és a Tanács 2014. július 23-i 909/2014/EU rendelete az Európai Unió belüli értékpapír-kielégítési javításáról és a központi értéktárakról, valamint a 98/26/EK és a 2014/65/EU irányelv, valamint a 236/2012/EU rendelet módosításáról (lásd e Hivatalos Lap 1. oldalát).

(2) Az Európai Parlament és a Tanács 2013. június 26-i 575/2013/EU rendelete a hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról (HL L 176., 2013.6.27., 1. o.).

(3) Az Európai Parlament és a Tanács 2013. június 26-i 2013/36/EU irányelve a hitelintézetek tevékenységéhez való hozzáférésről és a hitelintézetek és befektetési vállalkozások prudenciális felügyeletéről, a 2002/87/EK irányelv módosításáról, a 2006/48/EK és a 2006/49/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 176., 2013.6.27., 338. o.).

- (28) Minden ÁÉKBV-alapba befektetőnek biztosítani kell a lehetőséget, hogy a letétkezelője helytállási kötelezettségeivel kapcsolatos igényeket közvetlenül vagy közvetve az alapkezelő társaságon keresztül érvényesítse. A letétkezelővel szembeni jogorvoslat nem függhet az ÁÉKBV jogi formájától (vállalati vagy szerződéses), sem pedig a letétkezelő, az alapkezelő társaság és a befektetők között fennálló jogviszony természetétől. A befektetőknek a letétkezelői felelősség érvényesítéséhez fűződő joga nem vezethet a jogorvoslat megkettőzéséhez vagy a befektetőkkel szembeni egyenlőtlen bánásmódhoz.
- (29) Ezen irányelvben foglaltak betartása mellett, a letétkezelő számára nem tiltható meg, hogy az ÁÉKBV-t vagy az ÁÉKBV befektetőit érő károkkal és veszteségekkel szemben fedezetről gondoskodjon. Így különösen, a fedezeti intézkedések nem jelenthetik a letétkezelő mentesülését a felelőssége alól, nem eredményezhetik a letétkezelő felelősségének áthárítását vagy módosulását, és nem akadályozhatják a befektetői jogoknak, köztük a jogorvoslati jognak az érvényesítését.
- (30) A Bizottság 2010. július 12-én módosításokat javasolt a 97/9/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvhez ⁽¹⁾ annak érdekében, hogy magas szintű védelmet nyújtson az ÁÉKBV befektetőinek olyan esetekben, amikor a letétkezelő nem tudja teljesíteni a kötelezettségeit. A javaslatot kiegészíti a letétkezelők és azon harmadik felek kötelezettségeinek, valamint felelősségi körének ezen irányelvben történő pontosítása, amelyekre a letéti őrzési funkciókat átruházták.
- (31) A Bizottság felkérést kap, hogy vizsgálja meg, hogy az ÁÉKBV-letétkezelőknek és azon harmadik feleknek, amelyekre a letéti őrzési funkciókat átruházták, a nemteljesítése milyen helyzetekben okozhat az ÁÉKBV befektetőinek az ezen irányelv alapján nem fedezhető veszteséget, készítsen további elemzést arról, hogy milyen intézkedésekkel lenne biztosítható a befektetők magas szintű védelme, függetlenül a befektető és a nemteljesítéssel érintett átruházható értékpapírok közötti közvetítői láncról, és megállapításait nyújtsa be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak.
- (32) Gondoskodni kell arról, hogy a letétkezelőkre ugyanazok a követelmények vonatkozzanak, függetlenül az ÁÉKBV jogi formájától. A követelmények egységességének fokoznia kell a jobbiztonságot, növelnie kell a befektetővédelmet, és hozzá kell járulnia az egységes piaci feltételek kialakításához. A Bizottság nem kapott értesítést arról, hogy bármilyen befektetési társaság eltérést vett volna igénybe azon általános kötelezettség tekintetében, hogy eszközeit letétkezelőre bizza. Ezért a 2009/65/EK irányelvben meghatározott, a befektetési társaságok letétkezelőjére vonatkozó előírások feleslegesnek tekintendők.
- (33) Bár ez az irányelv meghatározza azokat a minimális jogköröket, amelyekkel az illetékes hatóságoknak rendelkezniük kell, e jogköröket a nemzeti jog teljes rendszerén belül kell gyakorolni, amely garantálja az alapvető jogok, köztük a magánélethez való jog tiszteletben tartását. Azon jogkörök gyakorlásához, amelyek jelentős beavatkozást jelentenek a magán- és családi élet, az otthon és a kapcsolattartás tiszteletben tartásához fűződő joghoz, a tagállamoknak megfelelő és hatékony biztosítékokat kell bevezetniük a visszaélések megakadályozására, beleértve adott esetben az érintett tagállam igazságügyi hatóságai általi előzetes engedélyezés megkövetelését is. A tagállamoknak olyan mértékben kell engedélyezniük az illetékes hatóságok számára az ilyen beavatkozással járó jogkörök gyakorlását, amilyen mértékig erre a súlyos esetek megfelelő kivizsgálásához szükség van, és nem áll rendelkezésre más, ezzel egyenértékű eszköz ugyanazon eredmény hatékony elérésére.
- (34) Az ÁÉKBV-k, az alapkezelő társaságok, a befektetési társaságok, a letétkezelők és az ezen irányelvben szabályozott egyéb szervezetek telefonbeszélgetésekről készült meglévő felvételei és adatforgalmi nyilvántartásai, valamint a távközlési szolgáltatók telefon- és adatforgalmi nyilvántartásai fontos és időnként az egyetlen bizonyítékot jelentik az ezen irányelvet átültető nemzeti jog megsértésének feltárása és bizonyítása során, valamint annak ellenőrzésekor, hogy az ÁÉKBV-k, az alapkezelő társaságok, a befektetési társaságok, a letétkezelők és az ezen irányelvben szabályozott egyéb szervezetek betartják-e az ezen irányelvben és az annak alapján elfogadott végrehajtási intézkedésekben megállapított befektetővédelmi előírásokat és egyéb előírásokat. Ezért az illetékes hatóságoknak jogot kell kapniuk arra, hogy bekérjék az ÁÉKBV-k, az alapkezelő társaságok, a befektetési társaságok, a letétkezelők és az ezen irányelvben szabályozott egyéb szervezetek birtokában lévő, telefonbeszélgetésekről készült meglévő felvételeket, elektronikus kommunikációt és adatforgalmi nyilvántartásokat.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 1997. március 3-i 97/9/EK irányelve a befektetőkártalanítási rendszerekről (HL L 84., 1997.3.26., 22. o.).

A telefonforgalmi nyilvántartásokhoz és adatokhoz való hozzáférés az ezen irányelvben vagy annak végrehajtási intézkedéseiben foglalt előírások megszegésének a felderítéséhez és az előírások megszegése miatti szankciók kiszabásához szükséges. Annak érdekében, hogy az Unióban azonos feltételek vonatkozzanak a távközlési szolgáltatók birtokában lévő telefonforgalmi és meglévő adatforgalmi nyilvántartásokhoz, vagy az ÁÉKBV-k, az alapkezelő társaságok, a befektetési társaságok, a letétkezelők és az ezen irányelvben szabályozott egyéb szervezetek birtokában lévő, telefonbeszélgetésekről készült meglévő felvételekhez és adatforgalmi nyilvántartásokhoz való hozzáférésre, az illetékes hatóságok számára lehetővé kell tenni, hogy a nemzeti joggal összhangban bekérjék a távközlési szolgáltatók birtokában lévő telefon- és adatforgalmi nyilvántartásokat – a nemzeti jog értelmében engedélyezett mértékig –, valamint az ÁÉKBV-k, az alapkezelő társaságok, a befektetési társaságok, a letétkezelők és az ezen irányelvben szabályozott egyéb szervezetek birtokában lévő, telefonbeszélgetésekről készült meglévő felvételeket és adatforgalmi nyilvántartásokat olyan esetekben, amikor ésszerűen feltételezhető, hogy a vizsgálat vagy nyomozás tárgyához kapcsolódó ezen nyilvántartások relevánsak lehetnek az ezen irányelvben vagy annak végrehajtási intézkedéseiben foglalt előírások megsértésének bizonyítása szempontjából. A távközlési szolgáltatók birtokában lévő telefon- és adatforgalmi nyilvántartásokhoz való hozzáférés nem foglalhatja magában az elhangzott telefonbeszélgetés tartalmát.

- (35) A pénzügyi szektorra vonatkozó prudenciális és üzletviteli szabályok stabil keretrendszerének erős felügyeleti, vizsgálati és szankciórendszerre kell épülnie. E célból az illetékes hatóságoknak rendelkezniük kell az eljáráshoz szükséges hatáskörökkel, és gondoskodni kell arról, hogy ezen irányelv megsértésének esetére egységes, szilárd és visszatartó erejű szankciórendszerekre támaszkodhassanak. A Bizottság a pénzügyi szolgáltatások ágazatában a szankciórendszerek megerősítéséről szóló, 2010. december 8-i közleményében felülvizsgálta a szankciók kiszabására vonatkozó meglévő hatásköröket és e hatáskörök gyakorlati alkalmazását, hogy előmozdítsa a szankcióknak a felügyeleti tevékenységek teljes skáláját átfogó konvergenciáját. Az illetékes hatóságokat fel kell hatalmazni arra, hogy olyan pénzbírságokat szabhassanak ki, amelyek kellően magasak ahhoz, hogy hatékonyak, visszatartó erejűek és arányosak legyenek, az ezen irányelvben meghatározott előírások megszegésével elérhető előnyök ellensúlyozása érdekében.
- (36) Habár a tagállamok szabadon állapíthatnak meg ugyanarra a jogsértésre nézve közigazgatási és büntetőjogi szankciókra vonatkozó szabályokat is, nem írható elő a számukra, hogy közigazgatási szankciókra vonatkozó szabályokat állapítsanak meg ezen irányelv megsértései tekintetében, amennyiben azok a tagállami büntetőjog hatálya alá tartoznak. A nemzeti joggal összhangban a tagállamok nem kötelezhetők arra, hogy ugyanarra a jogsértésre vonatkozóan közigazgatási és büntetőjogi szankciót is megállapítsanak, de amennyiben nemzeti joguk ezt megengedi, lehetővé kell tenni számukra ezt. Ha azonban ezen irányelv megsértésének esetére közigazgatási szankciók helyett inkább büntetőjogi szankciókat tartanak fenn, ez nem korlátozhatja, illetve egyéb módon sem befolyásolhatja az illetékes hatóságok azon lehetőségét, hogy ezen irányelv alkalmazásában kellő időben együttműködjenek más tagállamok illetékes hatóságaival, illetve tőlük kellő időben információkhoz jussanak vagy velük kellő időben információcserét folytassanak, akár azt követően is, hogy az adott jogsértést büntetőeljárás lefolytatása céljából az illetékes igazságügyi hatósághoz utalták. A tagállamok számára biztosítani kell annak lehetőségét, hogy a tagállami büntetőjog hatálya alá tartozó jogsértésekre vonatkozóan ne állapítsanak meg közigazgatási szankciókra vonatkozó szabályokat. Az a lehetőség, hogy a tagállamok a közigazgatási szankciók helyett vagy azok mellett büntetőjogi szankciókat is megállapíthatnak, nem használható fel az ezen irányelvben foglalt szankciórendszer megkerülésére.
- (37) A valamennyi tagállamban történő következetes alkalmazás biztosítása érdekében a tagállamok számára elő kell írni, hogy a közigazgatási szankciók vagy intézkedések típusának és a közigazgatási pénzbírságok szintjének meghatározása során biztosítsák, hogy az illetékes hatóságaik az összes lényeges körülményt vegyék figyelembe.
- (38) A szankcióknak a szélesebb nyilvánosságra gyakorolt visszatartó hatásának erősítése érdekében és annak érdekében, hogy a nyilvánosság tájékoztatást kapjon a szabályok olyan megsértéséről, amely a befektetővédelmi szempontból hátrányos, a szankciókat – pontosan meghatározott esetek kivételével – közzé kell tenni. Az arányosság elve betartásának biztosítása érdekében a szankciókat anonim módon kell közzétenni, ha a közzététel aránytalan kárt okozna az érintett feleknek.
- (39) Annak érdekében, hogy az ESMA az 1095/2010/EU rendeletnek megfelelően tovább erősítse a felügyeleti eredmények egységességét, minden nyilvánosságra hozott szankciót egyidejűleg be kell jelenteni az ESMA-nak is, amelynek éves jelentést kell közzétennie valamennyi kiszabott szankcióról.
- (40) Az illetékes hatóságokat fel kell ruházni a szükséges vizsgálati hatáskörökkel, és e hatóságoknak hatékony mechanizmusokat kell kialakítaniuk, amelyekkel ösztönzik a lehetséges vagy tényleges jogsértések bejelentését. A lehetséges vagy tényleges jogsértésekre vonatkozó információk várhatóan azt is elő fogják segíteni, hogy az ESMA

hatékonyan lássa el az 1095/2010/EU rendelet szerinti feladatait. Ezért az ESMA-nak is ki kell alakítania a lehetséges vagy tényleges jogsértések bejelentésére szolgáló kommunikációs csatornákat. Az ESMA-nak bejelentett lehetséges vagy tényleges jogsértésekre vonatkozó információk kizárólag az ESMA feladatainak – az 1095/2010/EU rendelettel összhangban történő – ellátásához használhatók fel.

- (41) Ez az irányelv tiszteletben tartja az alapvető jogokat és figyelembe veszi az EUMSZ-ben foglalt Chartában elismert elveket.
- (42) Ezen irányelv céljainak elérése érdekében a Bizottságnak felhatalmazást kell kapnia arra, hogy az EUMSZ 290. cikkének megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el. Így különösen, a Bizottságot fel kell hatalmazni olyan felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására, amelyek rendelkeznek a letétkezelő és az alapkezelő társaság vagy befektetési társaság közötti típusmegállapodásban feltüntetendő adatokról, a letétkezelői funkció ellátásának feltételeiről, ideértve a letétkezelő letéti őrzési kötelezettségeinek körébe tartozó pénzügyi eszközök típusait, azokról a feltételekről, amelyekkel a letétkezelő teljesítheti a letéti őrzési kötelezettségeit a központi letétkezelőnél nyilvántartott pénzügyi eszközök tekintetében, és azokról a feltételekről, amelyek alapján a letétkezelőnek a névre szólóan kibocsátott és a kibocsátónál vagy a részvénykönyv-vezetőnél nyilvántartott pénzügyi eszközök letéti őrzését végeznie kell, a letétkezelőknek a kellő gondossággal kapcsolatos kötelezettségeiről, az elkülönített kezelési kötelezettségről, azokról a feltételekről és körülményekről, amelyek esetében a letéti őrzésben lévő pénzügyi eszközöket elveszítettnek kell tekinteni, és arról, hogy mit lehet minden ésszerű erőfeszítés ellenére is elkerülhetetlen, érdemleges befolyásán túlmenő külső eseménynek tekinteni. E felhatalmazáson alapuló jogi aktusoknak legalább olyan szintű befektetői védelmet kell nyújtaniuk, mint a 2011/61/EU irányelv alapján elfogadott felhatalmazáson alapuló jogi aktusoknak. Különösen fontos, hogy a Bizottság az előkészítő munka során megfelelő konzultációkat folytasson, többek között szakértői szinten. A felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elkészítésekor és szövegezésekor a Bizottságnak gondoskodnia kell a vonatkozó dokumentumoknak az Európai Parlament és a Tanács részére történő egyidejű, időben történő és megfelelő továbbításáról.
- (43) A 2009/65/EK irányelv működésének átfogó felülvizsgálata keretében, és figyelembe véve a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletet⁽¹⁾, a Bizottság felül fogja vizsgálni a származtatott ügyletekre alkalmazandó partnerkockázati kitétségek értékhatárait, figyelmet fordítva arra, hogy ezen értékhatárokat megfelelő kategóriákba kell sorolni annak érdekében, hogy a hasonló kockázati jellemzőkkel rendelkező derivatívákat azonos módon kezeljék.
- (44) A tagállamoknak és a Bizottságnak a magyarázó dokumentumokról szóló, 2011. szeptember 28-i együttes politikai nyilatkozatával⁽²⁾ összhangban a tagállamok vállalták, hogy az átültető intézkedéseikről szóló értesítéshez indokolt esetben mellékelnek egy vagy több olyan dokumentumot, amely megmagyarázza az irányelv elemei és az azt átültető nemzeti jogi eszköz megfelelő részei közötti kapcsolatot. Ezen irányelv tekintetében a jogalkotó úgy ítéli meg, hogy indokolt ilyen dokumentumok átadása.
- (45) Mivel ezen irányelv céljait, nevezetesen az ÁÉKBV-kbe vetett befektetői bizalom erősítését a letétkezelők kötelezettségeire és felelősségére, valamint az alapkezelő társaságok és befektetési társaságok javadalmazási politikájára vonatkozó követelmények megerősítése révén, valamint az irányelv megsértésének fontosabb eseteire vonatkozó szankciókkal kapcsolatos egységes előírások bevezetése révén, a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, az Unió szintjén azonban léptékük és hatásaik miatt e célok jobban megvalósíthatók, az Unió intézkedéseket hozhat az EUSZ 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően. Az említett cikkben foglalt arányosság elvének megfelelően ez az irányelv nem lépi túl az e célok eléréséhez szükséges mértéket.
- (46) A 45/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel⁽³⁾ összhangban konzultációt folytattak az európai adatvédelmi biztossal, és a biztos 2012. november 23-án véleményt⁽⁴⁾ nyilvánított.
- (47) A 2009/65/EK irányelvet ezért ennek megfelelően módosítani kell,

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2012. július 4-i 648/2012/EU rendelete a tőzsdén kívüli származtatott ügyletekről, a központi szerződő felekről és a kereskedési adattárakról (HL L 201., 2012.7.27., 1. o.).

⁽²⁾ HL C 369., 2011.12.17., 14. o.

⁽³⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2000. december 18-i 45/2001/EK rendelete a személyes adatok közösségi intézmények és szervek által történő feldolgozása tekintetében az egyének védelméről, valamint az ilyen adatok szabad áramlásáról (HL L 8., 2001.1.12., 1. o.).

⁽⁴⁾ HL C 100., 2013.4.6., 12. o.

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. cikk

A 2009/65/EK irányelv a következőképpen módosul:

1. A 2. cikk (1) bekezdése a következő pontokkal egészül ki:

- „s) »üzvevezető testület«: valamely alapkezelő társaság, befektetési társaság vagy letétkelző legmagasabb szintű döntéshozó szerve, amely ellátja a felügyeleti és az üzvevezetési feladatokat, illetve csak az üzvevezetési feladatokat, amennyiben a két feladatkört különválasztották. Amennyiben az alapkezelő társaság, befektetési társaság vagy letétkelző – a nemzeti jog szerint – több, különböző feladatokat ellátó testülettel rendelkezik, az ezen irányelvben az »üzvevezető testületre« vagy »a felügyeleti feladatokat ellátó üzvevezető testületre« vonatkozóan meghatározott követelmények az »üzvevezető testület« vagy »a felügyeleti feladatokat ellátó üzvevezető testület« mellett vagy helyett az alapkezelő társaság, befektetési társaság vagy letétkelző egyéb testületeinek azon tagjaira is vonatkoznak, akikre az alkalmazandó nemzeti jog az adott feladatkört ruházza;
- t) »pénzügyi eszköz«: a 2014/65/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (*) I. mellékletének C szakaszában meghatározott pénzügyi eszköz.

(*) Az Európai Parlament és a Tanács 2014. május 15-i 2014/65/EU irányelve a pénzügyi eszközök piacairól és a 2002/92/EK és a 2011/61/EU irányelv módosításáról (HL L 173., 2014.6.12., 349. o.)”

2. Az irányelv a következő cikkekkkel egészül ki:

„14a. cikk

(1) A tagállamok kötelezik az alapkezelő társaságokat, hogy olyan, az eredményes és hatékony kockázatkezelést előmozdító és azzal összhangban álló javadalmazási politikákat és gyakorlatokat alkalmazzanak, amelyek sem nem ösztönzik az általuk kezelt ÁÉKBV-k kockázati profiljával, alapszabályával vagy létesítő okiratával össze nem egyeztethető kockázatvállalást, sem nem akadályozzák az alapkezelő társaság azon kötelezettségének teljesítését, hogy az ÁÉKBV-k érdekét legjobban szolgálva járjon el.

(2) A javadalmazási politikának és gyakorlatoknak ki kell terjednie mind a fizetések, mind a nem kötelező nyugdíjjuttatások állandó és változó összetevőire.

(3) A javadalmazási politikák és gyakorlatok azon alkalmazotti kategóriákra alkalmazandóak – köztük a felső vezetésre, a kockázatvállalásért és a kontrollfunkciókért felelős alkalmazottakra és az olyan, a teljes javadalmazásuk mértéke alapján a felső vezetéssel és a kockázatvállalásért felelős alkalmazottakkal azonos javadalmazási kategóriába tartozó munkavállalókra –, akik az alapkezelő társaság kockázati profiljára vagy az általuk kezelt ÁÉKBV kockázati profiljára szakmai tevékenységük révén lényeges hatást gyakorolnak.

(4) Az 1095/2010/EU rendelet 16. cikke szerint az ESMA az illetékes hatóságoknak vagy a pénzügyi piaci szereplőknek címzett iránymutatásokat bocsát ki az e cikk (3) bekezdésében említett személyekre és a 14b. cikkben említett elvek alkalmazására vonatkozóan. Ezen iránymutatások meghatározásánál figyelembe kell venni a 2009/384/EK bizottsági ajánlásban (*) meghatározott, megalapozott javadalmazási politikákra vonatkozó elveket, az alapkezelő társaság és az általa kezelt ÁÉKBV méretét, azok belső szervezeti felépítését, valamint tevékenységeik jellegét, körét és összetettségét. Ezen iránymutatások kidolgozása folyamán az ESMA szorosan együttműködik az 1093/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel (**) létrehozott európai felügyeleti hatósággal (Európai Bankhatóság) (EBH) a pénzügyi szolgáltatások más szektoraira – különösen a hitelintézetekre és a befektetési vállalkozásokra – kidolgozott követelményekkel való összhang biztosítása érdekében.

14b. cikk

(1) A 14a. cikkben említett javadalmazási politikák meghatározásakor és alkalmazásakor az alapkezelő társaságok a méretüknek, belső szervezeti felépítésüknek és tevékenységeik jellegének, körének és összetettségének megfelelő módon és mértékben betartják az alábbi elveket:

- a) a javadalmazási politika összhangban áll az eredményes és hatékony kockázatkezeléssel, és előmozdítja azt, továbbá nem ösztönzi az alapkezelő társaság által kezelt ÁÉKBV kockázati profiljával, alapszabályával vagy létesítő okiratával össze nem egyeztethető kockázatvállalást;
- b) a javadalmazási politika összhangban áll az alapkezelő társaság és az általa kezelt ÁÉKBV vagy az ilyen ÁÉKBV befektetőinek üzleti stratégiájával, célkitűzéseivel, értékeivel és érdekeivel, továbbá az összeférhetlenség elkerülését célzó intézkedéseket tartalmaz;
- c) a javadalmazási politikát az alapkezelő társaság felügyeleti feladatokat ellátó ügyvezető testülete fogadja el, továbbá ez a testület fogadja el és legalább évente felülvizsgálja a javadalmazási politika általános elveit, valamint felelős annak végrehajtásáért és azt ellenőrzi; az ebben a pontban említett feladatokat kizárólag az ügyvezető testület azon tagjai láthatják el, akik az érintett alapkezelő társaságban nem látnak el vezetői feladatokat, és akik a kockázatkezelés és a javadalmazás területén szakértelemmel rendelkeznek;
- d) a javadalmazási politika végrehajtását legalább évente egyszer központi és független belső felülvizsgálatnak kell alávetni annak ellenőrzése céljából, hogy megfelel-e a felügyeleti feladatokat ellátó ügyvezető testület által elfogadott javadalmazási politikáknak és eljárásoknak;
- e) a kontrollfunkciókat ellátó alkalmazottak annak megfelelő javadalmazást kapnak, hogy a feladatkörükhöz kapcsolódó célkitűzéseket hogyan teljesítették, függetlenül az általuk kontrollált tevékenységi területek teljesítményétől;
- f) a kockázatkezeléssel és a jogszabályoknak való megfelelés ellenőrzésével foglalkozó felső vezetők javadalmazását közvetlenül a javadalmazási bizottság felügyeli, amennyiben ilyen bizottság létezik;
- g) amennyiben a javadalmazást a teljesítményhez kötik, a javadalmazás teljes összege az egyén és az érintett szervezeti egység vagy ÁÉKBV teljesítménye értékelésének együttes eredményén, és a hozzájuk kapcsolódó kockázatokon, valamint az alapkezelő társaság összesített eredményein alapul, az egyéni teljesítmény értékelése során, pénzügyi és nem pénzügyi kritériumokat is figyelembe véve;
- h) a teljesítményértékelésre az alapkezelő társaság kezelésében lévő ÁÉKBV befektetőinek ajánlott tartási időszaknak megfelelő többéves kereten belül kerül sor annak biztosítása érdekében, hogy az értékelési folyamat alapját az ÁÉKBV hosszabb távú teljesítménye és a hozzá kapcsolódó befektetési kockázatok képezzék, és hogy a javadalmazás teljesítményalapú összetevőinek tényleges kifizetése ugyanezen időszak teljes egészére elosztva történjen;
- i) a garantált változó javadalmazás kivételes jellegű, csak új alkalmazottak felvételével összefüggésben kerül rá sor, és az alkalmazás első évére korlátozódik;
- j) a teljes javadalmazás rögzített és változó összetevői megfelelő egyensúlyban vannak; a rögzített összetevő a teljes javadalmazás kellően nagy hányadát teszi ki, hogy a javadalmazás változó összetevőjével kapcsolatban teljes mértékben rugalmas politika érvényesülhessen, többek között lehetőség legyen arra, hogy változó összetevőt egyáltalán ne fizessenek;

- k) a szerződés idő előtti megszűnéséhez kapcsolódó kifizetések az adott időszakban elért teljesítményt tükrözik, és kialakításuk olyan, hogy nem jutalmazza a rossz teljesítményt;
- l) a változó javadalmazási összetevőknek vagy a változó javadalmazási összetevők összességének kiszámításához használt teljesítménymérés átfogó korrekciós mechanizmust foglal magában minden releváns jelenlegi és jövőbeli kockázattípus figyelembevétele céljából;
- m) az ÁÉKBV jogi felépítésétől, az azt létesítő okiratoktól vagy az alap szabályzatától függően, bármely változó javadalmazási összetevő jelentős része, azaz legalább 50 %-a az érintett ÁÉKBV-nak a befektetési jegyeiből, azzal egyenértékű tulajdonosi részesedésből vagy az e pontban említett ösztönzőkkel megegyező mértékű ösztönző hatást gyakorló, részvényekhez kapcsolt eszközökből vagy egyenértékű, készpénztől eltérő eszközökből áll, kivéve, ha az ÁÉKBV az alapkezelő társaság által kezelt teljes portfóliónak kevesebb mint 50 %-át teszi ki, amely esetben az 50 %-os minimum nem érvényes.

Az e pontban említett eszközökre megfelelő visszatartási szabályokat kell alkalmazni, amelyeknek célja összehangolni az ösztönzőket az alapkezelő társaság, az általa kezelt ÁÉKBV-k és ezen ÁÉKBV-k befektetőinek érdekeivel. A tagállamok, illetve illetékes hatóságok szükség szerint korlátozásokat rendelhetnek el ezen eszközök bizonyos típusaira és konstrukcióira, vagy adott esetben betilthatnak egyes eszközöket. Ez a pont a változó javadalmazási összetevőnek mind az n) ponttal összhangban halasztott részére, mind a nem halasztott részére alkalmazandó;

- n) egy jelentős részt – amely a változó javadalmazási összetevőnek minden esetben legalább 40 %-a – halasztva, az adott ÁÉKBV befektetőinek ajánlott tartási időszaknak megfelelő időtartamra elosztva fizetnek ki, és azt megfelelően összehangolják az adott ÁÉKBV kockázatainak jellegével.

Az ebben a pontban említett időtartam legalább három év; a halasztási szabályok szerinti javadalmazási jogsultság legfeljebb időarányosan illeti meg az alkalmazottat; különösen magas összegű változó javadalmazási összetevő esetében az összeg legalább 60 %-át halasztva kell kifizetni;

- o) a változó javadalmazást a halasztott kifizetésű résszel együtt csak akkor fizetik ki, vagy az akkor illeti meg az alkalmazottat, ha az az alapkezelő társaság egészének pénzügyi helyzetét figyelembe véve fenntartható, valamint az adott szervezeti egység, az alapkezelő társaság és az egyén teljesítménye alapján megfelelően indokolt.

A változó javadalmazás teljes összegét általában jelentős mértékben csökkentik, amennyiben az érintett alapkezelő társaság vagy ÁÉKBV pénzügyi teljesítménye a vártnál gyengébb vagy negatív, figyelembe véve az aktuális juttatásokat és a korábban szerzett összegek kifizetésének csökkentését, például malus vagy visszatérítések formájában;

- p) a nyugdíjpolitika összhangban van az alapkezelő társaság és az általa kezelt ÁÉKBV üzleti stratégiájával, célkitűzéseivel, értékeivel és hosszú távú érdekeivel.

Ha a munkavállaló nyugdíjba vonulás előtt távozik az alapkezelő társaságtól, az alapkezelő társaságnak öt évig vissza kell tartania a nem kötelező nyugdíjjuttatásokat az m) pontban említett eszközök formájában. Amennyiben a munkavállaló eléri a nyugdíjkorhatárt, a nem kötelező nyugdíjjuttatásokat ki kell fizetni számára az m) pontban említett eszközök formájában, figyelembe véve az ötéves visszatartási időszakot;

- q) az alkalmazottaknak vállalniuk kell, hogy a javadalmazásukra vonatkozó megállapodásban foglalt, a javadalmazásnak a kockázathoz való igazítását célzó rendelkezések hatásának gyengítésére nem alkalmaznak egyéni fedezeti stratégiákat, illetve a javadalmazásra és a felelősségre vonatkozó biztosítást;

r) a változó javadalmazást nem olyan csatornákon keresztül, illetve nem oly módon fizetik ki, amelyek megkönnyítik az ezen irányelvben meghatározott követelmények teljesítésének kikerülését.

(2) Az ESMA az 1095/2010/EU rendelet 35. cikkével összhangban jogosult az illetékes hatóságoktól információkat kérni az ezen irányelv 14a. cikkében említett javadalmazási politikákról és gyakorlatokról.

Az ESMA az EBH-val szorosan együttműködve a javadalmazási politikákról szóló iránymutatások részeként rendelkezik arról, hogy miként kell alkalmazni az egyes ágazati javadalmazási elveket, például a 2011/61/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvben (**), illetve a 2013/36/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvben (***) megfogalmazott elveket, ha a munkavállalók vagy a személyzet más kategóriába tartozó tagjai olyan szolgáltatásokat nyújtanak, amelyekre különböző ágazati javadalmazási elvek vonatkoznak.

(3) Az (1) bekezdésben meghatározott elveket alkalmazni kell az alapkezelő társaságok által kifizetett bármilyen típusú juttatásra, a közvetlenül az ÁÉKBV által kifizetett minden összegre, beleértve a jutalékokat is, és az ÁÉKBV befektetési jegyeinek vagy részvényeinek bármely átruházására, amelyek azon alkalmazotti kategóriák javára történnek – beleértve a felső vezetést, a kockázatvállalásért és a kontrollfunkciókért felelős alkalmazottakat, valamint a teljes javadalmazásuk mértéke alapján a felső vezetéssel és a kockázatvállalásért felelős alkalmazottakkal azonos javadalmazási kategóriába tartozó munkavállalókat – akiknek szakmai tevékenysége lényeges hatást gyakorol az alapkezelő társaság kockázati profiljára vagy az általuk kezelt ÁÉKBV-k kockázati profiljára.

(4) A méretük vagy az általuk kezelt ÁÉKBV-k mérete, a belső szervezeti felépítésük, valamint tevékenységeik jellege, köre és összetettsége szempontjából jelentős alapkezelő társaságoknak javadalmazási bizottságot kell létrehozniuk. A javadalmazási bizottságot úgy kell kialakítani, hogy hozzáértő és független módon ítélhesse meg a javadalmazási politikákat és gyakorlatokat, valamint a kockázat kezelésére létrehozott ösztönzőket.

Az adott esetben a 14a. cikk (4) bekezdésében említett, ESMA által kibocsátott iránymutatásoknak megfelelően létrehozott javadalmazási bizottság felelős a javadalmazásra vonatkozó – többek között az érintett alapkezelő társaság vagy ÁÉKBV kockázatára és kockázatkezelésére hatással lévő – döntések előkészítéséért, amelyeket a felügyeleti feladatokat ellátó ügyvezető testületnek kell meghoznia. A javadalmazási bizottság elnökének az ügyvezető testület egyik olyan tagjának kell lennie, aki az érintett alapkezelő társaságban nem lát el vezetői feladatot. A javadalmazási bizottság tagjai az ügyvezető testület olyan tagjai közül kerülhetnek ki, akik az érintett alapkezelő társaságban nem látnak el vezetői feladatokat.

Amennyiben a nemzeti jog előírja a munkavállalói képviselőt az ügyvezető testületben, a javadalmazási bizottság tagjai között lennie kell legalább egy munkavállalói képviselőnek. A javadalmazási bizottságnak döntései előkészítése során figyelembe kell vennie a befektetők és az érdekelt egyéb felek hosszú távú érdekeit, valamint a közérdeket.

(*) A Bizottság 2009. április 30-i 2009/384/EK ajánlása a pénzügyi szolgáltatási ágazat javadalmazási politikájáról (HL L 120., 2009.5.15., 22. o.).

(**) Az Európai Parlament és a Tanács 2010. november 24-i 1093/2010/EU rendelete az európai felügyeleti hatóság (Európai Bankhatóság) létrehozásáról, a 716/2009/EK határozat módosításáról és a 2009/78/EK bizottsági határozat hatályon kívül helyezéséről (HL L 331., 2010.12.15., 12. o.).

(***) Az Európai Parlament és a Tanács 2011. június 8-i 2011/61/EU irányelve az alternatív befektetési alapkezelőkről, valamint a 2003/41/EK és a 2009/65/EK irányelv, továbbá az 1060/2009/EK és az 1095/2010/EU rendelet módosításáról (HL L 174., 2011.7.1., 1. o.).

(****) Az Európai Parlament és a Tanács 2013. június 26-i 2013/36/EU irányelve a hitelintézetek tevékenységéhez való hozzáférésről és a hitelintézetek és befektetési vállalkozások prudenciális felügyeletéről, a 2002/87/EK irányelv módosításáról, a 2006/48/EK és a 2006/49/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 176., 2013.6.27., 338. o.).”

3. A 20. cikk (1) bekezdése a) pontjának helyébe a következő szöveg lép:

„a) a 22. cikk (2) bekezdésében említett, letétkezelővel kötött írásbeli szerződés;”

4. A 22. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„22. cikk

(1) A befektetési társaságnak, valamint az alapkezelő társaságnak az általa kezelt közös alapok mindegyike tekintetében biztosítania kell, hogy egyetlen letétkezelőt jelöljenek ki ezen fejezetnek megfelelően.

(2) A letétkezelő kijelölését írásbeli szerződésben kell rögzíteni.

A szerződésben többek között szabályozni kell az ahhoz szükségesnek tartott információáramlást, hogy a letétkezelő el tudja látni az ezen irányelvben és az egyéb vonatkozó törvényekben, rendeletekben és közigazgatási rendelkezésekben meghatározott feladatait azon ÁÉKBV tekintetében, amelynek letétkezelőjének kijelölték.

(3) A letétkezelőnek:

a) biztosítania kell, hogy az ÁÉKBV befektetési jegyeinek értékesítése, kibocsátása, visszavásárlása, visszaváltása és bevonása az alkalmazandó nemzeti jognak és az alap szabályzatának vagy létesítő okiratának megfelelően történjen;

b) biztosítania kell, hogy az ÁÉKBV befektetési jegyeinek az értékét az alkalmazandó nemzeti jognak és az alap szabályzatának vagy létesítő okiratának megfelelően számítsák ki;

c) végre kell hajtania az alapkezelő társaság vagy a befektetési társaság utasításait, amennyiben azok nem ellentétesek az alkalmazandó nemzeti joggal és az alap szabályzatával vagy létesítő okiratával;

d) biztosítania kell, hogy az ÁÉKBV az eszközeivel végzett ügyletek során az ellenértéket a szokásos határidőn belül kézhez kapja;

e) biztosítania kell, hogy az ÁÉKBV bevételeit az alkalmazandó nemzeti joggal és az alap szabályzatával vagy létesítő okiratával összhangban használják fel.

(4) A letétkezelőnek biztosítania kell az ÁÉKBV pénzforgalmának megfelelő nyomon követését és különösen azt, hogy az ÁÉKBV befektetési jegyeinek jegyzése során a befektetők által vagy képviselőikben történt valamennyi befizetés beérkezzen, és hogy az ÁÉKBV készpénzállománya olyan készpénzszámlákon legyen könyvelve, amelyeket:

a) az ÁÉKBV nevében vagy az ÁÉKBV képviselőikben eljáró alapkezelő társaság nevében vagy az ÁÉKBV képviselőikben eljáró letétkezelő nevében nyitottak meg;

b) a 2006/73/EK bizottsági irányelv (*) 18. cikke (1) bekezdésének a), b) és c) pontjában említett szervezetnél nyitottak meg; valamint

c) a 2006/73/EK irányelv 16. cikkében meghatározott elvek szerint vezetnek.

Amennyiben a készpénzszámlákat az ÁÉKBV képviselőikben eljáró letétkezelő nevében nyitják meg, az első albekezdés b) pontjában említett szervezet készpénzét és a letétkezelő saját készpénzét nem lehet az ilyen számlákon nyilván tartani.

- (5) Az ÁÉKBV eszközeit letéti őrzés céljából az alábbiak szerint kell a letétkezelőre bízni:
- a) a letéti őrzésben tartható pénzügyi eszközök esetében a letétkezelőnek:
- i. letéti őrzésben kell tartania a letétkezelőnél nyitott pénzügyeszköz-számlán nyilvántartható összes pénzügyi eszközt, valamint a letétkezelőhöz fizikailag leszállítható összes pénzügyi eszközt;
 - ii. biztosítania kell, hogy a letétkezelőnél nyitott pénzügyeszköz-számlán nyilvántartható összes pénzügyi eszköz a 2006/73/EK irányelv 16. cikkében meghatározott elvekkel összhangban az ÁÉKBV vagy az ÁÉKBV képviselőjében eljáró alapkezelő társaság nevében a letétkezelőnél nyitott külön számlákon legyen nyilvántartva, hogy ekként az alkalmazandó joggal összhangban az eszközöket mindenkor egyértelműen az ÁÉKBV-hez tartozóként lehessen azonosítani;
- b) egyéb eszközök esetében a letétkezelőnek:
- i. meg kell győződnie arról, hogy a szóban forgó eszközök az ÁÉKBV vagy az ÁÉKBV képviselőjében eljáró alapkezelő társaság tulajdonát képezik-e; ehhez az ÁÉKBV vagy az alapkezelő társaság által nyújtott tájékoztatás vagy dokumentumok és amennyiben lehetséges, külső bizonyítékok alapján meg kell állapítania, hogy az ÁÉKBV vagy az ÁÉKBV képviselőjében eljáró alapkezelő társaság rendelkezik-e tulajdonjoggal;
 - ii. nyilvántartást kell vezetnie azokról az eszközökről, amelyek esetében meggyőződött arról, hogy az ÁÉKBV vagy az ÁÉKBV képviselőjében eljáró alapkezelő társaság rendelkezik-e tulajdonjoggal, és a nyilvántartást naprakészen kell tartania.
- (6) A letétkezelőnek az alapkezelő társaság, illetve a befektetési társaság részére rendszeresen be kell nyújtania az ÁÉKBV teljes eszközállományára vonatkozó átfogó leltárt.
- (7) A letétkezelőnél letéti őrzésben lévő eszközöket nem használhatja fel újra saját számlájára sem a letétkezelő, sem az a harmadik fél, amelyre a letéti őrzési funkciót átruházták. Az újrafelhasználás magában foglalja a letéti őrzésben lévő eszközökkel végzett valamennyi ügyletet, beleértve többek között az átruházást, a zálogjoggal megterhelést, az értékesítést és a kölcsönadást.

A letétkezelőnél letéti őrzésben lévő eszközök újrafelhasználása csak abban az esetben engedélyezett, ha:

- a) az eszközök újrafelhasználása az ÁÉKBV számlájára történik;
- b) a letétkezelő az ÁÉKBV képviselőjében eljáró alapkezelő társaság utasításait hajtja végre;
- c) az újrafelhasználás az ÁÉKBV javát szolgálja, és a befektetők érdekében történik; és
- d) az ügylet fedezve van az ÁÉKBV részére tulajdonjog-átruházás keretében juttatott, kiváló minőségű és likvid biztosítékkal.

A biztosíték piaci értékének mindenkor legalább meg kell egyeznie az újrafelhasznált eszközök felárral növelt értékével.

(8) A tagállamok biztosítják, hogy a letétkezelő és/vagy az Unió területén lévő azon harmadik fél fizetéseképtelensége esetén, amelyre az ÁÉKBV eszközeinek letéti őrzését átruházták, ne lehessen az ÁÉKBV letéti őrzésben lévő eszközeit az ilyen letétkezelő hitelezői és/vagy az ilyen harmadik fél hitelezői között felosztani vagy ezek javára értékesíteni.

(*) A Bizottság 2006. augusztus 10-i 2006/73/EK irányelve a 2004/39/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek a befektetési vállalkozások szervezeti követelményei és működési feltételei, valamint az irányelv alkalmazásában meghatározott kifejezések tekintetében történő végrehajtásáról (HL L 241., 2006.9.2., 26. o.)”

5. Az irányelv a következő cikkel egészül ki:

„22a. cikk

- (1) A letétkezelő a 22. cikk (3) és (4) bekezdésében említett feladatokat nem ruházhatja át harmadik felekre.
- (2) A letétkezelő a 22. cikk (5) bekezdésben említett feladatokat csak akkor ruházhatja át harmadik felekre, ha:
 - a) a feladatokat nem azzal a szándékkal ruházza át, hogy elkerülje az ezen irányelvben meghatározott előírásoknak való megfelelést;
 - b) a letétkezelő bizonyítani tudja, hogy az átruházásnak objektív oka van;
 - c) a letétkezelő kellő szakértelemmel, körültekintéssel és gondossággal választotta ki és jelölte ki a harmadik felet, amelyre feladatai egy részét átruházni szándékozik, és továbbra is kellő szakértelemmel, körültekintéssel és gondossággal, rendszeres időközönként ellenőrzi és folyamatosan nyomon követi a harmadik felet, amelyre feladatai egy részét átruházta, valamint a rá átruházott feladatok tekintetében a harmadik fél által tett lépéseket.
- (3) A letétkezelő a 22. cikk (5) bekezdésében említett feladatokat csak akkor ruházhatja át harmadik félre, ha a harmadik fél a rá átruházott feladatok ellátása során mindenkor:
 - a) rendelkezik az ÁÉKBV vagy az ÁÉKBV képviselőjében eljáró alapkezelő társaság rábízott eszközei természetének és összetettségének megfelelő és azzal arányos struktúrákkal és szakértelemmel;
 - b) a 22. cikk (5) bekezdésének a) pontjában említett letéti őrzési feladatok tekintetében:
 - i. az érintett joghatóságon belül hatékony prudenciális szabályozás – ideértve a minimális tőkekövetelményeket is – és felügyelet alatt áll;
 - ii. rendszeres külső könyvvizsgálat alatt áll annak biztosítására, hogy a pénzügyi eszközök a birtokában legyenek;
 - c) a letétkezelő ügyfeleinek eszközeit saját eszközeitől és a letétkezelő eszközeitől oly módon elkülöníti, hogy az eszközöket mindenkor egyértelműen egy-egy konkrét letétkezelő ügyfeleihez tartozóként lehessen azonosítani;
 - d) minden szükséges lépést megtesz annak biztosítására, hogy a harmadik fél fizetéseképtelensége esetén az ÁÉKBV-nak a harmadik fél letéti őrzésében lévő eszközeit ne lehessen a harmadik fél hitelezői között felosztani vagy azok javára értékesíteni; és
 - e) teljesíti a 22. cikk (2), (5) és (7) bekezdésében, valamint a 25. cikkben meghatározott általános kötelezettségeket és korlátozásokat.

Az első albekezdés b) pontjának i. alpontja ellenére, amennyiben a harmadik ország joga előírja, hogy bizonyos pénzügyi eszközöket helyi szervezet letéti őrzésébe kell helyezni, és az említett alpontban meghatározott átruházási előírásoknak egyetlen helyi szervezet sem felel meg, a letétkezelő csak az adott harmadik ország joga által előírt mértékben és csak olyan időtartamra ruházhatja át a funkcióit egy ilyen helyi szervezetre, amíg nincsenek olyan helyi szervezetek, amelyek megfelelnek az átruházási előírásoknak, továbbá csak abban az esetben, ha:

- a) az adott ÁÉKBV befektetőit a befektetésüket megelőzően megfelelően tájékoztatják a tényről, hogy a harmadik ország joga szerinti jogi korlátozás miatt szükséges ez az átruházás, az átruházást igazoló körülményekről, valamint az ilyen átruházás kockázatairól;
- b) a befektetési társaság, vagy az ÁÉKBV nevében eljáró alapkezelő társaság utasította a letétkezelőt, hogy az ilyen pénzügyi eszközök letéti őrzését ruházza át egy ilyen helyi szervezetre.

Ugyanezen követelmények teljesítése mellett a harmadik fél továbbruházhatja e funkciókat. Ilyen esetben a 24. cikk (2) bekezdése értelemszerűen alkalmazandó az adott felekre.

(4) E cikk alkalmazásában nem minősül a letéti őrzési feladat átruházásának a 98/26/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben (*) meghatározott szolgáltatások nyújtása az említett irányelv szerint ekként minősített értékpapír-kielégítési rendszerek révén, illetve hasonló szolgáltatások nyújtása harmadik országok értékpapír-elszámolási rendszerei révén.

(*) Az Európai Parlament és a Tanács 1998. május 19-i 98/26/EK irányelve a fizetési és értékpapír-elszámolási rendszerekben az elszámolások véglegességéről (HL L 166., 1998.6.11., 45. o.)”

6. A 23. cikk a következőképpen módosul:

- a) a (2)–(4) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(2) A letétkezelő lehet:

- a) nemzeti központi bank;

- b) a 2013/36/EU irányelv értelmében engedélyezett hitelintézet; vagy

- c) az adott tagállam joga alapján az illetékes hatóság által az ezen irányelv szerinti letétkezelői tevékenység folytatására feljogosított egyéb olyan jogi személy, amely – legalább az 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (*) 315. vagy 317. cikke szerinti választott módszer alapján számított követelményeknek megfelelő – tőkefelelőségi követelmények hatálya alá tartozik, és amely legalább a 2013/36/EU irányelv 28. cikkének (2) bekezdése szerinti indulótőkével megegyező összegű szavatoló tőkével rendelkezik.

Az első albekezdés c) pontjában említett jogi személynek prudenciális szabályozás és folyamatos felügyelet alatt kell állnia, és meg kell felelnie a következő minimumkövetelményeknek:

- a) rendelkeznie kell a letétkezelőnél nyitott pénzügyeszköz-számlán nyilvántartható pénzügyi eszközök letéti őrzéséhez szükséges infrastruktúrával;
- b) olyan megfelelő politikákat és eljárásokat kell kialakítania, amelyek alkalmasak annak biztosítására, hogy a szervezet – beleértve annak vezetőit és munkavállalóit is – teljesítse az ezen irányelv szerinti kötelezettségeit;

- c) megalapozott igazgatási és számviteli eljárásokkal, belső ellenőrzési mechanizmusokkal, hatékony kockázatértékelési eljárásokkal, valamint az adatfeldolgozó rendszerekhez kapcsolódó hatékony ellenőrzési és biztonsági mechanizmusokkal kell rendelkeznie;
- d) hatékony szervezeti és igazgatási szabályokat kell fenntartania és alkalmaznia annak érdekében, hogy minden ésszerű lépést megtegyen az összeférhetetlenségek megelőzése céljából;
- e) gondoskodnia kell arról, hogy az általa nyújtott minden szolgáltatásról, illetve végzett tevékenységről és ügyletről nyilvántartást vezessenek, amelynek alapján az illetékes hatóság teljesítheti felügyeleti feladatait és megteheti az ezen irányelvben meghatározott jogérvényesítési intézkedéseket;
- f) ésszerű lépéseket kell tennie a letétkezelői funkciók teljesítésének folyamatossága és szabályossága biztosításának érdekében megfelelő és arányos rendszerek, erőforrások és eljárások alkalmazása révén, többek között a letétkezelői tevékenységének végzése tekintetében.
- g) ügyvezető testülete és felső vezetése minden tagjának mindenkor kellően jó hírnévvel, valamint elegendő tudással, szakértelemmel és tapasztalattal kell rendelkeznie;
- h) ügyvezető testületének a letétkezelő tevékenységeinek – beleértve a fő kockázatokat is – a megértéséhez megfelelő kollektív tudással, szakértelemmel és tapasztalattal kell rendelkeznie;
- i) ügyvezető testülete és felső vezetése minden tagjának becsületes és feddhetetlen módon kell eljárnia.

(3) A tagállamoknak meg kell határozniuk, hogy a (2) bekezdés első albekezdésében említett intézménykategóriák közül melyek lehetnek letétkezelők.

(4) Azon befektetési társaságoknak vagy az általuk kezelt ÁÉKBV-k képviselőjében eljáró azon alapkezelő társaságoknak, amelyek 2016. március 18. előtt letétkezelőként egy olyan intézményt jelöltek ki, amely nem teljesíti a (2) bekezdésben meghatározott követelményeket, 2018. március 18. előtt olyan letétkezelőt kell kijelölniük, amely teljesíti ezeket a követelményeket.

(*) Az Európai Parlament és a Tanács 2013. június 26-i 575/2013/EU rendelete a hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról (HL L 176., 2013.6.27., 1. o.);

b) az (5) és (6) bekezdést el kell hagyni.

7. A 24. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„24. cikk

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a letétkezelő feleljen az ÁÉKBV-val és az ÁÉKBV befektetőivel szemben a letétkezelő vagy azon harmadik fél veszteségeiért, amelyre a 22. cikk (5) bekezdésének a) pontjával összhangban letéti őrzésben lévő pénzügyi eszközök letéti őrzését átruházták.

A tagállamok biztosítják, hogy a letéti őrzésben lévő pénzügyi eszközök elvesztése esetén a letétkezelő indokolatlan késedelem nélkül ugyanolyan típusú pénzügyi eszközöket vagy az eszközöknek megfelelő pénzügyi összeget bocsásson az ÁÉKBV vagy az ÁÉKBV nevében eljáró alapkezelő társaság rendelkezésére. A letétkezelőt nem lehet felelősségre vonni abban az esetben, ha bizonyítani tudja, hogy az eszközök elvesztése olyan, érdemleges befolyásán túlmenő külső esemény miatt következett be, amely minden ellenkező erőfeszítés ellenére is elkerülhetetlen lett volna.

A tagállamok biztosítják, hogy a letétkezelő feleljen továbbá az ÁÉKBV-val és az ÁÉKBV befektetőivel szemben az általuk a letétkezelő jelen irányelv szerinti kötelezettségei megfelelő teljesítésének gondatlan vagy szándékos elmulasztása következtében elszenvedett minden más veszteségért is.

(2) A letétkezelő (1) bekezdés szerinti felelősségét nem érinti a feladatok 22a. cikk szerinti átruházása.

(3) Az (1) bekezdésben említett letétkezelői felelősséget nem lehet megállapodással kizárni vagy korlátozni.

(4) Minden olyan megállapodás semmis, amely ellentétes a (3) bekezdéssel.

(5) Az ÁÉKBV befektetői a letétkezelői felelősséget közvetlenül vagy közvetve, az alapkezelő társaságon vagy a befektetési társaságon keresztül is érvényesíthetik, feltéve, hogy ez nem eredményez a jogorvoslat tekintetében párhuzamosságot, illetve a befektetőkkel szembeni egyenlőtlen bánásmódot.”

8. A 25. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„25. cikk

(1) Ugyanaz a társaság nem járhat el egyszerre alapkezelő társaságként és letétkezelőként. Ugyanaz a társaság nem járhat el egyszerre befektetési társaságként és letétkezelőként.

(2) Saját feladatkörében az alapkezelő társaság és a letétkezelő köteles becsületesen, tisztességesen, magas szakmai színvonalon, függetlenül és kizárólag az ÁÉKBV, valamint az ÁÉKBV befektetőinek érdekeit szem előtt tartva eljárni. Saját feladatkörében a befektetési társaság és a letétkezelő köteles becsületesen, tisztességesen, magas szakmai színvonalon, függetlenül és kizárólag az ÁÉKBV befektetőinek érdekeit szem előtt tartva eljárni.

A letétkezelő nem végezhet olyan tevékenységeket az ÁÉKBV vagy az ÁÉKBV képviselőjében eljáró alapkezelő társaság tekintetében, amelyek az ÁÉKBV, az ÁÉKBV befektetői, az alapkezelő társaság és a letétkezelő között összeférhetlenséget okozhatnak, kivéve, ha a letétkezelő letétkezelői feladatainak ellátását az egyéb esetlegesen összeférhetetlen feladataitól működési és hierarchiai szempontból elválasztja, és a lehetséges összeférhetlenségeket megfelelően meghatározza, kezeli, nyomon követi, és közli az ÁÉKBV befektetőivel.”

9. A 26. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„26. cikk

(1) Az alapkezelő társaság és a letétkezelő leváltásának feltételeit jogszabályban vagy a közös alap szabályzatában kell rögzíteni, és meg kell határozni azokat a szabályokat is, amelyek az ilyen leváltás esetén biztosítják a befektetők védelmét.

(2) Az alapkezelő társaság és a letétkezelő leváltásának feltételeit jogszabályban vagy a befektetési társaság létesítő okiratában kell rögzíteni, és meg kell határozni azokat a szabályokat is, amelyek leváltás esetére biztosítják a befektetők védelmét.”

10. Az irányelv a következő cikkekkkel egészül ki:

„26a. cikk

A letétkezelő, kérelemre, az illetékes hatóságai rendelkezésére bocsát minden olyan információt, amely a kötelezettségei teljesítése során a birtokába jutott, és amely szükséges lehet az illetékes hatóságai, illetve az ÁÉKBV illetékes hatóságai vagy az alapkezelő társaság illetékes hatóságai számára.

Ha az ÁÉKBV illetékes hatóságai vagy az alapkezelő társaság illetékes hatóságai nem azonosak a letétkezelő illetékes hatóságaival, a letétkezelő illetékes hatóságainak késedelem nélkül meg kell osztaniuk minden kapott információt az ÁÉKBV illetékes hatóságaival és az alapkezelő társaság illetékes hatóságaival.

26b. cikk

A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy a 112a. cikknek megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el az alábbiak meghatározására:

- a) a 22. cikk (2) bekezdésében említett írásbeli szerződésbe foglalandó adatok;
- b) a 22. cikk (3), (4) és (5) bekezdése értelmében vett letétkezelői funkciók ellátására vonatkozó feltételeket, ideértve:
 - i. a pénzügyi eszközök azon fajtáit, amelyeket a 22. cikk (5) bekezdésének a) pontja értelmében a letétkezelő letéti őrzési kötelezettségei körébe kell sorolni;
 - ii. azokat a feltételeket, amelyek alapján a letétkezelő letéti őrzési kötelezettségeit egy központi letétkezelőnél nyilvántartott pénzügyi eszközök tekintetében teljesítheti;
 - iii. azokat a feltételeket, amelyek alapján a letétkezelő a névre szólóan kibocsátott és a kibocsátónál vagy a részvénykönyv-vezetőnél nyilvántartott pénzügyi eszközök letéti őrzését végeznie kell a 22. cikk (5) bekezdésének b) pontjával összhangban;
- c) a letétkezelőnek a 22a. cikk (2) bekezdésének c) pontja szerinti, a kellő gondossággal kapcsolatos kötelezettségei;
- d) a 22a. cikk (3) bekezdésének c) pontja szerinti elkülönítési kötelezettség;
- e) a harmadik fél által a 22a. cikk (3) bekezdésének d) pontja szerint megteendő lépések;
- f) azon feltételek és körülmények, amelyek alapján a letéti őrzésben lévő pénzügyi eszközt elveszítettnek kell tekinteni a 24. cikk alkalmazásában;
- g) az, hogy a 24. cikk (1) bekezdése alapján mit lehet minden ésszerű, ellentétes erőfeszítés ellenére is elkerülhetetlen következményekkel járó, érdemleges befolyáson túlmenő külső eseménynek tekinteni;
- h) a 25. cikk (2) bekezdésében említett függetlenségi követelmény teljesítésének feltételei.”

11. A 30. cikk első bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„A 13–14b. cikkek értelemszerűen alkalmazandók azokra a befektetési társaságokra, amelyek nem jelöltek ki egy, ezen irányelv szerint felhatalmazott alapkezelő társaságot.”

12. Az V. fejezet 3. szakaszát el kell hagyni.

13. A 69. cikk a következőképpen módosul:

a) az (1) bekezdés a következő albekezdéssel egészül ki:

„A tájékoztatónak tartalmaznia kell vagy:

- a) az aktualizált javadalmazási politika részletes bemutatását, – ideértve többek között a javadalmazás és az ellátások összegének kiszámítási módját, valamint a javadalmazás és az ellátások megállapításáért felelős személyeknek, köztük a javadalmazási bizottság tagjainak a megnevezését, amennyiben létezik ilyen bizottság; vagy
- b) a javadalmazási politika összefoglalóját és egy arra vonatkozó nyilatkozatot, hogy az aktualizált javadalmazási politika részletes bemutatása – ideértve többek között a javadalmazás és az ellátások összegének kiszámítási módját, valamint a javadalmazás és az ellátások megállapításáért felelős személyeknek, köztük a javadalmazási bizottság tagjainak a megnevezését, amennyiben létezik ilyen bizottság – egy webhelyen keresztül hozzáférhető (megadva egyúttal a webhelyre mutató hivatkozást is), és hogy kérésre nyomtatott formában is díjmentesen rendelkezésre áll.”;

b) a (3) bekezdés a következő albekezdéssel egészül ki:

„Az éves beszámolóban tartalmaznia kell az alábbiakat is:

- a) az adott pénzügyi évre vonatkozó javadalmazás teljes összegét, az alapkezelő társaság és a befektetési társaság által az alkalmazottak számára kifizetett rögzített és változó javadalmazás szerinti bontásban, a kedvezményezettnek számát és adott esetben a közvetlenül az ÁÉKBV által kifizetett bármely összeget, beleértve a jutalékokat is;
- b) a javadalmazás teljes összegét munkavállalói kategóriánkénti, vagy a 14a. cikk (3) bekezdésében említett egyéb alkalmazotti kategóriánkénti bontásban;
- c) a javadalmazások és az ellátások kiszámítási módjának ismertetését;
- d) a 14b. cikk (1) bekezdésének c) és d) pontjában említett felülvizsgálatok eredményét, az előfordult szabálytalanságokat is beleértve;
- e) az elfogadott javadalmazási politika érdemi változásait.”

14. A 78. cikk a következőképpen módosul:

a) a (3) bekezdés a) pontjának helyébe a következő szöveg lép:

„a) az ÁÉKBV-nek, valamint az ÁÉKBV illetékes hatóságának a megnevezése;”

b) a (4) bekezdés a következő albekezdéssel egészül ki:

„A kiemelt befektetői információkhoz egy arra vonatkozó nyilatkozatot is csatolni kell, hogy az aktualizált javadalmazási politika részletes bemutatása – ideértve többek között a javadalmazás és az ellátások összegének kiszámítási módját, valamint a javadalmazás és az ellátások megállapításáért felelős személyeknek, köztük a javadalmazási bizottság tagjainak a megnevezését, amennyiben létezik ilyen bizottság – egy webhelyen keresztül hozzáférhető (megadva egyúttal a webhelyre mutató hivatkozást is), és hogy kérésre nyomtatott formában is díjmentesen rendelkezésre áll.”

15. A 98. cikk (2) bekezdésének d) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„d)

- i. amilyen mértékig ezt a nemzeti jog megengedi, a meglévő, valamely távközlési szolgáltató birtokában lévő adatforgalmi nyilvántartások bekérése, amennyiben ésszerűen feltételezhető, hogy jogsértés történt, és amennyiben ezen nyilvántartások relevánsak lehetnek ezen irányelv megsértésének kivizsgálása szempontjából;
- ii. azon meglévő, rögzített telefonbeszélgetések és elektronikus kommunikáció, vagy egyéb adatforgalmi nyilvántartások bekérése, amelyek az ÁÉKBV-k, az alapkezelő társaságok, a befektetési társaságok, a letétkezelők vagy bármely más, ezen irányelv hatálya alá tartozó jogi személy birtokában vannak;”.

16. A 99. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„99. cikk

(1) Az illetékes hatóságok 98. cikkben említett felügyeleti hatásköreinek, valamint a tagállamok azon jogának sérelme nélkül, hogy büntetőjogi szankciókról rendelkezzenek, és ilyen szankciókat alkalmazzanak, a tagállamok megállapítják azokat a szabályokat, amelyek az ezen irányelvet átültető nemzeti rendelkezések megsértése esetén kiszabandó közigazgatási szankciókra és egyéb közigazgatási intézkedésekre vonatkoznak, és megtesznek minden szükséges intézkedést azok végrehajtása érdekében.

Amennyiben a tagállamok úgy határoznak, hogy a tagállami büntetőjog hatálya alá tartozó jogsértésekre vonatkozóan nem állapítanak meg közigazgatási szankciókat előíró szabályokat, közlik a Bizottsággal a vonatkozó büntetőjogi rendelkezéseket.

A közigazgatási szankcióknak és az egyéb közigazgatási intézkedéseknek hatékonyaknak, arányosaknak és visszatartó erejűeknek kell lenniük.

A tagállamok 2016. március 18-ig értesítik a Bizottságot és az ESMA-t az e cikket átültető törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseikről, a vonatkozó büntetőjogi rendelkezéseket is beleértve. A tagállamok indokolatlan késedelem nélkül bejelentik a Bizottságnak és az ESMA-nak az említett rendelkezések későbbi módosításait is.

(2) Amennyiben a tagállamok az (1) bekezdéssel összhangban úgy döntenek, hogy az abban a bekezdésben említett előírások megsértése esetére büntetőjogi szankciókat állapítanak meg, biztosítják, hogy megfelelő intézkedések álljanak rendelkezésre abból a célból, hogy az illetékes hatóságok rendelkezzenek a joghatóságukon belüli igazságügyi szervekkel való kapcsolattartáshoz szükséges hatáskörrel, és ezáltal hozzájussanak az ezen irányelv esetleges megsértéseivel kapcsolatos vizsgálatokhoz vagy eljárásokhoz kapcsolódó konkrét információkhoz, valamint ugyanezt biztosítják más illetékes hatóságok és az ESMA számára, hogy teljesítsék az egymással és az ESMA-val ezen irányelv alkalmazása céljából történő együttműködés tekintetében fennálló kötelezettségüket.

Az illetékes hatóságok a pénzbírságok behajtásának megkönnyítése érdekében is együttműködhetnek más tagállamok illetékes hatóságaival.

(3) Az ezen irányelv működéséről készülő átfogó felülvizsgálatának részeként a Bizottság legkésőbb 2017. szeptember 18-ig áttekinti a közigazgatási és büntetőjogi szankciók alkalmazását és különösen azt, hogy szükség van-e az ezen irányelvben meghatározott követelmények megsértése esetére meghatározott közigazgatási szankciók további harmonizálására.

(4) Az illetékes hatóság az tájékoztatás iránti megkeresést vagy a valamely vizsgálat kapcsán való együttműködés iránti megkeresést kizárólag az alábbi kivételes esetekben utasíthatja el:

- a) ha a vonatkozó információk közlése hátrányosan érintené a megkeresett tagállam biztonságát, különös tekintettel a terrorizmus és más súlyos bűncselekmények elleni küzdelemre;

- b) ha a kérés teljesítése valószínűleg hátrányosan érintené a megkeresett fél által folytatott kivizsgálást, végrehajtási tevékenységeket vagy adott esetben valamely bűnügyi nyomozást;
- c) ha ugyanezen cselekmények tekintetében és ugyanezen személyek ellen a megkeresett tagállam hatóságai előtt már indult bírósági eljárás; vagy
- d) a megkeresett tagállamban ugyanezen személyek vonatkozásában már jogerősen elbírálták ugyanezen cselekményeket.

(5) A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben kötelezettségek vonatkoznak az ÁÉKBV-kre, az alapkezelő társaságokra, a befektetési társaságokra vagy a letétkezelőkre, az ezen irányelvet átültető nemzeti rendelkezések megsértése esetén – a nemzeti joggal összhangban – közigazgatási szankciókat vagy egyéb közigazgatási intézkedéseket lehessen alkalmazni az ügyvezető testület tagjaira és más olyan természetes személyekre, akik a nemzeti jog alapján felelősek a jogsértésért.

(6) A tagállamok – a nemzeti joggal összhangban – biztosítják, hogy az (1) bekezdésben említett minden esetben az alkalmazható közigazgatási szankciók és egyéb közigazgatási intézkedések magukban foglalják legalább a következőket:

- a) a jogsértésért felelős személyt és a jogsértés jellegét megjelölő nyilvános közlemény;
- b) végzés, amely előírja a felelős személy számára, hogy hagyjon fel az adott magatartással, és tartózkodjon a magatartás megismétlésétől;
- c) ÁÉKBV vagy alapkezelő társaság esetében az ÁÉKBV vagy az alapkezelő társaság engedélyének felfüggesztése vagy visszavonása;
- d) az alapkezelő társaság vagy a befektetési társaság ügyvezető testülete valamely tagjának vagy más olyan természetes személynek, akit felelősnek tartanak, ideiglenes, illetve ismétlődő súlyos jogsértések esetén tartós eltiltása a vezetői funkciók ellátásától ezekben a társaságokban vagy más hasonló társaságokban;
- e) jogi személy esetében legalább 5 000 000 EUR maximális összegű közigazgatási pénzbírság, illetve azokban a tagállamokban, amelyek pénzneme nem az euro, a nemzeti pénznemben 2014. szeptember 17-én az említett összegnek megfelelő érték, vagy a jogi személy teljes éves árbevételének 10 %-a a legutolsó rendelkezésre álló, az ügyvezető testület által jóváhagyott beszámoló alapján; amennyiben a jogi személy anyavállalat vagy olyan anyavállalat leányvállalata, amelynek a 2013/34/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (*) összhangban összevont pénzügyi beszámolót kell készítenie, a figyelembe veendő teljes éves árbevétel a legutolsó rendelkezésre álló, a legfelső szintű anyavállalat ügyvezető testülete által jóváhagyott összevont beszámoló szerinti teljes éves árbevétel, vagy a számvitel területén elfogadott, vonatkozó uniós jogszabályokkal összhangban az annak megfelelő típusú bevétel;
- f) természetes személy esetében legalább 5 000 000 EUR maximális összegű közigazgatási pénzbírság, illetve azokban a tagállamokban, amelyek pénzneme nem az euro, a nemzeti pénznemben 2014. szeptember 17-én az említett összegnek megfelelő érték;
- g) az e) és az f) pont alternatívájaként a jogsértésből származó haszon összegének – ha a haszon számszerűsíthető – legalább a kétszeresének megfelelő maximális összegű közigazgatási pénzbírság, abban az esetben is, ha az meghaladja az e) és az f) pontban említett maximális összegeket.

(7) A tagállamok felhatalmazhatják az illetékes hatóságokat a nemzeti joggal összhangban a (6) bekezdésben említettekén túli további szankció típusok kiszabására, vagy a (6) bekezdés e), f) és g) pontjában említett összegeket meghaladó mértékű pénzbírságok kiszabására is.

(*) Az Európai Parlament és a Tanács 2013. június 26-i 2013/34/EU irányelve a meghatározott típusú vállalkozások éves pénzügyi kimutatásairól, összevont (konszolidált) éves pénzügyi kimutatásairól és a kapcsolódó beszámolókról, a 2006/43/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 78/660/EGK és a 83/349/EGK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 182., 2013.6.29., 19. o.).”

17. Az irányelv a következő cikkekkkel egészül ki:

„99a. cikk

A tagállamok biztosítják, hogy az ezen irányelvet átültető törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseik szankciókat határozzanak meg mindenekelőtt a következő esetekre vonatkozóan:

- a) az ÁÉKBV a tevékenységeit engedély nélkül, így az 5. cikk megsértésével folytatja;
- b) az alapkezelő társaság az üzletmenetét előzetes engedély nélkül, így a 6. cikk megsértésével folytatja;
- c) a befektetési társaság az üzletmenetét előzetes engedély nélkül, így a 27. cikk megsértésével folytatja;
- d) egy alapkezelő társaságban befolyásoló részesedés közvetett vagy közvetlen megszerzése, vagy egy alapkezelő társaságban befolyásoló részesedés további növelése olyan módon, aminek következtében a szavazati jogok vagy a tőkerészesedés aránya eléri vagy meghaladja a 20 %-ot, 30 %-ot vagy 50 %-ot, vagy aminek következtében az alapkezelő társaság a leányvállalattá válik (a továbbiakban: javasolt részesedésszerzés), anélkül, hogy írásban értesítenék azon alapkezelő társaság illetékes hatóságait, amelyben a részesedést szerző fél befolyásoló részesedés megszerzésére vagy annak növelésére törekszik, így megsértve a 11. cikk (1) bekezdését;
- e) egy alapkezelő társaságban fennálló befolyásoló részesedés közvetett vagy közvetlen elidegenítése vagy olyan mértékű csökkentése, aminek következtében a szavazati jogok vagy a tőkerészesedés aránya 20 %, 30 % vagy 50 % alá csökkenne, vagy aminek következtében az alapkezelő társaság megszűnne leányvállalat lenni, anélkül, hogy az illetékes hatóságokat írásban értesítenék, így megsértve a 11. cikk (1) bekezdését;
- f) az alapkezelő társaság valótlan nyilatkozatok révén vagy más szabálytalan eszköz igénybevételével, így a 7. cikk (5) bekezdésének b) pontjának megsértésével szerezte meg az engedélyt;
- g) a befektetési társaság valótlan nyilatkozatok révén vagy más szabálytalan eszköz igénybevételével, így a 29. cikk (4) bekezdésének b) pontjának megsértésével szerezte meg az engedélyt;
- h) az alapkezelő társaság tudomására jut, hogy a tőkéjében lévő részesedés megszerzése vagy elidegenítése azt eredményezi, hogy a tőkerészesedés a 2014/65/EU irányelv 11. cikkének (1) bekezdésében említett határértéket meghaladja, vagy az alá esik, és elmulasztja tájékoztatni az illetékes hatóságokat az ilyen megszerzésről vagy elidegenítésről, így megsértve ezen irányelv 11. cikkének (1) bekezdését;
- i) az alapkezelő társaság elmulasztja legalább évente egyszer tájékoztatni az illetékes hatóságokat a befolyásoló részesedést birtokló részvényesek és tagok nevééről és az ilyen tőkerészesedés nagyságáról, így megsértve a 11. cikk (1) bekezdését;

- j) az alapkezelő társaság nem teljesíti a 12. cikk (1) bekezdésének a) pontját átültető nemzeti rendelkezések szerint elrendelt eljárásokat vagy intézkedéseket;
- k) az alapkezelő társaság nem teljesíti a 12. cikk (1) bekezdésének b) pontját átültető nemzeti rendelkezések szerint elrendelt strukturális vagy szervezeti előírásokat;
- l) a befektetési társaság nem teljesíti a 31. cikket átültető nemzeti rendelkezések szerint elrendelt eljárásokat vagy intézkedéseket;
- m) az alapkezelő társaság vagy a befektetési társaság nem teljesíti a 13. és a 30. cikket átültető nemzeti rendelkezések szerint elrendelt előírásokat, amelyek funkciói harmadik felek részére történő átruházására vonatkoznak;
- n) az alapkezelő társaság vagy a befektetési társaság nem teljesíti a 14. és a 30. cikket átültető nemzeti rendelkezések szerint elrendelt működési szabályokat;
- o) a letétkezelő nem hajtja végre a 22. cikk (3)–(7) bekezdését átültető nemzeti rendelkezések szerinti feladatait;
- p) a befektetési társaság, illetve az általa kezelt közös alapok mindegyike tekintetében az alapkezelő társaság ismételten nem teljesíti az ÁÉKBV befektetési politikájára vonatkozóan a VII. fejezetet átültető nemzeti rendelkezésekben meghatározott kötelezettségeit;
- q) az alapkezelő társaság vagy a befektetési társaság nem alkalmaz az 51. cikk (1) bekezdését átültető nemzeti rendelkezésekben meghatározott kockázatkezelési eljárást vagy a tőzsdén kívüli származtatott termékek értékének pontos és független becslésére vonatkozó eljárást;
- r) a befektetési társaság, illetve az általa kezelt közös alapok mindegyike tekintetében az alapkezelő társaság ismételten nem teljesíti a 68–82. cikket átültető nemzeti rendelkezések szerint elrendelt, befektetők tájékoztatására vonatkozó kötelezettségeit;
- s) az alapkezelő társaság vagy az általa kezelt ÁÉKBV-befektetéseket nem az ÁÉKBV székhelye szerinti tagállamban értékesítő befektetési társaság nem teljesíti a 93. cikk (1) bekezdésében meghatározott értesítési kötelezettségét.

99b. cikk

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy az illetékes hatóságok hivatalos honlapjukon indokolatlan késedelem nélkül közzétegyék azokat a jogerős határozatokat – annak a személynek a határozatról való értesítését követően, akivel szemben a szankciót vagy intézkedést kiszabták –, amelyekben az ezen irányelvet átültető nemzeti rendelkezések megsértése miatt közigazgatási szankciót vagy intézkedést szabtak ki. A közzétett tájékoztatásnak tartalmaznia kell legalább a jogsértés típusára és jellegére, valamint a felelős személyek kilétére vonatkozó információkat. Ez a kötelezettség nem alkalmazandó a vizsgálati jellegű intézkedéseket kiszabó határozatokra.

A tagállamok biztosítják mindazonáltal, hogy amennyiben az illetékes hatóság úgy ítéli meg, hogy a jogi személyek kilétének vagy a természetes személyek személyes adatainak a közzététele – az említett adatok közzétételének arányosságát vizsgáló eseti értékelés alapján – aránytalan, vagy ha a közzététel veszélyezteti a pénzügyi piacok stabilitását, vagy egy folyamatban lévő nyomozást, akkor az illetékes hatóságok az alábbi lehetőségek valamelyike szerint járjanak el:

- a) elhalasztják a szankciót vagy intézkedést kiszabó határozat közzétételét mindaddig, amíg a közzététel ellen szóló okok meg nem szűnnek;

- b) a szankciót vagy intézkedést kiszabó határozatot – a nemzeti jognak megfelelő módon – név megjelölése nélkül teszik közzé, amennyiben a név nélküli közzététel biztosítja az érintett személyes adatok hatékony védelmét; vagy
- c) nem teszik közzé a szankciót vagy intézkedést kiszabó határozatot, amennyiben az a) és b) pontban meghatározott lehetőségeket nem tekintik elégségesnek annak biztosításához, hogy:
- i. a pénzügyi piacok stabilitása ne kerüljön veszélybe;
 - ii. a kisebb jelentőségűnek tartott intézkedésekről szóló határozatok közzététele arányos legyen.

A szankció vagy intézkedés név nélküli közzétételéről szóló döntés esetében az érintett adatok közzététele ésszerű ideig elhalasztható, amennyiben az említett időszak során a név nélküli közzététel indokai előreláthatólag meg fognak szűnni.

(2) Az illetékes hatóságok tájékoztatják az ESMA-t az összes kiszabott, de az (1) bekezdés második albekezdésének c) pontja alapján közzé nem tett közigazgatási szankcióról, beleértve az azokhoz kapcsolódó jogorvoslati kérelmet és az ilyen jogorvoslati kérelem eredményét is. A tagállamok biztosítják, hogy a kiszabott büntetőjogi szankciókkal kapcsolatban az illetékes hatóságok tájékoztatást kapjanak, továbbá, hogy megkapják a jogerős ítéletet, és azokat benyújtják az ESMA-nak. Az ESMA kizárólag az illetékes hatóságok közötti információcseré céljából központi adatbázist tart fenn a hozzá bejelentett szankciókról. Ehhez az adatbázishoz kizárólag az illetékes hatóságok férhetnek hozzá, és azt az illetékes hatóságok által szolgáltatott információk alapján naprakészé kell tenni.

(3) Amennyiben a szankciót vagy intézkedést kiszabó határozat ellen az illetékes igazságügyi vagy más hatósághoz fellebbezést nyújtanak be, az illetékes hatóságok hivatalos honlapjukon haladéktalanul közzéteszik az erre vonatkozó információt és a fellebbezés eredményével kapcsolatos későbbi információkat. A szankció vagy intézkedést kiszabó korábbi határozatot hatályon kívül helyező határozatokat szintén közzé kell tenni.

(4) Az illetékes hatóságoknak biztosítaniuk kell, hogy az e cikknek megfelelően nyilvánosságra hozott információk a közzétételt követően legalább öt évig fenn maradjanak a hivatalos honlapjukon. A közzétett információk között szereplő személyes adatokat csak annyi ideig szabad az illetékes hatóság hivatalos honlapján tartani, ameddig ez az alkalmazandó adatvédelmi szabályok alapján szükséges.

99c. cikk

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a közigazgatási szankciók vagy intézkedések típusának és a közigazgatási pénzbírság szintjének meghatározásakor az illetékes hatóságok gondoskodjanak arról, hogy azok hatékonyak, arányosak és visszatartó erejűek legyenek, és figyelembe vegyenek minden lényeges körülményt, így adott esetben az alábbiakat is:

- a) a jogsértés súlyossága és időtartama;
- b) a jogsértésért felelős személy felelősségének mértéke;
- c) a jogsértésért felelős személy pénzügyi lehetőségei, például jogi személy esetében a teljes árbevételében, természetes személy esetében az éves jövedelmében kifejezve;
- d) a jogsértésért felelős személy által elért nyereség vagy elkerült veszteség nagysága, valamint a más személyeknek okozott kár, és adott esetben a piacok működésében vagy a szélesebb értelemben vett gazdaságban keletkezett kár nagysága, amennyiben ezek meghatározhatók;

- e) a jogsértésért felelős személy illetékes hatósággal való együttműködésének a szintje;
- f) a jogsértésért felelős személy által korábban elkövetett jogsértések;
- g) a jogsértést követően a jogsértésért felelős személy által a jogsértés megismétlődésének elkerülése érdekében hozott intézkedések.

(2) A 99. cikk szerinti, szankciók kiszabására vonatkozó hatásköreik gyakorlása során az illetékes hatóságoknak szorosan együtt kell működniük egymással annak érdekében, hogy a felügyeleti és vizsgálati hatáskörök, illetve a közigazgatási szankciók ezen irányelv által elérni kívánt eredményekkel járjanak. Az esetleges párhuzamosságok és átfedések elkerülése érdekében az illetékes hatóságoknak a felügyeleti és vizsgálati hatáskörök gyakorlása, valamint a közigazgatási szankciók és intézkedések több tagállamot érintő esetekben történő alkalmazása során is össze kell hangolniuk tevékenységüket a 101. cikknek megfelelően.

99d. cikk

(1) A tagállamok annak érdekében, hogy ösztönözzék az ezen irányelvet átültető nemzeti rendelkezések lehetséges vagy tényleges megsértéseinek az illetékes hatóságok részére történő bejelentését, hatékony és megbízható mechanizmusokat – többek között az ilyen jogsértések bejelentésére szolgáló biztonságos kommunikációs csatornákat – hoznak létre.

(2) Az (1) bekezdésben említett mechanizmusok közé kell tartozniuk legalább a következőknek:

- a) a jogsértésekről szóló jelentések átvételére és nyomon követésére vonatkozó konkrét eljárások;
- b) megfelelő védelem biztosítása a befektetési társaságok, az alapkezelő társaságok és a letétkezelők e szervezeteken belül elkövetett jogsértéseket bejelentő munkavállalói számára, legalább a megtorlással, a megkülönböztetéssel és az egyéb tisztességtelen bánásmódokkal szemben;
- c) mind a jogsértést bejelentő személyre, mind a jogsértésért feltehetően felelős természetes személyre vonatkozó személyes adatok védelme, a 95/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek (*) megfelelően;
- d) egyértelmű szabályok annak biztosítására, hogy a jogsértést bejelentő személy személyazonosságának titokban tartása minden esetben garantált legyen, kivéve, ha a nemzeti jog a további vizsgálatok vagy a későbbi bírósági eljárások összefüggésében előírja annak felfedését.

(3) Az ESMA biztosítja, hogy az ezen irányelvet átültető nemzeti rendelkezések megsértéseinek bejelentésére egy vagy több biztonságos kommunikációs csatorna álljon rendelkezésre. Az ESMA gondoskodik arról, hogy ezek a kommunikációs csatornák megfeleljenek a (2) bekezdés a–d) pontjának.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy a befektetési társaságok, az alapkezelő társaságok és a letétkezelők munkavállalói általi, az (1) bekezdésben és a (3) bekezdésben említett bejelentések ne minősüljenek a szerződésben vagy törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezésben előírt titoktartási kötelezettség megsértésének, és semmilyen módon ne írják elő a bejelentő személy felelősségét a bejelentésre vonatkozóan.

(5) A tagállamok megkövetelik az alapkezelő társaságoktól, a befektetési társaságoktól és a letétkezelőktől, hogy azok rendelkezzenek a megfelelő eljárásokkal, amelyek révén munkavállalóik egy kifejezetten e célra szolgáló, független és önálló csatornán keresztül belsőleg jelenthetik a jogsértéseket.

99e. cikk

(1) Az illetékes hatóságoknak évente összesített adatokat kell az ESMA rendelkezésére bocsátaniuk a 99. cikknek megfelelően kiszabott minden szankcióról és intézkedésről. Az ESMA ezeket az adatokat éves jelentésben közlésezi.

(2) Ha az illetékes hatóság közigazgatási szankciót vagy intézkedést tesz közzé, akkor azzal egyidejűleg az ESMA-t is értesítenie kell az adott közigazgatási szankcióról vagy intézkedésről. Amennyiben a közzétett szankció vagy intézkedés egy alapkezelő társaságra vagy befektetési társaságra vonatkozik, az ESMA az alapkezelő társaságoknak a 6. cikk (1) bekezdése szerint közzétett jegyzékében hivatkozást illeszt be a közzétett szankcióra vagy intézkedésre vonatkozóan.

(3) Az ESMA végrehajtás-technikai standardtervezeteket dolgoz ki az e cikkben említett információk benyújtásakor alkalmazandó eljárások és formai követelmények meghatározása céljából.

Az ESMA legkésőbb 2015. szeptember 18-ig benyújtja a Bizottsághoz az említett végrehajtás-technikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett végrehajtás-technikai standardoknak az 1095/2010/EU rendelet 15. cikkével összhangban történő elfogadására.

(*) Az Európai Parlament és a Tanács 1995. október 24-i 95/46/EK irányelve a személyes adatok feldolgozása vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról (HL L 281., 1995.11.23., 31. o.).

18. Az irányelv az alábbi cikkel egészül ki:

„104a. cikk

(1) A tagállamoknak a személyes adatok ezen irányelv alapján történő feldolgozása során a 95/46/EK irányelvet kell alkalmazniuk.

(2) A személyes adatoknak az ESMA által ezen irányelv alapján végzett feldolgozására a 45/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (*) alkalmazandó.

(*) Az Európai Parlament és a Tanács 2000. december 18-i 45/2001/EK rendelete a személyes adatok közösségi intézmények és szervek által történő feldolgozása tekintetében az egyének védelméről, valamint az ilyen adatok szabad áramlásáról (HL L 8., 2001.1.12., 1. o.).

19. A 14. cikk (2) bekezdésében, a 43. cikk (5) bekezdésében, az 51. cikk (4) bekezdésében, a 60. cikk (6) bekezdésében, a 61. cikk (3) bekezdésében, a 62. cikk (4) bekezdésében, a 64. cikk (4) bekezdésében, a 75. cikk (4) bekezdésében, a 78. cikk (7) bekezdésében, a 81. cikk (2) bekezdésében, a 95. cikk (1) bekezdésében és a 111. cikkben az „a 112. cikk (2), (3) és (4) bekezdésével összhangban és a 112a. és 112b. cikkben foglalt feltételekre is figyelemmel,” szöveg helyébe, illetve a 12. cikk (3) bekezdésében az „a 112. cikk (2), (3) és (5) bekezdésével összhangban és a 112a. és 112b. cikkben foglalt feltételekre is figyelemmel,” szöveg helyébe az „a 112a. cikkel összhangban” szöveg lép.

20. Az 50a. cikkben „a 112a. cikk szerinti és a 112b. és 112c. cikk feltételeinek megfelelő,” szöveg helyébe „a 112a. cikkel összhangban” szöveg lép.

21. Az 52. cikk (4) bekezdésének harmadik albekezdésében a „112. cikk (1) bekezdésében” szöveg helyébe a „112. cikkben” szöveg lép.

22. A 112. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„112. cikk

A Bizottság munkáját a 2001/528/EK bizottsági határozattal (*) létrehozott európai értékpapír-bizottság segíti.

(*) A Bizottság 2001. június 6-i 2001/528/EK határozata az európai értékpapír-bizottság létrehozásáról (HL L 191., 2001.7.13., 45. o.).

23. A 112a. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„112a. cikk

(1) A Bizottság az e cikkben meghatározott feltételek mellett felhatalmazást kap felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadására.

(2) A Bizottságnak a 12., a 14., a 43., a 60., a 61., a 62., a 64., a 75., a 78., a 81., a 95. és a 111. cikkben említett, felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására vonatkozó felhatalmazása négyéves időtartamra szól, 2011. január 4-től kezdődő hatállyal.

A Bizottságnak a 26b. cikkben említett, felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására vonatkozó felhatalmazása négyéves időtartamra szól, 2014. szeptember 17-től kezdődő hatállyal.

A Bizottságnak az 50a. cikkben említett, felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására vonatkozó felhatalmazása négyéves időtartamra szól, 2011. július 21-től kezdődő hatállyal.

A Bizottságnak az 51. cikkben említett, felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására vonatkozó felhatalmazása négyéves időtartamra szól, 2013. június 20-tól kezdődő hatállyal.

A Bizottság legkésőbb hat hónappal a négyéves időtartamok lejártá előtt jelentést készít a felhatalmazásról. Amennyiben az Európai Parlament vagy a Tanács nem ellenzi a meghosszabbítást legkésőbb három hónappal az egyes időtartamok vége előtt, akkor a felhatalmazás hallgatólagosan meghosszabbodik a korábbival megegyező időtartamra.

(3) Az Európai Parlament vagy a Tanács bármikor visszavonhatja a 12., 14., 26b., 43., 50a., 51., 60., 61., 62., 64., 75., 78., 81., 95. és 111. cikkeiben említett felhatalmazást. A visszavonásról szóló határozat megszünteti az abban megjelölt felhatalmazást. A határozat az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő napon, vagy a benne megjelölt későbbi időpontban lép hatályba. A határozat nem érinti a már hatályban lévő felhatalmazáson alapuló jogi aktusok érvényességét.

(4) A Bizottság a felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadását követően haladéktalanul és egyidejűleg értesíti az Európai Parlamentet és a Tanácsot e jogi aktus elfogadásáról.

(5) A 12., 14., 26b., 43., 50a., 51., 60., 61., 62., 64., 75., 78., 81., 95. és 111. cikkek értelmében elfogadott, felhatalmazáson alapuló jogi aktus csak akkor lép hatályba, ha az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a jogi aktusról való értesítését követő három hónapon belül sem az Európai Parlament, sem a Tanács nem emelt ellene kifogást, illetve, ha az említett időtartam lejártát megelőzően mind az Európai Parlament, mind a Tanács arról tájékoztatta a Bizottságot, hogy nem fog kifogást emelni. Az Európai Parlament vagy a Tanács kezdeményezésére ez az időtartam három hónappal meghosszabbodik.”

24. A 112b. cikket el kell hagyni.

25. Az I. melléklet A listájának 2. pontja helyébe a következő szöveg lép:

„2. A letétkezelőre vonatkozó információk:

2.1. Az ÁÉKBV letétkezelőjének megnevezése és kötelezettségeinek leírása, valamint a potenciálisan felmerülő összeférhetlenségek ismertetése.

- 2.2. A letétkezelő által átruházott letéti őrzési funkcióknak, az átruházás és a továbbruházás címzettjei listájának, valamint az ilyen átruházásból esetlegesen származó összeférhetlenségeknek az ismertetése;
- 2.3. Nyilatkozat arra vonatkozóan, hogy kérelemre a befektetők rendelkezésére bocsátják a 2.1. és a 2.2. pontra vonatkozó naprakész információkat.”

2. cikk

(1) A tagállamok legkésőbb 2016. március 18-ig elfogadják és kihirdetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek megfeleljenek. Az említett rendelkezések szövegéről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

A tagállamok az első albekezdésben említett törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket 2016. március 18-tól alkalmazzák. Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguk azon főbb rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

3. cikk

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

4. cikk

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Brüsszelben, 2014. július 23-án.

az Európai Parlament részéről

az elnök

M. SCHULZ

a Tanács részéről

az elnök

S. GOZI

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2014/92/EU IRÁNYELVE

(2014. július 23.)

a fizetési számlákhoz kapcsolódó díjak összehasonlíthatóságáról, a fizetésiszámla-váltásról és az alapszintű fizetési számla nyitásáról, illetve használatáról

(EGT-vonatkozású szöveg)

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 114. cikkére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Központi Bank véleményére ⁽¹⁾,tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ⁽²⁾,rendes jogalkotási eljárás keretében ⁽³⁾,

mivel:

- (1) Az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 26. cikkének (2) bekezdése alapján a belső piac egy olyan, belső határok nélküli térség, amelyben biztosított az áruk, a személyek, a szolgáltatások és a tőke szabad mozgása. A belső piac széttagoaltsága káros az Unió versenyképességére, növekedésére és az Unión belüli munkahelyteremtésre nézve. A belső piac megvalósítása szempontjából elengedhetetlen a megfelelő működését gátló közvetlen és közvetett akadályok elhárítása. A lakossági pénzügyi szolgáltatások terén hozott belső piaci uniós intézkedések már jelentős mértékben hozzájárultak a pénzforgalmi szolgáltatók határokon átnyúló tevékenységének fejlesztéséhez, a fogyasztók rendelkezésére álló választék bővítéséhez és az ajánlatok minőségének, valamint átláthatóságának javításához.
- (2) Ezzel összefüggésben a 2007/64/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽⁴⁾ (a továbbiakban: a pénzforgalmi irányelv) alapvető átláthatósági követelményeket állapított meg a pénzforgalmi szolgáltatók által a fizetési számlákkal összefüggésben nyújtott szolgáltatások után felszámított díjakra vonatkozóan. Ez lényegesen megkönnyítette a pénzforgalmi szolgáltatók tevékenységét, mivel egységes szabályokat hozott létre a pénzforgalmi szolgáltatások nyújtása és a biztosítandó információk tekintetében, csökkentette az adminisztratív terheket, és költségmentesítést tett lehetővé a pénzforgalmi szolgáltatók számára.
- (3) A belső piac zökkenőmentes működése és a modern, társadalmilag befogadó gazdaság fejlődése egyre inkább függ a pénzforgalmi szolgáltatások egyetemes biztosításától. Az ehhez kapcsolódó bármely új jogszabálynak az intelligens uniós gazdasági stratégia részét kell képezniük, amelynek keretében ténylegesen figyelembe kell venni az erőteljesebben kiszolgáltatott fogyasztók igényeit.

⁽¹⁾ HL C 51., 2014.2.22., 3. o.

⁽²⁾ HL C 341., 2013.11.21., 40. o.

⁽³⁾ Az Európai Parlament 2014. április 15-i állásponjtja (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé) és a Tanács 2014. július 23-i határozata.

⁽⁴⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2007. november 13-i 2007/64/EK irányelve a belső piaci pénzforgalmi szolgáltatásokról és a 97/7/EK, a 2002/65/EK, a 2005/60/EK és a 2006/48/EK irányelv módosításáról és a 97/5/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 319., 2007.12.5., 1. o.).

- (4) Amint azonban az Európai Parlament az alapvető banki szolgáltatásokhoz való hozzáférésről szóló – a Bizottságnak szóló ajánlásokat is tartalmazó – 2012. július 4-i állásfoglalásában jelezte, még többet kell tenni a lakossági banki ágazat belső piacának javítása és fejlesztése érdekében. Jelenleg a díjak átláthatóságának és összehasonlíthatóságának hiánya, valamint a fizetésiszámla-váltás nehézségei továbbra is akadályozzák a teljes mértékben integrált piac kialakítását, és hozzájárulnak a lakossági banki ágazatban tapasztalható gyenge versenyhez. Az említett problémákkal foglalkozni kell, és színvonalas egységesítési megoldásokat kell találni.
- (5) A belső piac jelenlegi feltételei visszatartják a pénzforgalmi szolgáltatókat attól, hogy gyakorolják a letelepedés vagy a szolgáltatásnyújtás szabadságához való jogukat az Unió területén, mivel nehézséget jelent számukra, hogy egy új piacra való belépéskor ügyfeleket szerezzenek. Egy új piacra való belépés gyakran komoly befektetést jelent. Az ilyen befektetés csak akkor indokolt, ha a szolgáltató az adott piacon elegendő lehetőséggel és megfelelő fogyasztói kereslettel számolhat. Az a tény, hogy a lakossági pénzügyi szolgáltatások tekintetében alacsony a fogyasztói mobilitás, nagymértékben magyarázható a díjak és a kínált szolgáltatások átláthatóságának és összehasonlíthatóságának hiányával, valamint a fizetésiszámla-váltással kapcsolatos nehézségekkel. Az említett tényezők a keresletet is elfojtják. Ez különösen érvényes a határokon átnyúló esetekben.
- (6) Emellett a hatályos tagállami szabályozási keretek széttagoltsága is jelentős akadálya lehet a belső piac megvalósításának a fizetési számlák terén. A fizetési számlákra – különösen a díjak összehasonlíthatóságára és a fizetési számla-váltásra – vonatkozó, jelenlegi nemzeti szintű előírások tagállamonként eltérőek. A számlaváltásra vonatkozó egységes, kötelező uniós szintű intézkedések hiánya nemzeti szinten különböző gyakorlatokhoz és intézkedésekhez vezetett. Az említett különbségek még szembetűnőbbek a díjak összehasonlíthatósága terén, mert ebben a tekintetben még önszabályozó jellegű intézkedések sem léteznek uniós szinten. Ha az említett különbségek a jövőben még jelentősebbé válnak – hiszen a pénzforgalmi szolgáltatók jellemzően a nemzeti piacokra szabják a gyakorlatukat –, az megemeli a határokon átnyúló működés költségét a belföldi szolgáltatók költségeihez képest, és rontja a határokon átnyúló üzleti tevékenység vonzerejét. A határokon átnyúló belső piaci tevékenységet gátolják azok az akadályok, amelyekbe akkor ütköznek a fogyasztók, ha külföldön kívánnak fizetési számlát nyitni. A jelenleg fennálló korlátozó számlanyitási kritériumok akadályozhatják az uniós polgároknak az Unión belüli szabad mozgását. Ha minden fogyasztónak jogában áll fizetési számlát nyitni, az lehetővé teszi a belső piacon való részvételüket, és azt, hogy kiaknázzák a belső piac kínálta előnyöket.
- (7) Emellett, mivel egyes potenciális ügyfelek nem nyitnak fizetési számlát, vagy azért, mert elutasítják őket, vagy pedig azért, mert nem kapnak megfelelő termékre vonatkozó ajánlatot, a pénzforgalmi szolgáltatások iránti potenciális kereslet jelenleg nincs teljes mértékben kiaknáva az Unióban. A fogyasztók szélesebb belső piaci részvétele tovább ösztönözné a pénzforgalmi szolgáltatókat arra, hogy új piacokra lépjenek be. Emellett azon feltételek megteremtése, amelyekkel valamennyi fogyasztó számára biztosítható a fizetési számla nyitásához, illetve használatához való jog, szükséges a belső piacon való részvételük előmozdításához és annak lehetővé tételéhez, hogy kiaknázzák a belső piac kínálta előnyöket.
- (8) A bankszektor önszabályozási kezdeményezés keretében uniós szinten foglalkozott a díjak átláthatóságával és összehasonlíthatóságával. Az erre vonatkozó kezdeményezésről azonban nem született végleges megállapodás. A számlaváltásra vonatkozóan az Európai Bankszektori Bizottság 2008-ban közös elveket állapított meg, amelyek az ugyanazon tagállamban található bankok által kínált fizetési számlák közötti váltáskor alkalmazható mechanizmusmodellre is kiterjednek. Az említett közös elvek alkalmazása azonban – tekintettel nem kötelező jellegükre – az egész Unióban következtelen volt, és nem járt kielégítő eredménnyel. A közös elvek továbbá csak a nemzeti szinten végrehajtott fizetésiszámla-váltásra vonatkoznak, és nem terjednek ki a határokon átnyúló számlaváltásra. Végül, az alapszintű fizetési számlához való joggal összefüggésben a Bizottság a 2011/442/EU ajánlásban ⁽¹⁾ felkérte a tagállamokat arra, hogy legkésőbb hat hónappal az ajánlás közzétételét követően hozzák meg az ajánlás alkalmazásának biztosításához szükséges intézkedéseket. Jelenleg csak néhány tagállam teljesíti az ajánlásban foglalt fő elveket.

⁽¹⁾ A Bizottság 2011. július 18-i 2011/442/EU ajánlása az alapszintű fizetési számlához való hozzáférésről (HL L 190., 2011.7.21., 87. o.).

- (9) A hatékony és zökkenőmentes pénzügyi mobilitás hosszú távú támogatása érdekében alapvetően fontos egy egységes szabályrendszer kidolgozása az alacsony fogyasztói mobilitás problémájának kezelésére, mindenekelőtt a fizetési számlákkal összefüggő szolgáltatások és díjak összehasonlításának javítása és a fizetési számla-váltás ösztönzése érdekében, valamint annak elkerülésére, hogy azokat a fogyasztókat, akik más tagállamban szándékoznak számlát nyitni és használni, hátrányos megkülönböztetés érje tartózkodási helyük alapján. Fontos továbbá olyan megfelelő intézkedések elfogadása, amelyek előmozdítják a fogyasztók részvételét a fizetési számlák piacán. Az említett intézkedések ösztönzik majd a pénzforgalmi szolgáltatók belépését a belső piacra, és egyenlő versenyfeltételeket biztosítanak, ezáltal erősítve a versenyt és a források hatékony elosztását a lakossági pénzügyek uniós piacán, ami a vállalkozások és a fogyasztók előnyére szolgál. A díjakra vonatkozó átlátható tájékoztatás és a számlaváltási lehetőségek az alapszintű pénzforgalmi számlák igénybevételéhez való joggal együtt azt is lehetővé teszik az uniós polgárok számára, hogy az Unión belül könnyebben mozogjanak és vásároljanak, így kihasználhassák a teljes mértékben működőképes belső piac előnyeit a lakossági pénzügyi szolgáltatások terén, és hozzájárulnak a belső piac továbbfejlesztéséhez.
- (10) Létfonosságú annak biztosítása is, hogy ez az irányelv ne akadályozza az innovációt a lakossági pénzügyi szolgáltatások terén. Minden évben új technológiák – például mobil banki szolgáltatások és értéktároló kártyák – jelennek meg, amelyek elavulttá tehetik a fizetési számlák jelenlegi modelljét.
- (11) Ez az irányelv nem akadályozza meg a tagállamokat abban, hogy szigorúbb rendelkezéseket tartsanak érvényben, illetve vezessenek be a fogyasztók védelme érdekében, amennyiben e rendelkezések összhangban vannak az uniós jog és ezen irányelv szerinti kötelezettségeikkel.
- (12) Az ezen irányelv díjak összehasonlíthatóságára és a számlaváltásra vonatkozó rendelkezéseinek a 2007/64/EK irányelvben meghatározott valamennyi pénzforgalmi szolgáltatóra vonatkozniuk kell. Az ezen irányelv alapszintű fizetési számla nyitására, illetve használatához való jogra vonatkozó rendelkezéseinek csak a hitelintézetekre kell vonatkozniuk. Ezen irányelv minden rendelkezésének érintenie kell az olyan fizetési számlákat, amelyek révén a fogyasztók a következő tranzakciókat végre tudják hajtani: pénz elhelyezése, készpénzfelvétel, harmadik felekhez irányuló és harmadik felektől érkező fizetési műveletek végrehajtása, illetve fogadása, beleértve az átutalást is. Következésképpen a tranzakcióknak csak szűkebb körét lehetővé tevő számlákat ki kell zárni ezen irányelv hatálya alól. Például a megtakarítási számlák, a hitelkártyaszámlák, amelyeken általában kizárólag hitelkártya-tartozás visszafizetése céljából helyeznek el pénzt, a jelzáloghitelből és folyószámlából álló konstrukciók (ún. egyenlítő hitelek), illetve az elektronikuspénz-számlák elvben nem tartoznak ezen irányelv hatálya alá. Amennyiben azonban ezeket a számlákat napi fizetési tranzakciók lebonyolítására használják fel, és az összes fent felsorolt jellemzővel rendelkeznek, akkor ezen irányelv hatálya alá fognak tartozni. A vállalkozások számlái, még ha kis- vagy mikro-vállalkozásról van is szó – a magánszemélyként vezetett számlák kivételével – nem tartoznak ezen irányelv hatálya alá. A tagállamok egyéb pénzforgalmi szolgáltatókra és egyéb fizetési számlákra, például a fizetési műveletek szűkebb körét lehetővé tevő fizetési számlákra is ki kell tudniuk terjeszteni az irányelv alkalmazását.
- (13) Mivel az alapszintű fizetési számla ezen irányelv alkalmazásában a fizetési számlák egy típusának minősül, az átláthatósági és számlaváltási rendelkezéseknek ezekre a számlákra is vonatkozniuk kell.
- (14) Az irányelvben található fogalom meghatározásoknak a lehető legnagyobb mértékben összhangban kell lenniük más uniós jogi aktusok fogalom meghatározásaival, különösen a 2007/64/EK irányelv, valamint a 260/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet⁽¹⁾ fogalom meghatározásaival.
- (15) Fontos, hogy a fogyasztók megértsék a díjakat, össze tudják hasonlítani az egyes pénzforgalmi szolgáltatók ajánlatait, és megalapozott döntést tudjanak hozni arra vonatkozóan, hogy melyik számla felel meg a leginkább az igényeiknek. Nem hasonlíthatók össze a díjak, ha a pénzforgalmi szolgáltatók különböző terminológiát alkalmaznak ugyanarra a szolgáltatásra, és eltérő a nyújtott információ formátuma. Az egységesített terminológia a fizetési számlákhoz kapcsolódó legjellemzőbb szolgáltatások díjára vonatkozó, egységes formátumban megjelenített, célirányos tájékoztatással együtt segítheti a fogyasztókat a díjak megértésében és összehasonlításában.

(¹) Az Európai Parlament és a Tanács 2012. március 14-i 260/2012/EU rendelete az euroátutalások és -beszedések technikai és üzleti követelményeinek megállapításáról és a 924/2009/EK rendelet módosításáról (HL L 94., 2012.3.30., 22. o.).

- (16) A fogyasztók számára a tömör, egységesített és a különböző pénzforgalmi szolgáltatók közötti összehasonlítást megkönnyítő információ lenne a leghasznosabb. A fizetesiszámla-ajánlatok összehasonlítása céljából a fogyasztók rendelkezésére bocsátott eszközöknek nem lenne pozitív hatásuk, ha a különböző ajánlatok díjait tartalmazó hosszú listák áttekintésére fordított idő nem állna arányban a legjobb ár-érték arányú ajánlat kiválasztásával járó előnnyel. Ezen eszközöknek több megjelenésüknek kell lenniük, és azokat fogyasztói tesztelésnek kell alávetni. Ebben a szakaszban a túl sok információ kockázatának elkerülése és a végrehajtás meggyorsítása érdekében csak a tagállamokban legjellemzőbb megnevezések és fogalommeghatározások tekintetében célszerű egységesíteni a díjakkal kapcsolatos terminológiát.
- (17) A díjakkal kapcsolatos terminológiát a tagállamoknak kell meghatározniuk, lehetővé téve a helyi piacok sajátosságainak figyelembevételét. Ahhoz, hogy valamely szolgáltatás jellemzőnek minősüljön, legalább egy tagállami pénzforgalmi szolgáltató esetében díjkötelesnek kell lennie. Emellett, amennyiben bizonyos szolgáltatások nagyobb számú tagállamra jellemzőek, az ilyen szolgáltatások meghatározására használt terminológiát uniós szinten kell egységesíteni, hogy ezáltal a fizetési számlára vonatkozó ajánlatokat könnyebben össze lehessen vetni az egész Unióban. A tagállami listák megfelelő mértékű egységesítése céljából az 1093/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet⁽¹⁾ által létrehozott európai felügyeleti hatóságnak (Európai Bankhatóság – EBH) iránymutatást kell kibocsátania, hogy segítse a tagállamokat a legszélesebb körben használt és a fogyasztóknak a legtöbbbe kerülő szolgáltatások tagállami szintű meghatározásában. Ennek érdekében a tagállamoknak 2014. december 18-ig tájékoztatniuk kell a Bizottságot és az EBH-t arról, hogy mely hatóságoknak címezzék ezeket az iránymutatásokat.
- (18) Miután a tagállamok összeállították a nemzeti szinten díjköteles legjellemzőbb szolgáltatásokat, valamint a megnevezéseket és fogalommeghatározásokat tartalmazó tervezett listát, az EBH-nak meg kell vizsgálnia ezeket a listákat, hogy szabályozástechnikai standardtervezetek révén megállapítsa, melyek azok a szolgáltatások, amelyek a tagállamok többségében azonosak, és ezekre egységesített uniós szintű megnevezéseket és fogalommeghatározásokat kell javasolnia az uniós intézmények mindegyik hivatalos nyelvén. Az EBH-nak biztosítania kell, hogy az egyes tagállamokban használt valamennyi olyan hivatalos nyelven, amely, az Unió intézményeinek hivatalos nyelve szolgáltatásonként csak egyetlen megnevezést használjanak. Ez azt jelenti, hogy a nemzeti sajátosságok figyelembevétele érdekében az Unió intézményeinek azonos hivatalos nyelvét használó különböző tagállamokban ugyanarra a szolgáltatásra különböző megnevezést alkalmazhatnak. Ezt követően a tagállamoknak fel kell venniük az alkalmazandó uniós szintű megnevezéseket a tervezett listájukra, és közzé kell tenniük ez alapján a végleges listáikat.
- (19) Annak érdekében, hogy a fogyasztók könnyebben összehasonlíthassák az belső piacon alkalmazott fizetesiszámla-díjakat, a pénzforgalmi szolgáltatóknak olyan díjjegyzéket kell a fogyasztók rendelkezésére bocsátaniuk, amely a fizetési számlákhoz kapcsolódó, tagállami szinten legjellemzőbb szolgáltatások nemzeti listájában felsorolt összes szolgáltatás után felszámított díjakat tartalmazza. A díjjegyzékben szükség szerint az uniós szinten megállapított egységesített kifejezéseket és fogalommeghatározásokat kell alkalmazni. Ez hozzájárulna a fizetési számlák piacán versenyben álló pénzforgalmi szolgáltatók közötti egyenlő versenyfeltételek kialakításához is. A díjjegyzék nem tartalmazhat semmilyen más díjat. Amennyiben egy pénzforgalmi szolgáltató a fizetési számlákhoz kapcsolódó legjellemzőbb szolgáltatások listáján szereplő valamely szolgáltatást nem nyújtja, akkor e szolgáltatás mellett fel kell tüntetnie például az „ezt a szolgáltatást nem nyújtjuk” megjelölést. A tagállamoknak elő kell tudniuk írni, hogy a díjjegyzékkel együtt a fogyasztók rendelkezésére álljanak bizonyos kiemelt mutatók, mint például egy általános költségmutató, amely a fizetési számlának a fogyasztó által fizetendő teljes éves költségét fejezi ki. Ennek érdekében, hogy a fogyasztók segítséget kapjanak a fizetési számlájukkal összefüggésben fizetendő díjak megértéséhez, rendelkezésükre kell bocsátani egy glosszáriumot, amely legalább a díjjegyzékben szereplő díjak és szolgáltatások világos, nem szakemberek számára is érthető és egyértelmű magyarázatát tartalmazza. A glosszárium hasznos eszközként szolgál majd a díjak jelentésének jobb megértéséhez, és hozzájárul ahhoz, hogy a fogyasztók a fizetesiszámla-ajánlatok szélesebb választékából választhassanak. A pénzforgalmi szolgáltatók számára elő kell írni azt is, hogy legalább évente költségmentesen tájékoztassák a fogyasztókat a fizetési számlájuk után felszámított valamennyi díjról, adott esetben a folyószámlahitel kamatlábáról és a hitelkamatlábáról is.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2010. november 24-i 1093/2010/EU rendelete az európai felügyeleti hatóság (Európai Bankhatóság) létrehozásáról, a 716/2009/EK határozat módosításáról és a 2009/78/EK bizottsági határozat hatályon kívül helyezéséről (HL L 331., 2010.12.15., 12. o.).

Ez nem sérti a 2008/48/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben⁽¹⁾ foglalt, a folyószámlahitelre vonatkozó rendelkezéseket. Utólagos információt is kell nyújtani egy külön erre a célra szolgáló „díjkimutatás” elnevezésű dokumentum útján. Ebben áttekintést kell adni a fizetési számlán jóváírt kamatról, valamint a fizetési számla használatával kapcsolatban felmerült valamennyi díjról, hogy a fogyasztó eligazodhasson a díjköltségeken, és felmérhesse, hogy szüksége van-e fogyasztási szokásainak megváltoztatására vagy szolgáltatóváltásra. Az az előny akkor lenne maximális, ha a díjakra vonatkozó utólagos tájékoztatás ugyanabban a sorrendben ismertetné a legjellemzőbb szolgáltatásokat, mint a díjakra vonatkozó előzetes tájékoztatás.

- (20) A fogyasztók igényeinek kielégítése céljából biztosítani kell, hogy a fizetési számlákhoz kapcsolódó díjakra vonatkozó tájékoztatás pontos, egyértelmű és összehasonlítható legyen. Az EBH-nak ezért a nemzeti hatóságokkal folytatott konzultációt és fogyasztói teszteleseket követően végrehajtástechnikai standardtervezeteket kell kidolgoznia a díjjegyzék és a díjkimutatás egységesített formája és a közös szimbólumok tekintetében annak biztosítására, hogy a fogyasztók számára azok érthetők és összehasonlíthatók legyenek. Minden egyes tagállamban minden díjjegyzékben és díjkimutatásban azonos formátumot kell alkalmazni, valamint a tételek sorrendjének és megnevezésének is azonosnak kell lennie, lehetővé téve a fogyasztók számára a két dokumentum összehasonlítását, és ezáltal az információk lehető legteljesebb körű megértését és felhasználását. A díjjegyzéknek és a díjkimutatásnak egyértelműen megkülönböztethetőnek kell lennie más dokumentumoktól. Ezenkívül a formátumok kidolgozásakor az EBH-nak azt is figyelembe kell vennie, hogy a tagállamoknak lehetőségük van arra, hogy a díjjegyzéket és a díjkimutatást a fizetési számlákra és a kapcsolódó szolgáltatásokra vonatkozó egyéb uniós vagy tagállami jogszabályokban előírt információkkal együtt bocsássák rendelkezésre.
- (21) Az uniós szintű terminológiának az egész Unión belüli következetes alkalmazása érdekében a tagállamoknak elő kell írniuk a pénzforgalmi szolgáltatók számára, hogy a fogyasztókkal folytatott kommunikáció során, ideértve a díjjegyzéket és a díjkimutatást is, az előírt uniós szintű terminológiát, valamint a végleges listában szereplő további nemzeti szintű egységesített terminológiát alkalmazzák. A pénzforgalmi szolgáltatóknak jogot kell kapniuk arra, hogy a fogyasztóknak szóló, szerződésbeli, kereskedelmi és marketing tájékoztatókban márkanéveket használjanak, amennyiben egyértelműen feltüntetik a megfelelő egységesített megnevezéseket is. Amennyiben a pénzforgalmi szolgáltatók márkanéveket használnak a díjjegyzékben vagy a díjkimutatásban, ezek csak az egységesített megnevezések mellett, a szolgáltatások másodlagos elnevezéseként, például zárójelben vagy kisebb betűmérettel szerepelhetnek.
- (22) A független összehasonlító weboldalak hatékony eszközt jelentenek a fogyasztók számára, mivel segítségükkel egy helyen tudják felmérni a különböző fizetésiszámla-ajánlatok előnyeit. E weboldalak révén megteremthető az egyensúly azon két igény között, hogy a tájékoztatás egyértelmű és tömör, ugyanakkor teljes körű és átfogó is legyen, hiszen segítségükkel a felhasználók igény esetén részletesebb információkhoz juthatnak. Ezek az oldalakon az ajánlatok lehető legszélesebb körének a bemutatására kell törekedni olyan módon, hogy az áttekintés reprezentatív legyen és a piac jelentős részére kiterjedjen. Emellett csökkenthetik a keresési költségeket, mivel a fogyasztóknak nem kell külön-külön beszerezniük az információkat a pénzforgalmi szolgáltatóktól. Elengedhetetlenül fontos, hogy az ilyen weboldalakon közölt tájékoztatás megbízható, pártatlan és átlátható legyen, és hogy a fogyasztók értesüljenek e weboldalak létezéséről. A tagállamoknak ezért tájékoztatniuk kell a nyilvánosságot e weboldalakról.
- (23) Ahhoz, hogy a fogyasztók pártatlan tájékoztatást kaphassanak a fizetési számlák után felszámított díjakról és az alkalmazott kamatlábakról, a pénzforgalmi szolgáltatóktól függetlenül működő, nyilvánosan hozzáférhető összehasonlító weboldalakat kell a rendelkezésükre bocsátani, ami azt jelenti, hogy a keresési funkció egyetlen pénzforgalmi szolgáltatót sem hozhat kedvező helyzetbe. A tagállamoknak ezért gondoskodniuk kell arról, hogy területükön legalább egy ilyen weboldal díjmentesen a fogyasztók rendelkezésére álljon. Az említett összehasonlító weboldalakat üzemeltethetik illetékes hatóságok, egyéb állami hatóságok és/vagy magánüzemeltetők, illetve az ezek nevében eljáró harmadik felek. A fizetési számlákhoz kapcsolódó díjakat összehasonlító funkció olyan meglévő weboldalakat is biztosítható, amelyek pénzügyi és nem pénzügyi termékek széles körét hasonlítják össze. E weboldalakat meghatározott minőségi kritériumok szerint kell működtetni, meg kell követelni többek között a tulajdonos adatainak a közlését, a pontos és naprakész információk nyújtását, a legutóbbi frissítés időpontjának megadását, az összehasonlítás alapjául szolgáló világos, objektív kritériumok megállapítását és azt, hogy az összehasonlítás a fizetésiszámla-ajánlatok széles körére terjedjen ki, amelyek a piac jelentős részét lefedik. A tagállamok számára lehetővé kell tenni annak meghatározását, hogy az összehasonlító weboldalakon milyen gyakran kell

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2008. április 23-i 2008/48/EK irányelve a fogyasztói hitelmegállapodásokról és a 87/102/EGK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 133., 2008.5.22., 66. o.).

felülvizsgálni és aktualizálni a fogyasztóknak nyújtott tájékoztatást, figyelembe véve, hogy a pénzforgalmi szolgáltatók általában milyen gyakran teszik naprakésszé a díjakra vonatkozó tájékoztatásukat. A tagállamoknak azt is meg kell határozniuk, hogy mi minősül a piac jelentős részét lefedő széles fizetésiszámla-ajánlati körnek, például felmérve a pénzforgalmi szolgáltatók számát és ennek alapján azt, hogy az egyszerű többség vagy ennél kevesebb elegendő lenne-e és/vagy a piaci részesedést és/vagy a hitelintézetek elhelyezkedését. Az összehasonlító weboldalakon a fizetési számlákhoz kapcsolódó legjellemzőbb szolgáltatásokat tartalmazó, az uniós szintű terminológiát alkalmazó listán szereplő szolgáltatások díjait kell összehasonlítani.

Célszerű, hogy a tagállamok előírassák, hogy ezek az oldalak egyéb információkat is hasonlítsanak össze, például a pénzforgalmi szolgáltatók által nyújtott szolgáltatások szintjét meghatározó olyan tényezőket, mint a fiókok vagy a bankjegykiadó automaták száma. Amennyiben valamely tagállamban csak egyetlen weboldal létezik, és ennek a működése megszűnik, vagy a weboldal már nem felel meg a minőségi kritériumoknak, a tagállamnak ésszerű időn belül biztosítani kell, hogy a fogyasztóknak egy másik tagállami szintű összehasonlító weboldal álljon a rendelkezésére.

- (24) A pénzforgalmi szolgáltatók gyakran a fizetési számlához kapcsolódó szolgáltatásokon kívüli termékekkel vagy szolgáltatásokkal – például biztosítási termékekkel vagy pénzügyi tanácsadással – együtt, csomagban kínálnak fizetési számlát. Ez a gyakorlat lehetővé teheti a pénzforgalmi szolgáltatók számára, hogy diverzifikálják ajánlataikat és versenyezzenek egymással, ami végső soron előnyös lehet a fogyasztók szempontjából. A pénzügyi szektorban folytatott árukapcsolási gyakorlattal összefüggésben a 2009-es bizottsági tanulmányból, valamint a konzultációkból és a fogyasztói panaszokból azonban az derült ki, hogy egyes esetekben a pénzforgalmi szolgáltatók a fogyasztók által nem igényelt és a fizetési számlák szempontjából nem lényeges termékekkel – például lakásbiztosítással – egy csomagban is kínálják a fizetési számlákat. Emellett megfigyelhető, hogy az említett gyakorlat csökkentheti az átláthatóságot és az árak összehasonlíthatóságát, korlátozhatja a fogyasztók vásárlási lehetőségeit, és hátrányosan befolyásolhatja mobilitásukat. A tagállamoknak ezért biztosítaniuk kell, hogy amennyiben a pénzforgalmi szolgáltatók csomagban ajánlanak fizetési számlákat, a fogyasztók tájékoztatást kapjanak arról, hogy lehetséges-e a fizetési számlát külön megvásárolni, és ha igen, akkor külön tájékoztatást kapjanak arról, hogy a csomagba tartozó és külön megvásárolható minden egyes egyéb termék vagy szolgáltatás milyen díjakkal és költségekkel jár.
- (25) A fizetésiszámla-váltás eljárását az Unió egész területén harmonizálni kell. A jelenleg hatályos tagállami szintű intézkedések rendkívül sokfélék, és nem biztosítják a fogyasztók megfelelő szintű védelmét az összes tagállamban. Olyan jogalkotási intézkedések előírása, amelyek meghatároznák minden egyes tagállamban az említett szolgáltatásokat nyújtó pénzforgalmi szolgáltatókra vonatkozó főbb elveket, mind a fogyasztók, mind a pénzforgalmi szolgáltatók számára javítanák a belső piac működését. Ez egyrészt egyenlő feltételeket biztosítana azoknak a fogyasztóknak, akik másik tagállamban kívánnak fizetési számlát nyitni, mivel garantálná az azonos szintű védelem nyújtását. Másrészt pedig csökkentené a hatályos tagállami szintű szabályozási intézkedések közötti különbségeket, és ezáltal csökkentené azoknak a pénzforgalmi szolgáltatóknak az adminisztratív terheit is, amelyek több tagállamban kívánják a szolgáltatásaikat nyújtani. Következésképpen a számlaváltással kapcsolatos intézkedések megkönnyítenék a fizetési számlákkal összefüggő szolgáltatások nyújtását a belső piacon.
- (26) A számlaváltásnak nem kell szükségszerűen maga után vonnia azt, hogy a korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltató átruházza a szerződést az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatóra.
- (27) A fogyasztók számára csak akkor vonzó a fizetésiszámla-váltás, ha a folyamat nem jár túlzott adminisztratív és pénzügyi teherrel. A pénzforgalmi szolgáltatóknak ezért világos, gyors és biztonságos fizetésiszámla-váltási eljárást kell kínálniuk a fogyasztóknak, ideértve az alapszintű fizetési számlákat is. Ezeknek az eljárásoknak egyaránt rendelkezésre kell állniuk olyankor, amikor a fogyasztók pénzforgalmi szolgáltatót kívánnak váltani, és olyankor, amikor ugyanazon a pénzforgalmi szolgáltatón belül kívánnak másik fizetési számlára váltani. Ez lehetővé tenné, hogy a fogyasztók a legkedvezőbb piaci ajánlattal éljenek, és a meglévő fizetési számlájukról könnyen átváltsanak egy számukra feltehetően megfelelőbb számlára, függetlenül attól, hogy erre egyetlen pénzforgalmi szolgáltatón belül vagy különböző pénzforgalmi szolgáltatók között kerül sor. A pénzforgalmi szolgáltatók által a számlaváltási szolgáltatásért esetlegesen felszámított díjaknak ésszerűeknek kell lenniük, és összhangban kell állniuk a pénzforgalmi szolgáltatók részéről felmerült tényleges költségekkel.

- (28) A tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy az olyan számlaváltások esetében, amikor mindkét pénzforgalmi szolgáltató a területükön található, az ezen irányelvben foglaltaktól eltérő rendelkezéseket hozzanak vagy tartsanak fenn, amennyiben ez egyértelműen a fogyasztó érdekét szolgálja.
- (29) A fogyasztó számára a számlaváltásnak a lehető legegyszerűbbnek kell lennie. Ennek megfelelően a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltató feladata legyen az eljárásnak a fogyasztó nevében történő elindítása és lebonyolítása. A tagállamoknak további eszközöket – például technikai megoldásokat – is alkalmazni kell tudniuk a számlaváltási szolgáltatás kialakításakor. Ezek a további eszközök meghaladhatják az ezen irányelvben foglalt követelményeket, például a számlaváltási szolgáltatás rövidebb határidőn belül teljesíthető, vagy a pénzforgalmi szolgáltatóktól megkövetelhető, hogy a fogyasztó kérésére biztosítsák, hogy a korábbi fizetési számlára érkező átutalások a számlaváltásra vonatkozó meghatalmazás megérkezéséig számított meghatározott ideig automatikusan vagy manuálisan továbbkerüljenek az új fizetési számlára. A pénzforgalmi szolgáltatók önkéntesen is alkalmazhatnak ilyen további eszközöket, abban az esetben is, ha a tagállamok ezt nem írják elő.
- (30) A fogyasztó számára lehetővé kell tenni, hogy – lehetőleg az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónál tartott egyetlen megbeszélésen – megbízza az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatót a beérkező átutalásoknak, rendszeres átutalási megbízásoknak és rendszeres beszédéseknek vagy azok egy részének az áthozatalával. E célból lehetővé kell tenni a fogyasztó számára, hogy egyetlen meghatalmazás aláírásával jóváhagyását adja minden egyes fent említett feladat elvégzéséhez. A tagállamok előírhatják, hogy a fogyasztó írásban adjon meghatalmazást, de adott esetben elfogadhatnak más, ezzel egyenértékű módszereket is, például ha automatizált számlaváltási rendszer áll rendelkezésre. Mielőtt a fogyasztó megadná a meghatalmazást, tájékoztatni kell a számlaváltás lebonyolításához szükséges valamennyi lépésről. A meghatalmazásban például fel lehet tüntetni a számlaváltási szolgáltatáshoz szükséges valamennyi feladatot, lehetővé téve a fogyasztó számára, hogy válasszon a különböző feladatok közül.
- (31) A sikeres számlaváltáshoz a korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltató együttműködésére is szükség van. A korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónak meg kell adnia az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltató számára az ahhoz szükséges információkat, hogy a fizetési megbízásokat át lehessen vinni a másik fizetési számlára. Az átadott információnak azonban a számlaváltáshoz szükséges mértékre kell korlátozódnia.
- (32) A tagállamközi számlanyitás megkönnyítése érdekében lehetővé kell tenni a fogyasztó számára, hogy – lehetőleg az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónál tartott egyetlen megbeszélésen – megbízassa az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatót az összes rendszeres átutalási megbízásnak vagy azok egy részének, valamint – a fogyasztó által megjelölt időponttól – a beszédesi megbízásoknak az új fizetési számlára való áthozatalával, valamint részletes tájékoztatást kapjon az új fizetési számláról.
- (33) A fogyasztót nem érheti pénzügyi veszteség, így például nem kötelezhető semmilyen díj vagy kamat megfizetésére a számlaváltásban részt vevő pénzforgalmi szolgáltatók valamelyikének hibájából kifolyólag. A fogyasztóra különösen nem háríthatók át azok a pénzügyi veszteségek, amelyek pótlólagos díjak, kamatok és egyéb költségek megfizetéséből, valamint a fizetések késedelmes teljesítése miatt felszámított bírságokból, kötbérekből és bármilyen más pénzügyi hátrányból erednek.
- (34) A tagállamoknak garantálniuk kell, hogy azokat a fogyasztókat, akik fizetési számlát szándékoznak nyitni, ne érje hátrányos megkülönböztetés nemzetiségük vagy tartózkodási helyük alapján. Bár fontos, hogy a hitelintézetek biztosítsák, hogy ügyfeleik ne használják fel a pénzügyi rendszert jogellenes célokra, például csalásra, pénzmosásra vagy a terrorizmus finanszírozására, nem korlátozhatják azon ügyfeleiket, akik fizetési számla más országban történő nyitásával és használatával kívánják kihasználni a belső piac előnyeit. A 2005/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾ rendelkezései ezért nem szolgálhatnak indokál a kereskedelmi szempontból kevésbé vonzó ügyfelek elutasításának.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2005. október 26-i 2005/60/EK irányelve a pénzügyi rendszereknek a pénzmosás, valamint terrorizmus finanszírozása céljára való felhasználásának megelőzéséről (HL L 309., 2005.11.25., 15. o.).

- (35) Az Unióban tartózkodásra jogosult fogyasztókat sem nemzetiségük, sem lakóhelyük miatt, sem pedig az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: a Charta) 21. cikkében említett egyéb alapon nem érheti hátrányos megkülönböztetés az Unión belül fizetésiszámla-nyitás igénylése, vagy az Unió belüli fizetési számlájuk használata során. Emellett az alapszintű fizetési számla nyitásának jogát a tagállamoknak a fogyasztó pénzügyi körülményeitől – például foglalkoztatási helyzetétől, jövedelmi szintjétől, hiteltörténetétől, illetve esetleges magáncsődjétől – függetlenül biztosítaniuk kell.
- (36) Az Unióban tartózkodásra jogosult és valamely tagállamban fizetési számlával nem rendelkező fogyasztók számára lehetővé kell tenni, hogy az adott tagállamban alapszintű fizetési számlát nyissanak és használjanak. Az „Unióban tartózkodásra jogosult személy” fogalmának ki kell terjednie mind az uniós polgárokra, mind a többek között a következő uniós jogi aktusokban rájuk ruházott jogokat már élvező harmadik országbeli állampolgárokra: az 1408/71/EGK tanácsi rendelet⁽¹⁾; a 2003/109/EK tanácsi irányelv⁽²⁾; a 859/2003/EK tanácsi rendelet⁽³⁾, valamint a 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽⁴⁾. A fogalomba bele kell tartozniuk a menekültek jogállásáról szóló 1951. július 28-i Genfi Egyezmény, az ahhoz fűzött 1967. január 31-i jegyzőkönyv és más vonatkozó nemzetközi egyezmények értelmében menedékjogért folyamodó személyeknek. A tagállamoknak továbbá a szolgáltatás igénybevevőjének fogalmát a területükön jelen lévő más, harmadik országbeli állampolgárokra is ki kell tudni terjeszteni.
- (37) A tagállamok számára biztosítani kell a lehetőséget, hogy a Szerződésekben garantált alapvető szabadságok maradéktalan tiszteletben tartása mellett előírják, hogy azok a fogyasztók, akik a területükön alapszintű fizetési számlát kívánna nyitni, a számlanyitáshoz kapcsolódó valós érdekeiket tanúsítsák. A 2005/60/EK irányelvvel összhangban a pénzmossa megelőzése érdekében elfogadott követelmények sérelme nélkül, a valós érdek tanúsításához feltételként nem írható elő a hitelintézetek helyiségeiben való személyes megjelenés.
- (38) A tagállamoknak gondoskodniuk kell arról, hogy elegendő számú hitelintézet kínáljon alapszintű fizetésiszámlaszolgáltatást ahhoz, hogy e szolgáltatás minden fogyasztónak a rendelkezésére álljon, és ezáltal megelőzzenek mindennemű, fogyasztókkal szembeni megkülönböztetést, és megakadályozzák a verseny torzulását. A hitelintézetek ezen elegendő számának meghatározása során olyan tényezőket kell figyelembe venni, mint például a hitelintézetek hálózatának kiterjedése, a tagállam területének nagysága, a fogyasztók megoszlása e területen, az egyes hitelintézetek piaci részesedése, valamint az, hogy az alapszintű fizetési számlák csak egy kis részét képviselik-e a hitelintézet által kínált fizetési számláknak. Az alapszintű szolgáltatásokat biztosító fizetési számlának elvben a lehető legtöbb hitelintézet kínálatának a részét kellene képeznie annak érdekében, hogy a fogyasztók számára garantált legyen a lakóhelyükhöz közeli hitelintézethez való számlanyitás lehetősége, semmilyen módon ne érje őket hátrányos megkülönböztetés az ilyen számlák nyitása tekintetében, és ténylegesen használhassák e számlákat. A tagállamoknak biztosítaniuk kell különösen azt, hogy ne kerüljön sor semmilyen látható megkülönböztetésre olyan formában, mint például eltérő külsejű bankkártya vagy eltérő számla- vagy bankkártyaszám alkalmazása. A tagállamok ugyanakkor előírározhatják azt is, hogy alapszintű fizetési számlát csak a hitelintézetek egy szűkebb csoportja kínáljon, ennek azonban indokoltnak kell lennie például annak alapján, hogy a szóban forgó hitelintézetek az adott tagállam területén olyannyira kiterjedt hálózattal rendelkeznek, hogy minden fogyasztót ki tudnának szolgálni, anélkül, hogy a fogyasztóknak jelentős utat kellene megtenniük otthonuktól, hogy az adott bankfiókot elérjék. Az alapszintű fizetési számlákat igénybe vevő fogyasztókat továbbá nem szabad semmilyen módon megfélemezni, és a cél hatékonyabban megvalósítható úgy, ha a tagállamok e célra a hitelintézetek szélesebb körét jelölik ki.
- (39) A tagállamoknak lehetővé kell tenni, hogy bevezessenek bizonyos mechanizmusokat annak érdekében, hogy az állandó lakcímmel nem rendelkező fogyasztók, a menedékkérők és az olyan fogyasztók is teljes mértékben élhessenek az ezen irányelv által biztosított lehetőségekkel, akik nem kaptak tartózkodási engedélyt, de kitoloncolásuk jogi vagy ténybeli okokból nem lehetséges.

⁽¹⁾ A Tanács 1971. június 14-i 1408/71/EGK rendelete a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról (HL L 149., 1971.7.5., 2. o.).

⁽²⁾ A Tanács 2003. november 25-i 2003/109/EK irányelve a harmadik országok huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező állampolgárainak jogállásáról (HL L 16., 2004.1.23., 44. o.).

⁽³⁾ A Tanács 2003. május 14-i 859/2003/EK rendelete az 1408/71/EGK és az 574/72/EGK rendelet rendelkezéseinek valamely harmadik ország e rendelkezések által pusztán állampolgárságuk okán nem érintett állampolgáira való kiterjesztéséről (HL L 124., 2003.5.20., 1. o.).

⁽⁴⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2004. április 29-i 2004/38/EK irányelve az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályaon kívül helyezéséről (HL L 158., 2004.4.30., 77. o.).

- (40) Az alapszintű fizetési számlához kapcsolódóan fogyasztói kérésre igénybe vehető folyószámlahitel hitelintézetek általi biztosításának engedélyezésekor a tagállamoknak lehetővé kell tenni, hogy a folyószámlahitelt felső összeghatárhoz és futamidő-maximumhoz kössék. A tagállamoknak biztosítaniuk kell továbbá, hogy a kapcsolódó díjakról szóló információk vonatkozásában a fogyasztók átlátható tájékoztatást kapjanak. Végezetül, a hitelintézeteknek az alapszintű fizetési számlához kapcsolódó folyószámlahitel kínálásakor meg kell felelniük a 2008/48/EK irányelv rendelkezéseinek.
- (41) Annak érdekében, hogy a szolgáltatók az alapszintű fizetési számlák felhasználóit megfelelő módon szolgálják ki, a tagállamoknak meg kell követelniük a hitelintézetektől annak biztosítását, hogy az e számlákkal foglalkozó személyzet megfelelő képzettséggel rendelkezzen, valamint hogy a fogyasztókat ne érintse hátrányosan az esetlegesen felmerülő összeférhetlenség.
- (42) A tagállamoknak lehetővé kell tenni, hogy engedélyezzék a hitelintézetek számára, hogy az alapszintű fizetési számla nyitását megtagadjassák azon fogyasztók esetében, akiknek az adott tagállamban már van egy legalább egyenértékű szolgáltatást nyújtó, aktív fizetési számlájuk. A hitelintézeteknek, annak megállapításához, hogy a fogyasztó rendelkezik-e már fizetési számlával, támaszkodni kell tudniuk a fogyasztó nyilatkozatára.
- (43) A tagállamok biztosítják, hogy a hitelintézetek az alapszintű fizetési számla iránti igényléseket az ezen irányelvben előírt határidőkön belül dolgozzák fel, és hogy az ilyen igénylés elutasítása esetén részletesen tájékoztassák a fogyasztót az elutasítás indokairól, kivéve, ha a tájékoztatás ellentétes lenne a nemzetbiztonsággal, a közrenddel vagy a 2005/60/EK irányelv rendelkezéseivel.
- (44) A fogyasztók számára garantálni kell az alapvető pénzforgalmi szolgáltatások egy bizonyos körének igénybevételi lehetőségét. Az alapszintű fizetési számlákhoz kapcsolódó szolgáltatásoknak magukban kell foglalniuk a pénzbevitel és a készpénzfelvétel lehetőségét. A fogyasztó számára lehetővé kell tenni olyan alapvető fizetési műveletek végrehajtását, mint a jövedelem, illetve juttatások fogadása, számlák rendezése, adók befizetése, valamint áruk és szolgáltatások vásárlása, többek között beszedéssel, átutalással, illetve fizetési kártya használatával. Biztosítani kell, hogy ezekkel a szolgáltatásokkal a fogyasztóknak lehetőségük legyen termékek és szolgáltatások online megvásárlására és arra, hogy adott esetben a hitelintézet online eszközein keresztül fizetési megbízásokat kezdeményezzenek. Az alapszintű fizetési számla azonban nem korlátozódhat online használatra, mivel ez akadályt jelentene az internet-hozzáféréssel nem rendelkező fogyasztók esetében. A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a számlanyitáshoz, a számlavezetéshez és a fizetési számla megszüntetéséhez kapcsolódó szolgáltatások, valamint a készpénzbefizetés, készpénzfelvétel és a hitelkártyától eltérő fizetési kártyával végzett fizetési műveletek tekintetében ne vonatkozzon semmilyen korlát a fogyasztónak az ezen irányelvben meghatározott árképzési szabályok szerint lehetővé tett műveletek számára. Az alapszintű fizetési számlához kapcsolódó átutalási és a beszedési megbízások végrehajtása, valamint az alapszintű fizetési számlához kapcsolódó, hitelkártyával végrehajtott műveletek tekintetében a tagállamok számára lehetőséget kell biztosítani az ezen irányelvben meghatározott árképzési szabályok szerint a fogyasztó számára biztosítandó műveletek minimális számának a meghatározására, feltéve, hogy az ezen műveletekhez kapcsolódó szolgáltatásokat a fogyasztó saját célra veszi igénybe. Annak meghatározásakor, hogy mi minősül személyes célra történő igénybevételnek, a tagállamoknak figyelembe kell venniük az általános fogyasztói magatartást és a bevett kereskedelmi gyakorlatot. A minimális szám túllépése után végzett műveletekért felszámított díjak semmiképpen sem lehetnek magasabbak a hitelintézet szokásos árképzési gyakorlata szerinti díjaknál.
- (45) Az alapszintű fizetési számlához kapcsolódóan kínálandó szolgáltatások körének és a biztosítandó fizetési műveletek minimális számának meghatározásának folyamata során figyelembe kell venni a tagállami sajátosságokat. Előfordulhat például, hogy egy adott tagállamban bizonyos szolgáltatások a fizetési számla teljes körű használatának garantálásához alapvetőnek minősülnek, mivel széles körben használatosak a tagállamban. Egyes tagállamokban például máig széles körben használják a csekkeket, míg más tagállamokban igen ritkán. Ennek az irányelvnek tehát lehetővé kell tennie, hogy a tagállamok meghatározzanak bizonyos további szolgáltatásokat, amelyek tagállami szinten alapvetőnek minősülnek, és amelyeket ezért az alapszintű fizetési számla keretében biztosítani kell. A tagállamoknak továbbá biztosítaniuk kell, hogy azok a díjak, amelyeket a hitelintézetek az ilyen, alapszintű fizetési számlához kapcsolódó további szolgáltatások ellenében felszámolnak, ésszerűek legyenek.

- (46) Az alapszintű fizetési számlát díjmentesen vagy ésszerű díj felszámításával kell biztosítani annak érdekében, hogy a fogyasztók lehető legszélesebb köre számára legyen elérhető. A tagállamoknak lehetővé kell tenni, hogy annak érdekében, hogy a bankszámlával nem rendelkező, kiszolgáltatott fogyasztókat a lakossági bankszolgáltatási piac igénybevételére bátorítsák, előírhatják, hogy az alapszintű fizetési számlákat az ilyen fogyasztók számára különösen kedvező feltételek mellett – például ingyenesen – kell biztosítani. A tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy szabadon döntsenek arról, milyen mechanizmust alkalmaznak azoknak a fogyasztóknak az azonosítására, akik élhetnek a kedvezőbb feltételek mellett biztosított alapszintű fizetési számlák előnyeivel, feltéve, hogy a mechanizmus garantálja, hogy e kiszolgáltatott fogyasztóknak valóban lehetőségük legyen alapszintű fizetési számlát nyitni, illetve használni. Ez a megközelítés mindenesetre nem érintheti azt a minden fogyasztót megillető jogot – a nem kiszolgáltatottakat is ideértve –, hogy legalábbis ésszerű áron biztosított legyen számukra az alapszintű fizetési számla nyitásának, illetve használatának lehetősége. Emellett a szerződésben meghatározott feltételek be nem tartása esetén a fogyasztót terhelő minden további díjnak szintén ésszerűnek kell lennie. A tagállamoknak a tagállami sajátosságok figyelembevételével kell meghatározniuk, mi minősül ésszerű díjnak.
- (47) A hitelintézetek csak rendkívüli körülmények között utasíthatják vissza az alapszintű fizetési számla nyitását vagy mondhatják fel a fizetésiszámla-szerződést, például a pénzmosásra és a terrorizmus finanszírozására, vagy a bűncselekmények megelőzésére és kivizsgálására vonatkozó jogszabályok be nem tartása esetén. Az elutasítást még ezekben az esetekben is csak az teheti indokolttá, ha a fogyasztó nem felel meg az említett jogszabályoknak, de az nem, hogy a jogszabályoknak való megfelelés ellenőrzése túlságosan nagy terhet jelent vagy költséges. Adódhatnak mindazonáltal olyan esetek, amikor a fogyasztó esetleg visszaél az alapszintű fizetési számlanyitási és -használati jogával. Lehetővé kell tenni például, hogy egy adott tagállam az olyan fogyasztóval szemben, aki bűncselekményt – például hitelintézettel szembeni súlyos csalást – követett el, a hasonló esetek előfordulásának megakadályozása céljából engedélyezi a hitelintézetek számára, hogy az bizonyos intézkedéseket foganatosítsanak. Ilyen intézkedés lehet például az adott fogyasztó valamely alapszintű fizetési számlanyitási, illetve -használati jogának egy bizonyos ideig való korlátozása. Előfordulhatnak továbbá olyan esetek, amikor szükség lehet a fizetési számla nyitása iránti kérelem előzetes elutasítására az olyan fogyasztók azonosítása céljából, akiknek a számára biztosítani lehetne a fizetési számla kedvezőbb feltételek melletti igénybevételének a lehetőségét. Ilyen esetben a hitelintézetnek tájékoztatnia kell a fogyasztót, hogy a díj ellenében biztosított fizetési számla iránti kérelmük elutasítása esetén az ingyenes alapszintű fizetési számla nyitása céljából igénybe veheti az ezen irányelvben meghatározott egyedi mechanizmust. Azonban mindkét fenti külön esetnek korlátozottnak és specifikusnak kell lennie, és a nemzeti jog pontosan meghatározott rendelkezésein kell alapulnia. A tagállamoknak lehetővé kell tenni, hogy annak meghatározásánál, hogy a hitelintézetek milyen további esetekben tagadhatják meg a fizetési számlát a fogyasztóktól, a lehetséges okok közé sorolhassák a közrendi és közbiztonsági okokat is.
- (48) A tagállamoknak és a hitelintézeteknek világos és érthető tájékoztatást kell adniuk a fogyasztóknak az alapszintű fizetési számla megnyitásához és használatához kapcsolódó jogokról. A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a kommunikációs intézkedések elégségesek és megfelelően célzottak legyenek, és eljussanak különösen a bankszámlával nem rendelkező, kiszolgáltatott és mobilis fogyasztókhoz. A hitelintézeteknek aktívan, elérhető módon biztosítaniuk kell a fogyasztók számára a tájékoztatást, és megfelelő segítséget kell nyújtaniuk a fogyasztók számára a kínált alapszintű fizetési számlák konkrét jellemzőire, a kapcsolódó díjakra, a használat feltételeire, valamint azokra a lépésekre vonatkozóan, amelyeket a fogyasztóknak az alapszintű fizetési számla nyitásához való joguk gyakorlása céljából követniük kell. A fogyasztókat mindenekelőtt tájékoztatni kell arról, hogy a kiegészítő szolgáltatások megvásárlása nem kötelező az alapszintű fizetési számla nyitásához, illetve használatához.
- (49) A tagállamoknak támogatniuk kell az olyan intézkedéseket, amelyek arra irányulnak, hogy bővítsék a leginkább kiszolgáltatott fogyasztók ismereteit, illetve útmutatást és segítséget nyújtsanak számukra pénzügyeik felelős kezelésében. Tájékoztatásra van szükség arról is, hogy milyen útmutatással szolgálhatnak a fogyasztók számára a különböző fogyasztói szervezetek és a nemzeti hatóságok. A tagállamoknak bátorítaniuk kell a hitelintézetek azon kezdeményezéseit is, amelyek az alapszintű fizetési számla biztosításának és a független pénzügyi ismeretterjesztésnek az összekapcsolására irányulnak.
- (50) Annak megkönnyítése érdekében, hogy a pénzforgalmi szolgáltatók tagállamközi alapon is kínálni tudják szolgáltatásaikat, az illetékes hatóságok közötti együttműködés, információcsere és vitarendezés céljából az ezen irányelv betartásáért felelős illetékes hatóságként ugyanazokat kell kijelölni, mint amelyek az 1093/2010/EU rendeletben foglaltak szerint az EBH égisze alatt működnek, vagy egyéb tagállami hatóságokat, amennyiben ez utóbbiak az ezen irányelv szerinti feladataik teljesítése keretében együttműködnek az EBH égisze alatt működő hatóságokkal.

- (51) A tagállamoknak ki kell jelölniük az ezen irányelv betartásának biztosítására felhatalmazott illetékes hatóságokat, és biztosítaniuk kell, hogy azok rendelkezzenek a feladataik teljesítéséhez szükséges összes vizsgálati és végrehajtási hatáskörrel, illetve megfelelő erőforrásokkal. Az illetékes hatóságok ezen irányelv bizonyos aspektusai tekintetében a jogi döntés meghozatalára hatáskörrel rendelkező bíróságokhoz benyújtott kereset, illetve adott esetben fellebbezés útján is eljárhatnak. Ez lehetővé tenné a tagállamok számára – különösen olyan esetekben, amikor az ezen irányelvben foglalt rendelkezéseket a polgári jogba ültetik át –, hogy a szóban forgó rendelkezések végrehajtását a vonatkozó szervekre és a bíróságokra hagyják. A tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy az ezen irányelvben megállapított különféle kötelezettségek érvényesítésére más és más illetékes hatóságot jelöljenek ki. Egyes rendelkezések esetében például a tagállamok kijelölhetik a fogyasztóvédelem érvényesítéséért felelős illetékes hatóságokat, más rendelkezések esetében pedig dönthetnek a prudenciális felügyeleti hatóság mellett. A különböző illetékes hatóságok kijelölésének a lehetősége nem érintheti a folyamatos felügyeletre, valamint az illetékes hatóságok közötti együttműködésre vonatkozó, ezen irányelvben előírt kötelezettségeket.
- (52) Az ebben az irányelvben megállapított jogokat és kötelezettségeket illető viták rendezésére a fogyasztóknak jogot kell biztosítani az érdemi és hathatós alternatív vitarendezési eljáráshoz. Ezt a 2013/11/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾ az ilyen tárgyú szerződéses jogviták tekintetében már biztosítja. Emellett azonban a fogyasztóknak az ezen irányelvből eredő jogokat és kötelezettségeket érintő, a szerződésüket megelőző viták esetén is biztosítani kell az alternatív vitarendezési eljáráshoz való jogot, például ha megtagadják tőlük az alapszintű fizetési számla nyitását, illetve használatát. Ez az irányelv tehát úgy rendelkezik, hogy a benne megállapított jogokat és kötelezettségeket illető viták rendezésére a fogyasztóknak jogot kell biztosítani az alternatív vitarendezési eljáráshoz, függetlenül attól, hogy szerződésre vonatkozó vagy szerződés előtt felmerülő vitáról van szó. Az alternatív vitarendezési eljárásnak és az ezt végző fórumoknak meg kell felelniük a 2013/11/EU irányelv követelményeinek. Az ezen irányelvnek való megfeleléshez szükséges a fogyasztók személyes adatainak feldolgozása. Az adatfeldolgozást a személyes adatok feldolgozása vonatkozásában a 95/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽²⁾ szabályozza. Ennek az irányelvnek ezért összhangban kell lennie a 95/46/EK irányelvben meghatározott szabályokkal.
- (53) A tagállamoknak első alkalommal ennek az irányelvnek a hatálybalépésétől számított négy éven belül, majd két évente megbízható éves statisztikákat kell gyűjteniük a jelen irányelv által bevezetett intézkedések működéséről. Indokolt, hogy ehhez bármely megfelelő információforrást felhasználjanak, és az információkat el kell juttatniuk a Bizottsághoz. A Bizottságnak a tagállamoktól kapott információk alapján az első alkalommal ezen irányelv hatálybalépésétől számított négy év elteltével, majd két évente jelentést kell benyújtania.
- (54) A piaci fejlemények, például új típusú fizetési számlák és pénzforgalmi szolgáltatások megjelenése, valamint az uniós jog egyéb területeinek fejleményei, illetve a tagállami tapasztalatok figyelembevétele érdekében öt évvel az irányelv hatálybalépését követően el kell végezni az irányelv felülvizsgálatát. A felülvizsgálaton alapuló jelentésnek tartalmaznia kell a Bizottság által az ezen irányelv vonatkozásában kezdeményezett kötelelességszegési eljárások listáját. Tartalmaznia kell továbbá egy felmérést az ezen irányelv hatálya alá tartozó fizetési számlákért a tagállamokban felszámított díjak átlagos szintjéről, annak vonatkozásában, hogy a bevezetett intézkedések javították-e a fogyasztók körében a fizetési számlák díjainak megértését és a fizetési számlák összehasonlíthatóságát, hogy könnyebbé vált-e a fizetésiszámla-váltás, valamint hogy hány számlatulajdonos váltott fizetési számlát az irányelv átültetése óta.

Elemezni kell továbbá az alapszintű fizetési számlát kínáló szolgáltatók számát és azt, hogy hány ilyen számlát nyitottak többek között a korábban bankszámlával nem rendelkező fogyasztók, hogy melyek a tagállamok bevált gyakorlatai a pénzforgalmi szolgáltatások igénybevételét illetően kirekesztett fogyasztók számának a csökkentésére, valamint hogy éves szinten, átlagosan milyen díj kerül felszámításra az alapszintű fizetési számlákért. Fel kell mérnie a fizetési számlák uniós szintű hordozhatóságának bevezetéséből fakadó költségeket és előnyöket, és annak a keretrendszernek a megvalósíthatóságát is, amely egyazon tagállamon belül biztosítaná a fizetési műveletek automatikus átírást egy fizetési számláról a másikra, és ehhez kapcsolódóan automatikus értesítést küldene a fizetést fogadó vagy a fizető félnek a művelet átírástól; továbbá a számlaváltási szolgáltatások olyan esetekre való kiterjesztéséről, amikor a korábbi és az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltató más-más tagállamban található. Ki kell terjednie továbbá a meglévő intézkedések hatékonyságának felmérésére, valamint

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2013. május 21-i 2013/11/EU irányelve a fogyasztói jogviták alternatív rendezéséről, valamint a 2006/2004/EK rendelet és a 2009/22/EK irányelv módosításáról (HL L 165., 2013.6.18., 63. o.).

⁽²⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 1995. október 24-i 95/46/EK irányelve a személyes adatok feldolgozása vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról (HL L 281., 1995.11.23., 31. o.).

annak vizsgálatára, hogy szükség van-e további intézkedésekre a pénzügyi kirekesztés felszámolása, illetve a társadalom kiszolgáltatott tagjainak a túlzott eladósodottság kapcsán való segítségnyújtás terén. Értékelni kell azt is, hogy a csomagban kínált termékek esetében a pénzforgalmi szolgáltatók által nyújtandó tájékoztatásra vonatkozó előírások elegendőek-e, vagy szükség van-e további intézkedésekre. Ugyancsak fel kell mérnie, hogy szükség van-e további intézkedésekre az összehasonlító webhelyek kapcsán, illetve szükség van-e az összehasonlító webhelyek akkreditálására. A Bizottságnak a jelentést be kell nyújtania az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak, adott esetben jogalkotási javaslatokkal kiegészítve.

- (55) Ezen irányelv tiszteletben tartja az alapvető jogokat, és – az Európai Unióról szóló szerződés (EUSZ) 6. cikke (1) bekezdésével összhangban – megfelel a Charta által elismert elveknek.
- (56) Mivel ezen irányelv célját – nevezetesen azt, hogy elősegítse a fizetési számlákhoz kapcsolódó díjak összehasonlíthatóságát, a fizetésiszámla-váltást és az alapszintű fizetési számla nyitását, illetve használatát – a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, az Unió szintjén azonban a piaci fragmentáltság leküzdésének és az egyenlő uniós versenyfeltételek biztosításának szükségessége miatt e célok jobban megvalósíthatók, az Unió intézkedéseket hozhat az EUSZ 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően. Az említett cikkben foglalt arányosság elvének megfelelően ez a határozat nem lépi túl az e célok eléréséhez szükséges mértéket.
- (57) A tagállamoknak és a Bizottságnak a magyarázó dokumentumokról szóló, 2011. szeptember 28-i együttes politikai nyilatkozatával⁽¹⁾ összhangban a tagállamok vállalták, hogy az átültető intézkedéseikről szóló értesítéshez indokolt esetben mellékelnek egy vagy több olyan dokumentumot, amely részletesen ismerteti az irányelv elemei és az azt átültető nemzeti jogi eszközök megfelelő részei közötti kapcsolatot. Ezen irányelv tekintetében a jogalkotó úgy ítéli meg, hogy indokolt ilyen dokumentumok átadása.
- (58) Az európai adatvédelmi biztossal konzultációt folytattak,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

I. FEJEZET

TÁRGY, HATÁLY ÉS FOGALOMMEGHATÁROZÁSOK

1. cikk

Tárgy és hatály

(1) Ez az irányelv a fogyasztóknak az Unióban vezetett fizetési számlák után felszámított díjak átláthatóságára és összehasonlíthatóságára, a tagállamon belüli fizetésiszámla-váltásra, valamint a más tagállamban való fizetési számlanyitás fogyasztók számára való egyszerűsítésére vonatkozó szabályokat rögzíti.

(2) Az irányelv egyúttal meghatározza azon szabályok és feltételek keretét is, amelyekkel összhangban a tagállamoknak biztosítaniuk kell a fogyasztók számára az Unióban az alapszintű fizetési számla nyitásához és használatához való jogot.

(3) A II. és III. fejezet a pénzforgalmi szolgáltatókra alkalmazandó.

(4) A IV. fejezet a hitelintézetekre alkalmazandó.

A tagállamok dönthetnek úgy, hogy a IV. fejezetet a hitelintézetektől eltérő pénzforgalmi szolgáltatókra is alkalmazzák.

⁽¹⁾ HL C 369., 2011.12.17., 14. o.

(5) A tagállamok dönthetnek úgy, hogy a 2013/36/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾ 2. cikkének (5) bekezdésében említett jogalanysokra nem alkalmazzák ezen irányelv rendelkezéseinek egy részét vagy egészét.

(6) Ez az irányelv azon fizetési számlákra alkalmazandó, amelyek lehetővé teszik a fogyasztók számára legalább az alábbi műveleteket:

- a) pénz befizetése a fizetési számlára;
- b) készpénz felvétele a fizetési számláról;
- c) fizetési műveletek teljesítése és fogadása, ideértve az átutalás teljesítését harmadik félnek, illetve fogadását harmadik féltől.

A tagállamok dönthetnek úgy, hogy az irányelv egy részét vagy egészét az első albekezdésben nem említett fizetési számlákra is alkalmazzák.

(7) Az alapszintű fizetési számla ezen irányelv szerinti nyitásának és használatának összhangban kell lennie a 2005/60/EK irányelvvel.

2. cikk

Fogalommeghatározások

Ezen irányelv alkalmazásában:

1. „fogyasztó”: bármely természetes személy, aki nem kereskedelmi, üzleti vagy szakmai célból jár el;
2. „az Unióban tartózkodásra jogosult személy”: olyan természetes személy, aki az uniós jogi aktusok vagy a nemzeti jogszabályok értelmében jogosult valamely tagállamban tartózkodni, beleértve az állandó lakóhellyel nem rendelkező fogyasztókat és a menekültek jogállásáról szóló 1951. július 28-i Genfi Egyezmény, az ahhoz fűzött 1967. január 31-i jegyzőkönyv és más vonatkozó nemzetközi egyezmények értelmében menedékjogért folyamodó személyeket;
3. „fizetési számla”: egy vagy több fogyasztó nevében vezetett olyan számla, amely fizetési műveletek teljesítésére szolgál;
4. „pénzforgalmi szolgáltatás”: a 2007/64/EK irányelv 4. cikkének 3. pontjában meghatározott pénzforgalmi szolgáltatás;
5. „fizetési művelet”: a fizető fél vagy a kedvezményezett által kezdeményezett pénzbefizetés, -átutalás vagy -felvétel, függetlenül a fizető fél és a kedvezményezett közötti mögöttes kötelezettségektől;
6. „a fizetési számlához kapcsolódó szolgáltatások”: a fizetési számla nyitásához, vezetéséhez és lezárásához kapcsolódó összes szolgáltatás, beleértve a pénzforgalmi szolgáltatásokat és a 2007/64/EK irányelv 3. cikke g) pontja hatálya alá tartozó fizetési műveleteket, a folyószámlahitelt és a hiteltűllépést is;
7. „pénzforgalmi szolgáltató”: a 2007/64/EK irányelv 4. cikkének 9. pontjában meghatározott pénzforgalmi szolgáltató;

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2013. június 26-i 2013/36/EU irányelve a hitelintézetek tevékenységéhez való hozzáférésről és a hitelintézetek és befektetési vállalkozások prudenciális felügyeletéről, a 2002/87/EK irányelv módosításáról, a 2006/48/EK és a 2006/49/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 176., 2013.6.27., 338. o.).

8. „hitelintézet”: az 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet ⁽¹⁾ 4. cikke (1) bekezdésének 1. pontjában meghatározott hitelintézet;
9. „fizetési eszköz”: a 2007/64/EK irányelv 4. cikkének 23. pontjában meghatározott fizetési eszköz;
10. „korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltató”: az a pénzforgalmi szolgáltató, amely továbbítja a számlaváltáshoz szükséges információkat;
11. „új számlavezető pénzforgalmi szolgáltató”: az a pénzforgalmi szolgáltató, amelynek a számlaváltáshoz szükséges információkat továbbítják;
12. „fizetési megbízás”: a fizető félnek vagy a kedvezményezettnek a saját pénzforgalmi szolgáltatója számára adott, fizetési művelet teljesítésére vonatkozó bármely utasítása;
13. „fizető fél”: az a természetes vagy jogi személy, aki vagy amely fizetési számla tulajdonosaként arról fizetési megbízást hagy jóvá, vagy fizetési számla hiányában az a természetes vagy jogi személy, aki vagy amely egy kedvezményezett fizetési számlájának javára fizetési megbízást ad;
14. „kedvezményezett”: az a természetes vagy jogi személy, aki vagy amely a fizetési művelet tárgyát képező pénzeszközök szándékolt jogosultja;
15. „díjak”: a fogyasztó által a pénzforgalmi szolgáltatónak a fizetési számlához kapcsolódó szolgáltatásokért vagy azokkal kapcsolatban adott esetben fizetendő mindenfajta díj és büntetés;
16. „betéti kamatláb”: az a kamatrátá, amely alapjául szolgál a fizetési számlán elhelyezett összeg után a fogyasztónak fizetett kamat meghatározásához;
17. „tartós adathordozó”: olyan eszköz, amely a fogyasztó számára lehetővé teszi a személyesen a fogyasztónak címzett adatoknak a későbbi visszaolvasásra alkalmas formában és az adat felhasználási céljának megfelelő időtartamig történő tárolását, valamint a tárolt adatok változatlan formában történő megjelenítését;
18. „számlaváltás vagy számlaváltási szolgáltatás”: a fogyasztó kérésére a valamely fizetési számlán végrehajtott, rendszeres átutalásra, rendszeres beszedésre és rendszeres beérkező átutalásokra vonatkozó rendszeres fizetési megbízások mindegyikére vagy némelyikére vonatkozó információknak az egyik pénzforgalmi szolgáltatótól egy másik pénzforgalmi szolgáltatóhoz történő transzfere vagy az egyik fizetési számla pozitív számlaegyenlegének a másikra való transzfere, vagy mindkettő, akár a korábbi fizetési számla lezárásával, akár anélkül;
19. „beszedés”: a fizető fél fizetési számláját megterhelő belföldi vagy határon átnyúló pénzforgalmi szolgáltatás, amelynél a fizetési műveletet a kedvezményezett kezdeményezi, a fizető fél hozzájárulása alapján;
20. „átutalás”: a fizető fél rendelkezése alapján végzett olyan belföldi vagy határon átnyúló pénzforgalmi szolgáltatás, amelynek során a fizető fél pénzforgalmi szolgáltatójánál vezetett fizetési számláját fizetési művelettel vagy ilyen műveletek sorozatával a kedvezményezett fizetési számlájának javára megterhelik;

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2013. június 26-i 575/2013/EU rendelete a hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról (HL L 176., 2013.6.27., 1. o.).

21. „rendszeres átutalási megbízás”: a fizető fél által a fizető fél számláját vezető pénzforgalmi szolgáltatónak adott utasítás, amely rendszeres időközönként vagy meghatározott időpontokban való átutalás teljesítésére irányul;
22. „pénz”: bankjegyek és pénzérték, számlapénz, valamint a 2009/110/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾ 2. cikke 2. pontjában szereplő meghatározás szerinti elektronikus pénz;
23. „keretszerződés”: egyedi és sorozatos fizetési műveletek jövőbeni teljesítését szabályozó pénzforgalmi szolgáltatási szerződés, amely fizetési számla nyitására vonatkozó kötelezettséget és annak feltételeit is tartalmazhatja;
24. „munkanap”: az a nap, amelyen a megfelelő pénzforgalmi szolgáltató a fizetési művelet teljesítéséhez szükséges módon nyitva tart;
25. „folyószámlahitel”: olyan kifejezett hitelmegállapodás, amellyel a pénzforgalmi szolgáltató a fogyasztó fizetési számlájának aktuális egyenlegét meghaladó pénzüsszeget bocsát a fogyasztó rendelkezésére;
26. „hiteltúllépés”: olyan hallgatólagosan elfogadott folyószámlahitel, amellyel a pénzforgalmi szolgáltató a fogyasztó fizetési számlájának aktuális egyenlegét vagy a megállapodás szerinti folyószámlahitelét meghaladó pénzüsszeget bocsát a fogyasztó rendelkezésére;
27. „illetékes hatóság”: valamely tagállam által a 21. cikknek megfelelően illetékesként kijelölt hatóság.

II. FEJEZET

A FIZETÉSI SZÁMLÁHOZ KAPCSOLÓDÓ DÍJAK ÖSSZEHASONLÍTHATÓSÁGA

3. cikk

A legjellemzőbb, nemzeti szinten díjköteles, fizetési számlához kapcsolódó szolgáltatások jegyzéke és egységesített terminológia

(1) A tagállamok összeállítanak egy legalább 10 és legfeljebb 20 tételből álló ideiglenes jegyzéket a legjellemzőbb, nemzeti szinten – legalább egy pénzforgalmi szolgáltató által kínált – díjköteles, fizetési számlához kapcsolódó szolgáltatásokról. A jegyzéknek minden rajta szereplő szolgáltatás esetében tartalmaznia kell a vonatkozó megnevezést és fogalommeghatározást. A tagállam minden hivatalos nyelven egy szolgáltatásra csak egy megnevezés használható.

(2) Az (1) bekezdés alkalmazása során a tagállamok azon szolgáltatásokat veszik figyelembe:

a) amelyeket a fogyasztók a fizetési számlájukhoz kapcsolódóan a leggyakrabban veszik igénybe;

b) amelyek a fogyasztók számára mind összességében, mind egyenként a legnagyobb költséggel járnak.

Annak biztosítása érdekében, hogy az első bekezdés első albekezdésében meghatározott feltételek alkalmazása megfelelő legyen, az EBH az 1093/2010/EU rendelet 16. cikke alapján 2015. március 18-ig iránymutatást bocsát ki.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2009. szeptember 16-i 2009/110/EK irányelve az elektronikuspénz-kibocsátó intézmények tevékenységének megkezdéséről, folytatásáról és prudenciális felügyeletéről, a 2005/60/EK és a 2006/48/EK irányelv módosításáról, valamint a 2000/46/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 267., 2009.10.10., 7. o.).

(3) A tagállamok 2015. szeptember 18-ig értesítik a Bizottságot és az EBH-t az (1) bekezdésben említett ideiglenes jegyzékről. A tagállamok kérésre kiegészítő tájékoztatást nyújtanak a Bizottság részére azokról az adatokról, amelyek alapján a (2) bekezdésben meghatározott feltételek figyelembevételével a jegyzékeket összeállították.

(4) Az EBH az (3) bekezdés szerint benyújtott ideiglenes jegyzékek alapján szabályozástechnikai standardtervezetet dolgoz ki az azon szolgáltatások uniós szinten egységesített terminológiájára vonatkozóan, amelyek legalább a tagállamok többségében jellemzőek. Az uniós szinten egységesített terminológiának a több tagállamban egyaránt jellemző szolgáltatások egységes megnevezését és fogalommeghatározását kell tartalmaznia, és az Unió intézményeinek minden hivatalos nyelvén elérhetővé kell tenni. Egy tagállam minden egyes hivatalos nyelvén egy szolgáltatásra csak egy meghatározást lehet használni.

Az EBH ezen szabályozástechnikai standardtervezeteket 2016. szeptember 18-ig benyújtja a Bizottsághoz.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 10–14. cikkében meghatározott eljárással összhangban történő elfogadására.

(5) A tagállamok beépítik a (4) bekezdés szerint kialakított, uniós szinten egységesített terminológiát az (1) bekezdésben említett ideiglenes jegyzékbe, és az így létrejött, a legjellemzőbb fizetési számlához kapcsolódó szolgáltatások végleges jegyzékét haladéktalanul, legkésőbb a (4) bekezdésben említett, felhatalmazáson alapuló jogi aktus hatálybalépésétől számított három hónapon belül közzéteszik.

(6) A tagállamok az 5. cikkben említett végleges lista közzétételét követően négyévente megvizsgálják, és adott esetben naprakésszé teszik a legjellemzőbb szolgáltatásoknak az (1) és (2) bekezdés szerint összeállított jegyzékét. Vizsgálatuk eredményéről értesítik a Bizottságot és az EBH-t, illetve adott esetben megküldik nekik a legjellemzőbb szolgáltatások naprakésszé tett jegyzékét. Az EBH felülvizsgálja és adott esetben naprakésszé teszi az uniós szinten egységesített terminológiát a (4) bekezdéssel összhangban lévő eljárás keretében. Az uniós szinten egységesített terminológia naprakésszé tételét követően a tagállamok naprakésszé teszik és közzéteszik az (5) bekezdés szerinti végleges jegyzéküket, valamint biztosítják, hogy a pénzforgalmi szolgáltatók a naprakésszé tett megnevezéseket és fogalommeghatározásokat használják.

4. cikk

Díjjegyzék és glosszárrium

(1) A 2007/64/EK irányelv 42. cikke (3) bekezdésének, illetve a 2008/48/EK irányelv II. fejezetének sérelme nélkül a tagállamok biztosítják, hogy a pénzforgalmi szolgáltatók a fizetési számla-szerződés megkötését megelőzően, kellő időben papíron vagy más tartós adathordozón díjjegyzéket bocsássanak a fogyasztó rendelkezésére, amely tartalmazza a fizetési számlához kapcsolódó legjellemzőbb szolgáltatásoknak az ezen irányelv 3. cikk (5) bekezdése szerinti végleges jegyzékében lévő egységesített megnevezéseket és – amennyiben az adott szolgáltatást valamely pénzforgalmi szolgáltató nyújtja – az egyes szolgáltatások vonatkozó díjait.

(2) A díjjegyzéknek

a) rövid és önálló dokumentumnak kell lennie;

b) könnyen olvasható, egyértelmű megjelenítéssel és elrendezéssel, olvasható méretű karakterekkel kell készülnie;

c) ha eredetileg színesben készült, olvashatónak kell maradnia fekete-fehérben nyomtatott vagy fénymásolt formában is;

d) annak a tagállamnak a hivatalos nyelvén kell készülnie, amelyben a fizetési számla nyitható, illetve amennyiben a fogyasztó és a pénzforgalmi szolgáltató erről megállapodik, más nyelven is készülhet;

- e) pontosnak kell lennie, nem lehet megtévesztő, és a benne szereplő díjakat a fizetési számla pénznemében, vagy a fogyasztó és a pénzforgalmi szolgáltató megállapodása alapján az Unió más pénznemében kell kifejezni;
- f) az egyéb dokumentumoktól való megkülönböztetés céljából az első oldal tetején egy közös szimbólum mellett szerepelnie kell rajta a „Díjjegyzék” címnek; és
- g) nyilatkozatot kell tartalmaznia arról, hogy a fizetési számlához kapcsolódó legjellemzőbb szolgáltatások díjait tartalmazza, és hogy a szolgáltatásokra vonatkozó, szerződést megelőző és szerződéses teljes körű tájékoztatás más dokumentumokban érhető el.

A tagállamok rendelkezhetnek úgy is, hogy az (1) bekezdéssel összefüggésben a díjjegyzéket egyéb uniós, illetve nemzeti, jogi aktusokban előírt információkkal együtt kell rendelkezésre bocsátani, feltéve, hogy az ezen bekezdés első albekezdésében szereplő valamennyi követelmény teljesül.

(3) Amennyiben egy vagy több szolgáltatást fizetési számlához kapcsolódó szolgáltatásokból álló csomag részeként kínálnak, a díjjegyzékben fel kell tüntetni a teljes csomag díját, a csomagban foglalt szolgáltatásokat és azok mennyiségét, valamint a szolgáltatások díját arra az esetre, ha azok mennyisége meghaladja a csomag díjában foglalt mennyiséget.

(4) A tagállamok kötelezik a pénzforgalmi szolgáltatókat, hogy a fogyasztók rendelkezésére bocsássanak egy glosszáriumot, amely tartalmazza legalább a 3. cikk (5) bekezdésében említett végleges jegyzékében szereplő egységesített megnevezéseket, valamint a kapcsolódó fogalommeghatározásokat.

A tagállamok biztosítják, hogy az első albekezdésben említett glosszárium, az esetleges egyéb fogalommeghatározásokat is beleértve, világos és egyértelmű szövegezésű, a köznap szöhasználatnak megfelelő legyen, és ne legyen megtévesztő.

(5) A díjjegyzéket és a glosszáriumot a pénzforgalmi szolgáltatóknak bármikor a fogyasztó rendelkezésére kell bocsátania. A pénzforgalmi szolgáltatóknak ezeket könnyen hozzáférhető módon kell elérhetővé tennie – a fogyasztóktól eltérő személyek számára is – azon helyiségeiben, amelyekbe a fogyasztók beléphetnek, illetve amennyiben lehetséges, a honlapján elektronikus formában. A fogyasztó kérésére ezeket papíron vagy egyéb tartós adathordozón is díjmentesen rendelkezésre kell bocsátani.

(6) Az EBH-nak a nemzeti hatóságokkal folytatott konzultációt és fogyasztói teszteleseket követően végrehajtás-technikai standardtervezeteket kell kidolgoznia a díjjegyzék egységesített formátuma és egységes szimbóluma tekintetében.

Az EBH ezen végrehajtás-technikai standardtervezeteket 2016. szeptember 18-ig benyújtja a Bizottsághoz.

A Bizottság felhatalmazást kap az e bekezdés első albekezdésében említett végrehajtás-technikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 15. cikkével összhangban történő elfogadására.

(7) Az uniós szinten egységesített terminológiának a 3. cikk (6) bekezdése szerinti naprakésszé tételét követően szükség esetén az EBH felülvizsgálja és naprakésszé teszi a díjjegyzék egységesített formátumát és egységes szimbólumát az e cikk (6) bekezdése szerinti eljárást követve.

5. cikk

Díjkimutatás

(1) A 2007/64/EK irányelv 47. és 48. cikkének, valamint a 2008/48/EK irányelv 12. cikkének sérelme nélkül a tagállamok biztosítják, hogy a pénzforgalmi szolgáltatók évente legalább egyszer díjmentesen kimutatást bocsássanak a fogyasztók rendelkezésére a fizetési számlához kapcsolódó szolgáltatások igénybevételével kapcsolatosan felmerült valamennyi díjról, valamint adott esetben az e cikk (2) bekezdésének c) és d) pontjában említett kamatlábakról. A pénzforgalmi szolgáltatóknak adott esetben alkalmazniuk kell az ezen irányelv 3. cikk (5) bekezdésében említett végleges jegyzékében szereplő egységesített megnevezéseket.

A díjkimutatás rendelkezésére bocsátáshoz alkalmazott kommunikációs csatornáról meg kell állapodni a fogyasztóval. A díjkimutatást – legalább a fogyasztó kérésére – papíron is rendelkezésre kell bocsátani.

(2) A díjkimutatásnak legalább a következő információkat kell tartalmaznia:

- a) az egyes szolgáltatásokért felszámított egységnyi díj és az, hogy az érintett időszakban hányszor vették igénybe az adott szolgáltatást, illetve, amennyiben a fogyasztó szolgáltatáscsomagot vett igénybe, a teljes csomagért felszámított díj, valamint az, hogy az érintett időszak során hány alkalommal került felszámításra az adott csomagdíj, valamint adott esetben azon szolgáltatások díja, amelyek mennyisége meghaladja a csomag díjában foglalt mennyiséget;
- b) az érintett időszakban az egyes szolgáltatásokért, az egyes szolgáltatáscsomagokért, valamint a csomag díjában foglalt mennyiséget meghaladó mennyiségben nyújtott szolgáltatásokért felszámított díjak teljes összege;
- c) adott esetben a fizetési számlára alkalmazott folyószámlahitel-kamatláb és az érintett időszak során felszámított folyószámlahitel-kamat teljes összege;
- d) adott esetben a fizetési számlára alkalmazott betéti kamatláb és az érintett időszak alapján járó kamat teljes összege;
- e) az érintett időszakban nyújtott összes szolgáltatás vonatkozásában felszámított díjak teljes összege.

(3) A díjkimutatásnak

- a) könnyen olvasható, egyértelmű megjelenítéssel és elrendezéssel, olvasható méretű karakterekkel kell készülnie;
- b) pontosnak, egyértelműnek és a fizetési számla pénznemében, vagy a fogyasztó és a pénzforgalmi szolgáltató megállapodása alapján más pénznemben meghatározottnak kell lennie;
- c) az egyéb dokumentumoktól való megkülönböztetés céljából az első oldal tetején egy közös szimbólum mellett szerepelnie kell rajta a „Díjkimutatás” címnek; és
- d) annak a tagállamnak a hivatalos nyelvén kell készülnie, amelyben a fizetési számla nyitható, illetve amennyiben a fogyasztó és a pénzforgalmi szolgáltató erről megállapodik, más nyelven is készülhet.

A tagállamok rendelkezhetnek úgy is, hogy a díjkimutatást más uniós, illetve nemzeti jogi aktusokban előírt információkkal együtt kell rendelkezésre bocsátani, feltéve, hogy az első albekezdésben szereplő valamennyi követelmény teljesül.

(4) Az EBH-nak a nemzeti hatóságokkal folytatott konzultációt és fogyasztói teszteleseket követően végrehajtás-technikai standardokat kell kidolgoznia a díjkimutatás egységesített formátuma és egységes szimbóluma tekintetében.

Az EBH az első albekezdésben említett végrehajtás-technikai standardtervezeteket 2016. szeptember 18-ig benyújtja a Bizottsághoz.

A Bizottság felhatalmazást kap az ezen bekezdés első albekezdésben említett végrehajtás-technikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 15. cikkével összhangban történő elfogadására.

(5) Az uniós szinten egységesített terminológiának a 3. cikk (6) bekezdése szerinti naprakésszé tételét követően szükség esetén az EBH felülvizsgálja és naprakésszé teszi a díjkimutatás egységesített formátumát és egységes szimbólumát az e cikk (4) bekezdése szerinti eljárás t követve.

6. cikk

A fogyasztók tájékoztatása

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a pénzforgalmi szolgáltatók a fogyasztóknak szóló, szerződésekkel kapcsolatos, kereskedelmi és marketing célú tájékoztatókban adott esetben a 3. cikk (5) bekezdésében említett végleges jegyzékében meghatározott egységesített megnevezéseket alkalmazzák. A pénzforgalmi szolgáltatók a díjjegyzékben és a díjkimutatásban használhatnak márkanéveket is, amennyiben az ilyen márkanéveket a 3. cikk (5) bekezdésében említett jegyzékben meghatározott egységesített megnevezések mellett, a szolgáltatások másodlagos elnevezéseként tüntetik fel.

(2) A pénzforgalmi szolgáltatók a fogyasztóknak szóló, szerződésekkel kapcsolatos, kereskedelmi és marketing célú tájékoztatókban az általuk nyújtott szolgáltatások megnevezésére használhatnak márkanéveket is, amennyiben adott esetben egyértelműen feltüntetik a 3. cikk (5) bekezdésében említett végleges jegyzékben szereplő megfelelő egységesített megnevezést.

7. cikk

Összehasonlító weboldal

(1) A tagállamok biztosítják, hogy legalább egy olyan weboldal díjmentesen a fogyasztók rendelkezésére álljon, amelyen szerepel legalább a pénzforgalmi szolgáltatók által a 3. cikk (5) bekezdésében említett végleges jegyzékben szereplő szolgáltatásokért tagállami szinten felszámított díjak összehasonlítása.

Az összehasonlító weboldalakat magánüzemeltetők vagy hatóságok üzemeltethetik.

(2) A tagállamok előírhatják, hogy az (1) bekezdésben említett összehasonlító weboldalakon a pénzforgalmi szolgáltató által nyújtott szolgáltatás szintjére vonatkozó további összehasonlítási tényezők is szerepeljenek.

(3) Az (1) bekezdéssel összhangban létrehozott összehasonlító weboldaloknak

a) működésük szempontjából függetlennek kell lenniük, biztosítva, hogy a különböző pénzforgalmi szolgáltatók egyenlő súllyal szerepelhessenek a keresési találatokban;

b) egyértelműen fel kell tüntetniük a tulajdonosaikat;

c) az összehasonlítás alapjául egyértelmű, objektív kritériumokat kell meghatározniuk;

d) közérthető és egyértelmű nyelvezetet kell használniuk, adott esetben a 3. cikk (5) bekezdésében említett végleges jegyzékben szereplő egységesített megnevezéseket alkalmazva;

e) pontos és naprakész tájékoztatást kell nyújtaniuk, továbbá jelezni kell rajtuk a legutóbbi frissítés időpontját;

f) széles körű fizetésiszámla-kínálatot kell tartalmazniuk, a piac jelentős részét bemutatva, és amennyiben a feltüntetett információk nem jelentik a piac teljes áttekintését, ezt az eredmények bemutatását megelőzően egyértelműen jelezni kell; és

g) hatékony eljárást kell biztosítaniuk a közzétett díjakról szóló, a valóságnak meg nem felelő információk bejelentésére.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy a fogyasztók számára az interneten információ álljon rendelkezésre az ezen cikknek megfelelő weboldalak meglétéről.

8. cikk

Más termékkel, illetve szolgáltatássalcsomagban kínált fizetési számlák

A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben a pénzforgalmi szolgáltató a fizetési számlát csomagban, olyan más termékkel vagy szolgáltatással együtt kínálja, amely nem fizetési számlához kapcsolódó szolgáltatás, tájékoztassa a fogyasztót, hogy a fizetési számla külön is megvásárolható-e, és ha igen, külön tájékoztatást nyújtson a többi, ebben a csomagban kínált, de önállóan is megvásárolható termékkel és szolgáltatással összefüggő költségekről és díjakról.

III. FEJEZET

SZÁMLAVÁLTÁS

9. cikk

A számlaváltási szolgáltatás nyújtása

A tagállamok biztosítják, hogy a pénzforgalmi szolgáltatók minden olyan fogyasztónak nyújtsák a 10. cikkben ismertetett, azonos pénznemben vezetett fizetési számlák közötti számlaváltási szolgáltatást, aki az érintett tagállam területén található valamely pénzforgalmi szolgáltatónál fizetési számlát nyit vagy rendelkezik azzal.

10. cikk

A számlaváltási szolgáltatás

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a fogyasztó kérésére az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltató megindítsa a számlaváltási szolgáltatást. A számlaváltási szolgáltatásnak legalább a (2)–(6) bekezdésnek meg kell felelnie.

A tagállamok a (2)–(6) bekezdésben említett intézkedések helyett alternatív intézkedéseket is meghatározhatnak vagy fenntarthatnak, feltéve, hogy

- a) azok egyértelműen a fogyasztók érdekeit szolgálják;
- b) nem jelentenek a fogyasztók számára többletterhet; és
- c) a számlaváltás lebonyolítására a (2)–(6) bekezdésben szereplő teljes időkereten – mint megengedett leghosszabb határidőn – belül sor kerül.

(2) A számlaváltást az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónak kell elvégeznie a fogyasztó meghatalmazásának kézhezvételét követően. Ha a számlának kettő vagy több tulajdonosa van, akkor mindegyik tulajdonostól be kell szerezni a meghatalmazást.

A meghatalmazást a számlaváltási szolgáltatás kezdeményezésének helye szerinti tagállam hivatalos nyelvén vagy a felek megállapodása szerinti bármely más nyelven kell kiállítani.

Lehetővé kell tenni a fogyasztó számára, hogy a meghatalmazásban külön hozzájárulását adja a korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónak a (3) bekezdésben említett egyes feladatok elvégzéséhez, valamint hogy külön hozzájárulását adja az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónak az (5) bekezdésben említett egyes feladatok elvégzéséhez.

Lehetővé kell tenni a fogyasztó számára, hogy a meghatalmazásban külön meghatározza a számlaváltással érintett beérkező átutalásokat, rendszeres átutalási megbízásokat és beszedési megbízásokat. Lehetővé kell tenni továbbá a fogyasztó számára, hogy a meghatalmazásban meghatározza azt az időpontot, amelytől kezdve a rendszeres átutalási megbízásokat és a beszedési megbízásokat az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónál nyitott vagy vezetett fizetési számláról kell teljesíteni. Ennek az időpontnak legalább hat munkanappal az után kell lennie, hogy az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltató megkapja a régi számlavezető pénzforgalmi szolgáltatótól a (4) bekezdése értelmében továbbított dokumentumokat. A tagállamok előírhatják, hogy a fogyasztó a meghatalmazását írásban adja meg, valamint hogy a meghatalmazásból egy példányt át kell adni a fogyasztónak.

(3) Az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónak a (2) bekezdésben említett meghatalmazás kézhezvételétől számított két munkanapon belül fel kell kérnie a korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltatót az alábbi műveletek elvégzésére, amennyiben a fogyasztói meghatalmazás azokat tartalmazza:

- a) a számlaváltással érintett valamennyi fennálló rendszeres átutalási megbízást tartalmazó listának, illetve a beszedési megbízásokról rendelkezésre álló információknak az átadása az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónak és – amennyiben azt a fogyasztó külön kéri – a fogyasztónak;
- b) a megelőző 13 hónapban a fogyasztó fizetési számlájára ismétlődő beérkező átutalásokra és az arról teljesített, hitelező által kezdeményezett beszedési megbízásokra vonatkozó, rendelkezésre álló információk átadása az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónak és – amennyiben azt a fogyasztó külön kéri – a fogyasztónak;
- c) amennyiben a korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltató nem biztosít olyan automatikus átirányítási rendszert, amely a beérkező átutalásokat és beszedési megbízásokat a fogyasztónak az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónál vezetett fizetési számlájára továbbítja, a beszedési megbízások teljesítésének és a beérkező átutalások jóváírásának leállítása a meghatalmazásban megjelölt naptól kezdődő hatállyal;
- d) a rendszeres átutalási megbízások törlése a meghatalmazásban megjelölt naptól kezdődő hatállyal;
- e) a fogyasztó által meghatározott napon a fennmaradó pozitív egyenleg átutalása az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónál nyitott vagy vezetett fizetési számlára; valamint
- f) a fogyasztó által meghatározott napon a korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónál vezetett fizetési számla lezárása.

(4) Az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltató kérelmének kézhezvételét követően a korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónak el kell végeznie az alábbi műveleteket, amennyiben a fogyasztói meghatalmazás azokat tartalmazza:

- a) a (3) bekezdés a) és b) pontjában említett információk megküldése az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónak öt munkanapon belül;
- b) amennyiben a korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltató nem biztosít olyan automatikus átirányítási rendszert, amely a beérkező átutalásokat és beszedési megbízásokat a fogyasztónak az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónál vezetett vagy nyitott fizetési számlájára továbbítja, a beérkező átutalások fizetési számlán történő jóváírásának és a beszedési megbízások fizetési számla terhére történő teljesítésének leállítása a meghatalmazásban megjelölt naptól kezdődő hatállyal. A tagállamok kötelezhetik a korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltatót, hogy tájékoztassa a fizető felet, illetve a kedvezményezettet a fizetési művelet elutasításának okáról;
- c) a rendszeres átutalási megbízások törlése a meghatalmazásban megjelölt naptól kezdődő hatállyal;
- d) a fizetési számlán fennmaradó pozitív egyenleg átutalása az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónál nyitott vagy vezetett fizetési számlára a meghatalmazásban megjelölt napon;
- e) a 2007/64/EK irányelv 45. cikke (1) és (6) bekezdésének sérelme nélkül a fizetési számla lezárása a meghatalmazásban megjelölt napon, amennyiben a fogyasztónak nincsen további fennálló kötelezettsége az adott fizetési számla tekintetében, és, feltéve, hogy az e bekezdés a), b) és d) pontjában előírt műveletek elvégzése megtörtént. A pénzforgalmi szolgáltatónak haladéktalanul tájékoztatnia kell a fogyasztót, amennyiben fennálló kötelezettségek akadályozzák a fizetési számlájának a lezárását.

(5) A (3) bekezdésben említett, a korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltatótól kért információk kézhezvételétől számított öt munkanapon belül az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónak el kell végeznie az alábbi műveleteket a meghatalmazásban szereplő módon, amennyiben a meghatalmazás azokat tartalmazza, illetve amennyiben a korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltató által vagy a fogyasztó által megadott információk az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltató számára ezt lehetővé teszik:

- a) a fogyasztó által kért rendszeres átutalási megbízások beállítása, és azoknak a meghatalmazásban megjelölt naptól kezdődő hatállyal való teljesítése;
- b) a beszedési megbízások befogadásához szükséges minden előkészület megtétele, és a beszedési megbízások befogadása a meghatalmazásban megjelölt naptól kezdődő hatállyal;
- c) adott esetben a fogyasztók tájékoztatása a 260/2012/EU rendelet 5. cikke (3) bekezdésének d) pontja szerinti jogairól;
- d) a meghatalmazásban megadott, a fogyasztó fizetési számlájára ismétlődő beérkező átutalást teljesítő fizető felek tájékoztatása a fogyasztónak az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónál vezetett fizetési számlája adatairól, valamint a fizető felek részére a fogyasztói meghatalmazás egy példányának a megküldése. Amennyiben az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltató nem rendelkezik a fizető fél tájékoztatásához szükséges minden információval, fel kell kérnie a fogyasztót vagy a korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltatót a hiányzó információk megadására;
- e) a meghatalmazásban megadott, a fogyasztó fizetési számlájáról beszedési megbízás útján összegeket beszedő kedvezményezettek tájékoztatása a fogyasztónak az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónál vezetett fizetési számlája adatairól és arról az időpontról, amelytől kezdődően a beszedési megbízást az adott fizetési számla terhére teljesítik, valamint a kedvezményezettek részére a fogyasztói meghatalmazás egy példányának a megküldése. Amennyiben az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltató nem rendelkezik a kedvezményezett tájékoztatásához szükséges minden információval, fel kell kérnie a fogyasztót vagy a korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltatót a hiányzó információk megadására.

Ha a fogyasztó maga kívánja megadni a fizető feleknek vagy a kedvezményezetteknek az ezen bekezdés első albekezdésének d) és e) pontjában említett információkat, nem pedig az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltató részére kíván a (2) bekezdéssel összhangban külön hozzájárulást adni ahhoz, hogy ezt megtegye, akkor az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónak az (5) bekezdés első albekezdésében említett határidőn belül levélmintát kell a fogyasztó rendelkezésére bocsátania, amely tartalmazza a fizetési számla adatait és a meghatalmazásban megjelölt kezdő időpontot.

(6) A 2007/64/EK irányelv 55. cikke (2) bekezdésének sérelme nélkül a korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltató a fogyasztói meghatalmazásban megadott dátumot megelőzően nem blokkolhat fizetési eszközöket, hogy a számlaváltási szolgáltatás nyújtása során ne szakadjanak meg a fogyasztó számára nyújtott pénzforgalmi szolgáltatások.

11. cikk

A fogyasztók más tagállamban való számlanyitásának elősegítése

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy ha egy fogyasztó jelzi a pénzforgalmi szolgáltatójának, hogy egy másik tagállamban található pénzforgalmi szolgáltatónál kíván fizetési számlát nyitni, akkor az a pénzforgalmi szolgáltató, amelynél a fogyasztó fizetési számlát vezet, e kérés kézhezvételét követően köteles legyen az alábbiakban felsoroltak szerint segítséget nyújtani a fogyasztónak:

- a) adott esetben az összes aktív rendszeres átutalási megbízást és hitelező által kezdeményezett beszedési megbízást tartalmazó lista, valamint a megelőző 13 hónapban a fogyasztó fizetési számláján jóváírt összes ismétlődő beérkező átutalást és a fogyasztó számlájának a terhére teljesített, hitelező által kezdeményezett beszedési megbízást, valamint az azokkal kapcsolatban rendelkezésre álló információt tartalmazó lista térítésmentes átadása a fogyasztónak. A lista nem keletkeztet kötelezettséget az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónál arra vonatkozóan, hogy általa egyébként nem nyújtott szolgáltatásokat biztosítson;

- b) a fogyasztó által vezetett fizetési számlán fennmaradó pozitív egyenleg átutalása a fogyasztó által az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónál nyitott vagy vezetett fizetési számlára, feltéve, hogy a fogyasztó a kérésében minden olyan adatot megadott, amely az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónak, valamint a fogyasztó fizetési számlájának az azonosítását lehetővé teszi;
- c) a fogyasztó által vezetett fizetési számla lezárása.

(2) A 2007/64/EK irányelv 45. cikke (1) és (6) bekezdésének sérelme nélkül, és ha a fogyasztónak nincsen további fennálló kötelezettsége az adott fizetési számla tekintetében, akkor a pénzforgalmi szolgáltatónak, amelynél a fogyasztó fizetési számlát vezet, a fogyasztó által megjelölt napon el kell végeznie az ezen cikk első bekezdésének a), b) és c) pontjában meghatározott feladatokat; amennyiben a felek másképpen nem állapodnak meg, a megjelölt napnak legalább hat munkanappal az után kell lennie, hogy a pénzforgalmi szolgáltató megkapta a fogyasztó fent említett kérését. A pénzforgalmi szolgáltatónak haladéktalanul tájékoztatnia kell a fogyasztót, amennyiben fennálló kötelezettségek akadályozzák a fizetési számlájának a lezárását.

12. cikk

A számlaváltási szolgáltatáshoz kapcsolódó díjak

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a korábbi, illetve az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónál fennálló rendszeres átutalási és beszedési megbízások vonatkozásában a fogyasztók díjmentesen hozzáférjenek személyes adataikhoz.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltató a 10. cikk (4) bekezdésének a) pontja szerinti, az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltató által kért információkat anélkül bocsássa rendelkezésre, hogy azokért a fogyasztónak vagy az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónak díjat számítsa fel.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben a korábbi számlavezető pénzforgalmi szolgáltató a nála vezetett fizetési számla megszüntetéséért díjat számít fel a fogyasztónak, annak megállapítása a 2007/64/EK irányelv 45. cikkének (2), (4), illetve (6) bekezdésével összhangban történjen.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben a korábbi vagy az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltató a 10. cikk szerint nyújtott bármely szolgáltatás után – az e cikk (1), (2) és (3) bekezdésben említettek kivételével – díjat számít fel a fogyasztónak, a díj mértéke ésszerű legyen és összhangban álljon a pénzforgalmi szolgáltató tényleges költségeivel.

13. cikk

A fogyasztó pénzügyi vesztesége

(1) A tagállamok biztosítják, hogy az érintett pénzforgalmi szolgáltató haladéktalanul térítse meg a fogyasztó azon pénzügyi veszteségét – ideértve a díj- és kamatvesztését is –, amely közvetlenül amiatt merült fel, hogy a számlaváltási eljárásban részt vevő valamely pénzforgalmi szolgáltató nem teljesítette a 10. cikk szerinti kötelezettségeit.

(2) Olyan rendkívüli és előre nem látható körülmények fennállása esetén, amelyek az ezen körülményekre hivatkozó pénzforgalmi szolgáltatótól kívül állnak, és amelyeknek a következményei minden ellenkező irányú erőfeszítés ellenére is elkerülhetetlenek lettek volna, vagy abban az esetben, ha a pénzforgalmi szolgáltatót uniós vagy nemzeti jogi aktusokban meghatározott egyéb jogi kötelezettségek terhelik, az (1) bekezdés szerinti felelősség nem alkalmazandó.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy az (1) és (2) bekezdés szerinti felelősség megállapítására a nemzeti szinten alkalmazandó jogszabályi követelményekkel összhangban kerüljön sor.

14. cikk

A számlaváltási szolgáltatásra vonatkozó információk

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a pénzforgalmi szolgáltatók a számlaváltási szolgáltatásra vonatkozó következő információkat hozzáférhetővé tegyék a fogyasztók számára:

- a) a korábbi és az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltató szerepe a számlaváltási eljárás egyes lépéseiben, a 10. cikkben meghatározottak szerint;
- b) az egyes lépések végrehajtására rendelkezésre álló határidő;
- c) a számlaváltási eljárásért felszámított díjak, ha vannak ilyenek;
- d) mindazon információk, amelyeket a fogyasztónak kell megadnia; és
- e) a 24. cikkben említett alternatív vitarendezési eljárások.

A tagállamok kötelezhetik a pénzforgalmi szolgáltatókat arra, hogy egyéb információkat is tegyenek elérhetővé, többek között – adott esetben – az annak az uniós betétbiztosítási rendszernek az azonosításához szükséges információkat, amelynek az adott pénzforgalmi szolgáltató a tagja.

(2) Az (1) bekezdésben említett információkat papíron vagy egyéb tartós adathordozón díjmentesen hozzáférhetővé kell tenni a pénzforgalmi szolgáltatók minden olyan helyiségében, amelybe a fogyasztók beléphetnek, továbbá elektronikus formában mindenkor elérhetővé kell tenni a pénzforgalmi szolgáltatók honlapján, és kérésre a fogyasztók rendelkezésére kell bocsátani.

IV. FEJEZET

A FIZETÉSI SZÁMLÁHOZ VALÓ HOZZÁFÉRÉS

15. cikk

Megkülönböztetésmentesség

A tagállamok biztosítják, hogy a hitelintézetek az Unión belüli fizetési számla nyitáskor, illetve használatakor ne alkalmazzanak megkülönböztetést az Unióban tartózkodásra jogosult fogyasztókkal szemben az állampolgárságuk vagy a tartózkodási helyük alapján, vagy a Charta 21. cikkében említett bármely más ok alapján. Az alapszintű fizetési számla birtoklására vonatkozó feltételek semmilyen módon nem lehetnek diszkriminatívak.

16. cikk

Az alapszintű fizetési számlához való hozzáférés

(1) A tagállamok biztosítják, hogy az alapszintű fizetési számlát a fogyasztók részére minden hitelintézet vagy elegendő számú hitelintézet kínálja ahhoz, hogy a területükön minden fogyasztó számára biztosított legyen az alapszintű fizetési számlához való hozzáférés, valamint elkerülhető legyen a verseny torzulása. A tagállamok biztosítják, hogy az alapszintű fizetési számlát ne csak olyan hitelintézetek kínálják, amelyek a fizetési számlát kizárólag online eszközökkel történő használatra bocsátják rendelkezésre.

(2) A tagállamok az Unióban tartózkodásra jogosult fogyasztók számára – ideértve az állandó lakcímmel nem rendelkező fogyasztókat, a menedékkérőket és azokat a fogyasztókat is, akik nem rendelkeznek tartózkodási engedéllyel, de a kiutasításuk jogi vagy gyakorlati okokból nem lehetséges – biztosítják azt a jogot, hogy a területükön található hitelintézeteknél alapszintű fizetési számlát nyissanak, és azt használják. Ez a jog a fogyasztó tartózkodási helyétől függetlenül alkalmazandó.

A tagállamok a Szerződésben garantált alapvető szabadságok maradéktalan tiszteletben tartása mellett előírhatják azon fogyasztók számára, akik a területükön alapszintű fizetési számlát kívánnak nyitni, hogy tanúsítsák az ezen számlanyitáshoz kapcsolódó valós érdekeiket.

A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a jog gyakorlása ne jelentsen túlzott nehézséget vagy terhet a fogyasztó számára.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy az alapszintű fizetési számlát kínáló hitelintézetek vagy megnyitják az alapszintű fizetési számlát vagy elutasítják a fogyasztó alapszintű fizetési számla nyitása iránti kérelmét, mindezt mindkét esetben indokolatlan késedelem nélkül, de legkésőbb a hiánytalan kérelem kézhezvételétől számított 10 munkanapon belül.

(4) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a hitelintézetek elutasítsák az alapszintű fizetési számla nyitása iránti kérelmet, amennyiben a számla megnyitása a pénzmosás, valamint a terrorizmus finanszírozása céljára való felhasználás megelőzésére vonatkozó, a 2005/60/EK irányelvben foglalt rendelkezések megsértését eredményezné.

(5) A tagállamok engedélyezhetik az alapszintű fizetési számlát kínáló hitelintézetek számára, hogy elutasítsák az alapszintű fizetési számla nyitása iránti kérelmet, amennyiben a fogyasztó már rendelkezik fizetési számlával valamely, ugyanabban a tagállamban található hitelintézetnél, és az említett számla lehetővé teszi számára a 17. cikk (1) bekezdésében felsorolt szolgáltatások igénybevételét – kivéve abban az esetben, ha a fogyasztó kijelenti, hogy értesítést kapott arról, hogy az említett fizetési számla meg fog szűnni.

Ilyen esetben az alapszintű fizetési számla megnyitását megelőzően a hitelintézet ellenőrizheti, hogy a fogyasztó rendelkezik-e már olyan fizetési számlával valamely, ugyanabban a tagállamban található hitelintézetnél, amely lehetővé teszi számára a 17. cikk (1) bekezdésében felsorolt szolgáltatások igénybevételét. A hitelintézetek erre a célra a fogyasztó által aláírt nyilatkozatot is elfogadhatnak.

(6) A tagállamok további olyan korlátozott számú konkrét esetet is meghatározhatnak, amikor a hitelintézetek kötelesek lehetnek elutasítani, vagy úgy határozhatnak, hogy elutasítják az alapszintű fizetési számla nyitása iránti kérelmet. Ezeket az eseteket az érintett tagállam területén alkalmazandó nemzeti jog rendelkezései alapján kell meghatározni, vagy annak elősegítése céljából, hogy a fogyasztók díjmentesen gyakorolhassák a fizetési számlához való hozzáférés jogát a 25. cikk szerinti mechanizmus keretében, vagy pedig annak megelőzése céljából, hogy a fogyasztók visszaéljenek az alapszintű fizetési számlához való hozzáférési joggal.

(7) A tagállamok biztosítják, hogy a (4), (5) és (6) bekezdésben említett esetekben a hitelintézetek a döntésüket követően haladéktalanul, díjmentesen, írásban tájékoztassák a fogyasztót a kérelem elutasításáról és az elutasítás konkrét okáról, kivéve, ha a tájékoztatás ellentétes lenne a nemzetbiztonság és a közrend céljaival vagy a 2005/60/EK irányelvvel. A kérelem elutasítása esetén a hitelintézetnek tájékoztatnia kell a fogyasztót az elutasítással szembeni panasztételi eljárásról, valamint arról a jogáról, hogy a megfelelő illetékes hatósághoz vagy a kijelölt alternatív vitarendezési testülethez forduljon, és közölni kell ezek releváns elérhetőségeit.

(8) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a (4) bekezdésben említett esetekben a hitelintézetek a 2005/60/EK irányelv III. fejezete szerinti, megfelelő intézkedéseket fogadjanak el.

(9) A tagállamok biztosítják, hogy az alapszintű fizetési számlához való jogot ne lehessen kiegészítő szolgáltatásoknak vagy a hitelintézet részvényeinek a megvásárlásához kötni, kivéve akkor, ha ez utóbbi a hitelintézet minden ügyfele számára kötelező.

(10) Akkor tekinthető úgy, hogy egy tagállam teljesíti a IV. fejezetben meghatározott kötelezettségeit, ha a tagállamban fennálló, kötelező erejű jogi keret biztosítja, hogy a fejezet rendelkezéseit egyrészt teljes körűen, másrészt kellően egyértelmű és precíz formában alkalmazzák ahhoz, hogy az érintett személyek maradéktalanul érvényesíteni tudják a jogukat, és a nemzeti bíróságok előtt hivatkozhatnak azokra.

17. cikk

Az alapszintű fizetési számla jellemzői

(1) A tagállamok biztosítják, hogy az alapszintű fizetési számla magában foglalja a következő szolgáltatásokat:

- a) a fizetési számla megnyitásához, vezetéséhez és lezárásához szükséges minden művelet;
- b) a fizetési számlára történő pénzbefizetést lehetővé tevő szolgáltatások;
- c) a fiókban vagy a bankjegykiadó automatánál, a hitelintézet nyitvatartási ideje alatt vagy azon kívül a fizetési számláról történő, Unión belüli készpénzfelvételt lehetővé tevő szolgáltatások;
- d) a következő fizetési műveletek végrehajtása az Unión belül:
 - i. beszedés;
 - ii. fizetési kártyával végrehajtott fizetési műveletek, ideértve az online fizetéseket is;
 - iii. átutalás, ideértve a rendszeres átutalási megbízásokat és – amennyiben erre lehetőség van – a hitelintézet termináljain keresztül, bankfiókjaiban és online rendszerében végrehajtott átutalásokat is.

A hitelintézeteknek akkor kell nyújtaniuk az első albekezdés a)–d) pontjában felsorolt szolgáltatásokat, ha azokat az alapszintű fizetési számlától eltérő fizetési számlával rendelkező fogyasztóknak is nyújtják.

(2) A tagállamok kötelezhetik a területükön székhellyel vagy telephellyel rendelkező hitelintézeteket arra, hogy az alapszintű fizetési számlához kapcsolódóan olyan további szolgáltatásokat nyújtsanak, amelyek az adott tagállamban általánosan elfogadott gyakorlat szerint a fogyasztók számára lényegesnek minősülnek.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy a területükön székhellyel vagy telephellyel rendelkező hitelintézetek legalább az érintett tagállam hivatalos pénznemében kínálják az alapszintű fizetési számlákat.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy a fogyasztók az alapszintű fizetési számlához kapcsolódóan az (1) bekezdésben említett szolgáltatásokkal kapcsolatosan korlátlan számú fizetési művelet végrehajtására legyenek jogosultak.

(5) Az e cikk (1) bekezdés a), b), és c) pontjában, valamint d) pontjának ii. alpontjában említett szolgáltatások vonatkozásában – kivéve a hitelkártyával végrehajtott fizetési műveleteket – a tagállamok biztosítják, hogy amennyiben a hitelintézetek díjat számítanak fel e szolgáltatásokért, az ne haladja meg a 18. cikk értelmében megállapított ésszerű szintet, függetlenül a fizetési számlán végrehajtott műveletek számától.

(6) Az e cikk (1) bekezdése d) pontjának i. alpontjában említett szolgáltatásokra vonatkozóan, az e cikk (1) bekezdése d) pontjának ii. alpontjában említett szolgáltatások közül kizárólag a hitelkártyával végrehajtott fizetési műveletekre vonatkozóan és az e cikk (1) bekezdése d) pontjának iii. alpontjában említett szolgáltatásokra vonatkozóan a tagállamok meghatározhatják a műveletek azon minimális számát, amelyre vonatkozóan a hitelintézetek – ha díjat számítanak fel – csak a 18. cikkben említett ésszerű díjat számíthatják fel. A tagállamok biztosítják, hogy a műveletek ezen minimális száma elegendő legyen a fogyasztó általi, személyes célokra történő használathoz, figyelembe véve az általános fogyasztói magatartást és a bevett kereskedelmi gyakorlatot. A minimális szám túllépése után végzett műveletekért felszámított díjak semmiképpen sem lehetnek magasabbak a hitelintézet szokásos árképzési gyakorlata szerint felszámított díjaknál.

(7) A tagállamok biztosítják, hogy a fogyasztó az alapszintű fizetési számlájáról a hitelintézet bankfiókjaiban és/vagy online rendszerén keresztül – amennyiben ilyen rendelkezésre áll – fizetési műveleteket tudjon kezdeményezni és kezelni.

(8) A 2008/48/EK irányelvben meghatározott követelmények sérelme nélkül a tagállamok engedélyezhetik, hogy a hitelintézetek a fogyasztó kérésére folyószámlahitelt biztosítsanak az alapszintű fizetési számlához kapcsolódóan. A tagállamok meghatározhatják az említett folyószámlahitel felső összeghatárát és maximális futamidejét. Az alapszintű fizetési számla nyitásának, illetve használatának jogát tilos az említett hitelszolgáltatások megvásárlása alapján korlátozni, illetve megvásárlásuktól függővé tenni.

18. cikk

Kapcsolódó díjak

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a 17. cikkben említett szolgáltatásokat a hitelintézetek díjmentesen vagy ésszerű díj fejében kínálják.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy azok a díjak, amelyeket a fogyasztónak a keretszerződésben rögzített kötelezettségei megszegése esetén kell fizetnie, ésszerűek legyenek.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy az (1) és (2) bekezdésben említett ésszerű díjak meghatározása legalább az alábbi kritériumok figyelembevételével történjen:

a) jövedelmi szintek a tagállamban;

b) az érintett tagállamban működő hitelintézetek által a fizetési számlákhoz kapcsolódóan nyújtott szolgáltatásokért felszámított átlagos díjak.

(4) A 16. cikk (2) bekezdésében említett jog sérelme nélkül, valamint az e cikk (1) bekezdésben megállapított kötelezettséget nem sértve a tagállamok előírhatják a hitelintézetek számára különböző árképzési rendszerek alkalmazását a fogyasztó banki integrációs fokától függően, ezzel lehetővé téve különösen azt, hogy a bankszámlával nem rendelkező, kiszolgáltatók kedvezőbb feltételek mellett vehessék igénybe a szolgáltatásokat. Ilyen esetekben a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a fogyasztók iránymutatást és megfelelő tájékoztatást kapjanak a rendelkezésükre álló lehetőségekről.

19. cikk

Keretszerződések és felmondás

(1) Ha az e cikk (2) és (4) bekezdés másként nem rendelkezik, az alapszintű fizetési számla nyitására vonatkozó keretszerződésekre a 2007/64/EK irányelvet kell alkalmazni.

(2) A hitelintézet csak abban az esetben mondhatja fel egyoldalúan a keretszerződést, ha a következő feltételek közül legalább egy teljesül:

a) a fogyasztó szándékosan jogellenes célokra használta fel a fizetési számlát;

b) a fizetési számlán 24 egymást követő hónapnál hosszabb ideig nem történt semmilyen művelet;

c) a fogyasztó a valóságnak nem megfelelő információkat adott meg annak érdekében, hogy alapszintű fizetési számlát nyithasson, mivel a valós adatok közlése esetén nem állt volna fenn az alapszintű fizetési számlához való joga;

d) a fogyasztó az Unióban már nem rendelkezik jogszerű tartózkodási hellyel,

e) a fogyasztó időközben a 17. cikk (1) bekezdésében felsorolt szolgáltatások igénybevételét lehetővé tevő, második fizetési számlát nyitott abban a tagállamban, ahol már rendelkezik egy alapszintű fizetési számlával.

(3) A tagállamok további korlátozott számú konkrét esetet is meghatározhatnak az alapszintű fizetési számlákra vonatkozó keretszerződések hitelintézet általi egyoldalú felmondására. Ezeket az eseteket a tagállamoknak a saját területükön alkalmazandó nemzeti jogban rögzített rendelkezések alapján kell meghatározniuk, azzal a céllal, hogy elkerülhetőek legyenek az alapszintű fizetési számlához való hozzáférési joggal való fogyasztói visszaélések.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben a hitelintézet a (2) bekezdés b), d) vagy e) pontjában vagy a (3) bekezdésben említett indokok közül egy vagy több alapján felmondja az alapszintű fizetési számlára vonatkozó szerződést, legalább 2 hónappal a felmondás hatálybalépése előtt írásban, díjmentesen tájékoztassa a fogyasztót a felmondás okairól és indokolja meg azt, kivéve, ha az ilyen tájékoztatás ellentétes lenne a nemzetbiztonság, illetve a közrend céljaival. Ha a hitelintézet a (2) bekezdés a) vagy c) pontjában említett indokok alapján mondja fel a szerződést, akkor a felmondás azonnali hatályú.

(5) A felmondásról szóló értesítésben tájékoztatni kell a fogyasztót a szerződés felmondásával kapcsolatos panasztételi eljárásról, arról a jogáról, hogy az illetékes hatósághoz vagy a kijelölt alternatív vitarendezési testülethez forduljon, és közölni kell ezek releváns elérhetőségeit.

20. cikk

Általános tájékoztatás az alapszintű fizetési számláról

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy megfelelő intézkedésekkel felhívják a lakosság figyelmét az alapszintű fizetési számlához való jogra, annak általános árképzési feltételeire, az alapszintű fizetési számlához való hozzáférési jog gyakorlása érdekében követendő eljárásra, valamint az alternatív vitarendezési eljárások igénybevételének módjára. A tagállamok biztosítják, hogy a kommunikációra vonatkozó intézkedések elégségesek és megfelelően célzottak legyenek és különösen a bankszámlával nem rendelkező, kiszolgáltatott és mobilis fogyasztókra irányuljanak.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a hitelintézetek – díjmentesen – jól érthető tájékoztatást és segítséget nyújtsanak a fogyasztóknak a kínált alapszintű fizetési számlák sajátos jellemzőire, a kapcsolódó díjakra és a használat feltételeire vonatkozóan. A tagállamok gondoskodnak továbbá arról, hogy a tájékoztatás tegye egyértelművé, hogy az alapszintű fizetési számlához való jog nem kötődik további szolgáltatások kötelező megvásárlásához.

V. FEJEZET

ILLETÉKES HATÓSÁGOK ÉS ALTERNATÍV VITARENDEZÉS

21. cikk

Az illetékes hatóságok

(1) A tagállamok kijelölik az ezen irányelv alkalmazásának és végrehajtásának biztosítására felhatalmazott illetékes nemzeti hatóságokat, és gondoskodnak róla, hogy ezek a hatóságok rendelkezzenek a feladataik hatékony és eredményes teljesítéséhez szükséges összes vizsgálati és végrehajtási hatáskörrel és a megfelelő erőforrásokkal.

Az illetékes hatóságok kizárólag közjogi hatóságok, illetve a nemzeti jog által elismert vagy a nemzeti jog által erre kifejezetten felhatalmazott közjogi hatóságok által elismert szervek lehetnek. A tagállami központi bankok kivételével, nem lehetnek pénzforgalmi szolgáltatók.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy az illetékes hatóságokra, a jelenleg vagy a múltban az illetékes hatóságoknak dolgozó valamennyi személyre, valamint az illetékes hatóságok által utasított könyvvizsgálókra és szakértőkre szakmai titoktartási kötelezettség vonatkozzon. Az említettek a büntetőjog és az ezen irányelv hatálya alá tartozó esetek sérelme nélkül a feladataik ellátása során tudomásukra jutott bizalmas információkat nem adhatják ki semmilyen más személynek vagy hatóságnak, az összefoglalt vagy összesített formában történő közlés kivételével. Ez azonban nem jelenti azt, hogy az illetékes hatóságok egymás között nem cserélhetnek vagy nem adhatnak át bizalmas információkat az uniós és a nemzeti joggal összhangban.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy az ezen irányelv alkalmazásának és végrehajtásának biztosítására olyan hatóságokat jelöljenek ki illetékesként, amelyek az alábbiak egyikének vagy mindkettőnek minősülnek:

- a) az 1093/2010/EU rendelet 4. cikkének 2. pontjában meghatározott illetékes hatóságok;
- b) az a) pontban említett illetékes hatóságoktól eltérő hatóságok, amennyiben a nemzeti jogszabályok, rendeletek és közigazgatási rendelkezések előírják, hogy e hatóságoknak az ezen irányelv szerinti feladataik ellátása – és ennek keretében az EBH-val való, ezen irányelvben előírt együttműködés – érdekében szükség esetén együtt kell működniük az a) pontban említett illetékes hatóságokkal.

(4) A tagállamok tájékoztatják a Bizottságot és az EBH-t az illetékes hatóságokról, továbbá minden azokkal kapcsolatos változásról. Az első ilyen értesítést a lehető legrövidebb időn belül, de legkésőbb 2016. szeptember 18-ig meg kell küldeni.

(5) Az illetékes hatóságok a jogkörüket a nemzeti joggal összhangban a következőképpen gyakorolják:

- a) közvetlenül a saját hatáskörükön belül vagy az igazságügyi hatóságok felügyelete alatt; vagy
- b) a szükséges határozat meghozatalára jogosult bíróságokhoz benyújtott kereset, illetve adott esetben – a szükséges határozat meghozatalára irányuló kereset elutasítása esetén – fellebbezés útján.

(6) Amennyiben valamely tagállam területén több illetékes hatóság is van, a tagállam biztosítja, hogy az egyes hatóságok feladatai egyértelműen meg legyenek határozva, és hogy a hatóságok szorosan együttműködjenek annak érdekében, hogy mindegyikük eredményesen végre tudja hajtani saját feladatait.

(7) A Bizottság évente legalább egyszer közzéteszi az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* az illetékes hatóságok jegyzékét, és azt honlapján is folyamatosan frissíti.

22. cikk

Együttműködési kötelezettség

(1) A tagállamok illetékes hatóságai – ha az ezen irányelv szerinti feladataik ellátásához szükséges – az ebben az irányelvben vagy a nemzeti jogukban meghatározott jogkörükkel élve együttműködnek egymással.

Az illetékes hatóságok segítik a többi tagállam illetékes hatóságainak munkáját. Ez magában foglalja különösen az információcserét és az együttműködést a vizsgálatok vagy a felügyeleti tevékenységek során.

Az együttműködés és különösen az információcsere elősegítése és felgyorsítása érdekében a tagállamok ezen irányelv céljaira egy-egy illetékes hatóságot jelölnek ki kapcsolattartó pontként. A tagállamok tájékoztatják a Bizottságot és a többi tagállamot azon hatóságok nevééről, amelyeket az e bekezdés szerinti információcsere vagy együttműködés iránti megkeresések fogadására kijelöltek.

(2) A tagállamok meghozzák az (1) bekezdésben előírt segítségnyújtás megkönnyítéséhez szükséges közigazgatási és szervezeti intézkedéseket.

(3) Az (1) bekezdésnek megfelelően ezen irányelv céljaira kapcsolattartó pontként kijelölt tagállami illetékes hatóságok kötelesek indokolatlan késedelem nélkül átadni egymásnak az illetékes hatóságoknak az ezen irányelv alapján elfogadott intézkedésekben meghatározott feladataik ellátásához szükséges információkat.

Az ezen irányelv alapján más illetékes hatóságokkal információcserét folytató illetékes hatóságok a közlés időpontjában jelezhetik, hogy az ilyen információk kifejezett hozzájárulásuk nélkül nem tehetők közzé, és ebben az esetben az ilyen információcsere csak azt a célt szolgálhatja, amelyhez az adott hatóságok a beleegyezésüket adták.

A kapcsolattartó pontként kijelölt illetékes hatóság továbbíthatja a kapott információkat a többi illetékes hatóságnak; azonban más szervezetek, illetve természetes vagy jogi személyeknek csak az információt közlő illetékes hatóságok kifejezett hozzájárulásával, és kizárólag olyan célból továbbíthatja ezeket az információkat, amelyhez e hatóságok beleegyezésüket adták, kivéve a kellően indokolt eseteket, és ilyen esetekben a kapcsolattartó pont köteles azonnal tájékoztatni az információt küldő kapcsolattartó pontot.

(4) Az illetékes hatóságok csak abban az esetben tagadhatják meg a valamely vizsgálat vagy felügyeleti tevékenység végrehajtásában való együttműködés iránti megkeresés teljesítését, illetve a (3) bekezdés szerinti információcserét, ha:

- a) az ilyen vizsgálat, helyszíni ellenőrzés, felügyeleti tevékenység vagy információcsere hátrányosan érintheti a megkeresett tagállam szuverenitását, biztonságát vagy közrendjét;
- b) ugyanezen tevékenységek és személyek tekintetében már kezdeményeztek bírósági eljárást a megkeresett tagállam hatóságainál;
- c) az érintett személyek és tevékenységek tekintetében a megkeresett tagállamban már jogerős ítélet született.

Ilyen elutasítás esetén az illetékes hatóság értesíti e tényről a megkereséssel élő illetékes hatóságot, a lehető legrészletesebb tájékoztatást nyújtva számára.

23. cikk

Az egyes tagállamok illetékes hatóságai közötti nézetkülönbségek rendezése

Az illetékes hatóságok az EBH elé utalhatják azokat az eseteket, amelyekben az együttműködést és különösen az információcsere iránti megkeresést elutasították, vagy arra a megkeresett hatóságok nem adtak visszajelzést ésszerű időn belül, és az 1093/2010/EU rendelet 19. cikkével összhangban kérhetik az EBH segítségét. Az ilyen esetekben az EBH az említett cikkben ráruházott jogkörökkel összhangban eljárhat, és az EBH által az említett cikkkel összhangban hozott kötelező erejű határozat az érintett hatóságokra nézve attól függetlenül kötelező, hogy ezen illetékes hatóságok tagjai-e az EBH-nak, vagy sem.

24. cikk

Alternatív vitarendezés

A tagállamok gondoskodnak arról, hogy az ebben az irányelvben meghatározott jogokkal és kötelezettségekkel kapcsolatban felmerült viták rendezése céljából hatékony és eredményes alternatív vitarendezési eljárások álljanak a fogyasztók rendelkezésére. Az említett alternatív vitarendezési eljárásoknak, valamint az eljárásokban közreműködő szervezeteknek meg kell felelniük a 2013/11/EU irányelvben meghatározott minőségi követelményeknek.

25. cikk

A díj ellenében biztosított fizetési számla nyitása iránti kérelem elutasítása esetén alkalmazandó mechanizmus

A 16. cikk sérelme nélkül a tagállamok külön mechanizmust vezethetnek be annak biztosítására, hogy azok a fogyasztók, akik az érintett tagállam területén nem rendelkeznek fizetési számlával és a hitelintézetek által díj ellenében biztosított fizetési számla iránti kérelmük elutasításra került, ténylegesen és díjmentesen igénybe vehessenek egy alapszintű fizetési számlát.

VI. FEJEZET

SZANKCIÓK

26. cikk

Szankciók

(1) A tagállamok meghatározzák az ezen irányelvet átültető nemzeti jogszabályok megsértéséért kiszabható szankciókkal kapcsolatos szabályokat, és minden szükséges intézkedést megtesznek ezen szabályok érvényesítése érdekében. A szankcióknak hatékonyak, arányosnak és visszatartó erejűnek kell lenniük.

(2) A tagállamok rendelkeznek arról, hogy az illetékes hatóság minden olyan közigazgatási szankciót nyilvánosságra hozhat, amelyet az ezen irányelv átültetése keretében elfogadott intézkedések megsértése esetén kiró, kivéve, ha a nyilvánosságra hozatal súlyosan veszélyeztetné a pénzügyi piacokat, vagy aránytalan kárt okozna az érintett feleknek.

VII. FEJEZET

ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

27. cikk

Értékelés

(1) A tagállamok először 2018. szeptember 18-ig, majd azt követően két évenként tájékoztatják a Bizottságot a következőkről:

- a) mennyiben felelnek meg a pénzforgalmi szolgáltatók a 4–6. cikkben foglalt rendelkezéseknek;
- b) mennyiben felelnek meg a tagállamok azon kötelezettségüknek, hogy gondoskodjanak a 7. cikk szerinti összehasonlító weboldalak meglétéről;
- c) mekkora volt a számlaváltások száma, valamint a számlaváltásra irányuló, elutasított kérelmek aránya;
- d) mekkora volt az alapszintű fizetési számlát kínáló hitelintézetek száma, a megnyitott alapszintű fizetési számlák száma, valamint a fizetésiszámla-nyitásra irányuló, elutasított kérelmek aránya.

(2) A Bizottság – először 2018. szeptember 18-ig, majd azt követően két évenként – jelentést készít a tagállamoktól kapott információk alapján.

28. cikk

Felülvizsgálat

(1) A Bizottság 2019. szeptember 18-ig jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak ezen irányelv alkalmazásáról, és amennyiben szükséges, a jelentéshez jogalkotási javaslatot is csatol.

A jelentésnek a következőket kell tartalmaznia:

- a) a Bizottság által az ezen irányelv vonatkozásában kezdeményezett valamennyi kötelezettségességi eljárást tartalmazó lista;
- b) az irányelv hatálya alá tartozó fizetési számlák tekintetében az egyes tagállamokban alkalmazott díjak átlagos szintjének bemutatása;
- c) egy olyan keretrendszer kidolgozásának megvalósíthatóságára vonatkozó értékelés, amely biztosítja az átutalásoknak egy adott fizetési számláról egy másik, ugyanabban a tagállamban vezetett fizetési számlára történő automatikus átirányítását, és ezzel párhuzamosan az átirányított átutalásokról automatikusan értesíti a fizető feleket, illetve a kedvezményezetteket;
- d) arra vonatkozó értékelés, hogy kiterjeszhető-e a 10. cikkben meghatározott számlaváltási szolgáltatás azokra az esetekre, ahol a korábbi és az új számlavezető pénzforgalmi szolgáltató különböző tagállamban található, illetve megvalósítható-e a 11. cikk szerinti, más tagállamban való számlanyitás;
- e) azoknak a számlatulajdonosoknak – a tagállamok által a 27. cikk értelmében nyújtott információk alapján megállapított – száma, akik az ezen irányelv átültetése óta fizetési számlát váltottak;
- f) a fizetésiszámla-számok Unió-szerte történő teljes körű hordozhatósága bevezetésének költségeire és hasznára vonatkozó felmérés;
- g) az alapszintű fizetési számlát kínáló hitelintézetek számára vonatkozó felmérés;
- h) arra vonatkozó felmérés, hogy az ezen irányelv átültetése óta hány fogyasztó nyitott alapszintű fizetési számlát, illetve anonimizált információk rendelkezésre állása esetén ezeknek a fogyasztóknak a jellemzői;
- i) az alapszintű fizetési számlák tekintetében éves szinten átlagosan felszámított díjakkal kapcsolatos tagállami szintű felmérés;
- j) a meglévő intézkedések hatékonyságának felmérése, valamint annak vizsgálata, hogy szükség van-e további intézkedésekre a pénzügyi kirekesztés felszámolása, illetve a túlzott eladósodottság kapcsán a társadalom kiszolgáltatott tagjainak való segítségnyújtás céljából;
- k) a tagállamok körében a fogyasztók pénzforgalmi szolgáltatásokból való kizárásának mérséklésére alkalmazott bevált módszerek.

(2) A jelentés keretében a Bizottság értékeli – többek között a tagállamoktól a 27. cikk értelmében kapott információk alapján –, hogy a fizetési módok és a technológia fejlődését figyelembe véve szükség van-e az alapszintű fizetési számlához kapcsolódó szolgáltatások jegyzékének módosítására, illetve aktualizálására.

(3) A jelentés során a Bizottság azt is értékeli, hogy az összehasonlító weboldalak és a számlacsomagok tekintetében szükség van-e a 7. és 8. cikk szerint elfogadott intézkedések mellett további intézkedésekre és különösen az összehasonlító weboldalak akkreditálására.

29. cikk

Átültetés

(1) A tagállamok legkésőbb 2016. szeptember 18-ig elfogadják és kihirdetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek megfeleljenek. Ezen intézkedések szövegét haladéktalanul megküldik a Bizottságnak.

(2) Az (1) bekezdésben említett intézkedéseket 2016. szeptember 18-tól kell alkalmazni.

Az első albekezdéstől eltérve:

- a) A 3. cikket 2014. szeptember 17-től kell alkalmazni.
- b) A tagállamok azon intézkedéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy megfeleljenek a 4. cikk (1)–(5) bekezdésének, az 5. cikk (1), (2) és (3) bekezdésének, a 6. cikk (1) és (2) bekezdésének, valamint a 7. cikknek a 3. cikk (4) bekezdésében említett, felhatalmazáson alapuló jogi aktus hatálybalépésétől számított kilenc hónaptól alkalmazzák.
- c) Azok a tagállamok, amelyekben nemzeti szinten már létezik a díjjegyzékkel egyenértékű dokumentum, legkésőbb a 3. cikk (4) bekezdésében említett, felhatalmazáson alapuló jogi aktus hatálybalépésétől számított 18 hónapon belül kötelesek átvenni a közös formátumú díjjegyzéket és a közös szimbólumot.
- d) Azok a tagállamok, amelyekben nemzeti szinten már létezik a díjkimutatással egyenértékű dokumentum, legkésőbb a 3. cikk (4) bekezdésében említett, felhatalmazáson alapuló jogi aktus hatálybalépésétől számított 18 hónapon belül kötelesek átvenni a közös formátumú díjkimutatást és a közös szimbólumot.

(3) Amikor a tagállamok elfogadják az (1) bekezdésben említett intézkedéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(4) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguk azon főbb intézkedéseinek szövegét, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

30. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

31. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a Szerződésnek megfelelően a tagállamok a címzettjei.

Kelt Brüsszelben, 2014. július 23-án.

az Európai Parlament részéről

az elnök

M. SCHULZ

a Tanács részéről

az elnök

S. GOZI

ISSN 1977-0731 (elektronikus kiadás)
ISSN 1725-5090 (nyomtatott kiadás)

Az Európai Unió Kiadóhivatala
2985 Luxembourg
LUXEMBURG

HU